

Hôn

Contents

Hôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8: Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10: Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	42
16. Chương 16	42
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	53
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	71
26. Chương 26	71
27. Chương 27	76
28. Chương 28	80
29. Chương 29	83
30. Chương 30	83
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92
33. Chương 33	95
34. Chương 34	99
35. Chương 35	102
36. Chương 36	102
37. Chương 37	110
38. Chương 38	112
39. Chương 39	115
40. Chương 40	115
41. Chương 41	123

42. Chương 42	126
43. Chương 43	132
44. Chương 44	135
45. Chương 45	139
46. Chương 46	139
47. Chương 47	144
48. Chương 48	148
49. Chương 49	152
50. Chương 50	152
51. Chương 51	159
52. Chương 52	162

Hôn

Giới thiệu

Khi Cố Diễn Sinh được gả cho Diệp Túc Bắc, tất cả mọi người đều nói với cô, anh không hợp là chồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon>

1. Chương 1

Ngày chủ nhật, Cố Diễn Sinh và Kiều Tịch Nhan hẹn gặp nhau tại một quán cà phê trên phố đi bộ. Cô đến trước nửa tiếng, gửi xe tại bãi dưới tầng hầm cách đó không xa, chiếc Bentley mua chưa tới ba tháng lạnh đủ một vết xước dài trong lúc đỗ xe do không may đâm phải dải phân cách.

Xách chiếc túi bước vào quán cà phê, cô vốn không muốn để bạn đến trước mình vì đã biết rõ tính khí của Kiều Tịch Nhan. Vừa nhìn thấy cô bước vào, Kiều Tịch Nhan lầu bàu, “Hẹn người ta ra đây mà dám đến muộn thế à?” Kiều Tịch Nhan, dù cùng tên với đại mỹ nhân Tiểu Kiều thời xưa, nhưng lại không có tính dịu dàng và diễm tĩnh như vậy, theo ngôn ngữ hiện đại thì có thể gọi là bà chằn.

Cố Diễn Sinh biết mình có lỗi, vừa xin lỗi vừa cười trừ. Không gian quán cà phê tĩnh tế, lạnh mạn, ánh đèn mờ ảo khiến người ta cảm thấy âm áp, giọng hát của Mariah Carey xen lẫn với tiếng chuyện trò rì rầm của khách. Trên bàn là ánh nến lơ mờ. Một ly capuchino ngọt ngào, phà hơi lạnh trước mắt, Cố Diễn Sinh tay cầm thìa gạt gạt lớp váng sữa hình trái tim phía trên, cô thấy buồn và bỗng cảm thấy bế tắc.

Cô cụt hứng đặt chiếc thìa xuống, quay mặt về phía ánh nắng mặt trời đang rọi vào, ngắm nhìn những tia nắng chói chang, nhúu mày nhận xét, “Tiểu Kiều, cuộc sống sao buồn tẻ vậy chứ?” Câu nói bất ngờ ấy khiến người ngồi đối diện suýt phun ngụm trà vừa uống trong miệng ra.

Kiều Tịch Nhan đặt cốc xuống, chăm chú nhìn Cố Diễn Sinh từ đầu đến chân, “Cậu còn muốn thế nào nữa? Cuộc sống buồn tẻ ư?” Cô trợn trừng mắt, mái tóc xoăn màu hạt dẻ cũng đong đưa theo từng động tác.

Kiều Tịch Nhan chỉ vào từng thứ trên người Cố Diễn Sinh và nói, “Vòng tay Cartier, nhẫn cưới Tiffany, túi xách Hermes, và cả con xe Bentley mới cứng.

Điện thoại Vertu sành điệu, tớ chết mê cái điện thoại trị giá hàng vạn tệ đó, không thích thì đưa hết đây cho tớ. Cậu xem, như vậy gọi là buồn tẻ sao? Để xem cậu còn dám nói với chị đây là cảm thấy buồn tẻ không?” Cố Diễn Sinh không thêm để ý đến xung quanh, tức khí kêu lên, “Người ta buồn mà.” Kiều Tịch Nhan đảo mắt, vẻ mặt giấu cợt rên rỉ, “Cậu thì buồn cái gì? Chắc lại vì mấy chuyện lằng nhằng nhỏ nhặt của Diệp Túc Bắc nhà cậu chứ gì? Tớ khuyên cậu nên nghĩ thoáng đi một chút.

Đã kết hôn rồi, cậu còn để ý ba cái chuyện linh tinh đó làm gì nữa? Anh ấy làm kinh doanh, thỉnh thoảng gặp dịp mua vui cũng khó tránh mà.” Cố Diễn Sinh lắc đầu. Vô thức tựa về phía sau, chiếc váy hoa rất vừa vặn sê ngang như cánh bướm đang vỗ nhẹ đậu trên chiếc ghế sofa.

Cô quay đầu, vô hồn nhìn dòng xe tắc nập phía ngoài cửa kính, nhưng một loáng sau lấy lại tinh thần, tỏ vẻ sôi nổi trò chuyện với Kiều Tịch Nhan, “Người ta buồn vì con Bentley vừa mới bị đâm, xước một vết dài.” “Vậy thì bảo Diệp Túc Bắc nhà cậu đền cho. Dù sao chiếc xe đó cũng là do anh ta mua cho mà.” Cố Diễn Sinh cười nhạt, cô cầm chiếc thìa quấy đi quấy lại trong cốc, giọng vẫn không hài lòng, “Bảo anh ta ư? Thôi, nói với anh ta thì chẳng khác nào nói với phòng làm việc của anh ta cho rồi.

Đến hôm nay là kỷ niệm ba năm ngày cưới mà anh ta cũng quên.” Nghe những lời nói chua chát đó Kiều Tịch Nhan phá lên cười, “Nhìn cái mặt bí xị của cậu, tớ còn tưởng cuộc sống vợ chồng nhà cậu có gì không hòa hợp. Anh ấy quên kỷ niệm ngày cưới thì nhắc, có gì to tát chứ?” Cố Diễn Sinh chặn lời Kiều Tịch Nhan, “Cậu tưởng tớ không nhắc anh ấy sao? Tớ qua tớ đã kiên nhẫn chờ anh ấy làm việc xong mới thử hỏi, ‘Anh có nhớ mai là ngày gì không? cậu có biết anh ấy nói gì không?’ Kiều Tịch Nhan vặn hỏi “Nói gì?” “Anh ấy nghĩ hồi lâu, sau đó giả bộ đến gần, hôn lên má tớ rồi bảo ‘Anh đúng là đồ bỏ đi, ngay cả sinh nhật của bà xã cũng không nhớ.’” Nghĩ lại chuyện tối qua, Cố Diễn Sinh ghen ngào.

“Phụt.” Kiều Tịch Nhan không kiềm chế được, tay ôm mặt cười phá lên, “Hai anh chị thật thú vị.” Cố Diễn Sinh ngược mắt, “Cậu còn cười nữa, tớ đang buồn nẫu ruột đây.” “Được rồi, không cười nữa.” Kiều Tịch Nhan cố giữ vẻ mặt bình thường, “Sau đó cậu nói thế nào?” “Còn nói gì được nữa? Lúc đó tớ trằm chằm kín đầu và đi ngủ.

Sinh nhật ấy à? Thì cứ để cho anh ta tổ chức sinh nhật cho tớ đi. Dù sinh nhật tớ vừa qua anh ta cũng không nhớ.” Cố Diễn Sinh miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn hy vọng Diệp Túc Bắc có thể nhớ ra kỷ niệm ngày cưới. Bởi dù gì thì cuộc hôn nhân này cũng quan trọng với cô hơn bất cứ thứ gì.

Cô yêu Diệp Túc Bắc gần hai mươi năm, và trong suốt quãng thời gian lấy nhau, cô vẫn luôn tận tâm với gia đình nhỏ bé đó. Mặc dù đôi khi vẫn có những tin đồn Diệp Túc Bắc trăng hoa bên ngoài truyền tới tai cô, nhưng cô vẫn ngậm ngùi cam chịu, chưa một lần gây sự với anh. Khi xưa, tất cả mọi người đều nghĩ Diệp Túc Bắc sẽ cưới Tô Nham, ngay cả Cố Diễn Sinh cũng nghĩ vậy.

Nhưng cuối cùng, kỳ tích đã xảy ra. Diệp Túc Bắc, người từng nghĩ ra đủ trò, tuyệt thực, từ chức, bỏ nhà đi, một mực đòi chung sống với Tô Nham lại nghe theo sự sắp xếp của gia đình đồng ý cưới Cố Diễn Sinh, trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngay cả chính Cố Diễn Sinh cũng không hiểu.

Nghĩ đến sự hỗn loạn khi vừa mới kết hôn, Cố Diễn Sinh cũng thấy nản lòng. “Thôi, không nói về anh ấy nữa, nghĩ tới mà thêm sầu. Chúng ta đi dạo phố, tiêu hết tiền xem anh ấy có xót lòng không.” Kiều Tịch Nhan không muốn đổ thêm dầu vào lửa, nhưng vẫn vô tình thốt ra, “Muốn Diệp Túc Bắc xót lòng, chắc cậu phải kiếm thêm trợ thủ tiêu tiền, sau đó lên kế hoạch tiêu trong mười, hai mươi năm ... ” “...” Cố Diễn Sinh không muốn tự gây thêm rắc rối, và cũng ghét hạng người lảm nhảm.

Mặc dù được cưng chiều từ nhỏ, nhưng cô không phải là người ăn chơi. Những ai tình cảm rõ ràng, được cô yêu mến thì dù làm sai chuyện gì cô cũng kiên quyết bảo vệ đến cùng, cô mà đã không thích thì dù có giàu thế nào cũng không thích. Trong lòng không vui cô cũng chỉ biết tìm Kiều Tịch Nhan trút bầu tâm sự.

Sau khi kết hôn cô hiếm khi gặp bạn bè. Cố Diễn Sinh không ngờ rằng ngay cả đi dạo phố cô cũng không được yên. Trong lúc Cố Diễn Sinh đang mãi nhìn các cửa hàng, Kiều Tịch Nhan huých nhẹ cánh tay cô. Cô

quay đầu lại thì thấy anh. Không khí lạnh tràn vào khắp khu mua sắm, Cố Diễn Sinh bỗng đứng như bị trúng gió, toàn thân lạnh buốt, mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Không biết đang nói gì mà thấy anh ấy cười nói rôm rả. Má lúm đồng tiền bên má trái lộ rõ, đôi mắt một mí dài chớp chớp, trông rất tinh tú. Hình như anh không nhìn thấy Cố Diễn Sinh, vẫn thả bước cùng cô gái kia. Cố Diễn Sinh chăm chú nhìn anh. Bộ com-lê trắng với áo sơ mi mở ba khuy là phong cách thường ngày đầy quyến rũ của anh.

Chỉ có điều tóc hôm nay hơi dài, mấy hôm trước cô còn giục anh đi cắt tóc. Điểm nào anh cũng được, phải mỗi điều rất thích tóc dài. Không sai, đó chính là Diệp Túc Bắc, người mà có chết hóa thành tro, Cố Diễn Sinh cũng nhận ra. Chỉ có người đẹp đang tình tứ bên cạnh anh thì Cố Diễn Sinh không hề biết là ai.

Cô gái đó nhìn rất trẻ, chắc chỉ khoảng ngoài đôi mươi, thân hình quyến rũ trong bộ đồ thể thao bằng nhung, trông cao ráo xinh đẹp, như một bông hoa đang nở tỏa hương thơm khắp nơi. Nhưng giờ không phải là lúc đứng đó mà ca ngợi tình địch. Cô không thể quên được hình ảnh người đàn ông nhàn rỗi leo đèo theo sau người đẹp kia lại chính là chồng mình.

Kiều Tịch Nhan thì thầm hỏi cô, “Chuyện gì vậy? Cậu có cần qua đó khẳng định chủ quyền không?” Cố Diễn Sinh nhìn họ với ánh mắt lạnh nhạt, lắc đầu, “Không cần đâu.” Nói xong cô liền kéo tay Kiều Tịch Nhan bước vào thang máy. Thang máy chưa kịp đóng, Diệp Túc Bắc đã nhìn thấy cô.

Anh gọi to, “Diễn Sinh”, rồi buông tay người đẹp kia chạy về phía thang máy. Nhưng chưa đuổi tới thì thang máy đã kêu lên một tiếng, “tinh”, và cánh cửa cũng khép lại. Thang máy xuống rất nhanh, các con số cứ nhảy không ngừng khiến cô càng sốt ruột. Bức tường màu vàng như một tấm gương sáng, soi rõ cô đang lắc lư không trụ nổi nữa, cô vội vàng lôi điện thoại ra tắt máy.

Kiều Tịch Nhan thấy vậy không kìm lòng được, lắc đầu nói, “Hai đứa bây đúng là kỳ phùng địch thủ, rất biết giày vò nhau.” Cố Diễn Sinh như mất hết lý trí, buồn rầu, “Tớ chịu đủ rồi, nếu là trước đây thì tớ đã cạo trọc đầu cô ta.” Đúng vậy, Cố Diễn Sinh cũng không phải dạng vừa.

Trước đây từng có một người phụ nữ không biết tự lượng sức đến nhà gõ cửa nói là người tình của Diệp Túc Bắc, nhưng Cố Diễn Sinh chỉ giữ vài chiêu là giải quyết xong. Cô không khóc, không gây rối, cũng không học những cách xưa cũ của mấy bà trong phim, cô còn tỏ ra lưu manh nhiều thủ đoạn hơn cả người phụ nữ kia, cuối cùng thì người ta cũng bại trận không chịu nổi.

Kiều Tịch Nhan vẫn thường đùa rằng cô và Diệp Túc Bắc mà kết hôn thì sẽ chiến đấu suốt đời, ngay cả khi xuống mồ thì những người phụ nữ kia cũng sẽ tranh giành cái quan tài nhỏ bé với cô. Cũng có lúc cô nổi cáu, chỉ tay vào mũi Diệp Túc Bắc, mắng anh là mầm tai họa, là đồ quái dị, khốn nạn, đáng ghét khiến cho Diệp Túc Bắc khóc cười không yên.

Chuyện tình cờ ngày hôm nay cũng đủ khiến Diệp Túc Bắc là cái gai trong mắt cô. Cố Diễn Sinh ngồi trên chiếc xe Bentley phóng như điên về nhà. Chân ga cứ thể rú lên mà không biết mình đang đi với tốc độ bao nhiêu. Biết mình có lỗi, hôm đó Diệp Túc Bắc trở về nhà trước 9h tối.

Vừa thấy Cố Diễn Sinh, anh ta vội vàng lấy dép cho cô thay rồi gượng gạo nói, “Vợ yêu, em về rồi à? Đã ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn, chúng ta ra ngoài ăn nhé.” Cố Diễn Sinh nhìn anh ta với ánh mắt hậm hực, lạnh lùng, “Tránh ra.” Diệp Túc Bắc đành tránh ra. Cố Diễn Sinh lườm anh ta một cái, không nói nửa lời đi thẳng lên tầng.

Diệp Túc Bắc vội vàng đuổi theo, ai ngờ chưa kịp vào phòng thì anh đã bị Cố Diễn Sinh ném cho cái gối và đóng sập cửa lại. Nghe thấy “rầm” một tiếng, theo phản xạ, anh bật lại phía sau. Rồi anh lại tiến gần, cửa đã bị khóa bên trong. Anh đứng ngoài gọi nhẹ, “Diễn Sinh?” “Cút!” Diệp Túc Bắc biết rõ cơn giận của Cố Diễn Sinh.

Nhìn cũng đủ thấy cô đang tức giận thực sự, anh cố nói vọng vào phía trong với giọng điệu năn nỉ, “Vợ yêu, em đóng cửa như vậy anh biết ngủ ở đâu?” Cố Diễn Sinh đang chuẩn bị lấy quần áo đi tắm, nói vọng ra một câu, “Em quần được anh sao, anh có nhiều hồng nhan tri kỷ vậy, thích ai thì cút đến đó mà ngủ.”

2. Chương 2

Chiến tranh lạnh kéo dài một tuần, Cố Diễm Sinh cũng không biết cô lấy đâu ra sức lực ra đòn với Diệp Túc Bắc như vậy. Diệp Túc Bắc tìm cô, cô cũng không để ý, chủ động làm lành cô cũng không cho anh có đường tiến. Cứ như vậy để Diệp Túc Bắc ngủ trong phòng làm việc đúng một tuần lễ, cũng không để ý xem anh cơm nước thế nào. Diệp Túc Bắc dù đã ăn cơm ở ngoài, nhưng gần như đêm nào cũng đói, lại dậy lục đục trong bếp. Cố Diễm Sinh cũng không đêm nào ngủ ngon, nghe thấy tiếng lục đục thì tỉnh dậy, lặng lẽ nghe cho đến khi Diệp Túc Bắc đi ngủ, cô mới lại ngủ tiếp.

Cô biết tại sao mình lại phải làm như vậy. Cảm giác trong lòng rối ren, nếu không làm gì thì không gỡ được cục tức đó.

Tiểu Kiều cũng đã quá quen với tính cách đó của Cố Diễm Sinh nên thường ần trán cô và nói, “Mày chỉ toàn tự làm khổ mình, chẳng ra làm sao cả! Tình cảm của mày với Diệp Túc Bắc giống như tóc phía sau đầu, chỉ có mày là không nhìn thấy, còn lòng của người khác thì như một khu rừng lớn nhưng họ biết rõ khu rừng của mình có bao nhiêu cây.”

Mỗi lần nghe thấy Tiểu Kiều nói vậy, Cố Diễm Sinh lại cười nhạt.

Cô cũng chưa bao giờ phủ nhận. Cô yêu Diệp Túc Bắc, đó là điều mà cả thế giới đều biết.

Đêm ngủ cô gặp ác mộng, cô cũng không biết là mình mơ thấy gì, chỉ biết rất kinh khủng, sáng tỉnh dậy không thể nhớ ra nhưng toàn thân cô ướt sũng mồ hôi lạnh với nỗi ám ảnh khủng khiếp không thể diễn tả bằng lời. Mắt sưng to như đã khóc cả đêm, Cố Diễm Sinh đi lấy đá chườm hồi lâu mà cũng không thấy đỡ nên buộc phải quét lên một lớp phấn trang điểm để che đi.

Khi cô ra khỏi nhà không gặp Diệp Túc Bắc. Chắc có chuyện gì nên anh ta đi từ rất sớm. Trước đây Cố Diễm Sinh rất thích được chồng đưa đón, nhưng Diệp Túc Bắc công việc bận rộn, thời gian không cố định như người làm việc hành chính, anh thường về nhà vào lúc nửa đêm, ngày hôm sau phải ngủ tới lúc mặt trời lên cao mới tỉnh, hai người không cùng giờ, cũng chính vì lý do đó mà Diệp Túc Bắc đã mua xe cho cô.

Nhưng Diệp Túc Bắc không hiểu, Cố Diễm Sinh chỉ muốn được anh đưa đón, muốn được làm một người vợ bình thường, được làm nũng chồng, nhưng Diệp Túc Bắc đã mua xe cho cô, cô biết ý đó của anh nên đã thôi không nói. Sau đó cô không bao giờ mở lời nhờ chồng đưa đón nữa, vì cô sợ cảm giác bị từ chối.

Cô luôn cẩn thận nghiêm túc với chuyện tình cảm. Nhìn bề ngoài, cô là một cô gái mạnh mẽ, nhưng thực tế cô lại nhạy cảm và yếu đuối hơn bất kỳ ai.

* * *

Mới sáng sớm, tuyến đường chạy qua khu thương mại sầm uất đã tắc đường, Cố Diễm Sinh cảm thấy một mối.

Những chiếc xe nối đuôi nhau thành một hàng dài chen chúc chật kín, ấy thế nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe tiếng còi chói tai. Cô ôm lấy vô-lăng, khóc không ngừng. Đèn tín hiệu trước mặt vẫn chuyển động nhưng không thấy dòng xe có dấu hiệu di chuyển vì quá đông.

Một lúc lâu sau, xe dẹp đường tới, đường lúc này mới trở lại bình thường, nhưng khi Cố Diễm Sinh đến được cơ quan thì cô đã bị muộn nửa tiếng.

Bước vào phòng làm việc, Hạ Diễm Kính, một đồng nghiệp vốn rất thân thiết, đem một cốc nước tới bàn làm việc của Cố Diễm Sinh và nói nhỏ với cô, “Chị thật may mắn, hôm nay các thầy cô đều đi họp rồi, không có ai bắt bớ chị đâu.”

Cố Diễm Sinh nhún vai, “Chuyện ngoài ý muốn, chị bị tắc đường.”

Hạ Diễm Kính liếc mắt, “Em ghét cái bộ dạng dửng dưng lạnh nhạt của chị!”

Cố Diễm Sinh nhìn Hạ Diễm Kính, mỉm cười và không nói thêm câu gì.

Cố Diễm Sinh là cô giáo dạy ngữ văn của một trường tiểu học, ngoài ra cô còn dạy thêm môn mỹ thuật. Một giáo viên tiểu học cũng không đòi hỏi phải nghiên cứu nhiều, một tuần chỉ dạy vài tiết học, không chịu nhiều áp lực, và cũng chẳng có thu nhập cao nhưng như thế cũng khiến Cố Diễm Sinh cảm thấy mãn nguyện.

Một cô gái con nhà quyền quý như cô nếu không làm việc trong chính phủ cũng phải làm trong cơ quan nào đó, nhưng Cố Diễm Sinh ghét môi trường tranh giành lừa gạt nhau, vì vậy cô thấy vui khi được ở bên những đứa trẻ ngây thơ. Còn về gia thế của mình, cô chưa một lần nhắc đến.

Từ nhỏ tới lớn, vì Diễm Sinh là con gái nên không phải gánh vác nhiều việc gia đình. Sự yêu chiều của gia đình họ Cố đối với Diễm Sinh mọi người xung quanh ai cũng biết. So với những đứa trẻ khác được bố mẹ vạch rõ tiền đồ cho tương lai, Diễm Sinh có thể nói là rất mù mờ. Thời còn đi học, cô thích môn vẽ, bố mẹ cô luôn ủng hộ, khuyến khích cô theo học ngành mỹ thuật, trở thành học sinh mỹ thuật xuất sắc của một trường điểm. Sau đó vì muốn theo đuổi Diệp Túc Bắc, Cố Diễm Sinh đã cố ý chọn học chuyên văn, cố gắng miệt mài học tập, cộng thêm có chút năng khiếu trời phú đã giúp cô thi đỗ vào trường đại học số một toàn quốc và tiếp cận thành công Diệp Túc Bắc.

Sau khi tốt nghiệp, Diệp Túc Bắc là sinh viên xuất sắc được cử đi học nước ngoài, Diễm Sinh cuối cùng đã không theo đuổi nữa, cô muốn giữ lại chút tự trọng cuối cùng cho mình.

Cô hiểu rõ, Diệp Túc Bắc khi ấy là Diệp Túc Bắc của người khác, anh ấy là của Tô Nham chứ không phải là của Cố Diễm Sinh cô.

Duyên phận là thứ thật kỳ diệu, lòng vòng thế nào cuối cùng cô vẫn trở thành vợ Diệp Túc Bắc. Có thể đó là số mệnh, số mệnh khiến hai người họ có chết cũng phải vấp vào nhau.

Trong cuộc họp vào buổi chiều, hiệu trưởng vui vẻ tuyên bố hội thao mùa xuân năm nay, nhà trường sẽ kết hợp tổ chức cùng một trường trung học trọng điểm, địa điểm tổ chức là sân vận động số một của thành phố. Thông tin này khiến các thầy cô giáo trẻ xôn xao bàn tán, vì đây chỉ là một ngày hội thể thao của trường, không cần thiết phải khoa trương như vậy.

Sau khi kết thúc cuộc họp, mọi người vẫn tiếp tục bàn tán. Cố Diễm Sinh vốn không có ý kiến, lặng lẽ kẹp cuốn sổ ghi chép nghe Hạ Diễm Kính nói linh tinh một hồi nhưng cũng không phản đối gì.

Hạ Diễm Kính cho học sinh nghỉ học, còn Cố Diễm Sinh thì bị hiệu trưởng chặn đường.

Thầy Lăng hiệu trưởng là thầy giáo cũ của Cố Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc, và cũng có chút thâm tình với bố mẹ của cô, nên Cố Diễm Sinh vẫn luôn kính trọng ông. Thấy cô giáo trong trường đến rồi lại đi cũng đã vài tốp rồi, biết được mối quan hệ giữa cô và Diệp Túc Bắc chỉ có những thầy cô giáo cũ, và hiệu trưởng là một trong số đó. Thầy Lăng cười hiền hậu, vỗ vai Cố Diễm Sinh và nói, “Em về cảm ơn Tiểu Bắc giúp thầy, thầy cũng sắp nghỉ hưu rồi, có thể tổ chức cho các em nhỏ tham gia một hoạt động lớn như lần này thầy rất mãn nguyện.”

Cố Diễm Sinh không hiểu chuyện gì, liền hỏi, “Nghĩa là sao ạ?”

“Tiểu Bắc không nói với em sao? Hội thao của chúng ta lần này là do cậu ấy tài trợ toàn bộ, cậu ấy còn nói nếu sắp xếp được nhất định sẽ đến.”

“...” Cố Diễm Sinh không biết trả lời ra sao. Cô thấy khó chịu trong lòng. Diệp Túc Bắc thật quá đáng, chuyện lớn như vậy cũng không nói với cô một câu.

Tất nhiên lúc này cô cũng quên mất cả tuần nay Diệp Túc Bắc phải tìm trăm phương nghìn kế hòa giải nhưng cô một mực không chịu.

Ngày diễn ra hội thao, các thầy cô giáo trẻ đều được phân công dẫn lớp đi tham gia, Cố Diễm Sinh được phân dẫn lớp 5. Cô mặc chiếc váy sườn xám hoa màu phấn, tay cầm biển của lớp. Hạ Diễm Kính đứng cạnh cô hoạt náo liên hồi, kích động nắm lấy tay Cố Diễm Sinh khen không ngớt lời, “Chà, Diễm Sinh, chị có nhìn thấy Tổng giám đốc Diệp, người tài trợ cho hội thao lần này của chúng ta không? Wa, đẹp trai quá, em lớn bằng ngần này mà chưa thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy!”

Cố Diễm Sinh rút tay lại, cô không muốn vạch áo cho người xem lưng. Vừa rồi cô cũng tình cờ gặp ông chồng đáng chết Diệp Túc Bắc. Anh ta mặc một bộ com-lê trông rất phong nhã đứng cạnh hiệu trưởng,

thấy cô mà không nói câu gì, chỉ nhìn cô từ đầu đến chân. Quan sát xong, anh ta nhú mồm và nở một nụ cười nham hiểm, nụ cười đó khiến Cố Diễm Sinh đến giờ vẫn rung mình sợ hãi.

Con người Diệp Túc Bắc ở nhà có thể rất nhẫn nhịn, điềm đạm, nhìn mặt không có chút nham hiểm nào. Nhưng ra khỏi cửa lại là một người hoàn toàn khác, ngay cả khi cười cũng khiến người ta có cảm giác đáng sợ.

Cùng lúc Hạ Diễm Kính không ngớt lời khen ngợi, mấy cô giáo trẻ phía sau cũng đột nhiên cất lên một tiếng đầy kinh ngạc. Cố Diễm Sinh nghe thấy tiếng ngẩng đầu lên. Hàng ghế ban tổ chức vừa nãy vẫn còn trống thì nay đã ngồi kín. Diệp Túc Bắc ngồi bên cạnh hiệu trưởng, thần thái rất tự nhiên.

Cố Diễm Sinh chăm chăm nhìn Diệp Túc Bắc, đúng lúc ấy anh ta cũng quay mặt lại, cô không kịp quay đi, bốn mắt nhìn nhau. Anh cười mỉm để lộ đồng tiền nơi khóe miệng khiến cô bỗng bồn bồn như người mất hồn.

Mọi người xung quanh cũng đang dồn hết ánh mắt vào Diệp Túc Bắc, tình huống này Cố Diễm Sinh cũng quen từ lâu. Từ nhỏ tới lớn, Diệp Túc Bắc giống như một cục nam châm, đi đến đâu anh cũng luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Cố Diễm Sinh vẫn chưa hoàn hồn thì Diệp Túc Bắc quay đầu đi. Hạ Diễm Kính bỗng nắm chặt lấy tay Cố Diễm Sinh, mở to mắt, “Diễm Sinh, anh ấy vừa nhìn em phải không? Chao ôi, có thật là anh ấy nhìn em không?”

Cố Diễm Sinh gỡ tay Hạ Diễm Kính, “Nhìn em đấy, được chưa? Buông tay chị ra, đau chết đi được!”

Xoa xoa bàn tay đang đau, Cố Diễm Sinh không dám nhìn vào kẻ tội đồ kia. Cô chửi thầm trong lòng, Diệp Túc Bắc là một tên khốn! Mặt mũi cũng khốn, làm người cũng khốn, nói năng cũng khốn, ánh mắt cứ chỉ cũng đều khốn!

Chửi xong cô thấy tinh thần sảng khoái hơn.

* * *

Chưa đến giờ thi đấu, mọi người vẫn đang ngồi đợi. Cố Diễm Sinh cầm chai nước suối uống, các cô giáo trẻ phía sau vẫn đang chuyện trò rôm rả. Mặc dù nói nhỏ nhưng cô vẫn nghe rất rõ.

Một cô giáo trẻ sau lưng Cố Diễm Sinh bỗng nhiên nói một câu khiến cô phải chú ý lắng nghe. Cố Diễm Sinh vừa uống nước vừa giả vờ tựa lưng về phía sau.

Cô ta nói, “Tổng giám đốc Diệp thật đẹp trai, cậu nhìn lông mi của anh ấy kìa, dài chưa? Tôi nhìn mà thấy chết mê!”

Cố Diễm Sinh nghe xong, lặng lẽ nhìn sang Diệp Túc Bắc, dù cách đó không xa, nhưng lông mi nhỏ như vậy mà cô ta cũng nhìn thấy, Cố Diễm Sinh chỉ có thể nói được một câu: bái phục!

Một cô giáo khác tiếp lời, “Đâu chỉ có vậy, cậu nhìn mũi anh ấy kìa, tôi mê nhất là cái mũi ấy.”

“Chao ôi”, một cô giáo khác bỗng nhiên than thở tiếng dài, “Tôi thật ngưỡng mộ cô vợ có người đàn ông hoàn hảo như vậy.”

“Phục.” Cố Diễm Sinh phun ngụm nước đang uống. Mọi người ngồi xung quanh và ngay cả những người ngồi trên khán đài đều nhìn cô, cô trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Ánh mắt mọi người tập trung cả vào cô và tất nhiên trong đó có cả Diệp Túc Bắc...

Cố Diễm Sinh cắn môi, cô xấu hổ và không biết giấu mặt đi đâu...

3. Chương 3

Chương 3

Ngày hội thể thao diễn ra sôi nổi. Bé mặc, Diệp Túc Bắc được hiệu trưởng mời lên phát biểu, dù rất bất ngờ và không được chuẩn bị trước, nhưng anh vẫn điềm tĩnh đứng lên nói những lời sáo rỗng quan cách, anh nói với bọn trẻ những lời cao cả đại loại như, “Cố gắng học tập, báo hiếu với tổ quốc”. Cố Diễn Sinh lúc này chỉ có thể ngồi ngịch móng tay. Ánh nắng chiều nhạt nhòa, không quá chói chang nhưng lại rất ấm áp, các tế bào trên người cô đang thư giãn cho đến khi chủ nhiệm khoa văn gọi thì cô mới giật mình bừng tỉnh.

“Cô Cố, tí nữa có một bữa tiệc nhỏ chúc mừng thành công của ngày hội, hiệu trưởng nói cô thay mặt đội ngũ giáo viên trẻ tham dự bữa tiệc đó.”

Cố Diễn Sinh thấy khó xử. Bữa tiệc chúc mừng chắc chắn phải có sự góp mặt của “đại công thần” Diệp Túc Bắc

Cô ngập ngừng từ chối, “Thôi, tôi chưa đủ tư cách, cô để người khác đi đi.”

Thấy cô ấp úng, chủ nhiệm khoa nhìn chăm chăm vào cô, Cố Diễn Sinh thường tuân theo mệnh lệnh của cấp trên, tại sao hôm nay lại tỏ ra bất thường vậy? Cố Diễn Sinh thấy khó xử trước ánh mắt cô giáo chủ nhiệm khoa, miễn cưỡng cười gượng và nói, “Được lãnh đạo yêu mến, tôi đi vậy.”

Cố Diễn Sinh nói xong, chủ nhiệm khoa liền cười, “Thế mới đúng chứ.”

Đợi cho chủ nhiệm khoa đi xa, Cố Diễn Sinh liền thở dài một tiếng, thôi vậy, xem ra trốn cũng không thoát được rồi.

Bữa tiệc được tổ chức tại một nhà hàng gần sân vận động, Cố Diễn Sinh khoác chiếc áo choàng rồi đi. Vừa bước vào, hiệu trưởng đã nhìn thấy cô, vẫy tay gọi, “Cô Cố, lại ngồi đây.”

Cố Diễn Sinh ngẩng đầu lên nhìn, hiệu trưởng chỉ cô ngồi cạnh Diệp Túc Bắc. Đúng lúc này anh ta giả bộ khoanh tay trước ngực, cười nhếch mép, tỏ thái độ như đang chờ xem vở kịch hay.

Cố Diễn Sinh cắn răng, ghé ngồi bên cạnh Diệp Túc Bắc và lịch sự cười với anh, nhưng tất nhiên nụ cười đó méo xệch chẳng khác gì đang khóc.

Diệp Túc Bắc ngả lưng, nhẹ nhàng ghé tai Cố Diễn Sinh và nói, “Em mặc sườn xám rất đẹp, khiến anh nhớ lại ngày chúng ta kết hôn.”

Cố Diễn Sinh cảm thấy tai nóng lên, miệng chửi thầm, “Đồ lưu manh”.

Tiếng nói không to nhưng cũng đủ để Diệp Túc Bắc nghe thấy.

Diệp Túc Bắc cảm thấy thích thú với bộ dạng tức giận và thẹn thùng của cô, khuôn mặt anh bừng sáng với nụ cười tình tứ, lúm đồng tiền nơi khóe miệng càng sâu hơn. Bộ dạng đó của anh luôn khiến Cố Diễn Sinh ngứa mắt.

Nói là bữa tiệc chúc mừng thành công của ngày hội thể thao, nhưng thực chất chỉ là buổi gặp mặt nho nhỏ nên mọi người tỏ ra rất thoải mái, vừa ăn vừa uống vừa chuyện trò, Cố Diễn Sinh không biết uống rượu nên đành cầm cốc ăn.

Phòng ăn đó rất lớn, chiếc đèn pha lê ở giữa khiến cho căn phòng càng lộng lẫy, tráng lệ. Bàn ăn là chiếc bàn tròn lớn thường gặp, được trải khăn lụa, bên trên là lớp kính có thể xoay tròn để mọi người tùy ý lựa chọn món ăn mình thích. Nhưng ngồi trong bàn đều là những người chức cao vọng trọng, họ chỉ ngồi uống, trò chuyện, dường như không mấy ai quay bàn, cô gái trẻ Cố Diễn Sinh vì thế mà cũng không dám làm khác. Cô đành cắn đũa ngồi nhìn đĩa thức ăn đồ rục trước mặt. Phải nói rằng, Cố Diễn Sinh từ nhỏ tới lớn, cái gì cũng có thể ăn được ngoại trừ đồ cay.

Trong lúc cô đang không biết phải gấp gì, chiếc bàn bỗng nhiên quay nhẹ. Nhìn xuống cô thấy một bàn tay quen thuộc, Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng quay chiếc kính tròn. Trước mắt cô lúc này không còn đĩa thức ăn đồ rục, mà thay vào đó là đĩa rau xào thanh nhạt, và một bát canh rất thơm. Cố Diễn Sinh ngẩng đầu nhìn Diệp Túc Bắc với ánh mắt dò hỏi. Diệp Túc Bắc vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, tiếp tục chuyện trò.

Nhìn Diệp Túc Bắc chẳng có gì bất thường, Cố Diễn Sinh cũng không nghĩ nhiều liền gấp đĩa rau trước mặt.

Bỗng nhiên trong đám đông xuất hiện một giọng nói lạnh lút, “Ý...” Một cô giáo chừng ba mươi tuổi nhìn chiếc nhẫn trên tay Cố Diễm Sinh và nhận xét, “Cô Cố, chiếc nhẫn trên tay cô và chiếc nhẫn của Tổng giám đốc Diệp là một cặp sao?”

Vừa nói ngớt lời, mọi ánh mắt đều tập trung vào tay của Cố Diễm Sinh, sau đó lại đảo sang tay của Diệp Túc Bắc.

“Đúng vậy không? Cô Cố, nhẫn của cô và của Tổng giám đốc Diệp rất giống nhau!”

Cố Diễm Sinh nhất thời cứng miệng.

Các thầy cô giáo trong trường biết được quan hệ của cô và Diệp Túc Bắc cũng che miệng cười, chỉ còn lại Cố Diễm Sinh đang lúng túng không biết phải làm sao. Cô nhìn Diệp Túc Bắc với ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ, hy vọng anh nói đỡ vài lời giúp cô bớt lúng túng, ai ngờ Diệp Túc Bắc lại nhìn cô với vẻ mặt như không hay biết. Và ánh mắt vô tội đó khiến cô tức giận suýt chút nữa ném cả chiếc đĩa vào mặt anh ta.

Cứ giả vờ giả vịt đi! Cố Diễm Sinh tức giận lườm anh ta một cái.

Cô hít một hơi dài, cố gắng trấn tĩnh, gượng gạo cười, “Thực ra...”

“Thực ra chiếc nhẫn này rất bình thường, chỉ cần mọi người tới hãng đó là có thể mua được ngay.”

Cố Diễm Sinh cúi đầu lườm Diệp Túc Bắc. Vừa rồi bảo anh ta nói thì anh ta không nói, đến khi cô nói thì anh ta lại chen ngang, như vậy chẳng phải càng đáng ghét hơn sao?

Cũng may mà các thầy cô giáo không phải người nhiều chuyện, nghe Tổng giám đốc Diệp giải thích như vậy, họ cũng không hỏi thêm. Cố Diễm Sinh thở phào. Chữ khắc trên chiếc nhẫn đó rất nhỏ, lại viết ở bên trong, nếu không chiếc nhẫn đặt của hãng Tiffany sẽ bị lộ tẩy.

Sau không khí tĩnh lặng một lúc, một thầy giáo rất thông minh chuyển chủ đề, thầy chỉ vào chiếc dây đeo tay của Diệp Túc Bắc, “Chiếc dây đeo tay của Tổng giám đốc Diệp rất đặc biệt, chắc cũng không dễ mua phải không?”

Diệp Túc Bắc quay quay chiếc vòng đeo tay bằng ngọc thạch được xuyên bằng chỉ đỏ trên tay, nhìn Cố Diễm Sinh và nói, “Đây là chiếc dây đeo tay vợ tôi mua khi đi Tây Tạng, là một đôi, hình như là để giữ bình an gì đó. Tôi cũng không nhớ rõ, phụ nữ mà, rất thích tin vào mấy chuyện này.”

Tất cả mọi người đều nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ, “Tổng giám đốc Diệp thật hạnh phúc, anh có vẻ rất yêu vợ.”

“...”

Cố Diễm Sinh cũng gượng gạo cười cùng với đám đông, rồi vội vàng đặt đĩa xuống, nhẹ nhàng giấu giếm chiếc dây đỏ vào trong tay áo khoác. Ăn bữa cơm này chỗ nào cũng thấy có sơ hở khiến cô toát mồ hôi lạnh.

Gã này cũng thật biết giả bộ, rõ ràng hai người họ đang chiến tranh lạnh cả tuần nay, vậy mà vẫn ra vẻ đầm ấm nhận hết lời khen và sự ngưỡng mộ của người khác.

Suốt bữa ăn Cố Diễm Sinh như ngồi trên bàn châm, cô luôn phải tìm lời viện cớ, nhưng lại không nghĩ ra được lý do gì. Mặt ủ mảy chau chịu đựng cho đến hết bữa.

Một mình cô đi trước, Diệp Túc Bắc vẫn bị các lãnh đạo vây xung quanh hỏi chuyện. Tranh thủ thời cơ, cô lái xe đi luôn.

Bữa tối chẳng ăn được là bao, cái bụng rỗng kêu liên hồi. Cố Diễm Sinh buộc phải vào bếp nấu bát mì lấp đầy bụng. Ăn mì xong rửa bát, cô nghe thấy một tiếng, “ting ting”, phát ra từ khóa điện tử ngoài cửa lớn, không cần nhìn cũng biết là Diệp Túc Bắc.

Dọn dẹp xong, Cố Diễm Sinh từ nhà bếp đi ra, cô thấy Diệp Túc Bắc đang say nằm vật trên ghế sofa, mắt lảo đảo, vừa nhìn thấy Cố Diễm Sinh anh ta liền cười, chỉ vào cô và nói, “Bà xã, anh muốn thay giày.”

Hôm nay Cố Diễm Sinh mới thấy Diệp Túc Bắc say đến mức đi cả giày vào nhà. Cố Diễm Sinh tỏ ra hân học, nhưng vẫn vội đi lấy dép để anh ta thay, “Bắn chết đi được, giày cũng không biết đường mà thay, uống ở đâu mà say vậy? Sao không uống chết luôn đi!”

Diệp Túc Bắc vừa thay giày vừa lè nhè, “Bác Lăng mời anh về nhà, bác gái đã chuẩn bị đồ ăn rồi, anh thề, anh chỉ uống có một ít thôi.” Vừa nói anh ta còn ra dấu trên đầu ngón tay, “Chỉ một tí xíu thôi.”

Nhưng Cố Diễn Sinh không tin vào những lời biện minh của kẻ say rượu. Cô liếc anh ta một cái, quay người chuẩn bị vào phòng, nhưng Diệp Túc Bắc bất ngờ kéo cô lại rất mạnh, cô không kịp kháng cự, trượt chân ngã vào lòng anh, được thể anh ôm chặt cô vào lòng. Hơi rượu phả thẳng vào mũi Cố Diễn Sinh, kích thích mọi giác quan, cô khó chịu nhắm chặt mắt.

“Buông em ra, hôn quá, uống gì mà nhiều vậy!”

Diệp Túc Bắc trề môi, giống như đứa trẻ bị mẹ mắng không chịu rửa tay, vẻ mặt tỏ ra như oan ức, “Anh chỉ uống một ít thật mà.”

Cố Diễn Sinh dùng hết sức đẩy mạnh vai anh ta ra và nói, “Mặc kệ anh, mau buông em ra, em buồn ngủ rồi.”

Không ngờ anh ta không những không buông mà còn hôn cô với cái miệng nồng nặc mùi rượu, cô tức giận tay khuỵu loạn, “Đồ khốn, đồ lưu manh, buông ra!” Cô dồn hết sức, rồi ấn tay vào gáy của Diệp Túc Bắc, mặt đỏ nóng bừng.

Diệp Túc Bắc ôm Cố Diễn Sinh giọng tỏ vẻ đáng thương, “Vợ yêu, anh đã ngủ trong phòng làm việc cả tuần nay rồi, em không thương anh sao?”

Cố Diễn Sinh giọng lạnh nhạt, “Em không nhận thấy anh có chút thay đổi nào hết.”

Thấy thái độ của Cố Diễn Sinh vẫn kiên quyết, Diệp Túc Bắc mắt long lanh, lại tiếp tục chối cãi, anh mon men sát lại gần và hôn lên trán cô, “Em nghĩ oan cho anh thật rồi, anh và cô gái đó không có gì cả!”

Cố Diễn Sinh mà tin thì cô quả là con ngốc, chẳng phải đã có câu, thà tin thế giới có ma cũng không bao giờ tin miệng đàn ông sao.

Cô đẩy ngay mọi lời nói của Diệp Túc Bắc ra khỏi đầu, “Thôi đi, không có gì sao anh để người ta kéo anh vậy?”

Anh vẫn không từ bỏ, cố gắng ôm chặt Cố Diễn Sinh vào lòng, hơi ấm từ cơ thể anh tỏa ra cùng với men rượu khiến Cố Diễn Sinh cũng thấy chệnh choáng. Hơi thở nồng ấm của anh lướt nhẹ qua gáy cô, nhẹ nhẹ, buồn buồn như muốn chọc ghẹo người khác.

“Đó là em gái của một người bạn, là Thành Công Thạch, em cũng biết mà! Cô gái đó năm nay mới hai mươi tuổi, làm sao anh có thể có gì với người ta chứ?” Nói xong, anh hôn cô với bờ môi nóng bỏng khiến cô cũng không thể cưỡng lại, bàn tay ấm áp luồn nhẹ vào trong áo cô.

Cô như mất hết sức lực, choáng váng trách móc, “Em gái của bạn thì càng không nên đây, con bé nhỏ tuổi như vậy mà anh cũng không tha!”

“Không có chuyện gì thật mà, anh tuyệt đối trong sạch, không tin thì em thử xem...” Chưa nói hết lời, anh liền bế cô vào phòng ngủ. Cô không thể chống cự, toàn thân như mềm đi, chỉ có thể ôm chặt cổ anh theo bản năng.

Lên giường, anh không ngần ngại đè lên cô, miệng thì thầm, “Cái váy sườn xám đó quá ngắn, anh không thích người khác nhìn thấy em như vậy.”

Cố Diễn Sinh mệt lắm rồi, sau đó cô cũng quay đầu ngủ thiếp đi, còn Diệp Túc Bắc rõ ràng là đã uống say, vậy mà không biết lấy đâu ra nhiều sức vậy, hùng hục khiến cô mệt nhoài. Bình thường cô vốn là người sạch sẽ, chưa tắm thì sẽ không lên giường, lần này cô mệt đến nỗi quay người đi là ngủ thiếp. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm thấy ngứa ngứa ở đầu ngón tay, muốn rút lại gãi nhưng như có cái gì đó ghì chặt không thể rút ra được.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy Diệp Túc Bắc đang nắm tay cô, cô vội vã hỏi, “Anh làm gì thế?”

Diệp Túc Bắc dịu dàng vuốt nhẹ lên má cô và nói, “Cắt móng tay cho em, móng tay của em dài như vuốt mèo vậy, nhìn mà phát sợ.”

Ngày hôm sau tỉnh dậy, có vẻ như đã muộn, cô buồn rầu ngồi vào bàn ăn, nhìn Diệp Túc Bắc từ trong bếp hăm hở ra ra vào vào. Bàn ăn đã bày sẵn một bữa ăn thịnh soạn, nhưng điều đó cũng không làm giảm được tâm trạng u sầu của cô.

Cô bị Diệp Túc Bắc không biết xấu hổ tấn công đến mệt mỏi không nói làm gì, nhưng còn móng tay của cô cũng bị anh tranh thủ cắt nham nham nhử nhử, cô không thể chịu đựng thêm nữa liền chỉ thẳng vào Diệp Túc Bắc mắng xối xả.

“Diệp Túc Bắc, anh là đồ khốn. Đồ thô bạo giở trò lưu manh, ngoài mấy cái trò này ra anh còn biết gì nữa hả?”

Diệp Túc Bắc vẫn vờ như không nghe thấy những lời mắng của cô, bưng cốc sữa đặt lên bàn, dịu dàng nói, “Em mau ăn đi, vẫn còn 20 phút nữa, tí nữa anh sẽ lái xe đưa em đi.”

Cố Diễn Sinh ngẩng lên nhìn một cái, rồi lại cúi đầu ăn sáng, nhưng vẫn không quên thêm một câu, “Ai cần anh đưa? Tự tôi cũng biết lái xe.”

“Được rồi, được rồi”, Diệp Túc Bắc dỗ dành Cố Diễn Sinh như một đứa trẻ, “Là anh mặt dày đòi đưa em đi, được chưa? Thôi, em mau ăn đi, bà xã đại nhân.”

Cố Diễn Sinh chỉ xì một tiếng, nhưng không nói lại câu gì, cầm đầu ăn cháo, bát cháo rất vừa, không loãng cũng không đặc, mùi vị cũng không tồi.

Cô nghĩ thầm, thôi được rồi, đã chịu xuống nước thì cho anh ta một cơ hội nữa, cứ làm cao như vậy cũng rất mệt mỏi.

4. Chương 4

Diệp Túc Bắc hôm đó đưa cô đi làm, trước khi cô xuống xe, anh không quên tặng cô một nụ hôn sớm mai. Nhưng Cố Diễn Sinh vẫn vờ như không hiểu tình ý của chồng, cô cắn rất mạnh vào môi anh.

“Anh... Diệp Túc Bắc, sau này anh còn dám dắt tay người phụ nữ khác đi dạo phố, em sẽ mách bố, cho bố đánh anh!”

Diệp Túc Bắc một tay chống trên vô lăng, một tay che chiếc môi vừa bị cắn chảy máu, dù rất đau, nhưng anh không muốn để vợ nhìn thấy mà hoảng loạn. Anh vờ quay nhẹ sang phải, liếc mắt cười và nói, “Vợ yêu, em càng ngày càng lợi hại, không dùng móng tay cào nữa mà dùng răng để cắn cơ đấy!”

“Xì!” Cố Diễn Sinh cũng liếc mắt lườm anh, xuống xe không thèm quay đầu lại nhìn, đóng sầm cửa, âm thanh nghe đến rung cả trời đất.

Cho đi đời con xe R8, trên đời này cô ghét nhất là R8!

Cố Diễn Sinh không thích ghim ghien trong lòng, vì thường nếu cô ghét ai thì sẽ trả thù ngay.

Từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị ai làm cho tổn thương, trừ Diệp Túc Bắc. Không biết có phải là khắc tinh không, nhưng ở bên Diệp Túc Bắc, cô phải chịu nhiều uất ức.

Người mà cô hận nhất trên đời là anh, nhưng người mà cô yêu nhất cũng là anh.

Tối hôm đó Kiều Tịch Nhan gọi điện, cô đang đi trên đường, đúng giờ tan tầm nên người người đều tấp nập trở về nhà, dòng xe không thể lưu thông.

“Tối có việc gì không? Chúng ta đi làm móng nhé!”

Bàn tay thon dài của Cố Diễn Sinh gõ nhẹ lên vô lăng.

“Không đi đâu.” Cố Diễn Sinh cúi xuống nhìn những chiếc móng tay đã bị cắt ngắn tun tun, “Móng tay cắt cụt rồi, còn gì mà làm.”

“Không phải đấy chứ”, Kiều Tịch Nhan thẳng thốt, “Cố Diễn Sinh, không phải cậu vì đạo đức nghề giáo, vì lên lớp giảng bài mà cắt cụt móng tay đấy chứ?”

“Đạo đức nghề giáo gì chứ”, Cố Diễn Sinh không để cho Kiều Tịch Nhan nói hết lời đã dập máy.

Ai quen Cố Diễn Sinh cũng đều biết, cô quan tâm và chăm sóc tóc và móng tay nhất, từ khi còn học đại học đến nay, tóc của cô luôn giữ ở mức dài vừa phải, rất mềm và óng ả, vừa đen vừa bóng như một dải lụa đen. Còn móng tay thì được thay đổi nhiều hình vẽ khác nhau, các móng dài đều, giờ bàn tay ra là biết con nhà quyền quý.

Vậy mà Diệp Túc Bắc đã cắt hết, nghĩ lại mà phát bực!

Trên đường đi cô rẽ qua mua một bó hồng vàng rất thơm, một mình đi vào bệnh viện.

Lục Giang Thần đang bận rộn trong phòng bệnh, không biết hộ lý đi đâu. Bên cạnh giường bệnh là một chiếc bàn nhỏ, đồ dùng trên bàn đều được rửa sạch sẽ. Nhìn thấy Cố Diễn Sinh tới, Lục Giang Thần cũng chỉ quay lại nhìn một cái rồi vẫy tay bảo Cố Diễn Sinh ngồi, rồi tiếp tục làm việc của mình.

“Cậu và Túc Bắc hẹn nhau sao? Hôm nay anh ấy cũng vừa qua đây.”

“Thật à?” Cố Diễn Sinh cau mày, gã này đi đâu làm gì cũng chẳng ai biết. Nhìn trong phòng không thấy Diệp Túc Bắc, Cố Diễn Sinh liền hỏi, “Anh ấy đâu?”

Lục Giang Thần cười, “Ồ ồ gì vậy? Vừa tỏ ra chán ghét người ta lại vừa đi tìm người ta làm gì?” Giang Thần vắt khô khăn mặt, rồi quay người ngồi cạnh cô.

“Anh ấy vừa ra ngoài rồi, tí nữa sẽ quay lại.” Lục Giang Thần hỏi thăm dò, “Sao vậy, hai người lại cãi nhau à?”

“Ừ”, Cố Diễn Sinh không giấu, “Nhưng cũng có thể nói là đã làm lành.”

Lục Giang Thần lắc đầu nói, “Hai người bao giờ mới lớn vậy?”

“Khi nào ly hôn thì may ra mới lớn.”

“Xi... Đừng có mà dạy dỗ.”

Cố Diễn Sinh cười, mặc dù bằng tuổi nhau, nhưng Lục Giang Thần tỏ ra như đàn chị, khiến Cố Diễn Sinh không nhịn được cười.

Lục Giang Thần là bạn cùng học đại học với Cố Diễn Sinh, và cũng là hàng xóm trước đây của Diệp Túc Bắc, hai người lớn lên ở cùng một khu phố, nhưng vì không học cùng trường nên cũng không quá thân thiết. Sau này cùng học đại học một nơi, mới bắt đầu kết bè bốn năm. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô lấy Diệp Túc Đông, anh họ của Diệp Túc Bắc. Diệp Túc Đông khi đó bị điều đến biên cương, không ngờ ba năm trước, anh ấy gặp tai nạn trong một lần thực hiện nhiệm vụ, bị thương nặng và trở thành người thực vật, ngủ suốt ba năm nay.

Lục Giang Thần là người phụ nữ kiên cường nhất mà Cố Diễn Sinh từng gặp. Khi ấy họ mới kết hôn chưa được bao lâu, Lục Giang Thần lại đang mang bầu. Đến ông của họ nhìn thấy Diệp Túc Đông như vậy cũng khóc thương, nhưng Lục Giang Thần chưa một lần rơi lệ.

Cố Diễn Sinh đến giờ vẫn còn nhớ cuộc nói chuyện giữa ông và Lục Giang Thần.

Ông nói, “Tình trạng của thằng Đông bây giờ như vậy, Diệp gia cũng không có tư cách giữ con ở lại, đi hay ở là tùy ở con.”

Lục Giang Thần không khóc cũng không kêu than, cô vẫn kiên quyết, “Con của con là con Diệp Túc Đông, con đã là vợ anh ấy, trừ khi anh ấy không cần con nữa, nếu không con sẽ không bao giờ rời xa anh ấy.”

Khi ấy Lục Giang Thần đã khiến Cố Diễn Sinh xúc động không nói nên lời, bình thường cô kiêu ngạo hơn Cố Diễn Sinh, vậy nhưng lúc quan trọng nhất, cô lại lãnh đạm hơn bất cứ ai.

Ba năm qua, Lục Giang Thần không ngại khó ngại khổ chăm sóc Diệp Túc Đông và con của họ như lời đã nói, chưa một lần thấy cô than mệt.

Cố Diễn Sinh đang kể hết chuyện này đến chuyện khác với Lục Giang Thần thì Diệp Túc Bắc đẩy cửa vào. Cố Diễn Sinh theo phản xạ nhìn ra, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Cậu về rồi à?” Lục Giang Thần qua đỡ túi đồ Diệp Túc Bắc đang cầm trên tay, đặt lên bàn, rồi quay lại nói với Diệp Túc Bắc, “Tôi đi gọi bác sĩ, sắp đến giờ khám rồi. Năm phút nữa cậu giúp tôi lật người anh ấy lại nhé.”

“Vâng.”

Sau khi Lục Giang Thần đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Túc Bắc và Cố Diễn Sinh, hai người bốn mắt nhìn nhau một hồi. Cố Diễn Sinh đứng dậy rót một cốc nước cho chồng, Diệp Túc Bắc liền đỡ lấy và ngồi bên Cố Diễn Sinh vẫn rất lạnh nhạt, “Sao em lại tới đây?”

“Em qua xem thể nào, mấy năm nay Giang Thần vất vả quá.”

Cánh tay rất dài của Diệp Túc Bắc liền kéo cô ôm chặt vào lòng, hôn lên trán cô và nói, “Nếu có một ngày người nằm ở đây là anh, em sẽ thế nào?”

Cố Diễn Sinh ngẩng lên nhìn chăm chăm vào Diệp Túc Bắc, vẻ mặt như không hiểu. Anh liền cười, nhìn xuống trầm tư, khiến không ai biết được anh đang nghĩ gì.

Thôi nào, Cố Diễn Sinh từ bỏ việc đoán xem anh đang nghĩ gì. Mấy năm nay Cố Diễn Sinh thường phải chạy theo đoán ý nghĩ của Diệp Túc Bắc, song đều thất bại. Nhìn bề ngoài Diệp Túc Bắc là người phong nhã, nhưng mấy năm qua, Cố Diễn Sinh thừa hiểu những trò mảnh khỏe của anh. Nhìn dáng vẻ trầm tư đầy bí ẩn của anh thôi cũng đủ biết anh là người có chiều sâu. Nói gì thì điều ấy cũng dễ hiểu, bởi một người trẻ tuổi như anh mà thành công như ngày hôm nay, chắc chắn phải có những toan tính riêng.

Cố Diễn Sinh đã mở lòng và tháo được chiếc gông với Diệp Túc Bắc, cô cười rất tươi, “Em á? Chắc chắn em sẽ không vĩ đại như Lục Giang Thần đâu. Nếu có chuyện đó xảy ra thật, em sẽ lập tức chuyển hết của cải, nhà cửa sang tên em, sau đó ly hôn với anh!”

Diệp Túc Bắc không phản ứng lại mà chỉ cười, “Thế em không sợ ông sao?”

Cố Diễn Sinh tỏ vẻ giễu cợt, “Mấy đồng tiền rách đó của anh, ông không thèm đâu.”

“Ý của em là em thèm sao?”

“Tất nhiên”, Cố Diễn Sinh lên giọng, “Anh ngoài tiền ra thì còn có gì nữa chứ?”

Diệp Túc Bắc bình thản cười, chớp nhẹ đôi mắt lá dong rất dài, cười như giả vờ đáng thương, đôi tay dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc Cố Diễn Sinh, nhìn cô say đắm. Ánh nắng chiếu trên mái tóc ngắn của anh và trong mắt Cố Diễn Sinh, lúc này anh mới tuấn tú làm sao.

Giọng nói của anh sang sảng, “Đúng là bà xã của anh, rất thông minh.”

“...” Cố Diễn Sinh nhìn Diệp Túc Bắc run run toát mồ hôi lạnh.

Diệp Túc Bắc cũng nhận biết biểu hiện của cô nhưng vờ như không thấy, anh vẫn ôm chặt lấy cô, hít hà tai cô và nói, “Tiếc là trong cuộc đời anh không bao giờ có từ nếu như, để em thất vọng rồi.”

“...”

Những ngày sau đó diễn ra bình lặng, việc nhà, việc cơ quan, cả hai đều không có gì khiến Cố Diễn Sinh phải phiền muộn. Thỉnh thoảng cô lôi Kiều Tịch Nhan đi mua sắm, nhưng chỉ nhìn mà không mua, khiến Kiều Tịch Nhan cũng thấy khó hiểu.

“Cố Diễn Sinh, cậu làm sao vậy? Gọi chị này chỉ để đi xem cùng mà không mua. Lẽ nào công ty của Diệp Túc Bắc sắp sắp tiệm rồi sao?”

Cố Diễn Sinh mặt tui ngủ nói, “Không, anh ấy rất bận.”

Kiều Tịch Nhan vẫn vẻ mặt tò mò thăm dò, cười nói, “Hay lại có chuyện gì bên ngoài?”

“Anh ta dám”, Cố Diễn Sinh lập tức đổi ngay thái độ rất hung dữ, “Người ta có ông nội trần thủ rồi, thách anh ta luôn.”

“Vậy sao không mua gì hết? Chẳng giống cậu mọi khi gì cả.”

Cố Diễn Sinh buộc phải nói “Có hôm tớ hỏi anh ấy ‘Tại sao ngày nào anh cũng phải làm tăng ca, anh ra sức kiếm tiền làm gì?’ thì anh ấy trả lời, ‘Cố gắng kiếm cho đủ tiền chu cấp. Người phụ nữ thích tiêu tiền như em nếu ly hôn chắc chắn anh sẽ phải chu cấp không ít.’”

Kiều Tịch Nhan cười ngặt nghẽo, “Thật đúng là, Diệp Túc Bắc quả là một nhân tài, lời anh ta nói cũng như vàng ngọc, dùng từ đắt thật đấy.”

Cố Diễn Sinh lạnh lùng nói, “Tớ sẽ chứng minh cho anh ta xem, muốn ly hôn lúc nào cũng được, Cố Diễn Sinh tớ có thể không đi mua sắm, cũng có thể tự nuôi sống mình.”

“Đây là cậu giận quá đấy thôi, nghĩ mà xem, động một cái là cậu tùy tiện đòi ly hôn, còn Diệp Túc Bắc nói đùa một câu cũng không được, đúng là cái kiểu chỉ cho quan huyện đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn mà.”

Sau đó Cố Diễn Sinh cũng nghĩ rất lâu, có thể Kiều Tịch Nhan nói đúng, cô thấy mình cũng khá độc tài.

Tình cảm là thứ khiến con người ta trở nên như vậy, những gì cô muốn, cô sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế để giữ bằng được bên mình.

* * *

Khi Lục Giang Thần hẹn Cố Diễn Sinh đi ăn cơm đúng lúc Cố Diễn Sinh vừa bị Diệp Túc Bắc cho leo cây. Diệp Túc Bắc chết tiệt, đã nói là đưa cô đi xem phim, vậy mà gần đến giờ lại hủy vì bận việc. Chuyện này đã quá quen với Cố Diễn Sinh. Vừa nhận được điện thoại của Lục Giang Thần, cô liền đi ngay.

Không ngờ buổi hẹn hôm đó, Lục Giang Thần còn hẹn thêm một người khác, và người này khiến cô cảm thấy rất lúng túng, khó xử.

Cố Diễn Sinh véo tay Lục Giang Thần và nhìn cô, “Được lắm Lục Giang Thần, làm chị dâu là có thể trêu chọc tôi sao? Đã hẹn anh ta lại còn gọi tôi đến, cậu bảo tôi phải trốn đi đâu đây?”

Lục Giang Thần bị véo đau đến giật người, vội vàng bỏ tay của Cố Diễn Sinh ra, cười nói, “Cố Diễn Sinh, cậu đúng là ích kỉ. Đã kết hôn rồi, cậu còn mong người ta đối với cậu tình cũ khó quên sao, người ta có thể tự nhiên, còn cậu thì cứ e dè. Hơn nữa, anh ấy vừa từ nước ngoài trở về, là bạn cùng học và cũng là bạn gái cũ, cậu cũng nên mở tiệc mừng cho anh ấy chứ.”

Cố Diễn Sinh hậm hực nhìn Lục Giang Thần, mặt tối sầm, “Nếu để Diệp Túc Bắc biết, chắc chắn tôi không được yên thân cho mà xem, rõ ràng cậu biết Diệp Túc Bắc không hoan nghênh anh ta mà.”

“Diệp Túc Bắc Diệp Túc Bắc, câu nào của cậu cũng không thể rời anh ta. Hôm nay cậu cứ tự nhiên đi, có bất cứ hậu quả gì, chị dâu tôi đây sẽ chịu trách nhiệm cho, như vậy được chưa?”

5. Chương 5

6. Chương 6

Anh và cô đều đứng lặng im, trên trần là những chiếc đèn chân không. Khảm nạm dưới ánh đèn pha lê đó là những hàng ghế xếp ngay ngắn, được trang trí rất sang trọng, khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào trong cõi mộng. Nếu có thêm một chiếc máy quay ở đó, Cố Diễn Sinh sẽ tưởng mình đang đứng giữa một bộ phim Hàn Quốc.

Lục Giang Thần thấy vậy thở mạnh, vẫy tay, cắt ngang bộ dạng ngơ ngẩn của cả hai người, “Nhìn gì chứ? Ngồi xuống đã rồi lại nhìn!”

Cả hai người lúc này mới lúng túng hoàn hồn. Cố Diễm Sinh ngồi quan sát Lộ Tùng Quang, đã nhiều năm không gặp, anh ấy vẫn rất phong độ, áo sơ mi kẻ màu xanh lam rất vừa vặn càng làm tăng thêm vẻ tuấn tú của anh, Cố Diễm Sinh bỗng thấy Lộ Tùng Quang như vậy có phần hơi giống Diệp Túc Bắc. Suy nghĩ đó càng khiến cô thêm áy náy, vì trước đây, khi hai người ở bên nhau, Cố Diễm Sinh thường có cảm giác như vậy, và cô coi anh như người thay thế.

Lộ Tùng Quang không tỏ thái độ gì, mấy năm mài mực Tây, anh đã nghỉ thoáng hơn rất nhiều, móng tay được cắt gọn gàng, trông rất sạch sẽ, đan xen đặt lên bàn trông thật tao nhã, nét mặt rạng ngời với nụ cười hiền hòa.

Kiều Tịch Nhan trước đây cũng thích anh, cô thường nói với Cố Diễm Sinh, “Tớ thấy Lộ Tùng Quang tốt hơn Diệp Túc Bắc gấp ngàn vạn lần, cậu nhìn anh ấy cười xem, chiếc răng khểnh trông thật duyên, tớ chưa thấy người đàn ông nào hiền hòa đến vậy, nhìn thấy anh ấy, tớ lại nghĩ đến ông nội trước đây thường bắt tớ viết mấy chữ - ‘ôn nhuận như ngọc.’”

Mỗi lần nghe thấy Kiều Tịch Nhan nói vậy, Cố Diễm Sinh liền liếc mắt, “Có tí văn hóa, lại thích thể hiện rồi.”

Sau này biết được Cố Diễm Sinh chia tay với Lộ Tùng Quang, Kiều Tịch Nhan thường dí mũi Cố Diễm Sinh với thái độ tiếu ngạo, “Cậu thật bướng bỉnh và ngốc nghếch, bạn trai tốt như Lộ Tùng Quang còn không muốn, cậu hãy ngồi mà chờ báo ứng đi!”

Sau này cô thật sự đã bị cái mồm thối của Kiều Tịch Nhan nói trúng, cô đã phải chịu báo ứng, năm cô vừa kết hôn với Diệp Túc Bắc, mọi thứ đến với cô thật hỗn loạn và mơ hồ, có thể gói gọn bằng bốn chữ – tội lỗi chồng chất.

Nhớ lại chuyện cũ chỉ thêm buồn, Cố Diễm Sinh thở nhẹ rồi lại nhìn sang Lộ Tùng Quang.

Vẫn những lời chua ngoa cay nghiệt, “Mấy năm sống ở nước ngoài, anh đã thấy trăng ở nước ngoài tròn hơn trăng ta chưa?”

Lộ Tùng Quang cười và nói, “Chưa thấy, chỉ thấy duy nhất một điều là con gái ở nước ngoài so với con gái Trung Quốc có ‘nội hàm’ hơn.”

Cố Diễm Sinh tất nhiên hiểu cái từ “nội hàm” ấy có nghĩa gì, hừ một tiếng và nói, “Cái anh này, sau một chuyến đi nước ngoài về không còn thật thà như trước rồi, xem ra chủ nghĩa tư bản chỉ chuyên bồi dưỡng những tên đểu thì phải.”

Lục Giang Thần thấy hai người họ đấu khẩu mới cười tủm tỉm nói, “Tôi thấy hai người chẳng khác gì hai đứa trẻ, lớn như vậy rồi vẫn còn thích cãi nhau là sao?”

“Cậu nói linh tinh gì vậy?” Cố Diễm Sinh liếc mắt nhìn Lục Giang Thần, và đưa tay sang véo vào eo cô, véo đến nỗi Lục Giang Thần nghiêng cả người gơ tay xin tha mạng.

Lộ Tùng Quang ngồi lặng yên trước mặt cô, cười mỉm, đôi mắt đen sáng cong như vầng trăng non, tạo cho người ta cảm giác như một luồng gió xuân hiền hòa.

“Thôi được rồi, hai chị em dâu đừng trêu chọc kẻ độc thân tôi nữa. Sau này tôi còn phải nhờ các bạn học cũ quan tâm nhiều!”

Mọi người cùng nhau ngồi ăn cơm, Cố Diễm Sinh thấy nhẹ nhõm đi nhiều, chỉ đôi lúc nghĩ lại thời đại học đã qua. Ba người ngồi kể về những chuyện vui của trường và tình hình những năm qua, xem chừng có vẻ rất hòa hợp, rất ăn ý đến mức trước khi ra về, Cố Diễm Sinh còn nói với Lục Giang Thần, “Mình có cảm giác anh ấy chưa từng yêu mình vậy. Không còn thấy gượng gạo, chỉ tại mình quá trẻ con.”

Lục Giang Thần hừ một tiếng rồi nói, “Con người cậu thật khó chiều, anh ta yêu cậu thì cậu thấy xấu hổ, anh ta không yêu cậu, thì cậu lại thấy như bị lạc mất tình yêu!”

Cố Diễm Sinh cười và ghé người sát Lục Giang Thần, nịnh, “Chị dâu, em chỉ tùy tiện nói vậy thôi, trước mặt tên Diệp Túc Bắc kia, chị đừng nói linh tinh gì nhé!”

Cố Diễn Sinh có một buổi tối vui vẻ, về đến nhà cô thấy Diệp Túc Bắc đã về, anh ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng khách xem tivi, trông như vừa tắm xong, tóc vẫn chưa kịp khô, bộ đồ ngủ to rộng nhưng anh mặc trông vẫn gọn gàng, khỏe khoắn, ngồi tĩnh lặng không khác gì một bức tranh thủy mặc.

Khi hai người họ vừa kết hôn, Kiều Tịch Nhan đã hỏi cô một câu rất nghiêm túc, “Cố Diễn Sinh, không biết cậu có tài cán gì mà cả người đàn ông hảo hạng, rồi thượng hạng của hảo hạng đều bị cậu tóm gọn vậy?”

Sau này Cố Diễn Sinh cũng từng soi gương ngắm lại mình một cách nghiêm túc, không béo không gầy, thân hình cũng tạm ổn, còn khuôn mặt tuy không phải khó nhìn, nhưng cũng không được xếp vào hạng đại mỹ nhân. Mãi sau này, cô mới nghĩ thông, tại sao mình lại phải phủ nhận mình như vậy? Có những cái bản thân mình thấy bình thường, nhưng người khác lại thấy rất tốt, rất đẹp thì sao? Cô nghĩ chắc chắn mình phải có sức hút gì đặc biệt mà mình tạm thời chưa phát hiện ra đấy thôi.

Cố Diễn Sinh liếc mắt nhìn tivi đang chiếu chương trình cầu nối khá thịnh hành hiện nay, một cặp khách mời đã chọn được nhau, cô gái đó đang cảm động rơi nước mắt, và đang đứng trước ống kính phát biểu “tuyên ngôn tình yêu” như trong phim vậy. Trên mạng đang xôn xao bàn tán chương trình này đều đã được sắp xếp từ trước, vậy mà nó vẫn không ảnh hưởng tới tỉ lệ người xem. Cố Diễn Sinh hết nhìn tivi rồi quay sang Diệp Túc Bắc, giọng hơi ngạc nhiên, “Diệp Túc Bắc anh thích xem chương trình này à?”

Diệp Túc Bắc không trả lời, anh vút điều khiển sang một bên, ngồi tựa lưng đáng vẻ rất thoải mái, vén những sợi tóc lòa xòa trước trán, rồi vẫy vợ và nói, “Lại đây.”

Cố Diễn Sinh không hiểu chuyện gì, mở to mắt chỉ vào mình, rồi ngó xung quanh, đây đúng là nhà cô, trong nhà cũng chỉ có hai người, đúng là Diệp Túc Bắc đang nói với cô.

Cô chậm chậm bước lại gần, ngồi cạnh anh, “Sao vậy?”

Diệp Túc Bắc dang tay ôm lấy cô, lồng ngực ấm áp và rắn chắc của anh khiến tim Cố Diễn Sinh bắt đầu loạn nhịp. Từ mặt đến tai đỏ bừng lên. Diệp Túc Bắc kéo cô lại gần, áp sát mặt vào cô, vuốt nhẹ nhẹ giống như đang dỗ một đứa trẻ, rất tình cảm.

Diệp Túc Bắc hiếm khi có những cử chỉ thân mật như vậy, đôi ba lần Cố Diễn Sinh làm nũng, anh cũng chỉ cười và nói cô “giả ngây”, hôm nay làm sao vậy?

Bất thường! Quá bất thường! Cố Diễn Sinh tim đập thốn thức không yên, tên quái quỷ Diệp Túc Bắc này hôm nay lại chủ động mê hoặc cô.

Diệp Túc Bắc ôm eo Cố Diễn Sinh, tựa thoải mái vào vai cô, hơi thở đều đặn, cảm giác yên bình không âu lo, như một đứa trẻ đang đòi được cưng chiều, rồi lẩm nhẩm, “Hôm nay anh về nhà sớm mà em lại đi vắng, anh bỗng thấy ở nhà một mình thật đáng thương, sau này nếu anh về muộn, em cứ đi ngủ trước, đừng đợi anh.”

Diệp Túc Bắc cũng không nói thêm lời lãng mạn nào, nhưng trong lòng Cố Diễn Sinh ấm áp lạ thường, mũi bắt đầu cay cay, dường như muốn khóc. Cô hít thật sâu, lấy lại bình tĩnh và lại nói với cái giọng hung dữ thường ngày, “Bây giờ mới biết, anh đúng là một con sói, em tốt với anh như vậy, anh mà dám ra ngoài tìm ong bắt bướm là chết với em!”

Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng xoa đầu cô, cười phá lên, rồi lại nhẹ nhàng, “Mau đi tắm đi, muộn rồi đấy.”

Cố Diễn Sinh lại liếc mắt, ánh mắt thể hiện sự trách móc.

Giờ trò hâm nóng là anh, dập tắt ngọn lửa cũng là anh, con người này có đáng ghét không cơ chứ?

Sau khi tắm xong, Cố Diễn Sinh tắt hết đèn trở về phòng ngủ, Diệp Túc Bắc đang ngồi tựa lưng đầu giường xem tivi. Về mặt chăm chú của anh hôm nay đẹp lạ thường. Cố Diễn Sinh lau khô tóc, lật chăn trèo lên giường. Diệp Túc Bắc tắt tivi và đèn, ôm trọn Cố Diễn Sinh vào lòng. Cố Diễn Sinh nhẹ nhàng nằm gọn trên bờ vai vững chắc của chồng, lắng nghe nhịp đập tim anh. Trong bóng đêm hai người không nói một lời, chỉ nghe thấy tiếng trái tim đang đập.

Cố Diễn Sinh bỗng nhiên nhớ lại chuyện ngày hôm đó, xê đầu nằm trên cánh tay của Diệp Túc Bắc.

“Hôm nay em đi ăn cơm với Lục Giang Thần và cả Lộ Tùng Quang. Lộ Tùng Quang về nước rồi.”

Diệp Túc Bắc mặt mày tiu nghỉu, dí sát mắt vào gần Cổ Diễn Sinh, tay xoa xoa bóp bóp lên lớp mỡ bụng của cô, “Bà xã béo lên đấy.”

“Thật không?” Cổ Diễn Sinh vội vàng xoa lên bụng mình, cô cảm thấy bụng của mình đúng là hơi nhão, phản ứng tự nhiên của phụ nữ, cô sợ hãi lâu bầu, “Em biết ngay là gần đây ăn uống quá thoải mái mà.” Cô chỉ còn nghĩ về việc mình béo lên mà quên mất đang định nói gì, cứ như vậy, Diệp Túc Bắc nhanh chóng dẹp được chủ đề mà từ trước tới nay anh không bao giờ muốn nhắc đến.

Nhìn vợ bất an như muốn nhảy dựng lên, Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng vuốt lên lưng cô với lòng bàn tay ấm áp, an ủi, “Béo lên một chút đẹp hơn mà, anh thấy em bây giờ vẫn còn hơi gầy đấy.”

“Không đâu, Kiều Tịch Nhan chỉ thấp hơn em có năm phân, mà nhẹ hơn em đến năm cân đấy!”

Diệp Túc Bắc cười nịnh, “Thế nên giờ cô ấy vẫn còn chưa lấy được chồng, còn em thì tìm được một người chồng tốt như anh còn gì.”

“...” Cổ Diễn Sinh áp sát mặt nhìn thẳng với vẻ không chấp cái người không biết xấu hổ đang nói kia.

Diệp Túc Bắc không hiểu thái độ đó của cô, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng, tình cảm cọ sát những chiếc râu ở cằm của anh lên mặt cô, thấy buồn buồn, cô chỉ còn biết cười khúc khích, đến khi thấy khó chịu cô mới xin tha, hai tay cào nhẹ lên ngực anh.

Diệp Túc Bắc nắm vội lấy tay cô, đặt lên miệng và hôn dịu dàng, “Bà xã, chúng ta sinh con được không?”

Cổ Diễn Sinh sưng người lại, tim đập hồi hộp, “Tại sao?”

Diệp Túc Bắc lật người, cùng Cổ Diễn Sinh ngắm bầu trời ban đêm. Trong căn phòng tối đen như mực chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt rất sáng và đen của anh. Giọng anh rất thành thật khiến người nghe có cảm giác yên tâm, “Em nghĩ xem, nếu như chúng ta có một đứa con, sau này ngày nào anh cũng về nhà sớm một tiếng, cuối tuần sẽ bỏ ra một ngày đưa em và con đi chơi, tiền tiêu hàng tháng của em sẽ tăng lên gấp ba, việc nhà giảm đi một nửa. Hơn nữa, nếu anh có con, sẽ coi như có thêm một lá chắn, những người phụ nữ khác sẽ không dám tới gần nữa.”

Cổ Diễn Sinh im lặng một hồi, kể ra anh ấy nói cũng có sức thuyết phục. Thế là cô kéo chăn trùm kín mặt, “Để em xem xét đã.”

Cổ Diễn Sinh tỉnh dậy thì thấy Diệp Túc Bắc đã cạo râu xong, trước khi vào phòng thay đồ anh nói vọng ra với Cổ Diễn Sinh, “Tối nay chúng ta cùng về nhà ngoại nhé, hôm qua bố gọi điện cho anh, lâu lắm rồi em không về qua nhà, ông cụ giờ thấy tủi vì đã uống công nuôi con gái đấy.”

Cổ Diễn Sinh vẫn chưa tỉnh ngủ, mắt còn lim dim, vỗ đầu tỏ ra ân hận, “Đầu óc em đúng là bỏ đi. Tối mấy giờ anh về?”

“Anh sẽ đến trường đón em. Bao giờ tan làm thì em ra nhé.”

Cổ Diễn Sinh như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng nói, “Anh nhớ đỗ xe ở phố sau trường, em không muốn trở thành người nổi tiếng đâu.”

Diệp Túc Bắc nhún vai, cười nhạt.

Ngồi trong khoang xe rộng rãi, Cổ Diễn Sinh chống tay trên cửa xe, gió thổi mạnh làm tung bay mái tóc. Cổ Diễn Sinh ngồi đó nhìn xa xăm. Bầu trời lúc ấy chỉ mới chạng vạng, chỉ có thể nhìn thấy tia sáng lấp ló sau cây cầu phía xa, nhưng khi lại gần thì thấy mặt hồ âm u, phủ sương mù mịt.

Diễn Sinh bỗng rùng mình.

“Lạnh à?” Diệp Túc Bắc nhìn cô, “Lạnh thì kéo cửa kính lên.”

Cổ Diễn Sinh nghe theo lời anh đóng cửa kính lại.

Chiếc xe dừng trước cổng trường, bác bảo vệ cũng nhận ra Diệp Túc Bắc, nhưng Diệp Túc Bắc vẫn tuân thủ theo quy định ra vào cổng.

Trở về nhà trời đã tối, nhưng nhà họ Cổ vẫn đợi vợ chồng Cổ Diễn Sinh về mới ăn cơm.

Mẹ của Cố Diễm Sinh lúc đó vẫn đeo tạp dề, vừa dọn đồ ăn ra vừa hỏi chuyện Diệp Túc Bắc, “Túc Bắc, gần đây công việc của con vẫn thuận lợi chứ?”

Diệp Túc Bắc lễ phép đứng dậy giúp mẹ vợ bê thức ăn ra, trả lời câu hỏi của bà rất tự nhiên, giọng nói nghe rất ấm tai, “Chỉ có mấy việc đó thôi, cũng không phải là quá bận ả. Mẹ, đừng nấu nhiều quá, chỉ có mấy người nhà mình ăn không hết đâu.”

Bà Cố cười hiền hậu nhìn Diệp Túc Bắc, tỏ ra rất cảm động trước sự quan tâm của cậu con rể, bà quay lại nói với ông Cố, “Cậu con rể này tôi càng nhìn càng thấy ưng.”

Ông Cố rời mắt khỏi tờ báo, nhìn sang bà Cố, “Bà cứ như đang soi con dâu ấy.”

Bà Cố nào bận tâm tới câu nói đùa của ông Cố, quay sang vẫy con gái đang ngồi bên cạnh bố, “Con về làm khách đấy à? Đứng dậy mà dọn cơm đi chứ, có ai làm vợ như thế không? Bắt nạt con trai nhà này à?”

Cố Diễm Sinh đứng dậy, ôm lấy bà Cố, cười nói, “Con cứ bắt nạt anh ấy đấy, ở đâu con cũng vậy hết.”

Cả nhà đều đã quen với tính khí của cô con gái Cố Diễm Sinh. Bà Cố liền ấn trán cô một cái rất mạnh, “Con ý, cũng may mà lấy được Túc Bắc!”

Trước đây dù vẫn mong có cháu bé bồng, nhưng Bà Cố cũng không bao giờ can thiệp sâu và coi đó là chuyện của vợ chồng Diệp Túc Bắc, nhưng hôm nay bà buộc phải nói ra trong bữa ăn, bà gấp cho Cố Diễm Sinh món cá mà cô thích nhất, rồi gạn hỏi, “Diễm Sinh, con và Túc Bắc kết hôn được ba năm rồi, đã đến lúc nghĩ tới việc nên có một đứa con, các con cũng không còn trẻ nữa, hơn nữa, bố mẹ cũng lớn tuổi, mong có cháu để bế bồng.”

Cố Diễm Sinh không thích nói về chủ đề này, nghe đến đây cô liền nheo mày và cắn dũa. Cô chưa kịp nói gì thì Diệp Túc Bắc đã nhanh nhẩu trả lời giải vây giúp cô.

“Mẹ, chuyện có con là do lỗi của con, công việc của con bận quá, con sợ không có thời gian để chăm sóc con cái, hơn nữa chúng con vẫn đang phấn đấu mà.”

Bà Cố vốn rất yêu quý cậu con rể Diệp Túc Bắc, nghe thấy câu “đang phấn đấu” của anh, bà chỉ tủm tỉm cười và không hỏi thêm nhiều nữa. Cố Diễm Sinh thở phào nhẹ nhõm.

7. Chương 7

Như đã dự tính từ trước, tối hôm đó hai người không về nhà. Phòng riêng của Cố Diễm Sinh đã được bà Cố dọn dẹp như mới, chiếc giường cũng đã được đổi rộng hơn.

Ông Cố và Diệp Túc Bắc vẫn ở trong phòng làm việc trò chuyện, còn bà Cố sau khi ngồi giáo huấn cho cô con gái một hồi cũng chịu thả cho cô về ngủ.

Diệp Túc Bắc trở về phòng, Cố Diễm Sinh tỏ ra lạnh nhạt, cũng không thềm nói một câu với anh. Nhưng nghĩ chắc bố đã nói gì đó với anh, nên cô mới hỏi, “Sao rồi? Bố nói gì với anh vậy?”

Diệp Túc Bắc nhún vai, “Không, bố chỉ bảo anh thương em nhiều hơn thôi.”

Cố Diễm Sinh nghe vậy lại thấy cay cay mũi, từ nhỏ tới lớn, bố rất cưng chiều cô, coi cô như châu báu, dù cô có muốn trăng moon sao trên trời chắc ông cũng hái cho cô. Sau khi chia tay với Lộ Tùng Quang, rất lâu sau cô không yêu ai, bà Cố từng sốt ruột suốt ngày giục cô, nhưng ông Cố thì vẫn an ủi, “Lấy chồng phải tìm được người thương yêu con, nếu không tìm được thì đừng có lấy, nhà chúng ta không phải không nuôi nổi con. Bố không nỡ để con lấy chồng mà phải chịu khổ.”

Nghĩ tới đây, Cố Diễm Sinh mắt đã đỏ hoe, “Sao em không gả cho bố chứ? Bố là người đàn ông tốt nhất thế giới.”

Diệp Túc Bắc cười và ôm cô vào lòng, “Không được, em mà muốn lấy bố, mẹ với anh làm sao đồng ý được!”

Tối hôm đó hai người họ chụm đầu xem lại những tấm hình hồi nhỏ, Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc vốn là thanh mai trúc mã nên thời thơ ấu chụp rất nhiều ảnh chung, song Diệp Túc Bắc từ nhỏ đã không thích chụp ảnh, những tấm hình có được bây giờ đều do ngày xưa bố mẹ ép chụp.

Cố Diễn Sinh chỉ vào một tấm hình cười, “Anh xem anh ngày trước này, trông thật lồi cuồn.”

Diệp Túc Bắc nhìn chăm chú chỗ ảnh, đáp lại câu nói vừa rồi của Cố Diễn Sinh, “Anh phát hiện thấy hồi nhỏ em xấu thật đấy, em nhìn tấm này xem”, tay anh chỉ vào một tấm ảnh, “Nước mũi chảy ròng ròng, cả tấm này nữa”, anh tiếp tục chỉ vào một tấm khác, “Béo tròn như một quả bóng vậy.”

Diệp Túc Bắc nhận xét từng bức ảnh, anh không để ý mặt của Cố Diễn Sinh đang tối lại. Mấy phút sau, Cố Diễn Sinh giằng ngay lấy cuốn album và đóng sập lại, giận dỗi, “Em xấu đấy, đừng có xem nữa!”

Diệp Túc Bắc đã quá quen với tính khí của cô, anh luôn tay ôm cô thật chặt từ phía sau lưng, “Làm gì mà em phải tức giận vậy? Không khác gì con mèo chỉ được vuốt ve, cấm được trêu đùa.”

“Em là vậy đấy, để xem lần sau anh còn dám nói xấu em không.”

Diệp Túc Bắc cười, “Thôi được rồi, anh không nói nữa.” Rồi anh ghé đầu vào cô, “Cũng may trước đây em không xinh đẹp, nếu trước đây em mà giống bây giờ thì có khi chẳng đến lượt anh.”

Cố Diễn Sinh tủm tỉm cười với câu võ về của chồng, nhưng vẫn cố ý công kích anh, “Miệng lưỡi dẻo như kẹo kéo.” Không còn tức giận nữa, cô quay người lại và bắt gặp ngay ánh mắt đen sáng của Diệp Túc Bắc, “Sao hôm nay lại bảo vệ em kinh vậy, chuyện con cái rõ ràng là vấn đề do em mà.”

Diệp Túc Bắc cau mày, trầm ngâm trả lời câu hỏi của vợ, “Anh không tìm được lý do gì để không bảo vệ em cả, em là vợ anh, anh không bảo vệ em thì bảo vệ ai?”

Nghe anh nói vậy, trong lòng Cố Diễn Sinh thấy thật ấm áp và ngọt ngào, cô ngẩng đầu lên và hỏi anh một câu cô chưa bao giờ dám hỏi, “Diệp Túc Bắc, sao anh lại lấy em?”

Diệp Túc Bắc nghĩ một lúc rồi đáp, “Anh không xông pha xuống địa ngục thì còn ai dám nữa?”

Vẫn chưa nói hết câu, anh vội nắm ngay lấy bàn tay nhỏ bé đang cố gắng hết sức cẩu véo vào tay anh với bộ dạng vừa tức giận pha chút thẹn thùng.

Họ ở lại nhà bố mẹ vài hôm rồi lại trở về nhà. Cố Diễn Sinh tỏ ra là một người vợ dịu dàng, về đến nhà cô liền vào bếp chuẩn bị rất nhiều món. Trước đây Cố Diễn Sinh gần như không biết làm gì, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, bất luận là gì cũng chỉ biết ăn, đến hỏi tên cô cũng còn phải nghĩ, sau khi được gả cho Diệp Túc Bắc mới chịu học vài ba món võ nghệ phòng thân. Chỉ là không hiểu tại sao, cô chuyên tâm đi học nấu ăn như vậy mà cũng không bằng được Diệp Túc Bắc. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy giận mình.

Sau ngày hôm đó, cô đã xin nghỉ nửa buổi để tới phòng nuôi dưỡng trẻ em ở bệnh viện ngắm nhìn những đứa trẻ sơ sinh ở đó. Bác sĩ ở đây đã rất quen với cô, nhìn thấy cô đang nhìn những đứa trẻ bên trong liền hỏi, “Bây giờ đã khá hơn chưa? Hay vẫn còn thấy sợ?”

Cố Diễn Sinh vén tay áo lên, chỉ cho bác sĩ xem cánh tay nổi hết da gà của cô, “Tôi đã hết cách chữa rồi, chứng bệnh sợ trẻ con của tôi không khác gì bệnh nan y.”

Bị bác sĩ đó vỗ vai cô an ủi, “Thường xuyên tới xem, nhìn lâu sẽ thấy quen và không còn sợ nữa.”

Cố Diễn Sinh gạt đầu

Sau khi bác sĩ đi, Cố Diễn Sinh tiến lại gần hơn, căn phòng dù đã bị ngăn bởi một lớp kính, nhưng vẫn có thể nhìn rõ những đứa trẻ bên trong, có đứa lớn đứa nhỏ, đứa béo đứa gầy đều nằm trong lồng kính, tay chân ngẩn ngẩn tròn tròn, vung vẩy lung tung không biết đang khóc hay đang cười. Nhìn những em bé đáng yêu như vậy sao cô lại cảm thấy sợ nhỉ?

Cố Diễn Sinh xoa xoa cánh tay đang nổi da gà một cách vô thức. Sau lưng cô là một cặp vợ chồng, người vợ mặc bộ đồ dành cho bệnh nhân ở bệnh viện, tóc tai rối bời, nhưng khuôn mặt vẫn hiện nên nụ cười rạng rỡ, hạnh phúc, người chồng đi bên cạnh nhắm mắt như một đũng sĩ và đang dịu vợ, tay chỉ vào một chiếc lồng kính trong phòng nói gì đó rất nhỏ, Cố Diễn Sinh không thể nghe thấy, nhưng cô vẫn cảm nhận được niềm vui và niềm hạnh phúc của hai vợ chồng họ.

Cố Diễn Sinh thấy vậy và bắt đầu khao khát.

Có thể Diệp Túc Bắc và mẹ cô nói đúng, vợ chồng cô cần có một đứa con. Diệp Túc Bắc cũng đã gần ba mươi tuổi rồi. Mấy người bạn hỏi nhỏ trạc tuổi anh kết hôn sớm đã có con đi học tiểu học, chỉ có vợ chồng cô là vẫn sống trong, “thế giới của hai người”.

Rời bệnh viện, Cố Diễn Sinh hẹn Kiều Tịch Nhan ra ngoài uống nước.

Cô cầm chiếc thìa dài và ngoáy cốc sữa một cách vô thức, bọt sữa cũng quay tròn theo vòng xoáy của thìa, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên và nói với Kiều Tịch Nhan, “Tiểu Kiều, hôm nay tớ lại tới bệnh viện đứng đó nhìn cả chiều.”

Kiều Tịch Nhan hỏi lại, “Rồi sao?”

“Vẫn thấy sợ.” Cố Diễn Sinh thở dài, “Không biết sao nữa.”

Kiều Tịch Nhan thả lỏng người, tựa lưng về phía sau, giọng rành rọt, “Cậu thấy sợ trẻ con là vì cậu không có lòng tin với cuộc hôn nhân của mình.”

“Hử?” Cố Diễn Sinh không khẳng định cũng không phủ định, “Tiếp đi.”

“Cậu không có lòng tin với hôn nhân, không có lòng tin với bản thân và cũng không có lòng tin với Diệp Túc Bắc, vì vậy cậu mới không dám có con, vì sợ có con sẽ ràng buộc, hoặc là sợ không thể cho con một gia đình hoàn hảo, một tình yêu toàn vẹn.”

Cố Diễn Sinh cười, gật đầu, “Cậu nói cũng có phần đúng, nếu cậu không theo chủ nghĩa độc thân, có thể tớ sẽ tin.”

Kiều Tịch Nhan giọng bình thản, “Hai việc này chẳng liên quan gì nhau cả.”

Kiều Tịch Nhan theo chủ nghĩa độc thân, vì khi cô mười tuổi, bố cô đã dọn ra ngoài ở với vợ bé. Đứa con với vợ bé của ông bây giờ cũng đã được mười tuổi. Trước đây bà vợ bé của ông rất hung hăng, thường xuyên gọi điện tới nhà cô điều võ giương oai, gây rối với người mẹ yếu đuối và hay sợ sệt của cô. Kiều Tịch Nhan khi ấy còn nhỏ nhưng đã biết căm hận, một mình mò đến nhà người đàn bà kia, phá vỡ hết cửa nã khiến người đàn bà đó sợ không dám ra, cô liền đứng ở ngoài chửi bới tung trời cho đến khi bố cô phải dùng biện pháp mạnh lôi cô về nhà.

Trong lòng cô luôn hận ông bố đó, từ nhỏ cô luôn thấy mẹ ngồi trốn trong phòng tối khóc thầm, mỗi lần nhìn thấy bố ra ngoài gây bao tội lỗi về nhà còn cao giọng mắng chửi, cô không nén được cơn giận, và cô thề rằng, sau này nhất định phải có bản lĩnh, giúp mẹ cô giải phóng khỏi cuộc hôn nhân khốn khổ đó.

Sau này khi Kiều Tịch Nhan lớn, mỗi dịp Tết đến, người đàn bà đó lại gọi điện tới nhà giục bố cô sang nhà bên đó, Kiều Tịch Nhan lại gọi lại cho người đàn bà đó cảnh cáo nếu bà ta còn dám giục bố cô, cô sẽ tới trường tiểu học đón cậu con trai của bà ta về.

Đến khi học đại học, mỗi lần nhìn thấy Kiều Tịch Nhan là Cố Diễn Sinh lại hỏi, “Sao, hôm nay có đi đón cậu em trai không?”

Và sau đó Cố Diễn Sinh kết hôn, lúc đó cô mới thực sự lý giải được khúc mắc bấy lâu của Kiều Tịch Nhan. Kiều Tịch Nhan từ trước tới nay chỉ yêu, và chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kết hôn, cô thường nói, “Hôn nhân là nấm mồ của phụ nữ, một khi đã bước chân vào đó thì sẽ giống như người sống dở chết dở.”

Sau này Kiều Tịch Nhan thực sự đã có bản lĩnh, có thể đưa mẹ thoát khỏi cuộc hôn nhân khốn khổ, nhưng người mẹ cam chịu nói, “Mở mắt cũng là một đời, nhắm mắt cũng là một đời, cứ coi như mẹ đã mù đi con.”

Mẹ của Kiều Tịch Nhan đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Cố Diễn Sinh, cô không thể chấp nhận cách nói bi quan đến tuyệt vọng như vậy, nhưng cô cũng không dám phản bác. Cũng có thể bị ảnh hưởng phần nhiều từ Kiều Tịch Nhan, và chính Cố Diễn Sinh cũng đã từng trải qua tâm trạng lo sợ như vậy nên cô mới sợ có con, thậm chí còn sợ cả cuộc hôn nhân của mình.

Khi Diệp Túc Bắc mới kết hôn với Cố Diễn Sinh, ngay cả việc chạm vào người cô anh cũng không chạm, mỗi lần nằm trên giường giống như hai người hoàn toàn xa lạ, không nói một lời cũng không ân ái, Cố Diễn

Sinh cũng thường nằm quay lưng lại với Diệp Túc Bắc, cô không muốn để Diệp Túc Bắc nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Ngay đến tuần trăng mật cô cũng phải ngồi máy bay một mình trở về, đến nay cô vẫn còn nhớ tờ báo trên máy bay.

Ở độ cao năm nghìn mét so với mặt đất, cô cười và nhìn tờ báo đó. Bàn tay thon dài uốn cong, vuốt nhẹ hình người đàn ông trên đó. Vuốt qua vuốt lại cứ như thể người đó đang ở trước mặt cô. Hình ảnh của người đàn ông trên đó rất bảnh bao, đẹp trai, khuôn mặt hài hòa cân đối, tướng mạo mà các họa sĩ đều ưa thích. Cô cảm thấy rất lạ và nghi ngờ, rồi cô tự hỏi liệu mình có nhầm hay không? Từ nét mặt cho đến thần thái của người đàn ông đó đều rất quen. Và nốt ruồi nhỏ bên cạnh lông mày đã khẳng định đó đúng là người đàn ông cô quen.

Tờ báo đã đưa tin, khung cảnh đám cưới giống như một cuộc họp quan trọng của giới quan chức với cô dâu và chú rể kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. Cảm giác như tất cả không liên quan gì tới cô, cô cũng chỉ là một vị khách mời trong số hàng nghìn hàng vạn người đến dự.

Tiêu đề của bài báo có ghi, “Đám cưới thế kỷ của cậu cháu út điển trai nhà họ Diệp”.

Phía dưới liệt kê một bảng danh sách dài các mối quan hệ gia đình, các quan chức, doanh nhân và cảnh đám cưới. Điều mà Cổ Diễm Sinh ấn tượng nhất là định nghĩa phía dưới của giới báo chí với đám cưới đó là – Hôn nhân chính trị.

Cuộc hôn nhân chính trị này dù đã qua ba năm, nhưng nó vẫn trở thành chủ đề bàn tán thích thú của người dân thành phố, chỉ có danh tính của nhân vật chính là bị mờ dần theo thời gian.

Cuộc hôn nhân của cô với Diệp Túc Bắc nói cho cùng cũng chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị. Cô không dám mong đợi Diệp Túc Bắc sẽ yêu cô như yêu Tô Nham. Cô hiểu tình cảm anh dành cho cô chỉ đơn thuần là tình anh em, tình bạn bè lâu năm, và không có gì hơn. Trước đây đến chạm vào người cô anh cũng không dám, mỗi khi nhìn thấy bộ dạng tự đấu tranh của anh, cô lại cảm thấy tim mình đau nhói. Một người đàn ông Cố gắng để yêu bạn nhưng lại không thể làm được, bộ dạng đó giống như một con dao có thể đâm chết đối phương.

Nếu như không có ông ép buộc Tô Nham ra nước ngoài, thì có lẽ Cổ Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc sẽ mãi mãi chỉ là những người xa lạ quen thuộc nhất với nhau mà thôi.

Người chung chăn chung gối ngày ngày với mình mà mãi mãi chỉ là người xa lạ thì ai còn dám đặt lòng tin vào cuộc hôn nhân đó nữa.

Có lẽ cái cảm giác bất an của Cổ Diễm Sinh bắt đầu có từ khi ấy, dù bây giờ cuộc sống của họ có suôn sẻ, thì cô vẫn cảm thấy bấp bênh. Cái thân phận Diệp phu nhân của cô cho đến nay cô vẫn cảm thấy rất mong manh.

Một lần bị rắn cắn, nhìn thấy dây thừng cũng sợ. Người xưa nói quả không sai.

8. Chương 8: Chương 8

Đáng buồn là Cổ Diễm Sinh không thích nhớ dài. Cô thường nói muốn làm một con cá vàng, bắt luận việc gì cũng chỉ nhớ bảy giây, dù là chuyện đau khổ đến đâu cũng chỉ nhớ bảy giây ngắn ngủi, sau bảy giây lại chuyển sang một vòng đời mới. Mỗi lần cô nói vậy là sẽ có ai đó dội ngay một gáo nước lạnh xuống, dập tắt tất cả những mộng tưởng tốt đẹp của cô. Nhưng cô không quan tâm. Là người ai chẳng có những ước mơ không thành, muốn gì được đó thì chỉ có Thượng Đế, mà cô thì không muốn làm bạn với Thượng Đế sớm vậy.

Thời gian này công việc của Diệp Túc Bắc khá bận rộn, thường xuyên tiếp khách đến tối muộn mới về nhà. Sợ ảnh hưởng tới vợ, tắm rửa xong rón rén chui vào chăn, thế nhưng luồng gió nhẹ đó vẫn khiến Cổ Diễm

Sinh tỉnh giấc, Diệp Túc Bắc thấy cô tỉnh dậy, không còn phải rón rén nữa, anh liền ôm cô vào lòng.

Cô hỏi, “Về rồi à?”

Diệp Túc Bắc trả lời, “Ừm.”

Sau đó cả hai không nói thêm câu nào, bắt đầu chìm vào giấc ngủ say.

Điều duy nhất khiến Cố Diễn Sinh cảm thấy hơi lo lắng, đó là mỗi ngày cô thu dọn quần áo anh thay ra là lại ngửi thấy nhiều hương nước hoa khác nhau.

Cô chợt nhớ tới bài hát đang rất thịnh hành trên mạng hiện nay, và thầm nghĩ, nước hoa đúng là có độc.

Tối hôm đó Diệp Túc Bắc đang tắm thì tiếng chuông điện thoại di động của anh bỗng nhiên vang lên, Cố Diễn Sinh lấy ra nhìn một hồi nhưng không nghe máy, cô chỉ nhìn chăm chăm vào một chuỗi dài các con số đang nhảy múa trên màn hình di động. Diệp Túc Bắc đang trong nhà tắm nghe thấy liền với gọi vợ, “Nghe giúp anh đi, nói là anh đang tắm, tí gọi lại sau.”

Cố Diễn Sinh, “Ừ”, một tiếng, rồi nghe máy và nói như một con vẹt, “Anh ấy đang tắm, tí gọi lại sau.”

Phía bên kia đầu dây nghe thấy giọng của Cố Diễn Sinh, lập tức hỏi, “Cô là ai? Tại sao lại nghe điện thoại của Diệp đại quan vậy?”

Giọng nói the thé của người phụ nữ đó và cách gọi “Diệp đại quan” của cô ta khiến Cố Diễn Sinh không nhịn được cười.

Người ta gọi ông nội của Diệp Túc Bắc là “Diệp Soái”, gọi bố của anh ấy là “Diệp thiếu gia”, đến đời của anh, tất cả bạn bè đều gọi với cái tên rất nịnh bợ là “Tổng giám đốc Diệp”, nếu không thì là “Diệp đại quan”. Cố Diễn Sinh mỗi khi nghe thấy người khác gọi anh là “Diệp đại quan” là lại cười phá lên và nói, “Ai da, Tổng giám đốc Diệp của chúng ta, giờ là thời đại nào rồi mà vẫn còn có người gọi anh là Diệp đại quan vậy?”

Diệp Túc Bắc cứ để cô thả nhiên trêu chọc, anh thích nhìn điệu nháy mắt trông rất trẻ con của Cố Diễn Sinh.

Cố Diễn Sinh cười xong, hèm nhẹ một tiếng rồi hắng giọng và học theo bộ dạng của một viên chức hỏi lại, “Tôi vẫn chưa hỏi cô là ai, tại sao lại gọi cho Diệp đại quan?” Cố học nói theo cái giọng rất hống hách đó mà đến bản thân cô cũng thấy buồn nôn.

Không ngờ đầu dây bên kia lại tin là thật, giận dữ, “Đồ rẻ rách kia, cô có biết là anh ấy đã kết hôn có vợ rồi không? Đưa điện thoại cho Diệp Túc Bắc đi, tôi sẽ hỏi anh ấy cho ra nhẽ!”

Cố Diễn Sinh cười, người phụ nữ kia quả là rất thú vị, cô ta lại còn hỏi cô là có biết Diệp Túc Bắc đã có vợ rồi không. Cô cố gắng nhịn cười, “Diệp quan nói, anh ấy không yêu vợ, anh ấy chỉ yêu tôi thôi, ồ, đúng rồi, Diệp quan bây giờ đang tắm, đợi chúng tôi ‘bận’ xong sẽ gọi lại cho cô nhé. Thế nhé, tôi tắt máy đây.”

Cố Diễn Sinh nghiêng ngón tay như hoa ấn tắt điện thoại, ôm gối với vẻ mặt rất tinh nghịch, cười nghiêng ngả. Cô đột nhiên nhìn lên thì thấy Diệp Túc Bắc đang đứng bên giường, hai tay ôm ngực, đôi mắt dài tình tứ nhìn cô với nét mặt tươi cười đầy thách thức như một con thú dữ đang thách đấu với con mồi, khiến Cố Diễn Sinh sợ hãi la lên, “Nhìn gì mà nhìn! Anh vào từ khi nào vậy?”

“Từ khi em bắt đầu nói ‘Tôi còn chưa hỏi cô là ai’ kia”, Diệp Túc Bắc vẫn tỏ ra thông dong nói.

Cố Diễn Sinh bắt đầu nóng mặt, nói vậy nghĩa là vừa rồi cô giả đóng vai một con hồ ly đã bị anh nhìn thấy hết sao?

“Thật đáng ghét, chẳng còn thú vị nữa.” Cố Diễn Sinh lẩm bẩm rồi quay người chui ngay vào chăn.

Diệp Túc Bắc cũng đã vào chăn, nhanh chóng chặn cô, dúm đầu lên ngực cô, “Vợ yêu, anh phát hiện em không chỉ là một người vợ hiền, mà còn rất có tiềm năng vào vai của tiểu tam[1] đó.”

[1] Ý chỉ người thứ ba phá hoại gia đình người khác.

Cố Diễn Sinh ấn đầu chồng và nói, “Xí, em là loại người đó sao?”

Diệp Túc Bắc cười tinh nghịch, cúi xuống hôn lên môi cô, “Tất nhiên là không, anh chỉ đùa thôi mà.” Vừa nói anh vừa kéo bộ đồ ngủ của cô lên. Cố Diễn Sinh nắm chặt lấy bộ đồ ngủ, gắng chống cự.

“Người phụ nữ đó là ai?”

Diệp Túc Bắc lắc đầu, và nhìn cô với ánh mắt vô tội, “Không biết.”

“Người ta có vẻ rất có tình ý với anh, vậy mà anh lại không biết sao?”

Diệp Túc Bắc ngẩng đầu lên, nhìn cô chằm chằm, “Em muốn anh biết sao?”

“Không muốn”, Cố Diễn Sinh trả lời cụt ngủn.

Diệp Túc Bắc nghe thấy vậy liền cười, và nhẹ nhàng hôn lên mũi, cổ rồi vuốt ve cô như một báu vật quý hiếm và mong manh. Đôi môi nóng bỏng của anh khiến cô rung mình.

Con người của Diệp Túc Bắc thường ngày cái gì cũng lạnh nhạt, chỉ riêng lúc trên giường, anh lại trở nên thật dịu dàng, kiên nhẫn, khiến cô tim đập loạn, hai má đỏ ửng và không thể mở mắt.

Cô cảm nhận được ham muốn nóng bỏng của anh, hai tay cô đặt lên ngực anh, “Quản lý tốt lão nhị của anh đi, nó đã bắt đầu không thành thật rồi đấy.”

Diệp Túc Bắc lật người lên trên và nói với vẻ mặt rất nghiêm túc, “Làm sao không thành thật chứ? Bao nhiêu năm nay nó chỉ vào có một nơi thôi.”

Cố Diễn Sinh không ngờ anh lại trả lời một cách dứt khoát và rõ ràng đến vậy, hai má cô đỏ ửng.

Anh không thấy xấu hổ à? Đây là điểm khác biệt của anh với những người khác đấy.

Sáng tỉnh dậy, Cố Diễn Sinh kéo Diệp Túc Bắc và hỏi anh, khi đi tiếp khách có cô nào chủ động hiến thân cho anh chưa?

Diệp Túc Bắc thấy vợ cứ lải nhải bên tai không chịu buông tha, buộc phải nói, “Có”.

Cố Diễn Sinh mặc kệ, lại hỏi tiếp, “Sao họ lại phải làm vậy?”

Diệp Túc Bắc nghĩ một lúc rồi trả lời, “Có lẽ vì họ thấy anh đáng thương, lấy phải một cô hồ cái... Ai da, nói nhỏ, nói nhỏ.” Không để anh nói hết câu, Cố Diễn Sinh đã cắn cho anh một cái rất đau.

Cố Diễn Sinh không có thói quen hỏi về chuyện làm ăn của Diệp Túc Bắc, Kiều Tịch Nhan trước đây đã từng hỏi cô, “Cậu có biết anh ta có bao nhiêu tiền không?”

Cô lắc đầu với vẻ mặt ngơ ngác.

Kiều Tịch Nhan trách móc nhìn cô, “Cậu làm vợ kiểu gì vậy? Không có tí ý thức của một bà lớn gì hết, cậu phải nắm giữ hết kinh tế. Chẳng lẽ cậu không nghĩ có biết bao nhiêu người đang nhòm ngó túi tiền của anh ta sao? Không chịu cảnh giác, đến khi bị người khác cướp đi mới biết mặt.”

Cố Diễn Sinh bị câu nói đó của Kiều Tịch Nhan đánh thức, vì trước đây cô nghĩ sau khi kết hôn thì cô đã là người chiến thắng, không ngờ cuộc hôn nhân này lại là một cuộc chiến lâu dài, không có lấy một phút thư giãn.

Tối hôm đó về nhà cô hỏi Diệp Túc Bắc. Diệp Túc Bắc cũng không tỏ ra lẩn tránh câu hỏi của cô, xoa xoa cằm, “Cụ thể thế nào anh cũng không biết, ngày mai anh sẽ bảo thư ký tính rồi đưa em xem.”

Cố Diễn Sinh có chút thất vọng, cô nghĩ Diệp Túc Bắc kiêu căng và tỏ ra thận trọng với cô, không ngờ ngày hôm sau Diệp Túc Bắc lại mang kết quả thư ký đã tính toán rất cụ thể về. Cố Diễn Sinh đếm những số không hiển thị trên giấy tờ, mắt tròn xoe, nói không nên lời, “Nhà tư bản, nhà tư bản xấu xa đang ở bên cạnh tôi đây, tôi lại không cảnh giác bị anh làm hư mất rồi.”

Diệp Túc Bắc gõ nhẹ vào đầu cô, “Nhà tư bản gì chứ, cái gì mà làm hư? Lúc em tiêu tiền cũng rất hào phóng còn gì, sao không thấy em nói mình cũng là nhà tư bản?”

Cố Diễn Sinh phản bác lại ngay, “Không hề, em mua đồ là nộp thuế cho nhà nước, đó là thể hiện lòng yêu nước!”

Diệp Túc Bắc dở khóc dở cười, anh không rồi hơi dễ ngồi giải thích cho Cố Diễn Sinh nghe công ty của anh mỗi năm nộp bao nhiêu thuế cho nhà nước, vì anh hiểu rõ, dù anh có nói cũng vô ích, cho dù có nói thế nào thì Cố Diễn Sinh cũng sẽ tìm ra được lý do phản bác lại ngay.

Sau khi nghe điện thoại xong, Cố Diễn Sinh bắt đầu yêu cầu Diệp Túc Bắc về quyền nắm giữ kinh tế, Diệp Túc Bắc hoàn toàn không từ chối, đưa hết những tài liệu quan trọng của công ty cho cô, cả thẻ riêng, chứng khoán, cổ phiếu cũng đưa cô nắm giữ. Nhưng khi đã nắm được hết những thứ vật chất ngoài thân kia rồi, cô mới phát hiện Kiều Tịch Nhan đã sai.

Cả đời của Cố Diễn Sinh chỉ muốn có một thứ duy nhất của Diệp Túc Bắc, đó chính là trái tim anh.

Đến giữa tháng Sáu, Cố Diễn Sinh lại được nghỉ hè, công việc của một cô giáo có vẻ không quá nặng nhọc, được hưởng trọn những kỳ nghỉ giống như những đứa trẻ. Một kỳ nghỉ hè dài vừa mới bắt đầu cô đã không biết sẽ dành thời gian này cho việc gì.

Cô không ngờ Lộ Tùng Quang lại tìm đến tận nhà cô, và chọn đúng lúc Diệp Túc Bắc có ở nhà.

Cố Diễn Sinh mở cửa mời anh ta vào, cảm thấy như đang có một con dao bay đến phía sau lưng.

Hai người đàn ông đối đầu trong phòng khách, không khí có vẻ rất căng thẳng, lại thêm có ánh đèn tuýp, Cố Diễn Sinh cảm thấy như đây là cuộc gặp gỡ của hai nguyên thủ quốc gia.

Diệp Túc Bắc cười, nhưng Cố Diễn Sinh vẫn nhận thấy ánh mắt thù địch của anh. Nhưng nét mặt của Lộ Tùng Quang thì vẫn rất bình thường, và tự nhiên như vào nhà riêng của mình vậy, vào đến nhà anh liền ngồi ngay lên ghế sofa. Anh ngắm nhìn rất kỹ các đồ nội thất trong nhà rồi nhận xét, “Ông bạn xem ra mấy năm nay làm ăn không tồi.” Anh gọi Diệp Túc Bắc là “Ông bạn”, nhưng thái độ chẳng có chút tôn trọng nào.

Cố Diễn Sinh cảm nhận rõ bầu không khí đang bị bao phủ bởi khói thuốc súng, đến giờ cô vẫn chưa thể quên họ đã từng đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu.

Hôm đó là ngày thứ hai sau khi Diệp Túc Bắc cầu hôn với Cố Diễn Sinh, không biết Lộ Tùng Quang biết được tin này từ đâu, một mình đứng chặn ở bãi xe chờ Diệp Túc Bắc tan làm. Nhìn thấy Diệp Túc Bắc ra là anh cầm đầu cầm cổ xông lên đánh như một gã điên. Diệp Túc Bắc bị tấn công bất ngờ, không kịp phòng vệ, đến khi có thể đánh trả lại thì đã bị lãnh đủ mấy quả đấm, nhưng sau đó anh cũng bắt đầu chống trả. Đúng lúc đó thư ký của Diệp Túc Bắc cũng xuống lấy xe bắt gặp, cô liền gọi Cố Diễn Sinh tới cứu.

Cố Diễn Sinh hối hả chạy tới nơi thì thấy Diệp Túc Bắc đã máu chảy khắp người, cô đau xót, chạy ngay tới trước Diệp Túc Bắc chắn cho anh, kêu gào với Lộ Tùng Quang, “Lộ Tùng Quang, anh đừng có điên nữa! Chuyện của em tự em quyết định! Không cần anh phải bận tâm!”

Đó là lần cuối cùng Lộ Tùng Quang cười với Cố Diễn Sinh trước khi đi nước ngoài, mặt anh cũng thấm đẫm máu và mồ hôi, tóc lòa xòa trước trán, anh lau những vết máu đọng lại nơi khóe miệng, mỉm cười nhìn thẳng vào Cố Diễn Sinh, “Cố Diễn Sinh, anh ta không yêu em.”

Cố Diễn Sinh bỗng thấy lạnh người, một luồng gió lạnh lướt nhẹ trên da cô. Cố Diễn Sinh nhắm mắt, trả lời, “Em biết.”

Sau khi Cố Diễn Sinh nói xong, Lộ Tùng Quang cười phá lên, anh không nói thêm câu nào, quay người đi, hình ảnh đó luôn in đậm trong trí nhớ của Cố Diễn Sinh, cả đời cô không bao giờ quên.

Cô thường nghĩ, trên thế giới này có một người đàn ông yêu cô như vậy, tại sao cô lại không yêu?

Sau này cô mới hiểu, tình yêu của cô chỉ dành cho một người. Cái được gọi là hạnh phúc chỉ thuộc về một số người, một số người hạnh phúc, số người còn lại sẽ phải đau khổ, đó là một sự trao đổi.

Và cô đã lấy tình yêu của Lộ Tùng Quang để đổi lấy được làm chính mình.

Cô là một người ích kỷ và cô biết điều đó. Nhưng cô không thể đi ngược với trái tim của mình, bởi thực sự là cô sẽ không thể yên ổn nếu sống một cuộc sống không có Diệp Túc Bắc.

9. Chương 9

10. Chương 10: Chương 10

Một mình vào thang máy lồng kính lên tầng, phía dưới có thể nhìn được toàn cảnh dòng xe đang tấp nập, Cố Diễn Sinh cắn môi vì hơi căng thẳng, tim đập như trống trận, cô cũng không ngờ mình lại căng thẳng đến vậy.

Thư ký riêng của Tổng giám đốc quen Cố Diễn Sinh, trịnh trọng mời cô vào phòng làm việc của Diệp Túc Bắc.

Khi Cố Diễn Sinh bước vào phòng, Diệp Túc Bắc cũng không buồn ngẩng đầu lên, anh đang tập trung giải quyết tập tài liệu trong tay. Cố Diễn Sinh thấy xấu hổ nắm lấy chiếc váy của mình, ở nhà tùy tiện thế nào cũng được, nhưng ở một nơi trang trọng như vậy đột nhiên cô lại không biết để tay chân vào đâu.

Diệp Túc Bắc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Cố Diễn Sinh, và cuối cùng là hướng mắt vào tập tài liệu cô đang cầm trên tay.

“Em đến công ty có việc gì vậy? Sao không gọi điện trước cho anh?”

Cố Diễn Sinh lúng túng, “Thực ra là... em đến muốn kêu gọi đầu tư...”

“Sao?” Diệp Túc Bắc cười với nét mặt rất tinh nghịch, “VẬY anh phải chú ý nghe xem, em muốn anh đầu tư cái gì.”

Cố Diễn Sinh cắn môi, hơi căng thẳng, trả lời, “Triển lãm tranh.”

Diệp Túc Bắc tỏ vẻ khó chịu, cau mày, “Của Lộ Tùng Quang phải không?”

“Không phải”, Cố Diễn Sinh lôi bản kế hoạch trong cặp tài liệu ra và đưa cho Diệp Túc Bắc, “Là triển lãm tranh của em và anh ấy, với tên gọi là ‘Biển lửa’, sẽ trưng bày tất cả những tác phẩm tranh sơn dầu của em từ hồi đại học đến giờ.”

Diệp Túc Bắc cầm lấy tập tài liệu nhưng không buồn xem mà đặt sang một bên. Hai tay đan vào nhau, nhìn Cố Diễn Sinh, khuôn mặt lạnh lùng, thậm chí còn toát nên vẻ xảo quyệt. Anh cười, “Muốn anh đầu tư cũng được thôi, nhưng anh cũng muốn có được chút lợi ích.”

“Lợi ích gì?”

“Tôi về anh sẽ bàn tiếp với em.” Diệp Túc Bắc lấp lửng, miệng cười mỉm rạng rỡ, trông khá dễ chịu như ngôi sao sáng trên bầu trời khiến Cố Diễn Sinh không dám chớp mắt, vì sợ sẽ không nhớ được ánh sáng rực rỡ trong phút giây này.

Triển lãm cuối cùng đã được tổ chức rất thuận lợi, và Diệp Túc Bắc cũng đã lấy được rất nhiều “lợi ích” từ Cố Diễn Sinh theo đúng lời anh.

Đây là lần đầu tiên Cố Diễn Sinh cho ra mắt những tác phẩm của mình trong một cuộc triển lãm chính thức kể từ khi cô bắt đầu cầm bút. Ngày khai mạc triển lãm Diệp Túc Bắc cũng đến với vai trò là khách mời danh dự cắt băng khánh thành.

Khách mời đều là những người nổi tiếng trong ngành công nghiệp. Cố Diễn Sinh đang bước trên thảm đỏ mềm lên bục, cùng Diệp Túc Bắc và Lộ Tùng Quang mỗi người cầm một cây kéo vàng cắt băng, trong tay mỗi người cầm một quả cầu màu đỏ, cùng với tiếng pháo rộn rã làm cho không khí náo nhiệt lạ thường.

Sau đó Diệp Túc Bắc luôn đi bên cạnh đặt tay qua eo cô và nhận những lời chúc mừng của khách, rồi hai người nhẹ nhàng đi xuống qua đám đông.

Cả hai người họ đều quên một người vẫn đang đứng cách đó không xa, lặng người đứng nhìn chăm chú cặp đôi có vẻ rất hoàn hảo kia.

Tạm thời có thể nói triển lãm đã được tổ chức thành công, tất cả những bức tranh được trưng bày đều đã được bán, số tiền thu được toàn bộ đều được quyên góp cho vùng đang gặp nạn. Nhờ vậy xương vế của Lộ Tùng Quang từ đó trở nên nổi tiếng và được đánh giá cao. Để chúc mừng thành công đó, Lộ Tùng Quang đã mời một vài người bạn và Cố Diễn Sinh mở tiệc ăn mừng tại một quán bar.

Cố Diễn Sinh không có thói quen đi bar, nhưng cô ít nhiều cũng bị không khí vui vẻ trong đó lôi cuốn.

Ánh đèn mờ ở quán bar đủ để tất cả mọi người bắt đầu bị thôi miên. Cố Diễn Sinh ngồi một bên nghe những tiếng cười giòn giã, náo nhiệt của những người bạn vui tính của Lộ Tùng Quang. Sau đó một người bạn đề nghị trò chơi giết người nhắm mắt trong đêm. Cố Diễn Sinh cũng tham gia. Các vòng chơi trước Cố Diễn Sinh đều bị làm thường dân, đoán không đúng nên cuối cùng đã bị giết sớm nhất.

Sau đó đổi Lộ Tùng Quang đang đứng cạnh cô làm vua. Anh dùng bàn tay rất dài và đẹp tráo bài. Ngay cả cách tráo bài của anh cũng tạo nên một âm thanh đặc biệt. Rồi anh bắt đầu chia bài. Mọi người đều nắm chặt lấy từng quân bài của mình, nét mặt đều lộ vẻ bình tĩnh và bí ẩn.

Giọng nói của Lộ Tùng Quang ảm áp dễ nghe, nhẹ nhàng văng vẳng bên tai Cố Diễn Sinh. Anh nói, “Trời tối rồi nhắm mắt lại.”

Cố Diễn Sinh hai tay cầm lấy bài, nhắm mắt theo đúng hiệu lệnh.

Đột nhiên có một hơi thở rất ấm đang xích lại gần cô, không để cô kịp mở mắt, Lộ Tùng Quang đã kề làn môi rất ấm của mình trên môi cô. Cô tròn mắt nhìn, tim đập nhanh, và theo phản xạ đẩy anh ra, không ngờ anh đã dự đoán được trước, bàn tay ảm áp của anh nắm chặt lấy tay cô.

Nụ hôn đó chỉ ngắn ngủi vài giây, và cuối cùng Lộ Tùng Quang cũng buông tay cô. Anh thì thầm bên tai cô. “Cố Diễn Sinh, anh hối hận rồi.”

Nói xong, anh lặng lẽ trở về chỗ ngồi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục, “Sát thủ xin hãy mở mắt.”

Cố Diễn Sinh nhanh chóng nhắm mắt lại, cô ngồi xuống với vẻ lo lắng, tay vặn xoắn căng thẳng, đầu óc cô như đang u mê, và rất hỗn loạn, như có ai đó đang cầm một cái muỗng khuấy loạn làm tâm trí cô điên đảo. Cô có cảm giác nóng như lửa đốt, tim đập nhanh không còn là chính mình nữa.

Tối đến Cố Diễn Sinh một mình lái xe về nhà. Đêm rất lạnh, cô mở tung cửa xe. Cảnh vật trên phố mờ mờ ảo ảo, ánh đèn ne-ông nhấp nháy trên phố càng làm cô thêm bối rối. Tay chân cô lúc này đang run rẩy, cô mở đài phát thanh trên ô tô lên, giọng nói mềm mỏng trên đài khiến cô có cảm giác yên tâm đôi chút. Cô có thói quen nghe đài, khi nghe thấy giọng nói ảm áp quen thuộc của người dẫn chương trình, cô đã tạm thời tìm lại cảm giác bình yên trong giây lát.

Đài phát thanh đang phát bản ballad du dương và nhẹ nhàng. Người dẫn chương trình bắt đầu nhận cuộc gọi. Người đầu tiên gọi điện đến là một người phụ nữ rất trẻ, nghe giọng nói của cô gái đó có thể cảm nhận được cô đang rất căng thẳng, “Tôi và người bạn trai trước đây mới gặp lại nhau, anh ấy nói anh ấy vẫn còn yêu tôi, thậm chí anh ấy còn hôn tôi, nhưng... Tôi đã có bạn trai... Tôi bây giờ đang rất rối loạn... Có phải tôi làm vậy là không đúng không?”

“Phụt!” Cố Diễn Sinh với một tay tắt đài, tay kia đặt trên tay lái, miệng lẩm bẩm, “Đê tiện!”

Cố Diễn Sinh mệt mỏi trở về nhà, trong phòng đã tối đen như mực, cô nghĩ Diệp Túc Bắc chắc vẫn chưa về. Tiện tay bật đèn, lúc này cô mới phát hiện Diệp Túc Bắc vẫn còn mặc trang phục đi làm nằm dài trên ghế sofa. Cố Diễn Sinh hoảng hốt, vỗ ngực một hồi mới có thể trấn tĩnh trở lại. Cô đang định trách Diệp Túc Bắc ngồi đó không nói một câu khiến cô sợ hãi thì phát hiện thái độ của anh có gì đó rất khác thường. Tiến lại gần cô phát hiện sắc mặt của anh đỏ bừng bất thường, cả vật cũng đã kéo lệch sang một bên, trên trán thấm đẫm mồ hôi. Theo bản năng, cô đưa tay sờ thì thấy anh nóng ran.

Có lẽ vì sốt cao quá nên anh mới mơ màng, ngủ lịm đi trên ghế sofa. Cố Diễn Sinh lóng ngóng, vội vã kéo Diệp Túc Bắc dậy, định đưa anh tới bệnh viện. Không ngờ Diệp Túc Bắc đã tỉnh và như một đứa trẻ ương ngạnh, mắt vẫn còn lơ mơ buồn ngủ liếc nhìn Cố Diễn Sinh, miệng lẩm bẩm, tay đẩy mạnh cô, “Tránh ra.”

Cố Diễn Sinh bị đẩy quá bất ngờ, cô đỡ khóc đỡ cười nhìn anh, “Diệp Túc Bắc, anh ốm rồi, chúng ta đến bệnh viện thôi.”

“Tôi không đi.”

“Diệp Túc Bắc, anh đừng có ngang ngạnh, anh sốt cao như vậy, không đến bệnh viện ở đó chờ chết sao?”
Cố Diễn Sinh đã bắt đầu sốt sảng.

Diệp Túc Bắc bỏ ngoài tai những gì cô vừa nói, anh vẫn ngồi tựa ghế sofa với tư thế thoải mái nhất, mũi sụt sịt, “Đi chơi đâu mà người toàn mùi rượu? Bây giờ mới biết về nhà hả?”

Cố Diễn Sinh nghe thấy liền cười, xem ra Diệp Túc Bắc này cũng chưa đến nỗi hồ đồ. Cô dịu giọng lại, tiến lại gần anh, như đang dỗ dành một đứa trẻ, “Em sai rồi, em không nên về muộn như vậy. Anh bị ốm, chúng ta đến bệnh viện được không?”

“Không đi. Tôi ngủ một giấc sẽ khỏi thôi.”

Cố Diễn Sinh không ngờ Diệp Túc Bắc lại ương ngạnh như một đứa trẻ vậy, dù cô có nói thế nào anh cũng không chịu đi viện. Lại được cái dáng người cao to, Cố Diễn Sinh có cố thế nào cũng không nhấc nổi anh. Cuối cùng không còn cách nào khác, cô đành dìu anh về phòng.

Lột bỏ bộ quần áo thấm đẫm mồ hôi trên người anh và đặt anh nằm lên giường, đắp chăn rồi lấy thuốc giảm sốt cho anh uống. Làm xong, cô mệt đến mức ướt đẫm mồ hôi. Thấy có vẻ như anh vẫn chưa hạ sốt, cô lại đi lấy nước ấm lau khắp người cho anh. Cô bận rộn luôn chân luôn tay. Không ngờ ốm như vậy, anh vẫn mơ mơ hồ hồ kéo cô vào lòng. Cố Diễn Sinh có cảm giác như mình đang ở gần một bếp lửa, nóng đến mức đầu óc căng lên, tay anh rất khỏe, cô không làm thế nào để đẩy ra được.

“Diệp Túc Bắc, buông tay ra, em vẫn chưa làm xong.”

Diệp Túc Bắc vờ như không nghe thấy, bàn tay nóng ran của anh đặt lên lưng cô, cầm kè sát đầu cô, cô nghe thấy anh mơ màng nói, “Em là của anh.”

Tiếng nói nghe không rõ, cô tưởng rằng mình bị cái “bếp than” đó làm cho hồ đồ đến hoang tưởng. Cô hỏi lại, “Anh nói gì vậy?”

Cũng không biết Diệp Túc Bắc có nghe thấy cô nói gì không, chỉ thấy anh mơ màng nói, “Đừng xa... Em là của anh...”

Miệng lẩm bẩm một hồi, cuối cùng anh cũng đã ngủ. Cũng không biết vì sao, Cố Diễn Sinh lại cảm thấy yên lòng đến vậy. Mặc dù Diệp Túc Bắc nóng rực, nhưng cô vẫn không buông anh ra, hai người ôm nhau rất chặt và cùng chìm vào giấc ngủ say.

Cố Diễn Sinh đêm đó mơ một giấc mơ rất dài. Cô mơ thấy trước đây Lộ Tùng Quang đưa cô đi xem phim. Nhân vật nam chính trong phim chết vì bệnh nan y, Cố Diễn Sinh khóc mờ mắt, thổn thức hỏi Lộ Tùng Quang, nếu sau này anh chết trước em, em sẽ phải làm sao? Lộ Tùng Quang cười hiền hòa, bàn tay anh dịu dàng lau những giọt nước mắt trên má cô và trả lời, anh nhất định sẽ chết sau em, vì anh không thể để thế giới của em không có anh; và tiếp theo cô lại mơ tới Diệp Túc Bắc. Diệp Túc Bắc trong mơ giống như một con sư tử, anh gọi điện cho cô, giọng thất thanh, anh nói, Cố Diễn Sinh lấy anh nhé! Lời cầu hôn đến đột ngột khiến Cố Diễn Sinh thần thờ, cô như một con ngốc yêu anh suốt hai mươi mấy năm, vì vậy cô đã trả lời anh không cần suy nghĩ, vâng. Khi đó cô cũng không muốn nghĩ Diệp Túc Bắc lúc đó đang tỉnh hay say; Cô còn mơ thấy bố, người cả đời trong quân ngũ, nổi tiếng là người hà khắc, cố chấp, nhưng lại rất cưng chiều con gái. Ánh mắt ông nhìn cô với đầy yêu thương, ông thở dài một tiếng, hỏi cô, con có muốn lấy cậu ta thật không? Con có nhớ cậu ta trước đây đã phản đối chuyện kết hôn với con thế nào không? Nhưng cô vẫn kiên quyết, con muốn lấy anh ấy, nếu không phải là anh ấy, thì cả đời này con sẽ không lấy ai cả...

Giấc mơ rất dài, rất dài, dài đến mức khi cô tỉnh dậy thì toàn thân cô đã ướt đẫm mồ hôi, mặt trời vẫn đang lấp ló, miệng cô cũng đã khô. Cô cố gắng mở mắt, Diệp Túc Bắc đang ngủ bên cạnh cô, khuôn mặt tuấn tú của anh an ủi cô phần nào. Đôi mắt sâu đen sáng của anh nhìn cô đắm đuối, bàn tay anh dịu dàng vuốt nhẹ trên má cô. “Vất vả cho em rồi, tối qua chắc em mệt lắm hả?”

Cố Diễn Sinh lắc đầu, da đầu vẫn giật từng cơn nhắc nhở cô, dường như cô vẫn chưa tỉnh hẳn trong cơn mê. Cô lật người dậy, “Em đi lấy thuốc cho anh.”

Diệp Túc Bắc chặn cô lại, lắc đầu, “Anh khỏi rồi.” Sau đó anh cầm tay cô đặt lên trán, “Em sờ xem, không còn sốt nữa.”

Cố Diễn Sinh sờ nhưng vẫn không thấy yên tâm, lại lấy trán của mình kê trán chồng, khi chắc chắn anh không còn sốt nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm rồi lại nằm xuống im lặng.

Bầu trời ngoài cửa sổ vẫn chưa sáng hẳn, ánh sáng mờ ảo,朦胧 lung chiếu thẳng vào phòng ngủ. Rèm vẫn chưa kéo hết, Cố Diễn Sinh có thể nhìn thấy một bầu trời xanh yên tĩnh ngoài cửa sổ. Đôi mắt cô mở to, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô không hiểu tại sao mình lại mơ như vậy, rõ ràng là đã rất lâu rồi cô không còn mơ giấc mơ đó nữa.

Cô đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên giọng nói của Diệp Túc Bắc văng vẳng bên tai, anh hỏi cô, “Lại mơ thấy ác mộng à?”

Cố Diễn Sinh quay người lặn vào vòng tay anh, tìm một tư thế nằm thoải mái nhất, gật đầu không nói câu gì.

Diệp Túc Bắc xoa đầu cô, “Có phải tối qua anh nói gì không?”

Cố Diễn Sinh nhớ đến câu “em là của anh”, đột nhiên tâm trạng ảm đạm trước đó của cô khá lên rất nhiều, cô trả lời, “Dù gì thì cũng đã nói rồi.”

“Anh sốt cao nên nói linh tinh, cho anh xin lỗi.”

Cố Diễn Sinh không bận tâm, nhìn anh và nói, “Hôm qua anh nói với em ‘em là của anh’, hơn nữa còn nói rất nhiều lần.”

Diệp Túc Bắc nghĩ một lúc, rồi chậm rãi bảo, “Câu đó không phải linh tinh, là thật đấy.”

“...” Cố Diễn Sinh cố nhịn cười. Những đám mây u ám quấn quanh còn lại trong đầu cô cũng dần tan biến. Yên tâm gối trên vai anh ngủ tiếp.

Sau đó đúng một tháng Cố Diễn Sinh không tới xưởng vẽ. Cô cũng không biết mình đang sợ gì. Cô chỉ cảm thấy Lộ Tùng Quang đã thay đổi, nhưng cụ thể thay đổi thế nào thì cô cũng không nói ra được. Câu nói hôm đó của anh giống như một viên đá đè nặng lên tim cô, tạo nên những gợn sóng khó có thể quên.

Cứ mỗi cuối tháng là ngày vợ chồng cô phải về Diệp gia. Ông Diệp mặc dù làm lớn, nhưng vì sinh ra trong thời chiến tranh loạn lạc, vì vậy ông luôn mong muốn hòa bình và gia đình đoàn tụ, và ông đã đưa ra quy định lấy ngày cuối tháng là ngày con cháu phải về nhà ăn một bữa cơm đoàn viên.

Thời điểm này mỗi tháng là lúc Cố Diễn Sinh đau đầu nhất. Đó là ngày không chỉ có con trai, cháu trai của ông Diệp mà còn có cả con dâu, cháu dâu của ông phải đến đông đủ không thiếu một người, vì vậy cô luôn phải chú ý giữ hình ảnh của mình. Ông Diệp và ông nội của Cố Diễn Sinh là bạn chiến đấu, vì vậy ông rất cưng chiều Cố Diễn Sinh, nhưng cô không vì vậy mà lên mặt, từ khi về làm cháu dâu nhà họ Diệp, cô càng phải chú ý tới từng lời nói và hành động của mình.

Cô lo lắng đứng trong phòng quần áo vuốt cảm một hồi rất lâu, đắn đo không biết nên mặc bộ nào. Cô vừa thò tay vào tủ quần áo, Diệp Túc Bắc liền ngăn lại, nắm lấy tay cô, “Bộ này không được, hơi hở hang.” Anh đưa mắt nhìn vào tủ quần áo, lấy ra một bộ mà khi bắt đầu mua Cố Diễn Sinh đã thấy hối hận, “Bộ này được đấy, trông rất đoan trang, ông chắc chắn sẽ thích.”

Cố Diễn Sinh cầm lấy bộ trang phục đó, bán tín bán nghi hỏi lại anh, “Anh chắc chứ?”

“Tất nhiên rồi!”

“...”

Khi Cố Diễn Sinh thay quần áo xong và đứng trước gương, cô thấy mặt mình tối đen như đáy nồi, cô nhìn hằm hằm Diệp Túc Bắc đang đắc ý đứng một bên.

“Đoan trang thật đấy.” Cố Diễn Sinh nhìn cánh tay rộng thùng thình, vai bồng, không nói câu nào, không hiểu cái áo hại não này cô mua từ khi nào? Trời ạ, ngoài cái kín đáo ra, cô không tìm ra được tí ưu điểm

nào của nó. Cô túm lấy vạt váy, giọng hài hước nói với Diệp Túc Bắc, “Diệp Túc Bắc, em biết rồi, anh thật nham hiểm, chắc anh muốn chôn em cùng với tượng binh mã phải không?”

Diệp Túc Bắc nghiêm nghị nhìn cô, “Trông anh giống người như vậy sao?” Anh kéo vai đưa cô đến bàn trang điểm và bảo cô ngồi xuống, “Hôm nay anh sẽ chải tóc cho vợ đại nhân.”

Cố Diễn Sinh chỉ đáp lại bằng một tiếng “ừ” rồi tỏ vẻ khoan dung, đưa cho anh chiếc lược, “Chải cho đẹp vào, chải đẹp sẽ có thưởng.”

“Chà.”

Tiếc là, mặc dù thái độ của Diệp Túc Bắc đã đủ khiêm tốn, nhưng nhìn cử chỉ của anh thì thật lóng ngóng. Cố Diễn Sinh nhìn mình trong gương, cô giật lấy lược, cười nhạt “Xem ra anh không chỉ muốn đưa em tới chỗ tượng binh mã, mà còn muốn em đứng giữa trời đón gió nữa kia.”

Diệp Túc Bắc cười ngượng nghịu, trông anh càng lộ nét tao nhã, đúng là một công tử nhà quyền quý. Chỉ có điều tay nghề và mắt nhìn quá kém.

Sau đó Cố Diễn Sinh đã thay bộ “áo giáp” và cũng không để cho Diệp Túc Bắc tiếp tục chải đầu cho cô. Cô thay bộ trang phục thường ngày cô vẫn mặc, vừa không quá cũ kỹ lại cũng không quá mới. Tóc cũng thả tự nhiên, trông giống như một thác nước đen suôn dài sau lưng. Diệp Túc Bắc đứng lặng yên phía sau, cô ngẩng đầu lên và thấy hình ảnh hai người trong gương. Đột nhiên cô cảm thấy hai người họ cũng khá xứng đôi. Trước đây cô luôn lấy bố mẹ cô làm hình mẫu, vợ chồng là phải tương thân tương ái, tương kính như tân. Nhưng khi đến lượt mình kết hôn cô mới biết, thế gian này mỗi cặp vợ chồng lại có cách sống khác nhau, cũng giống với việc uống nước, nóng lạnh thế nào chỉ có người uống mới biết, không hề có một nguyên tắc nào cho riêng ai.

Cố Diễn Sinh nhìn thấy hình ảnh của cô và Diệp Túc Bắc trong gương đang thần thờ.

Cô nghĩ, nếu cô không yêu nhiều như vậy, nếu cô chỉ yêu anh một ít thôi thì có lẽ mọi thứ đã khác.

11. Chương 11

Ông Diệp có thói quen không thích con cháu mình khoe khoang, vì vậy Diệp Túc Bắc đã đỗ xe ở bãi đỗ cách quần khu không xa, rồi anh cùng Cố Diễn Sinh đi bộ vào.

Cố Diễn Sinh quàng tay qua cánh tay của Diệp Túc Bắc, hai người giống như đang đi tản bộ, vừa đi thong dong vừa nói chuyện. Khung cảnh xung quanh thật tĩnh lặng, ánh đèn đường và ánh trăng rọi chiếu qua những hàng cây như đang nhảy múa.

Cố Diễn Sinh căn dặn Diệp Túc Bắc như căn dặn một đứa trẻ, “Tí nữa anh đừng có tranh cãi với bố, bố đã nhiều tuổi rồi, anh nhịn bố một chút là được.”

Diệp Túc Bắc không nói không rằng, chỉ gật gật đầu một cách rất ương bướng.

Cố Diễn Sinh thấy Diệp Túc Bắc có vẻ không quan tâm mấy tới lời cô vừa nói, cô liền quở trách, “Em nói thì anh gật đầu, còn bố nói thì anh như ăn phải thuốc súng vậy.” Hai bố con anh cũng thật lạ, cứ gặp nhau là lại tranh cãi, không ai có thể khuyên được. Lần nào cũng khiến mọi người cùng bàn mất vui, làm đứa con dâu như cô bị kẹp ở giữa không biết phải cư xử thế nào. Cuối cùng phải nhờ đến ông nội ra mặt, hai người mới thôi chằm chọc lẫn nhau.

“Nói mãi cũng mệt rồi, nghỉ một lúc đã.” Diệp Túc Bắc cười cười xoa đầu Cố Diễn Sinh.

Nhìn bộ dạng đắc ý của anh, Cố Diễn Sinh đập mạnh vào tay anh, nheo mắt nhìn anh chằm chằm. Thấy Cố Diễn Sinh có vẻ như đang tức giận, Diệp Túc Bắc cười khề, đưa tay giữ lấy vai cô nói nhỏ, “Thôi được rồi, anh biết chừng mực chứ.”

“Anh biết cái con khi.”

Bữa tối cuối cùng cũng được ăn một cách bình an, Cố Diễm Sinh cứ ngồi cho đến khi kết thúc.

Diệp gia là dòng tộc lớn, đông con đông cháu, nhưng bàn ăn lại là chiếc bàn dài kiểu cũ. Vị trí chủ tọa là của ông nội, những người còn lại ngồi theo thứ tự ở hai hàng dài hai bên bàn. Trừ mấy đứa trẻ con trong nhà, luận theo thứ tự, Diệp Túc Bắc và Cố Diễm Sinh là nhỏ nhất nên ngồi ở cuối. Trong bữa ăn mọi người đều im lặng, không ai nói câu gì, chỉ thấy cúi đầu ăn. Thỉnh thoảng ông nội có hỏi vài câu thì cũng chỉ thấy mọi người cười trừ vài câu.

Ăn cơm xong mấy cô cháu gái lại ngồi quay tròn đánh bài. Cố Diễm Sinh không biết đánh nên được phân vào đội của Lục Giang Thần.

Cùng bàn có cả người chị họ của Diệp Túc Bắc là Diệp Túc Anh, cô ta được cái nhanh miệng, đảo qua một lượt những người đang ngồi quanh bàn bài và nói, “Giang Thần, Túc Duyệt đâu?”

Lục Giang Thần xếp những quân bài trong tay gọn gàng, nói nhỏ, “Ông nội vào thư phòng nói chuyện rồi, có cả Thẩm Ý ở đó.”

Lục Giang Thần với bộ dạng giấu giếm giấu giếm là muốn thu hút sự chú ý của Cố Diễm Sinh. Túc Duyệt và Túc Anh mà Lục Giang Thần nhắc đến là hai chị em sinh đôi, nhưng từ nhỏ tới lớn đã không hợp nhau, đến khi hai người đi lấy chồng rồi cũng không thay đổi. Vừa rồi lúc ăn cơm Diệp Túc Duyệt hình như có gì đó khác thường, Cố Diễm Sinh nhìn thấy nhưng gần như không quan tâm, cô không muốn ăn cơm xong lại bị gọi đi xét xử.

Diệp Túc Anh đang định nói gì đó, thì thấy chị dâu cả không nói gì lật bài ra, ba người còn lại ngớ người, nhìn bà chị dâu cả cười thích thú.

“Ừ rồi, ừ rồi, đưa tiền đây.”

Cả ba người đều không hiểu, miễn cưỡng lấy ra một thẻ đưa cho cô ấy.

Lục Giang Thần la lên, “Chị dâu, chị thật là xảo quyệt, đúng lúc chúng em đang nói chuyện thì chị lại ừ!”

Bà chị dâu cả thu bài lại, nói nhỏ nhẹ một cách rất thần bí, “Ông nội hôm nay cáu kỉnh lắm, tuần trước Túc Duyệt về đột nhiên đòi ly hôn! Mọi người đều biết đấy, con cháu nhà họ Diệp muốn ly hôn còn khó hơn cả lên trời. Ông nội hôm đó tức giận đánh cho cô ấy chảy cả máu mồm, nhưng cô ấy vẫn nhất quyết đòi ly hôn. Cũng không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng Thẩm Ý cũng thật là không biết điều, cười được cô nương nhà họ Diệp vẫn còn ra ngoài lảng nhăng, chẳng trách Túc Duyệt không chịu nổi.”

Diệp Túc Anh nghe thấy vậy, liền thêm dầu vào lửa, cầu nhàu, “Tính khí của nó, đừng nói là công tử nhà họ Thẩm, đối lại là một người đàn ông bình thường cũng không tài nào chịu nổi!”

Thấy Diệp Túc Anh lớn tiếng, Cố Diễm Sinh và Lục Giang Thần nhìn nhau cười, Lục Giang Thần đánh một quân bài rất mạnh xuống bàn, khiến Diệp Túc Anh một phen giật mình.

Diệp Túc Anh sợ quá ôm ngực, nheo mày, “Phát khiếp đi được, Giang Thần, cô làm cái gì vậy?”

Lục Giang Thần nhún vai, “Đánh bài không được nói.”

Mới chơi được một ván đã giải tán, Lục Giang Thần phải đi chăm con. Cố Diễm Sinh ngồi nhắm tịt, không những không thua mà cô còn thắng được vài nghìn tệ.

Từ khi cô bắt đầu đánh bài đã không nhìn thấy Diệp Túc Bắc đâu, cô lên tầng tìm anh. Vừa lên đến cầu thang, cô đã thấy Diệp Túc Duyệt và Thẩm Ý đi ra từ thư phòng của ông nội. Miệng của Thẩm Ý bị đánh vẫn hằn lại vết. Diệp Túc Duyệt đỡ chồng, nước mắt dàn dụa.

“Chị Tiểu Duyệt.” Cố Diễm Sinh vội trèo lên định giúp cô một tay, nhưng đã bị cô từ chối, cô phẩy tay, rồi đỡ Thẩm Ý về phòng.

Cố Diễm Sinh thấy hơi ngượng ngùng, đứng yên một chỗ.

Thôi được rồi, không cần giúp thì càng đỡ.

Nhưng nhìn bộ dạng của họ, Cố Diễm Sinh cũng có thể đoán được vài phần. Ông Diệp mặc dù đã hơn tám mươi tuổi, nhưng tính tình vẫn nóng nảy như xưa, dạy dỗ con cháu là thích động tay động chân, khi còn nhỏ Cố Diễm Sinh đã nhìn thấy không ít lần Diệp Túc Bắc bị đánh.

Biệt thự lúc này có rất nhiều người, mỗi nhà mỗi cảnh, Cố Diễm Sinh không phải là người thích đưa chuyện, cô nhún vai rồi lặng lẽ trở về phòng.

Cửa phòng không khóa, cô chưa kịp vào thì đã nghe thấy giọng quở trách rất gay gắt của bố chồng nói với Diệp Túc Bắc, “Con gái nhà họ Cố gả cho mày đã phải chịu nhiều thiệt thòi, mày không thể bớt đi được sao? Kết hôn rồi phải để ý một chút, không thể từ sáng đến tối cứ ăn chơi nhảy múa tung trời như vậy được. Năm xưa bảo mày vào quân đội thì không nghe, bây giờ cứ thấy mày như con sâu rượu, ai thấy cũng phải đau đầu.”

Diệp Túc Bắc quen nói với bố bằng cái giọng lạnh tanh, “Vậy thì đừng nhìn, không nhìn sẽ không phải đau đầu nữa.”

Cố Diễm Sinh nghe thấy vậy, đầu bắt đầu căng lên như dây đàn. Diệp Túc Bắc đáng chết, bảo anh cố chịu nhin, đã nhận lời rồi mà bây giờ lại bắt đầu già mồm.

Quả nhiên, bố chồng vừa nghe đã nổi cơn tam bành, “Mày là cái thằng nghịch tử! Mày muốn tao tức chết mới thôi phải không? Tao bảo mày bớt rượu chè là không tốt cho mày sao? Mày lại còn muốn đấu với tao?”

Diệp Túc Bắc vẫn lạnh nhạt, “Bố có tư cách gì mà dạy tôi? Bố thấy bố có xứng với mẹ tôi không?” Vừa hỏi lại câu đó, anh lại nói thêm vào, “Chuyện của tôi và Diễm Sinh không cần bố phải lo.”

“Mày...”

“Sao?”

Đúng lúc Cố Diễm Sinh đang lắng nghe chăm chú, trong đầu có rất nhiều nghi vấn, đột nhiên tay cửa bất ngờ mở ra. Cố Diễm Sinh vô thức ngẩng lên, mẹ chồng cô đang cười rất hiền hậu đứng bên cạnh cô, tay đang cầm tay nắm cửa.

Bà nở nụ cười dịu dàng nhìn vào không khí căng thẳng bên trong phòng, “Hai bố con làm sao vậy? Cứ gặp nhau là lại cãi nhau? Lại vì chuyện gì nữa vậy?”

Diệp Túc Bắc nhìn mẹ, rồi đưa mắt sang nhìn Diễm Sinh, cười nhạt, “Không có gì, đang nói chuyện với bố.”

Bà Diệp liền bĩu môi, xích lại gần Diệp Túc Bắc, vỗ vai anh, “Nói chuyện có cần phải cãi cọ nhau như vậy không?” Bà nhìn thấy được sự trù mến trong ánh mắt của Diệp Túc Bắc, “Thôi được rồi, về sớm nghỉ ngơi đi, mẹ thấy Diễm Sinh cũng đã mệt rồi.”

“Vâng.”

Trên đường trở về nhà Cố Diễm Sinh vẫn suy nghĩ mãi về câu nói của Diệp Túc Bắc, khi đó cô thật sự như người mất hồn, không hề biết mẹ chồng đang đứng bên cạnh, nhưng bắt đầu từ khi mẹ chồng đẩy cửa, câu nói đó của Diệp Túc Bắc cứ đập vào tai cô, nhưng cô không hề hiểu kỳ, và giả vờ như không nghe thấy gì. Bản thân Diễm Sinh cũng biết mình đang nghi ngờ điều gì đó, nhưng cô vẫn tỏ ra lạnh nhạt, không quan tâm.

Cố Diễm Sinh nghĩ, chắc chắn đang có chiến tranh lạnh.

Người nhà họ Diệp rốt cuộc là thế nào? Đối diện với người thân trong nhà của mình mà có thái độ lạnh lùng như vậy, nghĩ đến thôi cũng đã thấy đủ mệt mỏi.

Nhưng cô cũng không có nhiều thời gian để nghĩ đến chuyện nhà họ Diệp, vì chưa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Hạ Diễm Kính. Giọng nói của Hạ Diễm Kính the thé trong điện thoại, nói liên hồi, và cuối cùng Diễm Sinh kể lại cho Túc Bắc: Cái con bé này thật đen đui, bị tai nạn đang nằm bệnh viện.

Ngày hôm sau, Cố Diễm Sinh dậy sớm, mua một giỏ hoa đến bệnh viện. Vì thường xuyên tới thăm Diệp Túc Đông, nên cô không lạ gì cái bệnh viện này.

Tìm đến phòng bệnh, cô gặp mẹ Hạ Diên Kính đang từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Cố Diễm Sinh, lại quay lại phòng. Bà vẫy tay, bảo Diễm Sinh ngồi xuống, và đi lấy một cốc nước mời cô. Hạ Diên Kính nằm trên giường bệnh vươn cổ nói vọng ra bảo mẹ, “Mẹ, nhớ đấy, nhất định không được quên đâu! Nhớ là phải đi đấy!”

Sau khi bà Hạ đi, Cố Diễm Sinh mới hỏi, “Chuyện gì mà vội vậy?”

Hạ Diên Kính lê cái chân đang bị bó bột và cố gắng hết sức để tựa về phía sau, Cố Diễm Sinh vội vã đứng lên giúp. Hạ Diên Kính sau khi ngồi dậy thì hạ giọng thì thầm, “Em bảo mẹ đi đưa phong bì cho bác sĩ.”

“Không phải đấy chứ? Đưa phong bì cho bác sĩ làm gì?”

“Chị hiểu sao được. Mỗi khi ốm đau là chị lại vào thẳng quân khu, đâu có giống dân thường như chúng em! Bây giờ muốn khám bệnh là phải đưa quà cho bác sĩ, như vậy bác sĩ mới có thể tận tâm được. Đó là nguyên tắc ngầm!” Nói xong cô cười đắc ý giống như biết được một bí mật.

Cố Diễm Sinh lẩm bẩm, “Quy tắc ngầm với chả không ngầm, cô biết được quy tắc ngầm, sau này chết đi xuống địa ngục gặp Diêm Vương cô cũng lôi cái quy tắc ngầm đó ra sao?”

Cố Diễm Sinh nói với giọng châm chọc, không ngờ Diên Kính rất nghiêm túc và xoa xoa cằm phân tích, “Nếu xuống địa ngục thật, em sẽ phải đốt trước nhiều tiền giấy để cuộc sống của em sau này được dễ dàng hơn.”

Cố Diễm Sinh không nói thêm câu gì, chỉ còn biết ngồi lặng yên lãnh đủ ánh mắt của Hạ Diên Kính.

Cố Diễm Sinh và Hạ Diên Kính nói chuyện được một lúc mới biết Hạ Diên Kính bị đâm vào xe điện trên đường về nhà, người va vào bồn hoa trên đường, khiến chân phải bị gãy. Bác sĩ nói để hồi phục tốt nhất là không được xuống giường, Diên Kính rất sợ, tự động nghe lời không xuống giường. Cô gọi Cố Diễm Sinh tới chủ yếu là muốn nhờ Cố Diễm Sinh nhận lớp dạy thêm bên ngoài hộ. Cô phải nằm viện không có ai dạy thay.

Giáo viên ở trường đều biết rõ và tuân theo quy định không được mở lớp dạy thêm dưới bất kỳ hình thức nào. Hạ Diên Kính là người ham tiền, dám bất chấp quy định.

Cố Diễm Sinh ngồi trên giường bệnh và đang gọt táo. Vỏ táo dài kết vào nhau như những bông hoa nở trên những ngón tay thon nhỏ, cô tập trung chăm chú nhìn vào quả táo. Hạ Diên Kính nhìn thấy cô không có phản ứng gì, lập tức thay đổi bộ dạng khẩn cầu, hai tay chắp vào nhau, giọng cầu xin, “Chị Diễm Sinh tốt bụng, giúp em đi mà!”

Cố Diễm Sinh vẫn tiếp tục gọt. Sau đó một vòng vỏ táo quấn vào nhau rơi xuống đất, cô cắt con dao gọt hoa quả đi, đưa quả táo vào miệng cắn một miếng, rồi nói đầy hàm ý, “Dạy thay cũng được, nhưng đến giờ dự giỗ kỳ sau, cô phải chủ động đăng ký, không được để hiệu trưởng chỉ định tôi.”

Hạ Diên Kính nheo mắt, cười cười đáp, “Không vấn đề gì!”

Cố Diễm Sinh ở bệnh viện không lâu, vì Diệp Túc Bắc rất hiếm có một ngày rảnh rỗi, lại càng hiếm khi đồng ý đưa cô đi dạo phố, không thể bỏ lỡ cơ hội, cô vội vàng trở về nhà.

Còn chưa ra khỏi bệnh viện, cô lại gặp người quen. Buộc lòng lại phải nói chuyện, ánh đèn chói chang tại sảnh bệnh viện làm cô hoa mắt chóng mặt.

Hôm nay làm sao vậy? Những người càng không muốn gặp thì lại càng gặp! Đúng là đen đủi hết chỗ nói.

Cố Diễm Sinh cắn môi, nghiêng đầu nhìn người quen cũng đã nhận ra cô, cái nhìn bối rối, cô vẫy tay chào gượng gạo, miệng cười, “Chào, lâu lắm không gặp.”

12. Chương 12

Lộ Tùng Quang đang đứng trước mặt Cố Diễn Sinh, chắn ngang đường của cô, anh cũng không ngờ là lại gặp cô ở đây. Trong chớp nhoáng, anh thấy tim mình đập thình thịch, mặt nở nụ cười dịu dàng, anh liếc qua, và nhìn thấy vẻ mặt gương gao của cô, rồi cười nói, “Đúng là lâu không gặp, em cố tình lẩn tránh anh, không ngờ lại gặp anh ở đây phải không?”

Cố Diễn Sinh do dự, có chút ngượng ngùng mất tự nhiên và cố giải thích, “Đâu có, gần đây em bận quá, không có thời gian tới xưởng vẽ.” Không để anh kịp nói câu gì, cô liền nói tiếp, “Anh tới bệnh viện làm gì? Đến thăm ai à?” Nói xong cô lại thấy mình không ý tứ, nên cô lại vội vàng giải thích, “À không, ý của em là... Ừm...”

Nhìn thấy cô có vẻ bối rối, Lộ Tùng Quang đỡ lời, “Anh đến khám bệnh, dạ dày hơi đau.”

Cố Diễn Sinh thở phào, rồi liền vội vã tìm cơ hội rút lui, “Vây em không làm phiền anh nữa, anh chú ý sức khỏe, em về đây.”

Anh do dự một lúc, rồi đưa tay vén những sợi tóc xòa trên má của Cố Diễn Sinh, thản nhiên nói, “Đi đi, hôm khác anh sẽ tới tìm em.”

Cố Diễn Sinh chào tạm biệt rồi vội vã rút lui. Nghĩ đến câu anh nói hôm khác lại tới tìm, cô tròn tròn mắt. Ra khỏi bệnh viện, cô vẫn còn ngoái lại nhìn, nhưng chỉ thấy dáng đi thong dong của Lộ Tùng Quang.

Đồ đạc, đi khám bệnh mà vào khu giường bệnh làm gì?

Cố Diễn Sinh định gọi anh, nhưng nghĩ đến chuyện hôm trước, cuối cùng cô quyết định không gọi nữa.

Về đến nhà đúng giờ ăn trưa, Cố Diễn Sinh thay dép đi trong nhà và cô tìm khắp trong không khách, phòng ngủ đều không thấy Diệp Túc Bắc, miệng lẩm bẩm liệu có phải anh lại có việc đột xuất không? Bỗng nghe thấy tiếng gọi của anh từ trong bếp vọng ra, “Vợ yêu, vào dọn cơm đi.”

Cố Diễn Sinh quay người lại, từ từ bước vào bếp, cô đứng tựa ở cửa nhìn Diệp Túc Bắc đang mặc chiếc tạp dề có tranh phim hoạt hình của cô, tay áo xắn lên, để lộ cánh tay rắn chắc.

Buổi trưa nắng vàng chói chang. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu trên khuôn mặt anh thật rạng rỡ. Cố Diễn Sinh lặng lẽ ngắm nhìn anh, lông mi dài, cúi xuống chăm chú thái rau, tiếng dao thái tạo nên một âm thanh có tiết tấu, khiến cho tâm trạng rối bời của cô bỗng bình yên trở lại.

Thấy Cố Diễn Sinh đứng lặng yên không động đậy, Diệp Túc Bắc quay lại nhìn cô đầy nghi vấn, “Sao vậy?”

Cố Diễn Sinh không nói gì, chỉ lẳng lặng tiến về phía anh, vòng tay qua eo và ôm anh thật chặt. Hơi thở ấm áp quen thuộc của anh từ mũi lan tỏa và bao phủ khắp các giác quan của cô, cô áp sát đầu vào lưng anh, tận hưởng cái cảm giác an toàn này.

Diệp Túc Bắc tưởng cô xảy ra chuyện gì, đặt dao thái xuống, ân cần hỏi han, “Có chuyện gì vậy?”

Cố Diễn Sinh cọ vào lưng anh, lắc lắc đầu.

Diệp Túc Bắc lúc này mới hiểu, cô ấy đang làm nũng. Rồi anh tủm tỉm cười, tiếp tục công việc của mình.

Hai người dính chặt vào nhau, anh cử động, cô cũng cử động, anh ngừng cô cũng ngừng. Diệp Túc Bắc lắc đầu và tiếp tục làm.

Diệp Túc Bắc hiếm có thời gian rảnh rỗi, vừa vào bếp lại vừa đưa cô đi dạo phố, khiến cô có cảm giác được cưng chiều. Thực tế là cô cũng không muốn mua gì, nhưng là con gái, cô vẫn muốn được chồng bỏ thời gian đưa mình đi mua sắm, chỉ để chứng minh tầm quan trọng của bản thân. Không chỉ có vậy, cô còn khát khao được cùng Diệp Túc Bắc tay trong tay đi bộ.

Không phải cuối tuần mà thời tiết lại nóng nực, vì vậy người đi dạo phố không nhiều, các cửa hàng không mấy người qua lại, vắng lặng đến lạ thường. Diệp Túc Bắc mặc dù đã rất kiên nhẫn đưa cô đi mua sắm, nhưng mắt nhìn của anh chẳng ra sao. Quần áo mà anh chọn không phải là những bộ đồ màu đen như nữ tu thì là một màu trắng tinh như mấy học sinh trong các tác phẩm văn học. Mắt nhìn chẳng ra sao đã đành, anh còn chê bai đồ Cố Diễn Sinh chọn, không phải vậy quá ngắn thì lưng hở quá nhiều. Đến cuối cùng Cố

Diễn Sinh không nhin được nữa đành phải nói, “Chẳng phải anh thích phụ nữ mặc gợi cảm một chút sao? Lần trước anh đã từng khen ai đó mặc hở lưng đẹp đấy còn gì!”

Diệp Túc Bắc ngụy biện, “Đàn ông nào chẳng thích vợ người mặc càng ít càng tốt, còn vợ mình tất nhiên càng kín đáo càng tốt rồi.”

Cố Diễn Sinh đang tức giận nghe đến đây liền nở một nụ cười rất ngọt ngào. Mỗi lần Diệp Túc Bắc tỏ ra trẻ con như vậy, trái tim cô lại bắt đầu tan chảy.

Một ngày trôi qua êm đềm, thậm chí có thể nói là thật ấm áp. Mặc dù Cố Diễn Sinh chỉ mua được một đôi giày cao gót, nhưng cũng được đi đã đôi chân. Không ngờ đến bữa tối lại xảy ra một chuyện khiến Cố Diễn Sinh lại nổi cơn tam bành.

Họ đi ăn ở một nhà hàng Ma Cao. Cố Diễn Sinh vào nhà vệ sinh một lát, quay ra đã không thấy Diệp Túc Bắc đâu, cô vội vàng đi tìm, quay một vòng bỗng cô nhìn thấy Diệp Túc Bắc đang đỡ một cô gái ra ngoài. Chuyện vốn đã chẳng có gì, nhưng khi cô nhìn thấy một cô gái đang uốn éo quanh Diệp Túc Bắc, cô không kìm được nữa. Cô dùng dằng tức giận xông tới trước mặt người phụ nữ đang dính chặt vào Diệp Túc Bắc, giọng cười cười nhưng rất cứng rắn, “Không biết cô đây tìm chồng tôi có chuyện gì không?” Cô nhấn mạnh vào 2 chữ “chồng tôi” và lăm lăm Diệp Túc Bắc.

Diệp Túc Bắc không biết nói sao, chỉ nhún vai trả lời, “Cô gái này vừa bị ngã cạnh bàn chúng ta ngồi, cô ấy nhờ anh đỡ cô ấy ra bãi đỗ xe, chỉ vậy thôi.”

Cố Diễn Sinh trợn mắt nhìn anh. Trùng hợp quá nhỉ, lại ngã ngay cạnh anh, xem ra không chỉ đơn giản là đưa đến bãi đỗ xe đâu nhỉ? Tên gốc này không biết là gốc thật hay giả gốc vậy? Ai bảo trông anh phong độ lắm cơ?

Cô nhắm mắt và cười, rồi quay sang đỡ cô gái “bị ngã” đó và nói, “Để tôi đưa cô đi, anh xã tôi cũng không quen đường ở đây.”

“Tôi...” Cô gái đó nhìn về phía Diệp Túc Bắc, chưa kịp nói gì thì Cố Diễn Sinh đã kéo cô đi.

Chưa tới bãi đỗ xe, cô gái “bị ngã” kia đã thản nhiên nói, “Được rồi”. Cô ta không thèm nhìn Cố Diễn Sinh, lăm lăm, “Đồ lắm chuyện!”

Cố Diễn Sinh cũng không phải là tay vừa, cô liền tỏ thái độ, “Lần sau có ra tay thì phải nhìn cho rõ xem chủ nhân là ai, nhiều người cô không lừa được đâu.”

Không cần đoán cũng biết, sau khi quay trở lại bàn, suốt bữa ăn cô không thèm nhìn Diệp Túc Bắc lấy một cái.

Diệp Túc Bắc vẻ mặt vô tội, muốn dỗ dành cô nhưng lại không biết phải làm thế nào. Cả bữa ăn không khí căng thẳng, không ai được ngon miệng.

Trở về nhà Cố Diễn Sinh vẫn còn giận, không thèm chú ý tới Diệp Túc Bắc. Cô đi ra rồi lại đi vào với vẻ mặt lạnh lùng khiến Diệp Túc Bắc cũng đau đầu và bối rối. Dựa vào dáng người cao to, anh đứng chặn trước cửa phòng ngủ, chắn đường Cố Diễn Sinh, cười tươi dỗ dành, “Vợ yêu sao vậy? Mọi việc chẳng phải rất tốt sao? Sao bỗng dưng lại tức giận thế?”

Cố Diễn Sinh lườm anh một cái, giọng lạnh lùng, “Anh không biết mình làm sai cái gì sao?”

Diệp Túc Bắc nghĩ một lúc, “Không nên giúp đỡ phụ nữ lạ phải không?”

“Sai!” Cố Diễn Sinh chỉ vào mũi anh, “Sai ở cái mặt gây họa của anh ấy!” Cô tức giận đi đi lại lại, “Anh nên biết phân biệt một chút có được không? Người nào cần giúp đỡ, người nào không cần quan tâm. Anh đừng nói với em là đến điều này anh cũng không biết. Em là vợ của anh, anh đã bao giờ nghĩ đến cảm nhận của em chưa?”

“Anh sai rồi. Phải làm thế nào vợ yêu của anh mới hết giận?” Diệp Túc Bắc như đứa trẻ vừa bị giáo huấn. Ánh mắt ẩn chứa một nụ cười tinh nghịch. Cố Diễn Sinh thấy vậy càng tức giận hơn. Cô chỉ vào góc tường, nói với anh như đang phạt một học sinh cá biệt, “Anh, anh đứng đó, đến khi nào em hết giận mới được trở về phòng ngủ!”

Diệp Túc Bắc không ngờ cô lại giả chiêu này ra, có vẻ gượng gạo, “Anh có phải là con nít đâu, hay chúng ta đổi hình phạt khác nhé?” Anh vẫn cố cười, “Hay cho anh bị trừng phạt trên giường được không? Nặng quá thì cho anh nằm là được chứ gì?”

“Hừ”, Cố Diễm Sinh nói, “Thích đứng hay không?”

Kết quả cuối cùng tất nhiên chiến thắng đã thuộc về người có thể mạnh là Cố Diễm Sinh. Diệp Túc Bắc mặc bộ quần áo đôi ở nhà mà Cố Diễm Sinh mua cho anh, đi đôi dép lê trong nhà và đứng ở góc tường. Lúc Cố Diễm Sinh lại ra để xem, lần nào anh cũng nhìn cô với ánh mắt thơ ngây vô tội. Đã nhiều lần suýt chút nữa cô mềm lòng.

Cố Diễm Sinh mừng thầm trong lòng, nhưng cô vẫn tỏ ra lạnh lùng trở về phòng ngủ xem tivi. Xem hết chương trình này đến chương trình khác, cuối cùng đã đến chương trình giữa đêm khuya, Cố Diễm Sinh nghĩ như vậy là đủ, rón rén ra ngoài, định cho Diệp Túc Bắc vào ngủ.

Không ngờ góc tường chẳng có Diệp Túc Bắc. Cô nhìn quanh phòng khách, vẫn không thấy anh. Đang định vào các phòng khác tìm, bỗng tiếng của Diệp Túc Bắc vang vọng ngay sau lưng, “Vợ yêu, em tìm anh à?”

Cố Diễm Sinh sợ hết hồn, mắt tròn xoe. Còn chưa để cô kịp hét, Diệp Túc Bắc liền bế thốc cô lên. Cô kêu to một tiếng rồi ôm chặt lấy cổ anh.

Diệp Túc Bắc cười tinh nghịch, cúi xuống nhìn sâu vào mắt cô, khoảng cách rất gần, hơi thở cũng rất sát, tim cô đập mạnh. Mặt đỏ bừng. Diệp Túc Bắc nhìn cô say đắm, giọng thì thầm gợi cảm, và đầy ham muốn, “Bị phạt đứng dễ nghĩ lung tung, nghĩ lung tung thì dễ manh động lắm vợ ạ.”

13. Chương 13

Buổi sáng, Cố Diễm Sinh thức dậy rất sớm.

Cả thành phố được đánh thức bởi ánh nắng nhẹ vừa bị sương mù giăng phủ. Chiếc rèm cửa thỉnh thoảng lại bị gió thổi, khẽ đung đưa. Trần ngập không khí trong lành, tươi mới của buổi sớm mai. Cố Diễm Sinh hít thở thật sâu, cố gắng tận hưởng tất cả mọi sự tốt tươi của vạn vật.

Cô nhẹ nhàng lật người sang một bên, phát ra tiếng sột soạt. Diệp Túc Bắc vẫn chưa tỉnh giấc, nhìn anh ngủ thật đáng yêu, chân mày thả lỏng hoàn toàn, đôi môi hơi mím lại, áo ngủ nửa kín nửa hở để lộ vòm ngực vững chãi, cánh tay giang ra làm gối cho Cố Diễm Sinh, đầu lại rúc vào cô, nhìn ngủ rất an lành và tĩnh lặng.

Cố Diễm Sinh lùi lại, để có thể ngắm anh kỹ hơn, lông mi của anh rất dài, dài đến mức lúc ngủ có thể rợp thành một hàng trên gương mặt. Nếu như vẻ đẹp đó trên khuôn mặt phụ nữ thì chắc sẽ rất tuyệt vời. Mũi của anh rất thẳng, đôi môi hơi mỏng. Trước đây, Kiều Tịch Nham thường khen trước mặt cô rằng Diệp Túc Bắc cái gì cũng đẹp, đôi mắt là hút hồn nhất, khiến người khác không thể cưỡng lại được. Nhưng đáng tiếc là cô ấy chưa từng được nhìn Diệp Túc Bắc ngủ, nếu không chắc chắn cô ấy không thể nói rằng, đôi mắt của anh là hút hồn nhất.

Lúc nghĩ như vậy, cô lại tự chúc mừng mình. Chúc mừng vì không có ai khác được nhìn anh ngủ.

Đột nhiên cô nhớ lại buổi sáng sớm lần đầu tiên cũng bình thản ngắm anh như vậy. Hôm đó, cô cũng yên lặng nằm bên cạnh anh như thế này, anh ngủ rất say, dường như không biết gì. Tối hôm trước, Diệp Túc Bắc uống đến say mềm, loạng choạng bước về nhà, không biết là do nhận nhầm người hay chỉ đơn giản là ham muốn trời dậy sau khi uống rượu. Lần đầu tiên anh cuồng nhiệt đến vậy, đẩy mạnh Cố Diễm Sinh nằm xuống giường. Rồi anh như một ngọn lửa ngàn ngụt, đốt cháy từng phần ý thức của Cố Diễm Sinh, cô hầu như không kháng cự lại, chỉ chìm đắm buông xuôi, tất cả đều xảy ra một cách không thể thay đổi trong đêm đó.

Suốt cả quá trình, Cố Diễn Sinh đều cắn chặt răng để không phát ra âm thanh nào, vì cô sợ, sợ rằng nếu mình phát ra âm thanh, anh sẽ tỉnh và phát hiện mình say quá nên hồ đồ.

Lúc đó họ đã cưới nhau được ba tháng, nhưng không hề có chút ký ức đẹp nào. Đúng vào thời khắc đó, cô lại tham lam muốn nhận được nhiều hơn, kể cả chỉ là sự ép buộc mang tính trách nhiệm, cô cũng muốn có.

Ăn ái xong, Diệp Túc Bắc nằm vật ra giường ngủ, lúc ngủ Diệp Túc Bắc vẫn ôm chặt Cố Diễn Sinh trong lòng.

Cố Diễn Sinh không dám động đây, cứ để mặc cho anh ôm, có lẽ, anh đang nghĩ cô là người khác, mà cũng có thể, anh chỉ coi cô là chăn là gối, nhưng ít nhất, vào thời khắc đó, người được ôm trong lòng anh là chính cô. Như vậy chẳng phải là đủ sao, từ xưa đến nay Cố Diễn Sinh đâu phải là người tham lam. Vậy là, cô lại nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Chỉ có điều, sau đó, tất cả lại diễn ra theo cái cách thật khó chịu.

Tỉnh dậy từ giấc mơ ngọt ngào, chiếc giường trống không chỉ còn lại một khoảng lõm xuống, điều đó nói cho cô biết đúng là Diệp Túc Bắc đã ở trên giường, tất cả không phải chỉ là ảo mộng.

Bên giường có một tờ giấy nhấc lại của Diệp Túc Bắc, trên giấy in hằn mấy chữ rất to: Xin lỗi!

Rõ ràng đó là mấy chữ rất dễ hiểu, nhưng Cố Diễn Sinh lại không hiểu, nước mắt ứa ra, cô không dám cử động, những giọt nước mắt không kiềm chế được dường như sắp tuôn trào.

Cô biết mình không nên đòi hỏi nhiều hơn, lẽ ra cô phải vui vẻ chấp nhận. Nhưng có chút cảm giác không thể cưỡng lại được, và chỉ trong nháy mắt nó đã tan thành khói bụi không sao thu lại.

Cũng chính trải nghiệm đó, lần đầu tiên đã khiến cô nghi ngờ sự kiên định trước đó của mình. Buổi tối, khi Diệp Túc Bắc về, lần đầu tiên cô đòi ly hôn.

Cô giả vờ lạnh nhạt, quay lưng lại phía Diệp Túc Bắc, nhìn những tòa nhà cao chọc trời ở bên ngoài cửa sổ đang bị bao phủ bởi màn đêm, ánh mắt cô khó dò, vờ nói một cách xa xôi, “Diệp Túc Bắc, chúng ta ly hôn đi.”

Diệp Túc Bắc đứng nguyên chỗ cũ ngầy ra, anh không ngờ Cố Diễn Sinh lại nói như vậy, anh yên lặng một hồi lâu, lâu đến mức Cố Diễn Sinh nghĩ rằng anh không hề nghe thấy cô nói gì.

Một hồi lâu, anh mới từ từ đáp, “Xin lỗi, anh vẫn chưa chuẩn bị tốt về mặt tâm lý, nên đã khiến em khó chịu.” Anh tiến lên, ôm chặt Cố Diễn Sinh vào lòng, ghé cằm vào đầu cô, hơi ấm của cơ thể anh truyền vào sống lưng cô rồi lan khắp cơ thể, cô cảm thấy Diệp Túc Bắc vẫn có phần hơi run.

Giọng của anh vang xuống từ đầu cô, lạnh lùng và quả quyết, “Bắt đầu từ ngày hôm nay, anh sẽ không để em phải chịu thiệt thòi, xin em hãy yên tâm ở bên cạnh anh.”

Lời thề chẳng giống lời thề, lời hứa chẳng giống lời hứa đó đã khiến Cố Diễn Sinh quyết định tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô nghi ngờ bất cứ lời nói nào của Diệp Túc Bắc. Vì Diệp Túc Bắc chính là toàn bộ tín ngưỡng của cô, một người đến tín ngưỡng còn cảm thấy nghi hoặc, thì còn có thể tin vào điều gì nữa?

Thực ra Diệp Túc Bắc luôn đối xử đặc biệt với Cố Diễn Sinh, ít nhất thì Cố Diễn Sinh cũng cảm thấy như vậy. Từ nhỏ đến lớn, Cố Diễn Sinh đều muốn đi theo bước chân của Diệp Túc Bắc, từ trung học cơ sở, trung học phổ thông, cho đến đại học. Mặc dù lúc nào cô cũng giống cái đuôi bám theo Diệp Túc Bắc, nhưng Diệp Túc Bắc vẫn cẩn thận với cô, vẫn chưa cảm thấy được cô quan tâm đầy đủ.

Lúc học đại học, Cố Diễn Sinh học năm thứ nhất, Diệp Túc Bắc học năm thứ ba, cả hai đều không phải lên lớp nhiều, cả ngày Cố Diễn Sinh dính lấy Diệp Túc Bắc, đến giờ học cũng chẳng buồn đến lớp. Đến cuối học kỳ, Diệp Túc Bắc lại phải bỏ ra rất nhiều thời gian để giúp cô học bù.

Nếu nói những việc làm ngốc nghếch mà Diệp Túc Bắc từng phải làm cho cô, cũng không thể nói là không có.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Diễn Sinh như có mối thâm thù với môn toán. Cứ nhìn thấy chúng là cô thấy hoa mắt chóng mặt. Học kỳ hai của năm thứ nhất đại học phải thi vi phân và tích phân, Cố Diễn Sinh đã bắt đầu

nghĩ cách làm trò trước mặt Diệp Túc Bắc, vì muốn tìm Diệp Túc Bắc để nhờ đi thi toán hộ, cô đã dùng nước đá để tắm kết quả là bị cảm nặng giữa mùa hè. Cô đến gặp Diệp Túc Bắc trong bộ dạng hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt nhợt nhạt. Nhìn bộ dạng ủ rũ của cô, Diệp Túc Bắc đắn đo một lúc, cuối cùng cũng phải đồng ý với cô.

Ngôi trường họ học từ trước đến nay đều rất tin tưởng sinh viên, vì thế chẳng bao giờ họ kiểm tra chứng minh thư, thẻ sinh viên hay giấy tờ khác. Nhưng Diệp Túc Bắc là ai chứ? Có ai mà không biết Diệp Túc Bắc? Anh vừa bước vào chỗ thi, giám thị đã nhận ra anh, nhưng giám thị coi thi chẳng nói gì, chỉ đến lúc thi xong mới nhẹ nhàng vỗ vai anh, bông đùa, “Đừng có chỉ biết đến việc học của mình, em Diệp, sự tiến bộ của người thân gia đình cũng rất quan trọng!”

Câu nói này sau đó đã lan đi từ phòng thi, từ khối sinh viên năm thứ nhất đến khối năm thứ tư, từ khối năm thứ tư đến khối năm thứ nhất, thêm vào đó là thái độ chẳng tỏ rõ ý kiến của Diệp Túc Bắc, khiến cả trường dấy lên một cuộc tranh luận.

Vậy rốt cuộc họ bắt đầu xa cách nhau từ khi nào?

Cố Diễn Sinh cũng gần như không nhớ nổi.

Hình như có một lần Diệp Túc Bắc đưa Cố Diễn Sinh ra ngoài ăn. Trên đường gặp bạn học, anh bạn đó nổi tiếng là người to mồm, vừa gặp hai người đã chế nhạo, cậu ta cười một cách khoái trá, dùng ánh mắt để chỉ về phía Diệp Túc Bắc, cười nói, “Được đấy, Cố Diễn Sinh, thảo nào không thèm để ý bọn con trai trong khoa mình, hóa ra từ lâu đã có chỗ rồi.”

Lời trêu đùa của cậu ta làm Cố Diễn Sinh đỏ mặt tía tai. Cố Diễn Sinh nhìn vẻ mặt cười bình thản của Diệp Túc Bắc thì thấy hơi lúng túng, mặc dù đúng là từ nhỏ cô đã thích anh, nhưng chưa bao giờ nói ra cho anh biết, bây giờ cái cậu bạn học đó lại nói lung tung, không biết Diệp Túc Bắc sẽ nghĩ gì?

Cô vênh mặt lên, lấp ba lấp bắp, “Nói linh tinh cái gì đấy? Đây là anh trai tớ!”

Vừa nói xong cô đã thấy hối hận. Vì chỉ một tích tắc sau, cô đã nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Túc Bắc đang rất tươi tỉnh bỗng lạnh tanh trở lại.

Sau đó, cô luôn nghĩ, liệu có phải Diệp Túc Bắc cũng thấy hơi thích cô không? Nếu không thì tại sao khi cô nói anh là anh trai của cô ấy, anh ấy lại thể hiện thái độ như vậy, rõ ràng là không vui?

Rồi mãi sau đó, sự xuất hiện của Tô Nham đã hoàn toàn phá vỡ giấc mộng của Cố Diễn Sinh. Cô tận mắt nhìn thấy Diệp Túc Bắc và cô ấy đi đôi với nhau, thân mật đến mức khiến những người xung quanh phải ao ước, thèm muốn.

Lần cuối cùng cô giống cái đuôi dính lấy Diệp Túc Bắc là lần cô và anh đi xem phim trong phòng chiếu của trường, tất nhiên, cả ba người cùng vào xem, trong đó có Tô Nham.

Lúc đó Diệp Túc Bắc đã quyết định ra nước ngoài. Nhưng Cố Diễn Sinh vẫn chưa làm được gì cả.

Trong phòng chiếu tối om đang chiếu bộ phim “The Truman Show” của Mỹ. Đến giờ cô vẫn nhớ như in câu nói trong bộ phim đó “Good morning, and in case I don’t see you, good afternoon, good evening, and goodnight![1]”

[1] Chào buổi sáng, nếu sau này không gặp được em, thì chúc em buổi chiều tốt lành, chúc em buổi tối tốt lành và chúc em ngủ ngon!

Đúng lúc đó, nước mắt của cô cứ tuôn chảy trong rạp phim đang loang loáng ánh sáng chiếu ra từ màn ảnh. Cô cắn chặt môi, không để bất cứ ai phát hiện là mình đang khóc, nhưng đáng tiếc, cũng chẳng có bất cứ ai phát hiện ra. Vì đúng lúc đó cô nghe thấy Tô Nham đang thì thầm bên tai Diệp Túc Bắc, “Xem phim cũng có ba người, Diệp Túc Bắc, anh đúng là thông minh.”

Từ đó trở đi, cô không còn quần lấy Diệp Túc Bắc như trước đây nữa. Vì bên cạnh Diệp Túc Bắc đã không còn tìm được chỗ trống nào để sắp xếp vị trí cho sự ngốc nghếch của Cố Diễn Sinh nữa.

Cố Diễn Sinh cố gắng nín từng đợt thổn thức, chua xót phát ra từ mũi. Cô khẽ thở một hơi, ánh mắt lại hướng về khuôn mặt Diệp Túc Bắc.

Trong lòng cô tự chúc phúc, tốt quá, bóng tối khiến sự sợ hãi của cô cũng qua đi, cuối cùng cô cũng đón nhận ánh nắng ấm áp rực rỡ nhất.

Đúng lúc cô đang nhập tâm nhất, Diệp Túc Bắc đang ngủ say bỗng mở to mắt. Anh từ tốn nói, “Nhìn đẹp lắm à?”

Cố Diễm Sinh bị bắt quả tang, thấy hơi ngượng ngịu, một lát đã định thần lại và nói mạnh mẽ, “Chẳng đẹp gì cả.”

Diệp Túc Bắc cũng không nổi cáu, khẽ nở nụ cười rồi ôm Cố Diễm Sinh vào lòng, “Nghĩ gì thế? Sao dám chiêu thế?”

Cố Diễm Sinh bĩu môi, chu lên như một đứa trẻ, cuối cùng ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, cười ngoác hết cỡ “Em đang nghĩ kiếp trước chắc chắn anh là một vĩ nhân có cống hiến vĩ đại như Các Mác, nếu không làm gì có phúc lấy được người vợ tốt như em chứ?”

Diệp Túc Bắc không nhịn được, dùng tay gõ nhẹ vào trán cô, nói kháy lại, “Vây à? Sao anh lại thấy kiếp trước mình là Hít Le nhỉ? Nếu không thì tại sao ông trời lại trừng phạt anh thế này?”

14. Chương 14

Rất nhiều người hỏi tại sao Cố Diễm Sinh lại cười Diệp Túc Bắc, cô chỉ cười mà không trả lời. Vì đến giờ cô cũng chưa tìm ra được câu trả lời. Cô vẫn thường nghĩ, rõ ràng biết đó là một cái hố, vậy mà tại sao lại vẫn muốn nhảy vào?

Từ nhỏ đến lớn cô đều thuộc tuýp người không tham vọng, cho dù trời có sập xuống thì cô vẫn nghĩ là sẽ có người khác đến chống lên. Từ tiểu học đến trung học, mỗi một học kỳ, giáo viên đều viết nhận xét, học sinh này ít thể hiện tinh thần cạnh tranh, thiếu nhẫn nại.

Nhưng chỉ có Diệp Túc Bắc là ngoại lệ, sự kiên định mà cô dành cho Diệp Túc Bắc đến cô còn không dám tin. Chính vì vậy ý nghĩ hoàn mỹ về tình yêu đã khiến cô đứng yên một chỗ đợi anh từng giây từng phút, khi anh quay đầu lại, mặc dù trong lòng anh đã có người khác, cô vẫn muốn mạo hiểm thử một lần. Có lẽ đây là căn bệnh mà người con gái nào cũng có, khi tất cả mọi người càng khuyên cô, nói với cô rằng kiểu đàn ông đó không đáng tin, anh ta sẽ không thể chuyển tâm yêu cô, thì cô lại càng không tin, trong lòng vẫn thầm nghĩ, có lẽ cô sẽ là trường hợp ngoại lệ.

Nhưng chỉ vì suy nghĩ đó vẫn chưa bao giờ có đủ sức mạnh, nên họ tuy kết hôn được ba năm nhưng chưa bao giờ Cố Diễm Sinh hỏi anh rằng anh có yêu cô không, vì cô sợ nhìn thấy ánh mắt do dự của anh, dù chỉ một chút thôi, cô cũng không muốn nhìn thấy.

Vì đã hứa là thay thế cho Hạ Diễm Kính, nên Cố Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc cùng ra khỏi nhà. Diệp Túc Bắc sợ cô không kịp ăn sáng nên cố ý lái xe đến cửa hàng cháo mà cô thích ăn nhất để mua đồ ăn sáng rồi mới đưa cô đến lớp dạy thay.

Diệp Túc Bắc luôn nhẫn nại với cô, mỗi lần cô làm trò, Diệp Túc Bắc đều sờ đầu cô và cười thật triu mến, nét mặt điềm tĩnh, lúc đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, vẫn như năm nào, tuy Cố Diễm Sinh cảm thấy trong ánh mắt đó thiếu thiếu cái gì đó, nhưng rốt cuộc là thiếu cái gì thì cô không tìm được đáp án.

Gần ba mươi năm cuộc đời của Diệp Túc Bắc đều liên quan đến Cố Diễm Sinh, Tô Nham chỉ chiếm khoảng thời gian chưa đầy hai năm. Nếu chỉ dựa vào sự so sánh đó, Cố Diễm Sinh cũng có đủ sức mạnh, nhưng chỉ trong khoảng thời gian chưa đầy hai năm đó, nó chẳng khác nào một chiếc gai sắc nhọn bị mắc ở trong họng, ọe ra không được, nuốt vào không xong, lúc nào nó cũng khiến cô đau đớn.

Rất nhiều lần cô muốn hỏi nguyên nhân khiến Diệp Túc Bắc và Tô Nham chia tay, nhưng lần nào cũng chưa kịp nói ra thì đã kịp kìm lại.

Chỉ vì cô rất sợ, sợ rằng những tháng ngày bình yên như vậy sẽ bị phá vỡ.

Lúc Diệp Túc Bắc đi, Cố Diễm Sinh đã làm điều hiềm thấy là chủ động hôn nhẹ lên má anh. Diệp Túc Bắc không ngờ cô lại có hành động đó, giật mình đến đờ người, Cố Diễm Sinh cũng cảm thấy hơi lúng túng vì phản ứng của Diệp Túc Bắc, đứng nguyên chỗ cũ, chân tay lỏng ngóng chẳng biết phải làm gì. Diệp Túc Bắc nhìn vào mắt cô, đột nhiên lại muốn trêu cô. Anh cười nói, “Nếu vợ anh ngày nào cũng làm thế, chắc anh làm ma cũng vẫn phong lưu.”

Cố Diễm Sinh vốn hay xấu hổ, bị anh nói vậy, mặt nóng ran, cô tỏ ra hung dữ để che giấu sự xấu hổ của mình, “Em á! Em đã đóng lên người anh dấu ‘người ngoài không được phép đến gần’ rồi, anh hiểu chứ?”

Diệp Túc Bắc cười, nghiêng mặt nói, “Nốt bên này đi, hai bên đều có dấu, chẳng ai dám đến nữa đâu.”

“Diệp Túc Bắc, anh mau tránh ra!”

Nhìn Diệp Túc Bắc phóng xe nhanh như bay, Cố Diễm Sinh đứng ở nguyên chỗ cũ rất lâu, gương mặt cô nở một nụ cười dịu dàng không thể cưỡng lại được, trong lòng giống như ruột bông, mềm đến mức không thể mềm hơn được nữa.

Cô nghĩ, những việc lo bò trắng răng, ăn năn hối lỗi, hoạt động tâm lý quá phức tạp như vậy không thích hợp với cô, cô chỉ cần thật đơn giản nắm bắt lấy hiện tại là được.

Giáo trình của lớp học bù khá nặng so với chương trình trong trường, nhưng trình độ học sinh cũng khá đồng đều, lĩnh hội khá tốt, vì thế cô dạy cũng tương đối nhẹ nhàng.

Sau khi tan học, thời gian vẫn còn sớm, cô nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến ba giờ, vì thế gọi điện cho Kiều Tịch Nhan ra ngoài ăn cái gì đó, đến nhà hàng Ý mới mở mà Diệp Túc Bắc nói cho cô. Cố Diễm Sinh thích ăn nhất là đồ ngọt, nên cũng chịu khó tìm những nhà hàng có những đồ ăn độc đáo để thưởng thức. Diệp Túc Bắc đi tiếp khách bên ngoài nhiều, mỗi lần ăn món gì đó hợp với khẩu vị của Cố Diễm Sinh, anh đều kể cho cô, nếu có thời gian anh sẽ đích thân đưa cô đến đó, tất nhiên, số lần anh có thể đích thân đưa cô đến nhà hàng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Dường như trong lòng Kiều Tịch Nhan rất vui, nên luôn miệng nói thao thao bất tuyệt. Cố Diễm Sinh thì cúi đầu tập trung cao độ để thưởng thức các món ăn, thỉnh thoảng Kiều Tịch Nhan nói đúng điều tâm đắc, cô liền gật đầu phụ họa theo.

Kiều Tịch Nhan là một nhân vật không lớn cũng không nhỏ trong giới văn hóa của thành phố, nghe nói lượng sách cô viết tranh thủ trong thời gian rảnh bán ra cũng đến hơn một triệu bản. Chính vì vậy, cô thường nói với Cố Diễm Sinh bằng giọng giáo huấn, “Nghe chị không sai đâu, chị mày là một tác gia đấy.”

Mỗi lần nghe cô ấy nói vậy, Cố Diễm Sinh đều dội cho cô ấy một gáo nước lạnh không thương tiếc.

Cố Diễm Sinh mặc dù độc mồm độc miệng, nhưng trong lòng vẫn rất yêu quý Kiều Tịch Nhan. Mỗi lần cô mắc sai lầm, chỉ có Kiều Tịch Nhan có thể khuyên nhủ cô. Lúc Diệp Túc Bắc lạnh nhạt với cô, chính Kiều Tịch Nhan đã luôn bên cạnh để động viên cô. Sau đó cô toàn trêu đùa, “Nếu không phải vì Lộ Tùng Quang lại chạy đến, chắc tớ đã điên đảo đầu óc yêu cậu rồi!”

Kiều Tịch Nhan nghe vậy, nói với giọng không được để nghe cho lắm, “Nhưng cuối cùng cậu cũng theo Lộ Tùng Quang đấy thôi! Thương thay cho tớ cứ một lòng hướng tới ánh trăng, ai ngờ ánh trăng lại chiếu xuống cống!”

Bốn năm học đại học, Cố Diễm Sinh sức cùng lực kiệt, nếu nói đến thu hoạch duy nhất, thì có lẽ đó chính là Kiều Tịch Nhan.

Kiều Tịch Nhan có thể coi là người có xuất thân từ một gia tộc lớn, nhất là ông của cô ấy, một người tiếng tăm một thời. Kể cả người tếu táo như Cố Diễm Sinh cũng từng đọc sách về ngữ văn do ông viết. Cái tên “Kiều Tịch Nhan” là do ông đặt, nghe nói hy vọng Kiều Tịch Nhan có thể đa mưu nhiều tài lại có nhan sắc như Tiểu Kiều trong lịch sử. Từ nhỏ cô ấy đã nhận được một nền giáo dục mang đậm nét truyền thống kiểu Trung Quốc, sống trong thời hiện đại nhưng cầm, kỳ, thi, họa cái gì cũng giỏi. Không biết có phải đúng như câu nói phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại hay không, mà ông của cô ấy càng mong muốn cô ấy có khí chất khuê các, nhẹ nhàng, thì cô ấy lại càng biến đổi ngược lại, vừa chạy đã xa tận mười tám nghìn dặm, muốn kéo thế nào cũng không kéo lại được.

Không biết có phải thái độ của Cố Diễn Sinh quá lấy lệ hay sao mà Kiều Tịch Nhan nói một mình mãi cũng bắt đầu thấy mất hứng. Cô tròn tròn mắt, nhìn thẳng vào Cố Diễn Sinh, “Cậu có nghe mình nói không đấy! Hừm!”

Cố Diễn Sinh cười hì hì, “Đại tác gia, cẩn thận ảnh hưởng đấy.” Cô đặt chiếc bánh kem đã ăn được một nửa xuống, “Giờ tôi bắt đầu chuyên tâm nghe đây ạ. Cậu vừa nói cái gì nhỉ?”

“Tớ nói chuyện hôn sự của Dương Thành, một trong mười tám đại gia.”

“Liên quan gì đến tớ chứ?” Cố Diễn Sinh vô cùng ngạc nhiên, “Tớ kết hôn rồi, còn cậu chưa chuẩn bị kết hôn, cậu nói xem, cậu quan tâm đến chuyện đó làm gì?”

Kiều Tịch Nhan lườm một cái, “Ai bảo tớ muốn lấy chồng, tớ chỉ muốn nói họ còn mời thầy tướng số đến tận nơi để xem mặt, cái đó thật buồn cười.”

“Xem xem tướng ai giàu, tướng ai sang chứ gì?” Cố Diễn Sinh nghĩ, đúng là cảnh tượng đó thật nực cười, cười vợ chứ có phải là dán tranh hộ pháp trên tường để trừ đuổi tà ma đâu, lại còn phải xem tướng số.

Kiều Tịch Nhan tỏ ra vui mừng khôn xiết, “Quan trọng nhất là, ông thầy tướng số đó nói người nào cằm hơi tròn, xương gò má hơi cao, mũi hơi dài là tướng vượng phu. Lúc đó tớ nghĩ, đó chẳng phải là đang nói mình sao?”

Cố Diễn Sinh lườm cô một cái, nói thẳng, “Theo như cậu nói, thì chuột Mickey mới là có tướng vượng phu nhất đấy.”

Kiều Tịch Nhan phun cả ngụm trà lạnh trong miệng, cô vừa ấn mạnh xuống bàn vừa cười, “Cố Diễn Sinh, cậu đúng là tài thật đấy!”

Chưa đợi Cố Diễn Sinh kịp nói tiếp, điện thoại di động của cô đã đổ chuông, Cố Diễn Sinh vội nhìn số và tên hiện trên màn hình, đó là Diệp Túc Bắc.

“Giờ đây?” Rõ ràng cô muốn dụ giọng đi, nhưng lần nào cũng buột miệng nói như vậy.

Diệp Túc Bắc đã quen với giọng điệu khô khan đó của cô và coi là bình thường, giọng của anh lúc nào cũng dễ nghe, truyền từ đầu bên kia của điện thoại, như một câu thần chú có thể mê hoặc lòng người, anh nói, “Anh nhớ em.”

Thời khắc đó, Cố Diễn Sinh thấy tim mình nhảy thót lên một cái, một cảm xúc ấm áp bùng cháy từ đáy tim đến khắp cơ thể với một tốc độ cực mạnh. Cô giữ chặt điện thoại rồi ngồi nghiêng người với vẻ thiếu tự nhiên, để tránh ánh mắt dí dỏm làm trò của Kiều Tịch Nhan.

Cô nói, “Đừng đùa nữa.”

Diệp Túc Bắc cười, “Thôi được, cứ coi như đó là anh đùa đi.”

Thấy anh nói vậy, Cố Diễn Sinh lại không vui, “Không đùa theo cái kiểu đó được!”

Cô thay đổi thái độ, Diệp Túc Bắc lại thấy vui, kể cả chỉ cần nghe qua điện thoại cũng biết anh đang rất vui.

“Tóm lại có chuyện gì? Anh gọi điện thoại đến chắc không phải chỉ để tranh luận với em về đề tài ấu trĩ này chứ?” Cố Diễn Sinh nhìn ra cửa sổ, nhà hàng xoay tròn hai mươi bảy tầng, bên ngoài cửa sổ, những tòa nhà cao chọc trời san sát nhau, bầu trời xanh như vừa được gột rửa, đẹp đến mê hồn, giống như tâm trạng của cô.

Diệp Túc Bắc hắng giọng, “Buổi tối sau tám giờ ra ngoài, có việc.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Bí mật, tối em sẽ biết.”

Vừa cúp máy, khuôn mặt Cố Diễn Sinh đã lộ rõ vẻ mặt hạnh phúc ngời ngời không thể che giấu nổi, Kiều Tịch Nhan kéo dài giọng, “Ai da, ai da, gọi có một cuộc mà khuôn mặt đã thay đổi, thôi, xin nài đây, có

phải nàng vừa giành danh hiệu hoa hậu thế giới đâu, đừng có thể hiện khuôn mặt như thể ‘thế giới này thật tuyệt vời’ như thế, xin cảm ơn!”

Cố Diễn Sinh giải thích, “Tự nhiên vô duyên vô cớ Diệp Túc Bắc lại gọi điện bảo mình sau tám giờ tối có thời gian thì ra ngoài, có việc. Vợ chồng lấy nhau lâu rồi mà còn bày vẽ ra trò đó.”

Kiều Tịch Nhan cười nhạo cô, “Tiểu thư ơi, chắc cô vẫn chưa quên hôm nay là ngày gì đấy chứ?”

Cố Diễn Sinh thẳng thốt, “Ngày gì?”

Kiều Tịch Nhan cười tỏ ra hiểu ý, cô đưa tay ra rút hộp quà trong túi trình trọng đưa cho Cố Diễn Sinh, “Chúc mừng sinh nhật, đồ ngốc.” Cô khẽ gật gù, “Cậu toàn nói là Diệp Túc Bắc quên này quên nọ, nhưng cậu còn hồ đồ hơn, thực ra cũng không định làm cậu kích động đâu, đợi lúc nào sắp đi thì mới tặng quà cậu, nhưng bây giờ tặng luôn cũng vậy.”

Cố Diễn Sinh nhận quà, trong lòng rất vui vì bất ngờ, mắt rơm rớm, cô luôn thực hiện nguyên tắc là không cần nhiều người nhớ ngày sinh nhật của cô, chỉ cần những người cô yêu quý nhất nhớ đến ngày sinh của cô là được rồi. Ngày trước lần nào cũng còn chút thiếu sót, lần này đột nhiên lại hoàn mỹ đến mức đó. Nghĩ đến việc Diệp Túc Bắc bận tối mắt tối mũi mà vẫn để tâm đến ngày sinh nhật của mình, cô cảm thấy vô cùng xúc động.

Nhưng đáng tiếc là Kiều Tịch Nhan không phải tay vừa. Vừa mở hộp quà ra, chút cảm động trước đó của Cố Diễn Sinh đã chợt vụt tắt. Cô cắn răng gằn từng lời, “Kiều Tịch Nhan, đúng là đồ quỷ sứ!”

Kiều Tịch Nhan vênh mặt ra sau, vẻ mặt quỷ quái giương giương tự đắc, “Cái này cũng là vì muốn tốt cho các cậu thôi, như thế mới có lối sống lành mạnh!”

Không nói thì không sao, vừa nói vậy, Cố Diễn Sinh đã thấy tức sôi máu, cô cắn chặt răng, nắm thật chặt cuốn sách vừa lòi trong hộp quà ra, cố gắng kiềm chế để không ném quyển sách vào mặt Kiều Tịch Nhan.

Đúng vậy, cô bạn Kiều Tịch Nhan này, lại đi tặng cô cuốn, “Bí quyết tuyệt vời trong chuyện phòng the”.

Thôi đi! Đời sống đó của họ vốn rất hòa hợp mà!

Kể cả cả ngày, Cố Diễn Sinh bắt taxi về nhà. Trên đường đi, hết ông Cố, bà Cố, lại đến ông Diệp, bà Diệp đều gọi điện cho cô, nội dung thì giống y như nhau, đó là chúc mừng sinh nhật cô, gọi cô về nhà ăn cơm liên hoan mừng sinh nhật. Cô đều cảm ơn rồi từ chối. Giờ cô không còn tâm trí đâu để nói chuyện với họ, cô nóng lòng muốn về nhà, chỉ muốn mau mau chóng chóng về nhà.

Không ngờ điện thoại lại đổ chuông. Cố Diễn Sinh bắt đầu mất kiên nhẫn, chẳng kịp nhìn tên người gọi đến đã mở máy nghe luôn.

“Cố Diễn Sinh.”

“...” Câu nói thuận miệng “cảm ơn” của Cố Diễn Sinh bỗng bị khóa lại trong họng. Cô đưa điện thoại ra xa một chút để nhìn lại số và tên người gọi hiển thị trong màn hình. Đúng là Lộ Tùng Quang. Bỗng cô thấy hơi căng thẳng.

Cô cẩn thận dè dặt trả lời, “Chào anh!”

“Cố Diễn Sinh, bây giờ em có thể đến chỗ anh không?”

“Anh sao thế?” Cố Diễn Sinh nghi ngờ, giọng của anh có vẻ không bình thường.

“Đừng hỏi anh, anh không muốn nói gì cả, Cố Diễn Sinh, em đến chỗ anh nhé, ngay bây giờ.”

Xoảng xoảng.

Đang nói dở thì dường như có tiếng cái gì đó bị đổ xuống. Cố Diễn Sinh lo lắng giữ chặt điện thoại, “Lộ Tùng Quang?”

“...” Rồi chẳng nghe thấy tiếng gì nữa.

“Lộ Tùng Quang?”

Một lúc sau, có tiếng sột soạt, cuối cùng giọng của Lộ Tùng Quang cũng vọng lên từ đầu máy bên kia. Anh nói với giọng nhàn nhạt, “Anh đang trong xưởng. Em có thể không đến.”

“...”

Giữ chiếc điện thoại đã cúp máy trên tay, Cố Diễm Sinh chau mày.

Đi hay không đi?

Cố Diễm Sinh cúi đầu nhìn đồng hồ, sáu giờ rưỡi.

Cô nói dứt khoát với tài xế, “Anh ơi, quay đầu, đến đường Đông Hưng.”

15. Chương 15

16. Chương 16

Nhìn ánh mắt buồn bã của Lộ Tùng Quang, cô thực sự không biết mình có thể làm được gì.

Cô không nói lời nào, ôm Lộ Tùng Quang vào lòng. Lúc chạm vào người anh, cô cảm thấy anh đang run lên bần bật.

Cô nhẹ nhàng vuốt sống lưng anh như đang vỗ về, an ủi đứa trẻ, dịu giọng, “Em biết giờ anh đang rất buồn, anh có còn nhớ ngày trước em nói gì với anh không? Lúc không vui, chỉ cần nói tất cả ra sẽ đỡ hơn. Giờ em không đi đâu cả, có gì anh cứ nói hết với em đi, được không?”

Lộ Tùng Quang im lặng vùi đầu vào chỗ hôm ở cổ cô, giống như một đứa trẻ, rất lâu, rất lâu sau anh mới nói, “Hôm nay tự tay anh đắp mảnh vải trắng. Nhìn bác sĩ đẩy mẹ đi, anh chỉ cảm thấy như mẹ đang đổi phòng bệnh. Ngày trước khi mẹ còn khỏe, lúc nào cũng gọi điện giục anh mau quay về nước. Nhưng khi anh quay về, mẹ lại đi mất rồi.”

Mắt Cố Diễm Sinh ngấn lệ, cô cắn chặt răng để kìm không cho nước mắt trào ra.

“Mẹ thích làm đẹp lắm, vậy mà bác sĩ cạo trọc đầu mẹ, điều trị khổ sở thế mẹ cũng không khóc, nhưng khi cắt tóc mẹ khóc, bà cầu xin anh đừng để người khác cắt tóc mình, nhưng anh không làm được việc đó cho mẹ.”

“Anh rất hối hận... Đáng lẽ anh phải đồng ý với mẹ...”

“....”

Cố Diễm Sinh không biết anh đã nói bao lâu, lâu đến mức dài như một thế kỷ. Khi cô đưa đôi tay run rẩy của mình lên để lau nước mắt, cô mới phát hiện Lộ Tùng Quang không hề rơi giọt nước mắt nào, đôi mắt anh nhìn chằm chằm về một nơi xa, giống như người đã hoàn toàn mất hết tâm trí.

“Lộ Tùng...” Cô chưa kịp nói gì, điện thoại đã đổ chuông, cô đứng yên một chỗ, không biết phải làm thế nào mới đúng.

Lộ Tùng Quang hiểu ý của cô đã khế đẩy cô ra, nói với cô, “Nghe đi.”

Cố Diễm Sinh do dự một lát rồi nghe điện thoại. Giọng của Diệp Túc Bắc không được bình thản như mọi khi, lạnh lùng nói, “Em đang ở đâu vậy? Quá 8 giờ lâu rồi.”

“Sắp đến giờ thì em lại có chút việc bận. Túc Bắc, có lẽ hôm nay em về hơi muộn.”

Ở đầu dây bên kia, Diệp Túc Bắc im lặng một lúc, rồi nói, “Có chuyện gì vậy?”

Cố Diễm Sinh cầm điện thoại rồi nhìn Lộ Tùng Quang, quay người đi rồi hạ giọng xuống, “Bạn đồng nghiệp của em, Hạ Diễm Kính, anh còn nhớ không? Tối nay mẹ cô ấy có chuyện, em phải trực đêm thay cô ấy.”

Diệp Túc Bắc khẽ cười, “Thế thôi vậy.” Nói rồi anh cúp máy luôn.

Cố Diễn Sinh cất điện thoại đi, hơi ngượng ngịu nói với Lộ Tùng Quang, “Em ra ngoài rửa mặt.”

Cô lao ra khỏi phòng làm việc như muốn chạy trốn, đi về phía nhà vệ sinh ở bên ngoài, bóng đêm trước mắt dường như đang ở rất gần, giống một cái hang tối khổng lồ, như muốn nuốt chửng cô. Cô bước đi nhanh hơn.

Dùng tay vớt nước rửa thật mạnh lên khuôn mặt, lúc này trong lòng cô rối bời, chỉ có nước lạnh mới có thể làm cô bình tĩnh hơn.

Chân cô cảm thấy hơi bủn rủn, cô vịn vào tường rồi bước từng bước ra ngoài, những giọt nước còn đọng trên mặt bị gió khẽ thổi, mát đến mức khiến cô cảm thấy tỉnh táo hơn. Bên ngoài phòng làm việc trở nên tối hơn bao giờ hết bởi bầu trời không ánh trăng, Cố Diễn Sinh ngẩng đầu lên cố nhìn kỹ hơn, bỗng cảm thấy một bóng người khá thân quen ở cách đó không xa. Cô tiến lại gần hơn, chỉ với ánh trăng mờ ảo nhưng cô vẫn nhận ra bóng dáng của người đang đứng trong bóng tối, đó chính là Diệp Túc Bắc.

Tim Cố Diễn Sinh nhảy thót vì giật mình, đầu óc vừa mới tỉnh táo bỗng hỗn loạn trở lại. Cô không ngờ Diệp Túc Bắc lại tìm đến đây. Mà lại là sau khi tắt máy chưa đầy hai mươi phút.

Cô căng thẳng cắn chặt môi, bước từng bước, từng bước về phía Diệp Túc Bắc. Trong bóng tối, Cố Diễn Sinh thấy hơi thở uy nghiêm đáng sợ toát ra từ Diệp Túc Bắc và khuôn mặt lạnh lùng sao mà xa lạ.

Diệp Túc Bắc đứng yên, hỏi, “Hạ Diên Kính ư?”

Cố Diễn Sinh ngây ra một lúc, nghiêng nghiêng đầu ngượng ngịu, “Sự việc không như anh nghĩ đâu, tất cả đều không phải như thế, nói ra thì dài lắm, anh cứ về trước đi, lúc nào về em sẽ giải thích cho anh hiểu, được không?”

Diệp Túc Bắc nheo mắt lại nhìn cô đầy hàm ý, phẩy tay áo rồi bỏ đi.

Là Cố Diễn Sinh đã không để ý, nếu cô để ý hơn, cô sẽ phát hiện Diệp Túc Bắc đang đi dép lê ở nhà; nếu cô để ý hơn, thì lúc này khi cô đi ra khỏi phòng làm việc, cô đã phải nhìn thấy Diệp Túc Bắc; nếu cô để ý hơn, có lẽ cô đã phải hỏi một câu, tại sao anh lại tìm đến đây....

Đáng tiếc là lúc này, tâm trạng của cô cũng rối bời như Diệp Túc Bắc, hai người đã bị sự việc đó đẩy về hai phía...

Đầu óc Cố Diễn Sinh thấy hơi hoang mang, nhìn rất lâu về phía Diệp Túc Bắc, cho đến khi bóng anh hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Như thể có gì đó kéo huyết thái dương của Cố Diễn Sinh giật giật lên. Cô lấy tay day day trán, rồi quay lại.

Vẫn chưa đến cửa, cô đã thấy cửa phòng làm việc mở, ánh sáng yếu ớt hắt ra từ trong phòng, Lộ Tùng Quang đang dựa vào khung cửa, hai tay ôm ngực, quay lưng vào phía ánh sáng, gương mặt ẩn trong bóng tối, chỉ có đôi mắt là long lanh khác thường.

Cố Diễn Sinh vừa ngẩng đầu lên, bất chợt chạm phải ánh mắt của anh, tim cô đập mạnh hơn, ngây ra nhìn thẳng vào mắt anh, cuối cùng, đôi mắt nhìn chằm chằm của anh cũng chịu thua, cô hơi quay đầu đi một cách ngại ngùng. Trong lòng đang nghĩ không biết anh ấy đi ra từ lúc nào? Có nhìn thấy Diệp Túc Bắc không?

Khi cô còn đang mải suy nghĩ, Lộ Tùng Quang phá vỡ sự im lặng trước. Anh lặng lẽ nhìn Cố Diễn Sinh, rồi nói, “Em đi về đi.”

Cố Diễn Sinh cố cười, nhún nhún vai như thể không có gì xảy ra, “Em không sao.” Cô ngừng lại một lát, rồi chuyển đề tài, “Đúng rồi, anh ra từ lúc nào vậy?”

Lộ Tùng Quang yên lặng một hồi, rồi nói, “Anh đã gọi điện cho anh ấy.”

Nụ cười trên gương mặt Cố Diễn Sinh đơ lại, cả người ngây ra và cứng đờ, hai mắt tròn xoe, ngực đập thình thịch, cô không dám tin lời của Lộ Tùng Quang, “Anh nói gì cơ?”

Lộ Tùng Quang đã đoán trước được phản ứng của cô, giọng của anh bình tĩnh và khàn khàn, “Là anh đã cho Diệp Túc Bắc biết em đang ở đây, chuyện của mẹ cũng là do anh lừa em đấy.”

“Tại sao anh lại làm vậy?” Cố Diễm Sinh nắm chặt tay, mồ hôi túa ra.

“Vì anh ghét anh ta, ghét cái kiểu tự cho mình là đúng của anh ta, ghét vì điều gì tốt đẹp cũng đến với anh ta.”

Cố Diễm Sinh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối om, im lặng một hồi lâu, cô từ từ nói, “Lộ Tùng Quang, mặc dù em không biết tại sao anh lại làm như vậy, nhưng em biết chuyện của bác gái không phải là anh lừa em. Em biết anh không thể đem chuyện đó ra để lừa em được.” Cô ngừng một lúc, rồi hít một hơi thật sâu, “Đừng cố tự dối tất cả nước bẩn lên người mình nữa, anh không phải là người như vậy, trong lòng em rất hiểu, nếu anh muốn em ở bên anh, em sẽ ở lại, nếu anh muốn em đi, thì em cũng ở lại.”

Lộ Tùng Quang thờ ơ, nhìn cô một cách thăm dò, rồi quay người luôn, lúc khóa cửa lại, anh nói một cách lạnh lùng, “Em về đi, những gì anh muốn có, anh đã làm được rồi.”

“Rầm”, một tiếng, cửa đã đóng sập lại. Cố Diễm Sinh chìm trong bóng tối.

Còn Lộ Tùng Quang ở bên trong cánh cửa, chậm rãi quay người, sống lưng dựa vào cửa. Anh thấy tay mình vẫn còn run lên.

Điều anh muốn, chỉ là một đáp án, mà đáp án này, cuối cùng lại vẫn giống như những lần trước. Anh đã quen với cảm giác bị bỏ rơi như vậy rồi.

Kiếp này có lẽ anh đã nói dối rất nhiều, chỉ riêng với Cố Diễm Sinh, câu nào cũng là thật.

Chỉ đáng tiếc, cô ấy không hề để ý.

Anh cầm điện thoại lên, gọi cho người đó, người mà anh căm ghét nhất.

Phía kia đã nhận điện thoại, giọng nói lạnh lùng của người đó truyền đến.

“Anh thắng rồi, giờ chắc cô ấy đang quay về.” Lộ Tùng Quang cười một cách thâm nảo.

Giọng đầu máy bên kia có vẻ hơi nôn nóng, nhưng vẫn lạnh lùng, “Làm vậy có nghĩa gì chứ, tôi nhớ đã từng nói với anh rằng người anh hận là Diệp Mục Thành.”

Lộ Tùng Quang cười một cách lạnh lùng, “Không, tôi hận tất cả người họ Diệp.”

“Diễm Sinh không mang họ Diệp, anh đừng ra tay với cô ấy nữa, tôi nói cho anh biết, nếu có gì anh cứ nhắm thẳng vào tôi, Diễm Sinh hoàn toàn vô tội.”

“Ha”, Lộ Tùng Quang hắng giọng một cách lạnh lùng, “Anh do dự quá nhiều, anh không đủ tư cách để có được Diễm Sinh.”

Lời nói của Lộ Tùng Quang đã khiến phía bên kia nổi cáu, giọng nói gằn lên từng tiếng, từng tiếng, “Tôi có tư cách hay không, anh không có quyền phán xét. Tôi nói cho anh biết, người không có tư cách nhất chính là anh!”

“Vậy sao?”

“Chỉ cần Cố Diễm Sinh bị làm sao, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh đâu.”

Nói xong, điện thoại tắt ngấm.

Lộ Tùng Quang giữ điện thoại, nụ cười nhếch mép càng rõ hơn.

Điều đáng khinh bỉ hơn là, bỗng nhiên anh lại nhìn thấy người bố chưa hề đem lại cho anh bất cứ sự an ủi nào trong con người đó. Tình cảm yêu đuối đó thật đáng xấu hổ, anh nắm thật chặt tay lại, để cảm giác đau đớn làm tê liệt thần kinh. Sau đó anh mới gọi điện cho nhà tang lễ.

“Ngày mai cử xe đến bệnh viện, tất cả tiến hành theo kế hoạch, tôi sẽ ở đó trong thời gian...”

* * *

Cố Diễn Sinh đứng rất lâu trong bóng tối, lâu đến mức lưỡi họng khô đắng, sống lưng lạnh toát mới định thần trở lại.

Cô lặng lẽ nhìn về phía xa, hồi lâu mới rời bước đi về phía mà Diệp Túc Bắc đã đi. Trong đầu cô hoàn toàn mông lung, cũng không biết đang nghĩ gì nữa, chỉ biết lòng rối như tơ vò, tim đập thình thịch.

Chưa kịp bước ra đầu phố, đã có một ánh sáng cực mạnh chiếu thẳng vào mắt cô, Cố Diễn Sinh vội đưa tay lên che vì chói mắt, một lúc sau mới hạ tay xuống, định thần một hồi lâu, cô mới nhận ra ánh sáng đó phát ra từ chiếc R8 của Diệp Túc Bắc!

Cô đứng ngây người ra, cho đến khi Diệp Túc Bắc sốt ruột bấm còi, cô mới vội bước lên xe.

Nét mặt của Diệp Túc Bắc vẫn lạnh lùng như trước, Cố Diễn Sinh lúng túng, ngượng nghịu nói, “Cái đó, em không hề cố ý lừa anh, Lộ Tùng Quang, anh ấy....”

Diệp Túc Bắc nhìn vô định về phía xa, tay gõ nhẹ vào vô lăng, “Thất đại an toàn.”

“Thế nhưng...”

Chưa kịp đợi Cố Diễn Sinh nói hết, Diệp Túc Bắc đã khóa môi cô bằng một nụ hôn, rồi đè mạnh lên cô hơi thở của anh như không khí, ngấm vào từng thớ thịt trên cơ thể, tràn ngập các giác quan của cô. Cố Diễn Sinh hoàn toàn không hiểu gì, chỉ biết mở to mắt vì kinh ngạc.

Một tay anh nắm chặt sau gáy cô, tay còn lại ấn chặt xuống bờ vai cô. Bắt đầu là cố ý hôn cho hả giận đến cuối cùng là cuồng nhiệt, khiến đầu óc Cố Diễn Sinh nóng bừng lên, đợi đến lúc anh buông ra, khuôn mặt cô đã bừng đỏ vì thiếu oxy.

“Em...”

Cố Diễn Sinh vẫn chưa kịp mở miệng, Diệp Túc Bắc lại đè xuống, đôi môi cháy bỏng của anh như thiêu cháy Cố Diễn Sinh, anh còn cắn cô một cái, trong hơi thở chứa đầy sự ghen tuông, hai mắt anh đỏ rực lên, rồi hần học nói, “Cứ thử để một lần nữa anh nghe thấy tên người đó từ miệng em xem!”

Cố Diễn Sinh ngất ra vì môi bị cắn rất đau, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Diệp Túc Bắc nổ máy, lao vút về phía bóng đêm.

Cố Diễn Sinh đang ngồi rất ngay ngắn, không khí trong xe có vẻ khác thường, cô cảm thấy trong lòng hơi bất an, nhìn trộm Diệp Túc Bắc, rồi khép nép hỏi anh, “Chúng mình đi đâu vậy?”

Diệp Túc Bắc đánh tay lái sang bên phải, lườm Cố Diễn Sinh một cái, rồi buồn bã nói, “Hôm nay là sinh nhật của em, anh đã đặt nhà hàng rồi.”

Trong lòng Cố Diễn Sinh thấy dịu xuống, rồi nói với giọng đầy ăn năn, hối lỗi “Em xin lỗi”. Rồi cô nhìn đồng hồ, “Cũng mười một giờ rồi, hay thôi vậy, chắc nhà hàng nào cũng đóng cửa hết rồi.”

“Nhà hàng anh đã bao trọn gói, anh không hủy thì người ta vẫn phải đợi.” Diệp Túc Bắc lạnh lùng giải thích.

Cố Diễn Sinh cảm động, rồi méo mào, “Lãng phí quá, cũng có phải sinh nhật lớn đâu, đâu cần phải long trọng đến thế.”

Diệp Túc Bắc đánh xe vào mép đường rồi dừng lại, hai tay giữ vô lăng, rồi nói một cách rất thành thật, “Thì năm ngoái em đã nói với anh, em muốn được anh bao cả nhà hàng như trong phim, muốn ăn đồ Tây, lại còn có người bên cạnh kéo violon nữa.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, mọi sự căng thẳng trước đó của Cố Diễn Sinh bỗng chốc trở nên mềm như nước, cô khẽ bật cười ra tiếng, “Đó là vì em giận anh không nhớ đến sinh nhật em, nếu có người đứng bên cạnh kéo violon thật thì em ăn làm sao được!”

“Thế thì bây giờ đi đâu?”

“Về nhà đi, chúng mình làm bánh sủi cảo.”

“Nửa đêm rồi còn làm bánh sủi cảo gì nữa?”

Thấy Diệp Túc Bắc có vẻ hơi sốt ruột, Cố Diễm Sinh bóp vào eo nói, “Hôm nay em là người được chúc mừng mà!”

Diệp Túc Bắc thấy vậy, đành ngoan ngoãn lái xe về nhà.

Trên đường về, hai người không nói gì với nhau nữa, lần đầu tiên Cố Diễm Sinh cảm thấy tĩnh lặng đến vậy. Cô vịn tay lên cửa sổ, nhìn những khung cảnh đang lùi liên tiếp về phía sau, gió đêm hiu hiu, lùa vào trong xe, làm tóc cô rối. Đột nhiên cô quay người hỏi, “Diệp Túc Bắc, việc hôm nay, anh thực sự không muốn hỏi em à?”

Diệp Túc Bắc không quay người lại, ánh mắt vẫn lạnh lùng như vậy, bờ môi mỏng khê mở ra, “Không muốn hỏi, anh muốn tin em.”

Cố Diễm Sinh bỗng cảm thấy chua xót trong lòng. Cô muốn cố cười, nhưng lại phát hiện khóe mắt mình đã ươn ướt. Bên tai là một khoảng tĩnh lặng, dường như tất cả mọi âm thanh đều không tồn tại, cô chỉ nghe thấy câu nói nhẹ nhàng và lạnh lùng của Diệp Túc Bắc, “Anh muốn tin em.”

Nếu anh nổi cáu, hoặc mắng cô, cô sẽ đành hanh đối đáp lại, ghê gớm hơn, nhưng câu nói của anh vô tình đã chạm phải phần mềm yếu nhất trong lòng cô, bỗng cô cảm thấy áy náy, day dứt, cô hạ giọng, để anh không nghe thấy sự ngượng ngịu trong đó, “Cảm ơn anh.”

Những ám ức trong lòng Diệp Túc Bắc đã tan biến hết nhờ câu cảm ơn của cô, không giận cũng không cười, anh đưa tay ra vuốt vuốt tóc cô, ánh mắt hết sức nhẫn nại như mọi khi, anh khẽ cười, “Với anh việc gì phải nói lời cảm ơn?”

Ngày hôm sau Cố Diễm Sinh lại đi tìm Lộ Tùng Quang, mới phát hiện dường như anh ta đã hoàn toàn biến khỏi thế giới này.

Trong lúc cố tìm lại anh, cô mới phát hiện thấy mình còn hiểu quá ít về con người này, ngoài điện thoại và phòng làm việc, cô còn không biết anh ta đang ở đâu.

Một tuần sau, anh lại xuất hiện như một kỳ tích. Cả người vẫn phong độ, đạo mạo như mọi khi, vừa cười là mắt trông như vàng trắng non, chỉ có điều khi nhắc đến chuyện của mẹ thì anh ta có vẻ hơi buồn.

Hóa ra là Cố Diễm Sinh muốn an ủi anh, không ngờ cuối cùng Lộ Tùng Quang an ủi lại cô, anh khẽ thở dài một hơi, rồi nói, “Cuộc đời này mẹ đã mệt mỏi rồi, có lẽ đây mới là sự giải thoát.”

Cố Diễm Sinh nghe vậy, chẳng nói được một lời nào, Lộ Tùng Quang là con của một người mẹ đơn thân, lúc nào cũng dựa vào mẹ để sống, chưa bao giờ anh nhắc đến bố trước mặt Cố Diễm Sinh, dường như anh có mâu thuẫn với bố, vì thế cô cũng không bao giờ hỏi thêm.

Cô vừa mở miệng, nhưng lại phát hiện mình bị bí từ, ậm ừ mãi mà cũng không biết phải nói thế nào, cuối cùng Lộ Tùng Quang lại đưa tay ra vỗ vỗ, rồi nói, “Thôi được rồi, em đã bỏ công bỏ sức ra tìm anh, trong lòng muốn an ủi anh, anh đã mãn nguyện lắm rồi.”

Cố Diễm Sinh biết Lộ Tùng Quang chỉ cố giả vờ là vẫn bình thường, cảm giác mất người thân mặc dù cô chưa từng trải qua, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được. Chỉ có điều mỗi người lại có cách xử lý khác nhau trước những nỗi đau, mất mát. Có người sẽ nói cho người khác biết, để người khác chia sẻ với mình, nhưng cũng có người, lại tìm cách chôn chặt trong lòng. Để mặc cho thời gian giã vò, rồi biết đâu cuối cùng nó cũng tiêu tan hết, nhưng cũng có thể sẽ nhớ mãi đến hết đời.

Cố Diễm Sinh không phải là người thích can thiệp, Lộ Tùng Quang không muốn nói, chứng tỏ anh đã chọn cách tự xử lý, cô luôn hiểu rõ rằng, sự chín chắn đó, sẽ luôn đem lại những nỗi đau.

Cô cảm thấy rất nặng lòng, đến lúc về nhà vẫn thở vẫn thở dài. Diệp Túc Bắc gác hai chân ngồi trên sa lông đọc tạp chí, nhìn thật tao nhã, không gì so sánh được.

Thấy Cố Diễm Sinh về, anh chỉ liếc nhìn rồi lại tiếp tục đọc tạp chí.

Cố Diễm Sinh bặm môi cướp cuốn tạp chí, hỏi, “Tạp chí gì mà hay thế? Vợ về mà không có phản ứng gì?” Cố Diễm Sinh bĩu môi lườm anh.

Diệp Túc Bắc cười cười, “Vợ yêu, chúng mình đi du lịch đi?”

17. Chương 17

Cố Diễm Sinh tiện tay đặt cuốn tạp chí xuống bên cạnh Diệp Túc Bắc, tự nhiên dựa đầu vào bờ vai rất dày của anh, “Sao tự nhiên lại muốn đi du lịch? Không cần công ty nữa à?”

Diệp Túc Bắc giang rộng cánh tay, kéo cô thật chặt vào lòng, khuôn mặt anh giống như quân vương, dịu dàng như gió xuân, giọng nói thoang thoảng nhẹ nhàng, “Tiền kiếm không hết, anh cũng muốn được nghỉ ngơi.”

Cố Diễm Sinh gục đầu suy tư.

Với người phụ nữ khác, một người chồng bận rộn mà dám gác công việc lại để mời vợ đi du lịch, thì đó quả là tin không còn gì tốt đẹp bằng, nhưng đáng tiếc là Cố Diễm Sinh lại thấy sợ có con, giống như sợ đi du lịch.

Điều đó có liên quan mật thiết đến chuyến đi hưởng tuần trăng mật trước đó của họ.

Khi đó, chuyến đi tuần trăng mật của họ là đến đảo Bali. Khí hậu trên Đảo Bali đúng là thật thích hợp để đi du lịch, nhưng đáng tiếc là cô không được hưởng thụ. Là vì khi họ vừa xuống máy bay, chưa kịp đến khách sạn thì đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, đó là Diệp Túc Đông đi làm nhiệm vụ và trở thành người thực vật. Diệp Túc Bắc vừa nhận điện thoại đã vội mua vé máy bay quay về.

Trong lúc hoảng loạn, anh chỉ mua một vé.

Cố Diễm Sinh đứng giữa dòng người tấp nập đi lại, đứng trân trân nhìn Diệp Túc Bắc vừa mãi làm thủ tục vừa nghe điện thoại để trao đổi về những việc liên quan đến chuyện đó. Anh đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây, chỉ có duy nhất một thứ anh không sắp xếp, đó là cô vợ mới cưới đang đứng trân trân nhìn anh từ xa, Cố Diễm Sinh.

Cố Diễm Sinh suy nghĩ lý do khiến anh chỉ mua có một vé, nhưng nghĩ đến nát óc mà cô vẫn không thể tìm ra được đáp án.

Lúc đi, Diệp Túc Bắc dặn dò cô, “Anh Túc Đông xảy ra chuyện, anh về trước xem tình hình thế nào, anh đã gọi điện cho thư ký Vu Hân Lan rồi, ngày mai cô ấy sẽ tới, tất cả mọi việc cô ấy sẽ sắp xếp được.”

Cố Diễm Sinh không nói một lời nào, cũng chẳng hỏi gì. Chỉ một mình kéo hành lý đến khách sạn.

Đảo Bali thật đẹp, nhưng với cô, nó lại thật châm biếm, mỉa mai, thế giới rực rỡ tuyệt đẹp đó khiến cô thấy khủng hoảng.

Ngày hôm sau, quả nhiên, Vu Hân Lan đến đúng giờ, người đầy gió bụi nhưng vẫn không hề lệch nhếch, giải thích một cách cặn kẽ với cô. Mỗi một câu đều đặt quyền chủ động lên người Diệp Túc Bắc, cô muốn tranh cãi cũng không được, oán trách cũng không xong.

Chuyến bay dài mười mấy tiếng, lẽ ra cô phải nổi giận hoặc buồn chán, nhưng trái tim như tê dại của cô cuối cùng lại chuyển thành sự quan tâm, rốt cuộc cô yêu anh bao nhiêu, yêu đến mức không còn cái tôi trong đó?

Đi ra khỏi sân bay, Cố Diễm Sinh ấn chặt chiếc mũ hình tròn đầy màu sắc trên đầu, chiếc áo phông với hình logo to và chiếc quần bò rộng khiến cô chẳng khác nào một sinh viên chưa hiểu sự đời.

Cô nghĩ, mình là cô dâu độc lập nhất trên đời. Một mình trải qua kỳ trăng mật, cuối cùng lại ngồi máy bay bay về với thư ký của chồng.

Lúc Vu Hân Lan làm thủ tục, Cố Diễm Sinh lôi máy điện thoại ra, mười mấy tiếng ngồi trên máy bay đều phải tắt máy. Vừa mới mở ra, đã thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Cố Diễm Sinh gọi điện cho mẹ, “Mẹ, con về rồi!” Cô cố nói với giọng bình thản, như thể chưa hề có gì xảy ra. Cô chỉ là một cô dâu mới quay về sau kỳ nghỉ tuần trăng mật.

Nhà họ Diệp bưng bít mọi thông tin, nên bà Cố chẳng biết gì cả, khi Cố Diễn Sinh vừa mới về, bà đã lẩm bẩm vài câu, nhưng lẩm bẩm thì cũng không che giấu nổi sự sung sướng của bà, Cố Diễn Sinh có thể tưởng tượng ra được niềm vui không che giấu nổi trên miệng của bà.

Đúng thôi, con gái được gả cho một người đàn ông có gốc gác, lại còn có tiền đồ sáng lạn, người mẹ nào mà không vui chứ!

Nhưng đáng tiếc, người đàn ông đã biết rõ gốc gác, lại còn có tiền đồ sáng lạn này, lại không yêu cô.

Cố Diễn Sinh ngẩng đầu lên, ánh nắng rực rỡ tràn ngập ánh mắt, khiến người ta chói mắt, cô khẽ nhắm mắt lại, mặt trời biến thành một chấm nhỏ màu trắng.

Lúc ngắt điện thoại, Cố Diễn Sinh đã thấm mệt, mặt cô ỉu xiu, rồi gọi điện cho Diệp Túc Bắc.

Điện thoại kêu tút tút, cuối cùng cũng mở máy, vẫn chưa đợi người đầu kia mở miệng, cô đã cướp lời nói trước, “Diệp Túc Bắc, bắt luận là lý do gì, hôm nay nhất định em phải gặp anh.”

Một hồi lâu, đầu kia không thấy có tiếng trả lời. Cố Diễn Sinh chau mày, gất lên một cách nghi ngờ, “Diệp Túc Bắc?”

“À... Diệp Túc Bắc đánh rơi máy ở chỗ tôi...”

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của người con gái đó, nét mặt của Cố Diễn Sinh sầm xuống. Chẳng buồn quát tháo.

Trái tim cô như bị đâm nhói, rỉ từng giọt máu, lại giống như hàng ngàn viên đá cùng dội ngược lên, lạnh đến mức khắp người cô run cầm cập.

Cô cố gắng hít thở thật sâu, “Cô Tô, xin cô hãy chuyển lời đến Diệp Túc Bắc, hôm nay nhất định anh ấy phải về nhà.” Nói xong cô còn bồi thêm một câu, “Còn nữa, xin đừng tùy tiện nghe máy của Diệp Túc Bắc, nếu là bố chồng hoặc bố tôi gọi đến, nếu cô nghe, mọi người sẽ không chịu nổi đâu.”

Rồi cô ngắt điện thoại một cách dứt khoát, không cho đối phương cơ hội kịp ngạc nhiên.

Như thế thật lợi hại phải không? Rất đáng gờm phải không?

Cố Diễn Sinh cười một cách chua chát, cười mà nước mắt cứ ứa ra.

Đúng lúc đó, Vu Hân Lan bước tới, nhìn nét mặt của Cố Diễn Sinh như hiểu hết tâm tư, cô thở dài, giải thích với Cố Diễn Sinh, “Thực ra, mấy hôm nay Tổng giám đốc Diệp rất bận, anh Đông xảy ra chuyện, còn cô Tô... lại cựa cổ tay, Tổng giám đốc cũng vì lương tâm mới đi thăm cô ấy.”

Cố Diễn Sinh gật gật đầu, chấp nhận lời giải thích đó một cách thần nhiên. Cuối cùng câu trả lời mà cô đã vắt óc suy nghĩ đi tìm được hiển hiện rõ mồn một như vậy, lý do khiến anh mua một tấm vé, hóa ra chỉ đơn giản như vậy.

Tô Nham đã tự vẫn, vì vậy anh ấy vội vội vàng vàng quay về, cho dù anh ấy đã kết hôn rồi.

Cố Diễn Sinh lại rơi vào những ký ức đau khổ, ngầy ngầy ngắm nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc, vừa xa lạ của Diệp Túc Bắc.

Diệp Túc Bắc thấy nét mặt cô có vẻ khác thường, hỏi một cách ngạc nhiên, “Sao thế? Khó chịu à?” Anh chạm chạm vào trán của cô một cách đầy quan tâm, cô giang đôi tay bất lực của mình ra ôm chặt lấy anh, quay người đan tay anh vào tay của mình, vuốt đi vuốt lại, cô nói, “Lần này chắc anh không để em ở lại một mình chứ?”

Diệp Túc Bắc ngầy ra một lát, rồi ngay lập tức ôm cô vào lòng, “Anh xin lỗi.” Giọng nói đầy vẻ hối lỗi.

Cố Diễn Sinh để mặc cho anh ôm, những ký ức đau buồn đó dường như vẫn chưa tan biến hết, rõ ràng là cô không muốn nhớ đến, nhưng cô không thể nào quên nổi.

* * *

Cuối cùng sau khi bàn bạc, hai người đã quyết định đi Châu Âu. Sau khi nhận nhiệm vụ được giao, Vu Hân Lan đã nhanh chóng sắp xếp cho họ.

Hôm đi, đột nhiên “người bạn thân” của Cố Diễn Sinh lại đến hỏi thăm. Hành hạ cô đến toát cả mồ hôi. Diệp Túc Bắc nhìn vậy, thấy thương vô cùng, ôm cô vào lòng rồi lau mồ hôi cho cô, cuối cùng mặt cô trắng bệch ra, anh còn định thay đổi lịch bay.

Không ngờ Cố Diễn Sinh ngoan cố, vẫn cố gắng lên máy bay. Vừa lên máy bay, cô đã bắt đầu ngủ, đợi đến lúc cô tỉnh dậy trong cơn đau, trước mặt đã có một cốc nước đường đỏ ấm được pha sẵn.

Diệp Túc Bắc nhìn cô với vẻ ưu tư, rồi bê cốc nước đường lên.

Lúc xuống máy bay, Diệp Túc Bắc nửa ôm nửa dìu cô.

Anh hỏi, “Em còn đau không?”

Chân của Cố Diễn Sinh mềm nhũn, cổ nở một nụ cười yếu ớt, “Không đau.”

Diệp Túc Bắc thoáng trầm tư, rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Lên đi, em thể này không đi được đâu.”

Đầu óc Cố Diễn Sinh u u mê mê, rồi cô cũng ngồi lên lưng anh.

Diệp Túc Bắc bước đi một cách vững chãi, trên lưng anh, Cố Diễn Sinh nửa tỉnh nửa mơ, hai tay ôm lấy cổ anh, đầu gục xuống gáy anh. Hơi ấm của cơ thể Diệp Túc Bắc làm cho sự đau đớn của Cố Diễn Sinh dịu dần xuống.

Trong giây phút, cô bỗng thẳng thốt, nhẹ nhàng nói với anh, “Túc Bắc, lâu lắm rồi anh không công em.”

Diệp Túc Bắc bước đi từng bước, từng bước, bên tai có rất nhiều âm thanh, nghe không rõ lời cô. Diệp Túc Bắc hơi lúng túng, “Gì cơ?”

Cố Diễn Sinh lắc lắc đầu, “Không có gì.”

Ngày nhỏ, lúc nào Diệp Túc Bắc cũng công cô, nhưng kể từ sau khi lớn lên, cơ thể có những thay đổi, nam nữ khác nhau, nên hầu như không thể có những hành động như vậy nữa.

Lần cuối cùng anh công cô, đó là một lễ Giáng sinh lớn.

Hôm đó vô cùng náo nhiệt, khắp các đường phố lung linh ánh đèn, cảnh vật bốn bề đều rực rỡ, người đi đông nghịt san sát vào nhau, Cố Diễn Sinh nắm lấy áo của Diệp Túc Bắc đi lại khó khăn trong dòng người, những bông hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống cổ cô, khiến cô run mình vì lạnh.

Cuối cùng, Diệp Túc Bắc quay đầu lại, chẳng nói câu gì, chỉ im lặng cầm lấy tay cô.

Bàn tay của Diệp Túc Bắc rất dày, dù đang trong tuyết rơi mà vẫn rất ấm, bàn tay lạnh ngắt của Cố Diễn Sinh được anh nắm rất chặt, anh dắt cô bước ra khỏi dòng người, cô ngốc nghếch đi theo anh, từng bước, từng bước, như thể điểm cuối là vũ trụ hồng hoang, đá nát vàng phai.

Vừa chui ra khỏi dòng người đông kịt và vẫn chưa kịp thở, Diệp Túc Bắc đã phát hiện ra một chuyện nan giải khác.

Cố Diễn Sinh thật bất cẩn, giày bị người ta dẫm tụt một bên, thế mà vẫn đi được một đoạn dài mà không cảm thấy gì.

Diệp Túc Bắc than vãn một cách bất lực, “Đúng là đồ ngốc nghếch.” Nói rồi tháo chiếc khăn ra, cuốn chặt lấy bên chân đã lạnh cóng của cô. Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Lên đi, đừng đi nữa, chúng mình quay về thôi.”

Lòng Cố Diễn Sinh dịu xuống vì cảm giác ngọt ngào, cô ngượng ngùng ngồi lên lưng anh.

Cuối cùng chân cô cũng bị thương vì quá lạnh, ngón chân bị thương, bôi bao nhiêu thuốc mà vẫn không đỡ. Đến nỗi bây giờ chỉ cần mỗi khi đi giày lạnh, Cố Diễn Sinh đều bị hằn vết sẹo khá sâu.

Chỉ có điều trong mắt Cố Diễn Sinh, vết sẹo đó lại không hề xấu chút nào.

Rõ ràng đó đều là những ký ức đã qua lâu rồi, rõ ràng lẽ ra đã phải chôn vùi theo lớp bụi thời gian, vậy mà giờ đây lại làm tim đập cuồng nhiệt. Cố Diễn Sinh cười một cách ngốc nghếch, cô ôm chặt lấy cổ anh, ghé sát vào tai anh hỏi nhỏ, “Túc Bắc, anh sẽ công em suốt đời chứ?”

Đã bao năm trôi qua, Cố Diễn Sinh vẫn ngốc nghếch như ngày nào, ngày đó, cô cũng ngốc nghếch ngồi trên lưng anh và hỏi, “Túc Bắc, anh sẽ công em suốt đời chứ?”

Diệp Túc Bắc khẽ cười, Cố Diễn Sinh ở phía sau lưng anh nên không nhìn thấy nét mặt anh, cô chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của anh, “Có.”

Chà, giống y hệt năm đó.

Nhưng liệu, có giống như năm đó, không thể trở thành hiện thực?

18. Chương 18

Đàn ông như Diệp Túc Bắc có ai mà không yêu chứ? Hào phóng, phong lưu, phong thái ngời ngời. Có tài năng, có niềm đam mê, tuổi còn trẻ mà sự nghiệp đã thành công. Gia đình, học hành đều hoàn mỹ, đối xử với phụ nữ lại vô cùng ga-lăng, nhân nại đến mức tuyệt đối. Kể từ khi cô biết nhớ, anh đã luôn được mọi người coi là trung tâm, là sao sáng. Bất cứ người con gái nào chỉ cần tiếp xúc với anh một lúc thì đều bị anh cuốn hút, nói gì đến cô, người đã theo chân anh mười mấy năm trời.

Cô yêu anh, chỉ cần còn một tích tắc, là cô cũng lao vào yêu anh như con thiêu thân không hề do dự với từng thời khắc ấy; còn anh bắt cô phải đấu phá vòng vây, kiên định không rời thì mới mong nhận lại được sự đối xử công bằng.

Tình yêu từ xưa đến nay chưa bao giờ công bằng, ai yêu trước thì chắc chắn sẽ bị thiệt thòi, Cố Diễn Sinh nghĩ rằng mình đã sẵn sàng chuẩn bị cho điều đó.

Dường như Diệp Túc Bắc là một giấc mơ dài rất đẹp bắt đầu từ khi cô còn là một đứa trẻ, trong đó có phù thủy, rồng ác, lâu đài hoa hồng, cô nghĩ rằng sau bao nhiêu thăng trầm thử thách, hoàng tử và công chúa xứng đáng được sống hạnh phúc bên nhau. Mãi cho đến cuộc hôn nhân mang tính thế kỷ đó, Cố Diễn Sinh mới phát hiện ra rằng, hóa ra kết thúc của giấc mơ đẹp lại là ác mộng, hôn nhân của cô từ đầu đến cuối chỉ có một mình cô đang chiến đấu.

Nhưng thế thì sao chứ? Cố Diễn Sinh là một người quật cường, đánh không chịu chết, ai muốn sánh cùng Diệp Túc Bắc, muốn hóa thành đôi bướm sống chết có nhau với anh ấy, cô sẽ đập chết họ như đập ruồi muỗi. Bản thân Cố Diễn Sinh vẫn luôn thừa nhận rằng mình có phần hơi tàn bạo, hung dữ.

Nhưng cũng có lúc Cố Diễn Sinh không sắc nhọn được, như lúc này chẳng hạn.

Diệp Túc Bắc ngồi trên ghế sofa trong quán bar để xem thị trường cổ phiếu bằng máy tính bảng, mặc dù ngồi trong phòng, nhưng anh vẫn ngồi thật ngay ngắn, khắp người toát lên vẻ thư thả, thanh tao, trông đúng là trẻ đẹp, lịch sự khác người. Anh tập trung toàn bộ tinh thần vào máy tính, chân mày hơi chau lại.

Ban ngày anh đưa Cố Diễn Sinh đi chơi, tối đến lại phải mở lịch họp để sắp xếp công việc, cô nhìn thấy hết mọi vất vả của anh, vậy mà anh chẳng oán thán nửa lời.

Cố Diễn Sinh biết, anh ấy đang thực lòng muốn bù đắp những điều đáng tiếc trước đây.

Nhìn Cố Diễn Sinh ngồi ngây ra đó, Diệp Túc Bắc vội giãn mày, vẫy vẫy cô, “Qua đây.”

Cố Diễn ngây ra, hỏi, “Làm gì?”

“Cho anh ôm một lúc.”

Cố Diễn Sinh ngoan ngoãn bước tới, ngồi lên đùi anh, anh ôm lấy cô từ phía sau, chống cằm vào vai cô. Hai người chẳng nói một lời nào, nhưng cũng không thấy có gì bất ổn, cảnh tượng đó, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải cảm động vì sự ấm áp. Trong lòng Cố Diễn Sinh như có một ngọn lửa đang bùng cháy, khắp cơ thể nóng râm ran. Rèm cửa trong phòng không hề kéo lên, bầu trời dẹt đầy sao lấp lánh giống như bức danh họa của Van Gogh, đẹp đến mức không thể cưỡng lại. Cố Diễn Sinh khẽ nghiêng đầu, dựa sát vào Diệp Túc Bắc.

Diệp Túc Bắc vẫn say sưa xem máy tính, những bảng biểu liên tục thay đổi khiến Cố Diễn Sinh hoa cả mắt, cô hạ giọng nói lẩm bẩm với anh, “Ngày nào anh cũng xem những thứ này mà không thấy mệt à?”

“Buồn ngủ rồi phải không?” Giọng Diệp Túc Bắc trầm ấm và như mê hoặc lòng người, Cố Diễn Sinh cảm thấy rất yên tâm. Cô cũng không giấu cảm giác mệt mỏi, “Nhìn những con số đó là thấy buồn ngủ rồi.”

Diệp Túc Bắc cười, “Thế thì xem cái khác nhé.”

Cố Diễn Sinh liền mở to mắt, một tay cầm luôn lấy con chuột máy tính, tắt luôn những con số khiến người ta đau đầu, mở một trang Web và bắt đầu xem phim Hồng Kong, còn luôn miệng lẩm bẩm, “Ồ đây ngày nào cũng nghe người nước ngoài nói lú la lú lo mà chẳng hiểu gì cả, giờ phải xem thứ gì khiến người ta thấy thân quen chứ.”

Diệp Túc Bắc gõ gõ đầu cô một cách nuông chiều, “Ngày trước bắt em phải chịu khó học đi, giờ thì thấy sợ rồi chứ gì, đến tiếng Anh còn nói không sôi.” Nói rồi tiện tay ôm lấy eo của cô.

Cố Diễn Sinh trề trề môi, “Ngoại ngữ cần gì phải biết nhiều, biết một thứ là tốt rồi, em nói tiếng Đông Bắc lưu loát thế còn gì!” Thời gian trước cô quen với Tiểu Thẩm Dương, nên bây giờ đúng là tiếng Đông Bắc nói như người địa phương.

Diệp Túc Bắc vừa nghe vậy thì cười hì hì, sau cười phá lên, thích lý luận, tranh cãi là sở trường của cô, anh nhìn thẳng vào cô, một lát sau ghé sát môi vào tai cô, khẽ thốt lên hai tiếng, “Đồ ngốc.” Giọng nói trầm ấm thật dễ nghe, như gợi tình. Tai của Cố Diễn Sinh như rung lên rồi nóng ran.

Cô cố gắng kiềm chế ham muốn đang trỗi dậy, vội quay sang để xem máy tính, ra vẻ đang rất chú tâm vào xem phim.

Bộ phim truyền hình đó kể về chuyện tình của một nữ cảnh sát hình sự. Trong phim đang phát đến đoạn công việc của cảnh sát hình sự quá nhiều, lúc nào cũng phải uống thuốc tránh thai, và người chồng của nữ cảnh sát hình sự đó đã lén lút đổi thuốc tránh thai thành thuốc Vitamin.

Xem đến đây, Cố Diễn Sinh bỗng nghĩ đến việc “cô bạn thân hàng tháng” của mình vừa mới đi, đã đến lúc phải uống thuốc tránh thai rồi.

Cô liền bước ra khỏi lòng của Diệp Túc Bắc, vội vàng vàng lấy thuốc tránh thai trong hành lý ra. Cô bảo Diệp Túc Bắc rót nước cho cô. Diệp Túc Bắc nhìn thẳng vào mắt cô đầy ngụ ý, đứng lên lấy nước cho cô mà trong lòng cảm thấy không thoải mái lắm.

Cô lấy một viên thuốc nhỏ để vào lòng bàn tay, lúc còn chưa kịp đưa vào miệng, cô chợt phát hiện thấy viên thuốc nhỏ này có vẻ hơi khác so với thuốc mọi khi. Cô đưa viên thuốc gần vào mắt hơn để nhìn, thì phát hiện ra trên viên thuốc tránh thai lại bị khoét một hình chữ V.

Cô giữ thật chặt viên thuốc.

Đúng lúc đó, Diệp Túc Bắc rót xong nước và mang đến cho cô. Cô đón lấy cốc nước, rồi tiện tay đặt xuống bàn nhỏ uống trà ở bên cạnh. Cô lắc lắc hộp thuốc, ánh mắt rục lên vì nghi ngờ, hỏi, “Thế này là thế nào?”

Diệp Túc Bắc vừa nhìn, ánh mắt đã tươi cười. Anh chỉ chỉ máy tính với vẻ vô tội, rồi nói không ngại ngần, “Vừa không cẩn thận đã bị đụng ý tưởng với anh ta rồi.”

Cố Diễn Sinh vừa tức giận vừa thấy buồn cười, cầm hộp thuốc lên rồi gõ vào đầu anh. Anh cũng không né người đi, cứ để mặc cho hộp thuốc đó gõ vào trán mình. Chiếc trán căng bóng bóng bị luôn một vết đỏ. Cố Diễn Sinh thấy trán anh bị đỏ vì mình gõ hộp thuốc lên, trong lòng hơi hối hận, nhưng vẫn bình thản, ngượng ngịu quay đầu đi, không nhìn anh nữa.

Diệp Túc Bắc cười sung sướng rồi ôm chặt Cố Diễn Sinh vào lòng như chưa hề có gì xảy ra, dịu dàng nói, “Vợ ngoan, đừng giận.”

Cố Diễn Sinh giận dữ quở mắng anh, “Bỉ ổi.”

“Phải, phải, phải, anh bỉ ổi.”

“Vô liêm sỉ.”

“Phải, phải, phải, anh vô liêm sỉ.”

...

Chưa kịp đợi Cố Diễn Sinh mắng đủ, Diệp Túc Bắc đã bế cô lên giường, Cố Diễn Sinh chưa kịp phản ứng lại, đã bị anh đè mạnh lên người.

Cố Diễn Sinh nhanh tay nhanh mắt giữ lấy bàn tay tuyệt đẹp của anh đang cởi bộ quần áo ngủ của cô, “Làm gì đấy?”

Diệp Túc Bắc cười, khuôn mặt vô tội, khề nói, “Em thử nói xem?”

“Không được làm như vậy, sẽ có thai đấy.”

“Có phải chúng mình không nuôi được đâu.”

“Nhưng...”

Diệp Túc Bắc phá vỡ sự do dự của Cố Diễn Sinh, nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, dưới cằm, rồi hôn dần xuống dưới. Đầu óc Cố Diễn Sinh thấy hơi hỗn loạn, nhưng rồi một lát cũng mềm xuống.

Diệp Túc Bắc tranh thủ chớp thời cơ, mút mút dải tai cô, “Vợ yêu, chúng mình có một đứa con nhé.”

“Ừ.” Dải tai của Cố Diễn Sinh là phần mẫn cảm nhất, bị anh mút mát, cả cơ thể tê đi như điện giật.

Diệp Túc Bắc cười một cách khoái trá, lập tức nhân cơ hội đó cởi bỏ áo cô. Chiếc áo dài đến đùi đột nhiên lạnh lạnh khiến đầu óc đang tê dại của Cố Diễn Sinh chợt bừng tỉnh, cô nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi, “Diệp Túc Bắc, chắc không phải anh đang làm thí nghiệm đấy chứ?” Nói xong, cô bật cười.

Diệp Túc Bắc đã bị cô nhắc lại chuyện lúc còn nhỏ, véo ngực cô rất mạnh, anh cười một cách khoái trá, rồi nói, “Đúng là trí nhớ của em không tồi.”

Cố Diễn Sinh cười đắc chí, cãi lại, “Có người then quá hóa giận rồi kìa.”

Diệp Túc Bắc nằm phủ phục lên người cô, “Nhìn xem, em có chuyên tâm đâu, vẫn còn tâm trí để nói chuyện à.” Nói rồi, anh làm động tác nhanh hơn, mạnh hơn.

Cố Diễn Sinh không chịu, cười rồi mắng anh, “Diệp Túc Bắc, anh đúng là lưu manh!”

“Anh cũng có bao giờ nói anh không phải là người như thế đâu.”

...

Diệp Túc Bắc đưa tay tắt đèn ngủ ở đầu giường, bóng tối đen như mực vẫn không bao phủ nổi ánh xuân đang tràn ngập trong căn phòng này...

Điều ấu trĩ nhất trong cuộc đời Diệp Túc Bắc, có lẽ chính là chuyện “làm thí nghiệm” này, mỗi lần Cố Diễn Sinh nhắc tới, anh đều chuyển đề tài để che giấu sự xấu hổ, ngại ngùng của mình. Mà Cố Diễn Sinh từ xưa đến nay vốn lại là người dai dẳng, Diệp Túc Bắc càng cảm thấy lúng túng và càng muốn chuyển đề tài, cô lại càng không chịu buông tha.

Thực ra tham gia vào việc “thí nghiệm” đó cũng có Cố Diễn Sinh, nhưng chỉ có điều cô là người tham gia một cách bị động.

Đó là năm Diệp Túc Bắc mười ba tuổi, còn Cố Diễn Sinh mười hai tuổi.

Lúc đó mới bước vào cấp hai, có hôm được nghỉ học, Diệp Túc Bắc đã bí mật chặn Cố Diễn Sinh trên đường, rồi nói với Cố Diễn Sinh với vẻ mặt rất nghiêm trọng, “Diễn Sinh, lại đây.”

Cố Diễn Sinh cũng vừa được nghỉ học, hai bím tóc ngoe nguẩy trên đầu, cô tiến lại gần anh, “Anh Tiểu Bắc! Anh gọi em à?”

“Hôm nay thầy giáo vật lý giảng về một chất, muốn bọn anh về nhà làm thí nghiệm.” Lúc đó mặc dù Diệp Túc Bắc mới mười ba tuổi, nhưng trong mắt Cố Diễn Sinh, anh chẳng khác nào thần thánh. Thành tích từ nhỏ của anh đều khiến người ta ngưỡng mộ, vừa nghe nói làm thí nghiệm, hai mắt Cố Diễn Sinh đã sáng lên, cô mở to mắt và nói, “Làm thí nghiệm à? Cho em đi với!”

Diệp Túc Bắc ra vẻ trầm ngâm, “Thí nghiệm này buộc phải có em tham gia. Nhưng em chỉ cần nhắm mắt là được.”

Về mặt Cổ Diễm Sinh đầy ngạc nhiên, “Đơn giản thế thôi à?”

“Đúng, không được nhìn trộm.”

Cổ Diễm Sinh ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Ngay lập tức, cậu bé Diệp Túc Bắc mới mười ba tuổi cúi đầu xuống hôn nhẹ vào môi cô, mặc dù lúc đó cô cũng mới chỉ mười hai tuổi, nhưng cô vẫn còn nhớ mọi cảm giác trong thời khắc ấy. Môi của Diệp Túc Bắc hơi lạnh, rất mềm, cô cảm thấy anh hơi run.

Anh chỉ dám hôn nhẹ là dừng lại. Chỉ chạm nhẹ một cái đã rời khỏi bờ môi cô.

Cổ Diễm Sinh mặc dù nhỏ, nhưng cũng lơ mơ hiểu biết chút ít, cô mở to mắt, kinh ngạc nói, “Anh Tiểu Bắc, sao anh lại hôn em?”

Diệp Túc Bắc thấy hơi ngượng vì bị cô bóc mẽ, nhưng vẫn mạnh mẽ, anh tỉnh bơ, “Đây là đang làm thí nghiệm, không phải là hôn em.”

“À!” Cổ Diễm Sinh bĩu môi, cô vốn là người vô tâm vô tư, nên cũng không suy nghĩ nhiều lắm.

Chỉ mãi đến sau này, khi cô hiểu thế nào là nụ hôn đầu đời, cô mới hối hoảng, nụ hôn đầu đời của mình đã bị Diệp Túc Bắc cướp đi mất khi cô mới mười hai tuổi với cái lý do rất khiên cưỡng, buồn cười là cần làm “thí nghiệm.”

Vì thế mỗi lần nhớ lại, cô đều trêu Diệp Túc Bắc, cho đến khi họ lớn mãi, lớn đến lúc không thể dùng chuyện đó ra để trêu nữa thì mới thôi.

19. Chương 19

20. Chương 20

Cổ Diễm Sinh leo lên như thể đang leo cây, miệng vẫn kêu gào, “Đồ quỷ sứ, anh chỉ giỏi bắt nạt em vì em không biết bơi. Có giỏi thì anh đưa em lên bờ đi.”

“Anh có ngọc châu, chắc chắn không lên bờ, lên bờ chắc chắn em sẽ ra tay.”

“Anh thật quá đáng, chỉ biết bắt nạt em.” Vừa nghĩ đến nỗi sợ hãi vừa xong, Cổ Diễm Sinh thấy cay sống mũi, viền mắt đỏ ngầu, “Lúc này em cứ tưởng mình sắp chết rồi. Anh thật đáng ghét...”

Trông cô có vẻ sắp khóc, Diệp Túc Bắc bỗng thấy hoảng, anh đưa tay ra dịu dàng vuốt má tóc trên trán cô, an ủi cô, “Anh chỉ trêu em thôi mà.”

“Suýt nữa em đã bị anh mưu sát rồi.” Cổ Diễm Sinh phụng phịu môi tố cáo anh.

Diệp Túc Bắc cười một cách trêu mếu, “Làm gì có chuyện, anh đâu nữa.”

“Anh lại lừa em, anh biết rõ là em không biết bơi mà.”

Diệp Túc Bắc nhìn thẳng vào cô, một lúc sau, nói với giọng rất chân thành, “Có anh ở bên, anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì đâu.” Anh ngừng lại một lúc, rồi hỏi, “Em không tin anh Tiểu Bắc của em à?”

...

Cô tin chứ, cô tin chắc rằng Diệp Túc Bắc sẽ không thể làm hại cô. Ngoài cha mẹ, kiếp này, người mà cô tin nhất, chính là Diệp Túc Bắc. Trong hàng nghìn, hàng triệu người, cô chỉ muốn cười với một mình anh, làm nũng với một mình anh, hàng tỷ tỷ năm ánh sáng cũng không bao giờ thay đổi. Có thể nhiều người không hiểu được sự kiên định của cô, nghĩ rằng cô là kẻ ngốc nghếch, nhưng thực ra không phải thế, cô không hề

ngốc nghếch, chỉ là vì cô đi theo con tim của mình. Trái tim cô mách bảo cho cô rằng, cô cần có Diệp Túc Bắc.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Diễn Sinh không bao giờ thích miễn cưỡng bản thân, trong hai năm sau khi Diệp Túc Bắc ra đi, cô cũng đã thử yêu Lộ Tùng Quang, nhưng kết quả là thất bại.

Vì vậy, cô hầu như không hề do dự chia tay với Lộ Tùng Quang.

Cô nói rất quyết đoán, không dành cho mình một đường lui. Lúc đó cô đã quyết định, quyết định đợi Diệp Túc Bắc quay về.

Nhưng đáng tiếc là Diệp Túc Bắc lại không nghĩ như vậy.

Lúc anh về nước, Cố Diễn Sinh cũng được biết tin anh ấy và Tô Nham đã chia tay, lúc đó, cô thấy hơi vui, cô nghĩ rằng, không còn Tô Nham, thế thì Diệp Túc Bắc sẽ không còn mâu thuẫn nữa.

Không ngờ, Diệp Túc Bắc vẫn phản đối kịch liệt trước hôn sự hoàn mỹ mà cha mẹ đã sắp đặt.

Thời gian đó, cô như con chim sợ cành cong, mỗi phút, mỗi giây đều sống trong hoảng hốt. Diệp Túc Bắc phản đối kịch liệt, anh từ bỏ công việc mà gia đình đã sắp xếp, tự mình bắt đầu sự nghiệp từ khởi đầu thấp nhất. Ông nội đã cho người đi bắt anh về rồi nhốt trong nhà, anh lại tuyệt thực để tỏ ý chống đối.

Mọi sự kiêu ngạo trong đời của Cố Diễn Sinh đã tan vụn hết trong khoảng thời gian đó. Một Cố Diễn Sinh từ nhỏ đến lớn luôn được cung phụng như một nàng công chúa đã hoàn toàn không còn chút thể diện. Cô tự nhốt mình trong phòng đúng hai tuần, cuối cùng cô chán nản bước ra khỏi phòng, hai mắt vô hồn, chỉ khe mở miệng dần dà bỏ hủy bỏ hôn sự của cô. Tất cả mọi chuyện hoang đường mới coi như chấm dứt.

Rốt cuộc Diệp Túc Bắc còn yêu Tô Nham bao nhiêu? Rốt cuộc anh không thể chấp nhận cuộc hôn nhân với Cố Diễn Sinh đến mức nào?

Từ lâu cô đã không muốn nghĩ nữa. Từ thời khắc cô kết hôn với anh, cô đã tự nói với mình rằng, “Những gì đã qua hãy để nó qua, ngày mai trời lại sáng.”

Khi họ về nước đã là giữa mùa hè, cả thành phố như nằm trong một cái lò lửa khổng lồ. Thời tiết mùa hè khiến Cố Diễn Sinh vừa xuống sân bay đã bắt đầu cảm thấy ngột ngạt.

Ánh mặt trời rực rỡ của Địa Trung Hải đã làm cho làn da của Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc trở nên rám nắng. Rõ ràng là cùng bị rám nắng, nhưng Cố Diễn Sinh sạm hắc khiến cô trông phờ phạc đi nhiều. Còn Diệp Túc Bắc thì lại càng hiện rõ vẻ đàn ông. Làn da màu lúa mì, đôi mắt phượng hơi xéch cùng với sống mũi cao và thẳng kết hợp hài hòa trên khuôn mặt khiến anh trông càng cuốn hút. Khi anh cười để lộ hàm răng trắng muốt, giống như một cơn gió nhẹ thoảng qua làm mát lòng người.

Cố Diễn Sinh không phải là không trách cứ, nhưng điều cô quan tâm nhiều hơn là làm thế nào để có làn da trắng đẹp. Vì vậy nhiều lắm cô cũng chỉ nhéo tay của Diệp Túc Bắc, nhẹ nhàng trách cứ vài câu.

Vì mua quá nhiều đồ ở nước ngoài nên họ phải ký gửi hành lý. Cố Diễn Sinh chỉ mang theo một cái ba lô mà Diệp Túc Bắc đang đeo trên vai. Anh dắt tay Cố Diễn Sinh ra khỏi sân bay. Vu Hân Lan đã đợi sẵn ở bên ngoài.

Làn da vàng và giọng nói quê hương quen thuộc bên tai khiến Cố Diễn Sinh cảm thấy vô cùng thân thuộc và dễ thở. Vu Hân Lan và lái xe kéo hành lý của họ đi đằng trước. Cố Diễn Sinh nín Diệp Túc Bắc đi chậm lại phía sau.

Diệp Túc Bắc vừa xuống sân bay đã có một núi công việc ào đến. Anh nhận điện thoại hết cuộc này đến cuộc khác. Cố Diễn Sinh chán nản nhìn chằm chằm vào mũi chân mình. Cô ngoan ngoãn bước theo sau Diệp Túc Bắc.

Cô đang đi đôi giày bệt mà bà Diệp tặng. Điểm nổi bật nhất của đôi giày này là hai hàng dây buộc, nhưng dây đồng thời cũng là điểm rắc rối nhất. Mới đi được vài bước dây giày đã tuột. Cố Diễn Sinh nhăn nhó dừng lại. Diệp Túc Bắc bị cô kéo mạnh, khó chịu quay đầu lại, cuộc nói chuyện điện thoại vẫn chưa dừng. Anh chỉ dùng ánh mắt dịu dàng hỏi cô có chuyện gì.

Cố Diễn Sinh nhăn nhó, ra hiệu dây giày bị tuột. Cô có vẻ hơi tủi thân, không biết tủi thân vì Diệp Túc Bắc không để ý gì đến cô hay vì điều gì khác. Hai đầu chân mày cô nhíu lại như cái miệng đang lâu bầu, chẳng khác gì đứa trẻ đang đòi bố mẹ mua búp bê. Diệp Túc Bắc thấy vậy phải bật cười. Anh hắng giọng rồi lễ phép trong điện thoại, “Xin lỗi, tôi có chút việc, nửa tiếng nữa tôi gọi lại.” Nói xong, anh dập máy, tay nhét điện thoại vào túi.

Anh xoa xoa mái tóc mềm mại của Cố Diễn Sinh, mỉm cười, “Đôi giày này em không biết cách thắt dây, vậy mà cứ thích đi.” Nói rồi anh cúi xuống buộc dây giày cho cô. Ngón tay anh thon dài, móng tay cắt ngắn sạch sẽ. Cố Diễn Sinh nhìn dây giày vòng qua vòng lại trong bàn tay thanh mảnh của anh, cuối cùng tạo thành một cái nơ rất đẹp, nhanh thoăn thoắt.

Nắng mặt trời chói chang. Những tia nắng vàng rực nhảy múa nhẹ nhàng đậu lên phía sau mái đầu một xoáy của anh. Sự mãn nguyện hiện rõ trên khóe miệng Cố Diễn Sinh.

Đôi giày này không đẹp đến vậy, cách thắt dây cũng không phải là cô không học được. Cô chỉ thích thấy Diệp Túc Bắc chiều cô như chiều trẻ con. Mà Diệp Túc Bắc hiển nhiên là biết điều đó.

Vu Hân Lan đi đằng trước đột nhiên không thấy bóng dáng họ đâu vội quay đầu lại tìm kiếm khắp nơi. Khi ánh mắt của cô dừng lại chỗ Diệp Túc Bắc, anh đang chăm chú thắt dây giày cho Cố Diễn Sinh. Trong giây phút đó Vu Hân Lan thấy trong mắt anh, cả thế giới không gì quan trọng bằng sợi dây giày.

Một người oai phong dữ dội trên thương trường, được giới doanh nghiệp coi trọng, thông minh lanh lợi không ai sánh kịp thực ra cũng chỉ là một người đàn ông bình thường để cho vợ làm nũng. Ai cũng đem pha chuyện hôn nhân của họ, nhưng Vu Hân Lan thấy họ sẽ sống hạnh phúc, tôn trọng nhau đến đâu bạc rằng long.

Cô đứng nguyên chỗ cũ, dù cố giấu nhưng vẫn không thể nhịn cười. Một lúc sau, cô quay đầu lại bảo người lái xe đi tiếp.

Vậy là đã chơi hết già nửa kỳ nghỉ, Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc về đến nhà, ngoài việc sang hai bên gia đình để “trả bài”, mang tính tượng trưng thì việc còn lại cần làm là đi gặp Kiều Tịch Nhan.

Một tháng không gặp con nhỏ Kiều Tịch Nhan, Cố Diễn Sinh cũng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Kiều Tịch Nhan thích nhất là chơi tóc. Mái tóc vốn xoắn lượn sóng giống như rong biển vậy mà bị cô ấy cắt phéng đi thành tóc ngắn ngang tai. Dù gọn gàng, dễ nhìn nhưng Cố Diễn Sinh vẫn bất ngờ. Ngoài kinh ngạc ra, cô chọc ghẹo nhiều hơn, “Tiểu Kiều, cậu có sao không đấy? Sao lại cắt tóc ngắn như vậy?”

Kiều Tịch Nhan cười tỉnh bơ, nói với Cố Diễn Sinh “Cậu muốn mình nhìn cậu bằng mắt đen hay mắt trắng đã hả?”

Cố Diễn Sinh cười đùa láu lỉnh, “Mình muốn cậu nhắm mắt.”

Kiều Tịch Nhan không do dự thưởng cô một cái liếc xéo.

Cố Diễn Sinh vui mừng hơn hở, cô tìm một tư thế thích hợp, dựa cả người vào ghế sofa, cơ thể hoàn toàn thả lỏng.

“Mẹ trẻ, mấy hôm không có mình, cậu có nhớ mình không?” Cố Diễn Sinh ra vẻ ta đây, nét thanh tú đã biến đâu mất, chỉ có mỗi vẻ mặt hăm hở.

“Mình chỉ muốn biết cậu mang quà gì về cho mình.”

Cố Diễn Sinh bĩu môi, “Mình nhớ cậu chết đi được, cậu thì lại chỉ nhớ quà của mình. Quá đáng!” Nói rồi cô lôi trong túi ra một hộp quà ném cho Kiều Tịch Nhan, “Hàng tốt, mua ở Đức đấy!”

Kiều Tịch Nhan đang chuẩn bị mở ra thì bất ngờ lại có vẻ cảnh giác, “Liệu có phải là đồ chơi sex không hả? Mình về nhà mở vậy.”

Cố Diễn Sinh cười, “Mình là loại người đó sao?”

“Không phải nghi ngờ, chắc chắn là vậy.” Thái độ của Kiều Tịch Nhan rất nghiêm túc. Cố Diễn Sinh biết cô ấy vẫn còn ám ảnh bởi chuyện thời đại học trước đây.

Cố Diễn Sinh quen biết Kiều Tịch Nhan, đó chắc chắn là một khởi đầu hết sức thuận lợi.

Đó là buổi thi tiếng Anh học kỳ một năm thứ nhất. Kiều Tịch Nhan với mái tóc xoăn ngẩng cao và chiếc mini juýp ôm sát người đã thu hút sự chú ý của bao nhiêu con mắt. Cố Diễn Sinh cứ nhìn chăm chăm Kiều Tịch Nhan cho đến khi cô ấy ngồi ngay bên cạnh cô.

Kiều Tịch Nhan giống như một con nhỏ bẽn lẽn, vờ như vô tình nói một cách rất tự nhiên, “Lát nữa cho mình mượn chép nhé.”

Cố Diễn Sinh vui vẻ trả lời, “Được!”

Cô không biết tại sao mình lại bị ma xui quỷ khiến như vậy. Rõ ràng tiếng Anh là môn cô kém nhất. Mặc dù Diệp Túc Bắc đã dạy cho cô rất nhiều, nhưng cơ bản vẫn quá kém. Cô chỉ ở mức trung bình thôi, vậy mà cô lại còn vui vẻ cho Kiều Tịch Nhan chép bài.

Không cần nói đã biết, kết quả là cả hai cùng không đủ điểm qua môn này.

Lúc đi thi lại, hai người lại gặp nhau. Kiều Tịch Nhan vừa nhìn thấy cô đã nổi cơn tam bành. Cô ấy chống nạnh, chỉ ngón tay thon dài vào mặt Cố Diễn Sinh, “Cậu bị bệnh hay sao hả? Thi không qua lại còn cho người ta chép bài?”

Cố Diễn Sinh suy nghĩ một chút rồi trả lời một cách vô tội, “Cậu chỉ nói là cho cậu mượn để chép. Cậu có hỏi thành tích học tập của mình thế nào đâu?”

Kiều Tịch Nhan tức đến mức muốn học máu.

Nghĩ đến chuyện cũ, Kiều Tịch Nhan không nhịn được cười, “Cậu giả vờ giỏi lắm. Mình không tin cậu. Món quà này cậu càng nói là hàng tốt, mình càng không tin.”

Cố Diễn Sinh nhún vai.

Châu Âu thích không?”

“Có phải là cậu chưa đi bao giờ đâu.” Cố Diễn Sinh nói. Món bánh pudding cô gọi vừa được mang tới. Cô cầm thìa lên, đôi mắt ánh lên như nắng hạn gặp mưa rào. Không đợi Kiều Tịch Nhan liếc xéo, cô chủ động giải thích, “Món này cũng là du nhập từ nước ngoài vào, nhưng mình thấy ở đây làm vẫn ngon hơn.”

“Tất nhiên rồi, cậu chưa nghe câu, “Ổ vàng, ổ bạc, không bằng cái ổ chó nhà mình à?”

Cố Diễn Sinh bật cười, “Kiều Tịch Nhan, cậu đúng là không yêu nước. Dám nói nước mình là ổ chó à?”

Kiều Tịch Nhan không thèm quan tâm đến cô, tiếp tục nói, “Đi không chụp ảnh à? Lấy ra đây xem nào! Mình lần nào đi nước ngoài cũng là đi công tác, cứ đi ào ào nên không chơi được gì.”

Cố Diễn Sinh đang nhai bánh pudding trong miệng, đành hắng lấy một cái phong bì trong túi đưa cho cô ấy, ậm ừ nói, “Ổ trong này.”

Kiều Tịch Nhan gỡ từ đầu đến cuối, toàn là ảnh phong cảnh và một mình Cố Diễn Sinh. Bỗng thấy chán, cô vứt ảnh sang một bên, “Chán thế, toàn là ảnh cậu, mình nhìn cậu chán rồi. Diệp Túc Bắc nhà cậu sao không chụp cái nào thế?”

Cố Diễn Sinh cầm lại xấp ảnh, cười tủm tỉm nói, “Anh ấy không thích, với cả anh ấy cũng chụp thì ai chụp cho mình?” Thực ra cô cũng đã tìm mọi cách để chụp ảnh anh nhưng anh thường từ chối. Mỗi lần cầm máy ảnh lên là anh lại quay mặt đi. Người kỳ cục như anh thì cũng coi như là đến mức độ cao nhất rồi.

“Không phải chứ? Đi chơi hơn một tháng trời mà không chụp ảnh chung một cái nào?” Kiều Tịch Nhan ngạc nhiên, “Hai cậu không định ly hôn đấy chứ?”

Cố Diễn Sinh sầm mặt lại. Cô rút ví từ trong túi ra, khó chịu ném cho Kiều Tịch Nhan, “Nói gì vậy? chúng tôi vẫn thâm thiết lắm đây.”

Kiều Tịch Nhan mở ví ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một bức ảnh đã được cắt nhỏ. Phong cảnh trong bức ảnh hình như là Roma hay là nơi nào quanh đó, toàn là những kiến trúc mang phong cách tôn giáo. Ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời cao xanh, trong vắt, Diệp Túc Bắc choàng tay qua eo của Cố Diễn Sinh, đầu hơi

cúi thấp hôn lên môi cô. Biểu hiện của Cố Diễm Sinh thậm chí có vẻ ngạc nhiên. Cô thể hiện sự hạnh phúc hết sức tự nhiên.

Cố Diễm Sinh ngồi đối diện đắc ý nói, “Cái này nhờ một nữ du khách người Nhật Bản chụp cho. Lúc đầu chỉ định chụp Diệp Túc Bắc, nhưng ngay lúc đó Diệp Túc Bắc hôn trộm mình. Thực ra không muốn cho cậu xem đâu, sợ cậu lại nói bọn mình phiền phức.” Cô cười rạng rỡ, giống như vẫn đang đắm chìm trong ký ức ngọt ngào ấy.

“Chồng mình có đẹp không?”

Kiều Tịch Nhan ngắm kỹ bức ảnh. Khuôn mặt nhìn nghiêng của Diệp Túc Bắc đẹp hoàn hảo đến ngạc nhiên, đẹp như một bức tượng vậy, không thiếu một phân cũng không thừa một phân. Tất cả các biểu hiện, động tác đều vừa phải. Trong đôi mắt không một chút bận tâm có phảng phất đôi nét yêu thương say đắm.

Kiều Tịch Nhan nói từ tận đáy lòng “Đẹp!”

Người làm bạn chính là người biết rõ nhất lúc nào nên nói gì. Nói nhiều thì dễ gây phiền phức. Nói ít thì hơi hợt, xa cách.

Vì vậy Kiều Tịch Nhan lúc đó chỉ chăm chú lắng nghe những chuyện vui về chuyến đi của Cố Diễm Sinh và chia sẻ niềm vui với cô.

Trước khi về, nhìn khuôn mặt trẻ trung, rạng rỡ của Cố Diễm Sinh và nhớ lại ánh mắt vô tình lộ ra của Diệp Túc Bắc trong bức ảnh, cô thầm nghĩ có thể là cô đã suy nghĩ quá nhiều. Bây giờ họ đang sống vui vẻ như vậy, dù người đó có quay lại thì cũng không ảnh hưởng gì. Vì vậy cuối cùng cô đã không nói gì cả.

21. Chương 21

Nhà họ Diệp gần đây công việc bẽ bộn. Đến cả Diệp Túc Bắc và Cố Diễm Sinh quanh năm “phiêu bạt” bên ngoài cũng bị gọi về. Thực ra lúc đầu khi họ kết hôn, ông nội nhất quyết không cho họ dọn ra ngoài ở. Nhưng không biết sau đó Diệp Túc Bắc nói gì mà ông nội lại đồng ý.

Cấp dưới trước đây của ông nội đưa về một nhóm điều trị tài giỏi nhất từ Mỹ. Cả nhà đổ dồn sự quan tâm vào Diệp Túc Đông.

Diệp Túc Đông từ nhỏ đến lớn chịu nghe lời nhất nhà. Trước đây khi Diệp Túc Bắc dẫn Cố Diễm Sinh đi chơi trong vườn thì Diệp Túc Đông ngoan ngoãn ngồi trong phòng học bài. Anh ấy lúc nào cũng chăm chỉ hơn Diệp Túc Bắc nhưng vẫn không thể theo kịp Diệp Túc Bắc.

Nếu không phải vì Diệp Túc Bắc kiên quyết không chịu vào quân đội thì Diệp Túc Đông cũng không bị ông nội đào tạo đặc biệt để trở thành người kế nghiệp. Sự ngoan ngoãn của Diệp Túc Đông khiến Cố Diễm Sinh phải nỗ lực. Dù là học hành, công việc hay hôn nhân thì Diệp Túc Đông cũng đều thực hiện đúng từng bước theo kế hoạch do nhà họ Diệp đặt ra. Nếu không vì sự cố xảy ra thì có lẽ Diệp Túc Đông đã bước trên con đường trải đầy hoa hồng.

Gần đây người phải lo lắng, suy nghĩ nhiều nhất là Lục Giang Thần. Cố Diễm Sinh thương cô ấy tất tưởi nên cũng tranh thủ thời gian giúp cô ấy chăm sóc Diệp Túc Đông. Chuẩn bị phẫu thuật nên việc giữ gìn sức khỏe cho Diệp Túc Đông là quan trọng nhất. Vì sợ xảy ra sự cố nên Lục Giang Thần ngày đêm túc trực, thậm chí còn không ra khỏi bệnh viện. Trách nhiệm chăm sóc bọn trẻ tất nhiên là do Cố Diễm Sinh với tư cách là em dâu đảm nhận.

Diệp Giai Dục, con trai của Lục Giang Thần hiểu chuyện hơn những đứa bé cùng tuổi. Dù mới chỉ 3 tuổi nhưng cậu bé rất quan tâm đến mẹ. Rõ ràng là đứa trẻ sinh ra đã “ngậm thìa vàng” nhưng thằng bé ngoan ngoãn hơn những đứa trẻ bình thường, không hề có tính ương bướng. Cố Diễm Sinh chỉ cần hàng ngày cùng với bảo mẫu đưa thằng bé đến nhà trẻ, hết giờ thì đón về. Một tuần đưa nó đến bệnh viện hai lần, mọi việc quá dễ dàng. Đến người sợ trẻ con như cô cũng rất thích thằng bé.

Vì thằng bé còn nhỏ, Cố Diễm Sinh đành phải bế nó về ngủ cùng vợ chồng cô. Trẻ con nhớ mẹ, đêm thường nói mơ gọi mẹ. Cố Diễm Sinh sợ nó làm ồn ảnh hưởng đến giấc ngủ của Diệp Túc Bắc nên thường phải ôm thằng bé nằm ngủ ở góc giường. Diệp Túc Bắc nửa đêm thức giấc thấy vậy lại chuyển hai cô cháu vào giữa giường. Anh cũng ôm cả thằng bé vào lòng.

Nhà họ Diệp đông người nên phức tạp. Đạo gần đây Cố Diễm Sinh thường thu mình lại. Trước đây cô còn thích đùa nghịch với Diệp Túc Bắc, bây giờ hoàn toàn khép mình. Lúc nhỏ cô thường thích đến chơi nhà họ Diệp, không cảm thấy bất tiện chút nào. Bây giờ làm con dâu cảm thấy bức bối đến khó chịu. Diệp Túc Bắc thì bận bịu công việc thường đến nửa đêm mới về. Với các anh chị em trong nhà cô cũng không dám nói quá nhiều. Có lúc cô quá ức chế nên phải đến bệnh viện tìm Lục Giang Thần.

Lục Giang Thần dạo này làm việc quá sức nên tiêu tụy thấy rõ. Khuôn mặt vốn xinh đẹp là thế bây giờ trông phờ phạc đi nhiều. Lúc Cố Diễm Sinh đến, cô ấy đang lau người cho Diệp Túc Đông. Dù Lục Giang Thần thường xuyên lau rửa cho anh nhưng vì Diệp Túc Đông nằm trên giường lâu ngày nên vẫn có mùi khó chịu. Cố Diễm Sinh giúp cô ấy ôm cái chăn cũng ngửi thấy mùi đó. Lục Giang Thần từ nhỏ đã quen được cưng chiều vậy mà không hề tỏ một chút thái độ ghê tởm. Sau khi đã thoãn thoắt làm xong mọi việc cô ấy mới ngồi xuống nói chuyện với Cố Diễm Sinh.

“Giai Giai có làm phiền em nhiều không?”

Cố Diễm Sinh cười lắc đầu, “Chưa thấy đứa bé nào ngoan như vậy.”

Nói đến con, mắt Lục Giang Thần lại đỏ hoe, giọng nói cũng có phần nghẹn ngào, “Thằng bé này từ nhỏ đã phải chịu khổ rồi. Chị làm mẹ thật có lỗi với con.”

Cố Diễm Sinh thấy nhói trong lòng. Là bạn học với nhau, bây giờ lại là chị em dâu, nhìn cô ấy tuổi còn trẻ mà gặp nhiều bất hạnh như vậy, cô cũng cảm thấy thương cảm, “Chị cũng đừng nghĩ quá nhiều. Trẻ con hiểu chuyện là tốt rồi. Với cả bây giờ anh Đông cũng sắp phẫu thuật, nghe nói tỉ lệ thành công rất cao mà. Chị đừng lo, ông nội nói vậy mà chị vẫn chưa yên tâm sao?”

Lục Giang Thần thở dài, “Trên đời này làm gì có việc gì là một trăm phần trăm. Ông cũng chỉ nói thế để động viên chị thôi.”

“Thôi, thôi, đừng nói những lời buồn bã như vậy nữa. Mọi việc sẽ tốt thôi.” Cố Diễm Sinh vội vàng chuyển sang chuyện khác, “Chị có đến dự lễ mừng đại thọ chín mươi của ông nội không?”

“Có chứ! Thực ra cũng chẳng có việc gì bận cả. Bệnh viện đã sắp xếp sáu y tá và bốn hộ lý. Nhưng chị vẫn không yên tâm, việc gì cũng phải tự tay mình làm mới được.”

Nhìn Lục Giang Thần dù mệt mỏi nhưng vẫn không hề oán trách, Cố Diễm Sinh lại càng khâm phục cô ấy. Cô bùi ngùi nói, “Không ngờ chị lại giỏi thế. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn kiên trì như vậy.”

Lục Giang Thần mỉm cười, “Thực ra trên đời này không có việc gì là không làm được. Lúc đầu chị tưởng cả đời này sẽ không thể rời xa Thẩm Ý. Vậy mà cuối cùng lại lấy Túc Đông đấy thôi. Túc Đông xảy ra chuyện, chị tưởng mình chịu không nổi, nhưng cuối cùng đến giờ chị cũng vẫn chịu được đấy thôi?”

Cố Diễm Sinh không ngờ rằng cô ấy lại chủ động nhắc đến Thẩm Ý. Trước đây Thẩm Ý và Lục Giang Thần cũng là một đôi nổi tiếng. Hồi đó Thẩm Ý chiều chuộng Lục Giang Thần khiến các chị em trong khoa phải ngưỡng mộ. Không ngờ cuối cùng lại trở thành người đứng. Điều càng kinh ngạc hơn là cuối cùng Thẩm Ý lại lấy Diệp Túc Duyệt.

Cố Diễm Sinh sựng sựng. Không biết vì già rồi hay vì sao mà nhớ lại chuyện cũ lại cảm thấy buồn như vậy. Cô nhìn Lục Giang Thần nói, “Thực ra em rất khâm phục chị, sao chị lại có thể dễ dàng như vậy. Nói chia tay là chia tay luôn.”

Lục Giang Thần vẫn cười, “Con người chị làm việc gì cũng muốn hoàn hảo. Lúc đó Thẩm Ý chọn ra nước ngoài, chọn sự nghiệp để chị phải đợi. Chị đã tự nhủ rằng, Lục Giang Thần này hoặc là chọn một người không muốn rời xa, hoặc là nghe theo lời bố mẹ, chọn một người bố mẹ vừa lòng nhất.” Cô vuốt mái tóc rối bù, “Thẩm Ý có tham vọng riêng, nhưng chị quá ích kỷ. Gia đình nhà họ Lục chẳng giúp gì được anh ấy.”

Cố Diễn Sinh im lặng nhìn Lục Giang Thần. Miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói được ra lời. Nếu nói Lục Giang Thần không có tình cảm gì với Thẩm Ý thì chắc chắn là nói dối. Hồi đó lúc Thẩm Ý đi, Lục Giang Thần khóc đến mức nào, Cố Diễn Sinh đến giờ vẫn không quên.

Nhưng cô cũng hiểu họ đều là người lớn, phải tự chịu trách nhiệm về lựa chọn của mình.

Mãi lâu sau, Cố Diễn Sinh bắt ngờ mỉm cười, “Thôi, đừng nghĩ đến những người đàn ông xấu xa đó nữa. Nghĩ xem anh Đông sắp tỉnh lại rồi, cả gia đình chị lại đoàn tụ, thật tốt quá. Anh Đông còn tốt hơn Thẩm Ý mười lần chưa hết ấy chứ.”

Lục Giang Thần biết cô muốn chuyển chủ đề. Mặc dù có vẻ gượng gạo nhưng lại đúng ý cô, “Em còn nóng ruột hơn cả chị.”

“Tất nhiên rồi. Đợi anh Đông tỉnh lại em sẽ lập tức trả Gai Gai cho chị. Bây giờ ngày nào Gai Gai cũng ngủ với bọn em. Em sợ Diệp Túc Bắc kìm nén quá lại đi tìm người đàn bà khác mất.”

Cô nói như thật. Lục Giang Thần liền bật cười, “Em cũng thật là, mấy đứa bé mười sáu tuổi trên báo đã mang thai rồi, còn em đến giờ vẫn chưa thấy tin tức gì. Em không sốt ruột nhưng ông nội sốt ruột lắm rồi. Ông không tiện nói trước mặt em mà thường hay nhắc với chị đấy.”

Cố Diễn Sinh không muốn gây ông đập lưng ông, cô tỏ vẻ giận, “Chị đâu, tha cho em đi!”

Cố Diễn Sinh đợi đến giờ Gai Gai tan học rồi mới đi. Cô đến nhà trẻ đón Gai Gai, đưa cậu bé về phòng làm hết bài tập rồi mới ra ngoài. Diệp Túc Bắc về nhà sớm, ngồi trong phòng khách nhà họ Diệp đọc báo. Nhìn thấy Cố Diễn Sinh đi ra, anh gọi cô lại.

Cố Diễn Sinh thấy mệt nên tựa đầu vào vai anh. Anh đưa tay ra ôm lấy cô, dịu dàng hỏi, “Em đi đâu mà chị cả nói là cả ngày không thấy em?”

“Em đến bệnh viện.” Cô ngồi thẳng dậy, dựa vào người Diệp Túc Bắc, “Lục Giang Thần vất vả quá. Mấy năm nay cô ấy đã quá mệt mỏi rồi.”

Diệp Túc Bắc xoa đầu cô, yên lặng lắng nghe.

“Ở bệnh viện chăm sóc người lớn lại còn phải lo lắng cho con nhỏ ở nhà.” Cô thở dài về từng trải, “Thật không dễ dàng gì!”

Diệp Túc Bắc không nói gì. Anh nâng khuôn mặt cô lên rồi nhẹ nhàng hôn cô.

Cố Diễn Sinh được anh hôn nên hơi bất ngờ. Một lúc lâu cô mới định thần lại được. Khi cô vừa bắt đầu hôn lại thì nghe thấy có giọng đàn ông trầm nhỏ húng hắng...

Cố Diễn Sinh xấu hổ, vội vàng đẩy Diệp Túc Bắc ra.

Ông nội tuổi đã cao nhưng vẫn rất hay đùa, ông bất ngờ chọc, “Nhà đông người, cẩn thận kéo ảnh hưởng, về phòng đi.”

Cố Diễn Sinh bị ông nói mặt đỏ lựng. Đầu cô cúi gằm.

Diệp Túc Bắc thì lại rất bình tĩnh. Anh liếc nhìn ông nội, “Không tôn trọng người già, không hiểu lễ nghĩa gì hết.” Nói rồi anh kéo Cố Diễn Sinh về phòng.

Chỉ còn lại một mình sau lưng hai người, ông nội mắng yêu, “Con cháu không ra gì!”

Về đến phòng, Cố Diễn Sinh chui ngay vào giường, lấy chăn trùm kín đầu, miệng kêu ca, “Chết rồi, chết rồi, hình ảnh ngoan hiền của em trong lòng ông lần này bị anh phá hỏng hết rồi.”

Diệp Túc Bắc nhếch mày cười, “Sao lại là anh phá hỏng của em?”

Cố Diễn Sinh tung chăn lên, tức giận lườm anh, “rõ ràng anh biết ở đây không như nhà mình, anh còn cứ làm bừa.”

“Anh không làm gì cả.”

“Anh có làm.”

“Anh không làm.”

“Có làm.”

“Anh không làm.”

“Có làm.”

“Ừ, anh có.”

Cố Diễn Sinh không ngờ anh lại đột nhiên thừa nhận. Cô ghen lại, không biết phải nói gì nữa.

Diệp Túc Bắc nhân cơ hội đó tiến lên đẩy cô xuống giường. Hai tay anh nhanh nhẹn cởi bỏ áo khoác ngoài và thắt lưng, “Dạo này anh nhìn thẳng nhóc Giai Giai thấy hơi bực bội.”

Cố Diễn Sinh cười, dầm thềm thụp vào ngực anh, “Giữa ban ngày làm gì vậy?”

“Giai Giai được Anh Tử dẫn đi chơi rồi, bây giờ không làm gì, đến tối lại không làm được.” Anh nói có lý, lời lẽ nghiêm túc.

Cố Diễn Sinh nhìn đồng hồ, lo lắng nói, “Sắp ăn cơm rồi, để ai biết thì xấu hổ lắm.”

“Bây giờ anh đói rồi, em phải lo cho chồng em trước chứ”,

Không biết có phải vì kìm nén đã lâu hay vì chuyện gì mà hôm nay Diệp Túc Bắc lại cuồng nhiệt đến vậy. Đến khi anh đã thỏa mãn thì Cố Diễn Sinh đã nằm bẹp trên giường chẳng khác gì đồng bùn. Cô mệt quá, vừa xong việc là ngủ thiếp đi. Đến khi Diệp Túc Bắc lay vào vai cô mới tỉnh dậy.

Diệp Túc Bắc xoa xoa vào trán cô, vuốt lại mấy sợi tóc rối bời. Cố Diễn Sinh ngấm thật chuẩn rồi cắn vào tay anh. Dù mới tỉnh dậy nhưng lực cắn không nhẹ chút nào. Người chịu đựng giỏi như Diệp Túc Bắc mà vẫn phải nhăn mặt.

Mãi đến khi cảm thấy trong miệng có một chút mùi tanh mặn của máu cô mới chịu nhả ra “Xem anh còn dám bắt nạt em nữa không?” Cô lại trằm chằm nhìn đầu. Cô và Diệp Túc Bắc làm gì cả nhà đều biết hết rồi. Lần này thì không còn mặt mũi nào mà gặp ai.

Diệp Túc Bắc ôm cánh tay đau, quờ tay vào trong chăn cù cô. Cô co người lại sợ nhột. Cuối cùng không chịu được nữa, cô phải vén chăn ra cười mắng, “Lưu manh Diệp Túc Bắc làm cái gì vậy?”

Diệp Túc Bắc cố nhịn cười, anh nâng cằm cô lên, nhìn cô chăm chú, “Anh thấy thế này thật hay. Ông đã nói rồi, từ giờ Giai Giai sẽ ngủ cùng ông.”

Cố Diễn Sinh lại càng đỏ mặt hơn. Cô tóm lấy cái gối đập vào anh, “Anh còn nói nữa!”

Diệp Túc Bắc đỡ lấy cái gối, mặt tỏ ra vô tội, “Không phải tại anh, là ông muốn có chất. Ông nói anh vô dụng. Anh phải chứng minh bản thân mình chứ!”

“Anh chết đi!”

22. Chương 22

Diệp Túc Đông khi đi khảo sát thực địa thì bị khối thép rơi trúng người làm xuất huyết não, toàn thân bại liệt, mất hẳn ý thức nên biến thành người thực vật. Nhà họ Diệp đã phải tốn rất nhiều tiền để điều trị làm cho anh ấy tỉnh lại nhưng vẫn không có một chút tiến triển nào.

Lần này là một nhóm bác sĩ do cấp dưới cũ của ông đưa về, nghe nói họ đã cứu sống được mười mấy trường hợp người thực vật ở nước ngoài. Tin này khiến cho cả nhà trông đợi một kỳ tích sẽ xuất hiện.

Lần đầu tiên hút tủy, cả nhà đều đến bệnh viện chờ đợi. Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc vai vế nhỏ nhất được phân công trông trẻ con nên không phải đóng vai thần hộ pháp mặt sắt ở bên ngoài phòng vô trùng.

Ngồi trên chiếc ghế dài trên bãi cỏ của bệnh viện, Diệp Túc Bắc yên lặng nhắm mắt thả lỏng người, Cố Diễm Sinh bồn chồn nắm cánh tay Diệp Túc Bắc hỏi, “Nhóm bác sĩ vợ vẫn đó có giỏi thật không? Bao nhiêu bác sĩ hàng đầu trong nước mà còn không chữa được.”

Diệp Túc Bắc nhắc cánh tay cô ra, tiếp tục nhắm mắt, môi chỉ hơi mấp máy, “Trước đây là điều trị duy trì, bây giờ là cấy tế bào gốc. Nguy hiểm hơn một chút.”

Nghe Diệp Túc Bắc nói nguy hiểm, Cố Diễm Sinh thấy thót tim. Cô há miệng kinh ngạc, “Không phải chứ, nguy hiểm hơn, thế nhỡ xảy ra chuyện gì...”

Cố Diễm Sinh càng nghĩ càng thấy nguy hiểm, cô không dám nói đến điều tồi tệ nhất đó.

Diệp Túc Bắc không nói gì. Anh hơi nhú mày lại. Mãi lâu sau anh mới mở mắt ra, thở dài, “Không phẫu thuật thì không nguy hiểm. Anh Đông không thể ngủ như vậy cả đời được. Ông và Giang Thần đã ký tên rồi. Giờ đành phải nghe theo ý trời thôi.”

Diệp Túc Bắc lúc này chắc là cũng rất căng thẳng. Cố Diễm Sinh nắm tay anh. Cả người anh căng ra, tay ướt đầm mồ hôi.

Diệp Túc Bắc từ nhỏ đã rất yêu quý anh Đông. Trước đây dù anh mắc lỗi gì cũng đều được anh Đông chịu đòn thay. Lúc nhỏ Diệp Túc Bắc đùa nghịch, trèo lên giàn nho ở hành lang của thư viện trong vườn không may trượt chân ngã, cả người lăn xuống hồ nước. Lúc đó anh chỉ là một cậu bé, sức vẫn còn yếu nên mới bơi được vài mét đã từ từ chìm ngấm giống như một hòn đá. Tất cả trẻ con đều nhất gan đứng nhìn, chỉ có anh Đông không nói một lời vội vàng nhảy xuống hồ kéo anh lên.

Lúc đó anh Đông cũng chỉ lớn hơn Diệp Túc Bắc hai tuổi, cứu được Diệp Túc Bắc thì anh Đông lại bị viêm phổi, phải nằm viện mất đúng hai tháng, suýt nữa thì mất mạng. Chỉ có Diệp Túc Bắc là vô lo vô nghĩ cứ thế mà lớn lên.

Cố Diễm Sinh vẫn biết Diệp Túc Bắc rất kính trọng người anh trai này. Ông nội rất thích Diệp Túc Bắc, luôn khen anh thông minh, có khí phách. Ông cũng lên kế hoạch để anh kế thừa sự nghiệp. Nhưng Diệp Túc Bắc không muốn điều đó, anh cũng không muốn xung đột với anh Đông nên kiên quyết chọn đi theo con đường trái ngược với chính trị. Từ rất lâu rồi, Diệp Túc Bắc đã từng nói với Cố Diễm Sinh rằng, “Dù anh Đông có muốn cái mạng này của anh thì anh cũng sẽ cho anh ấy mà không cần phải chớp mắt.”

Lúc này Cố Diễm Sinh không hỏi thêm gì nữa, bởi vì cô biết dù Diệp Túc Bắc ngồi đây nhưng sự căng thẳng và lo lắng trong lòng anh không kém bất cứ người nào ngồi trong đó. Cô cầm tay của Diệp Túc Bắc xoa xoa vào má mình và an ủi anh “Đừng suy nghĩ nhiều quá, có nhiều người mong anh ấy tỉnh lại như vậy, anh ấy sẽ không nở ngủ tiếp đâu.”

Diệp Túc Bắc nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, mãi hồi lâu anh mới nói, “Hy vọng như vậy.”

Có thể là có kỳ tích thật. Diệp Túc Bắc ngủ đúng ba năm sau khi được cấy tế bào gốc lần đầu tiên thì bắt đầu dần tỉnh lại. Tuần đầu tiên anh ấy bắt đầu tự chớp mắt. Sau vài ngày, tay của anh bắt đầu cử động được.

Suốt ba năm qua, lần đầu tiên Cố Diễm Sinh thấy Lục Giang Thần khóc.

Thấy Diệp Túc Bắc dần dần cử động được, Lục Giang Thần khóc như một đứa trẻ. Nước mắt cô ấy bắt giạt tuôn trào. Bộ dạng vừa khóc vừa cười của cô ấy khiến cho mọi người có mặt ở đó đều không cầm được những giọt nước mắt xót xa.

Cuối cùng Cố Diễm Sinh nghẹn ngào bước lên ôm lấy cô ấy, xoa nhẹ vào vai cô an ủi, “Mọi việc sẽ ổn thôi, mọi việc sẽ ổn thôi.”

Lục Giang Thần khóc nức nở, cô nói ngắt quãng, “Chỉ cần anh ấy tỉnh lại, dù có vất vả đến đâu cũng đáng.”

Cố Diễm Sinh không dám nói Lục Giang Thần là người vĩ đại nhất, nhưng quả thật tinh thần của Lục Giang Thần khiến cô hết sức khâm phục.

Cô yêu Diệp Túc Bắc đến tận xương tủy. Nhưng chính cô cũng chưa dám khẳng định nếu họ đổi vị trí cho nhau thì cô có chịu đựng được như vậy hay không?

Tình hình của Diệp Túc Đông càng ngày càng tốt hơn nên nét mặt vui cười của Lục Giang Thần cũng ngày càng rạng rỡ hơn. Đến cuối tuần cô ấy còn chủ động rủ Cố Diễn Sinh đi mua sắm.

Họ chọn đi chọn lại trong số hàng hóa bày la liệt, cuối cùng mỗi người cũng chọn được một chiếc váy mặc vào ngày mừng đại thọ chín mươi của ông nội. Lục Giang Thần không những là một người vợ tốt mà còn là người mẹ tốt, một người cháu dâu tốt. Gần như cả buổi chiều Cố Diễn Sinh cùng cô ấy nắn nà ở khu vực bán quần áo trẻ em và người già. Cô ấy mua cho mình ít nhất. Ngược lại, cô ấy mua cho Giai Giai và ông rất nhiều đồ, làm cho Cố Diễn Sinh thấy xấu hổ cũng phải mua cho ông một đôi giày.

Sau khi mua sắm xong, chân của Cố Diễn Sinh mỏi đến mức không muốn động đậy nữa. Hai người ăn cơm luôn ở ngoài. Lúc ăn cơm vô tình nhắc đến chuyện trước đây, Lục Giang Thần mấy lần nhìn Cố Diễn Sinh, định nói gì đó rồi lại thôi. Cố Diễn Sinh cảm thấy cô ấy có điều gì đó không bình thường liền hỏi, “Lục Giang Thần, chị làm sao vậy? Có phải là có điều gì muốn nói không? Cứ liếc trộm em làm em thấy không thoải mái?”

“Thực ra cũng không có chuyện gì lớn.” Lục Giang Thần múc một bát canh đưa cho cô, “Chị cũng chỉ nghe cái loa Diệp Túc Anh nói thôi, không biết có phải là thật không?”

Cố Diễn Sinh nhú mồm, “Có gì cứ nói đi, vòng vo mãi làm gì?” Cô đột nhiên bật cười, “Hay là Diệp Túc Bắc có vợ bé ở ngoài bị mọi người nhìn thấy?”

“Xí!” Lục Giang Thần trách cô, “Túc Bắc không phải như vậy đâu. Em cứ nói chứ ấy có cô nào đó ở ngoài, chị có nhìn thấy bao giờ đâu. Chú ấy cũng chỉ là đối phó thôi. Làm kinh doanh khó tránh khỏi có lúc cũng phải góp vui lấy lệ.”

“Các chị đều nói tốt cho anh ấy, nếu là em góp vui lấy lệ thì chắc mọi người lại nói em không giữ đạo của phụ nữ.”

Lục Giang Thần cười, “Con người em sao lại phiền phức như vậy? Chồng nghe lời chẳng tốt quá còn gì, chẳng nhẽ chú ấy phải có gì đó thì em mới vui à?”

Cố Diễn Sinh cũng cười theo, “Không phải vậy, nhưng cuộc sống tẻ nhạt quá, chán lắm!”

“Em đừng nói như vậy.” Lục Giang Thần bỗng nhiên hạ thấp giọng, ngó nghiêng xung quanh, cảnh giác nói, “Diệp Túc Anh nói là nhìn thấy Tô Nham. Hình như cô ấy đã quay về.”

Cố Diễn Sinh nghe vậy, nụ cười trên mặt bỗng nhiên gượng gạo, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng và sợ hãi. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, vững giọng hỏi, “Chuyện từ khi nào vậy?” Dù có cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng giọng nói của cô vẫn run run.

Lục Giang Thần vẫn cúi đầu ăn cơm, không phát hiện vẻ khác thường của Cố Diễn Sinh.

“Chị cũng không rõ lắm. Diệp Túc Anh nói là gặp Tô Nham dẫn cả một đứa bé về nữa. Có thể cô ta đã kết hôn ở nước ngoài.”

Nghe đến từ “kết hôn”, sự lo lắng đang dâng lên đến cổ họng của Cố Diễn Sinh mới từ từ xuôi xuống.

Lục Giang Thần vẫn còn nói chuyện dông dài, “Chị nghĩ bây giờ hình như cô ta không còn quan hệ gì với bọn em nữa. Bây giờ Túc Bắc thương em như vậy, có lẽ là đã quên cô ta từ lâu rồi. Khi nghe thấy chuyện này chị lo lắng đến chết đi được, chỉ lo là xảy ra sơ suất gì.”

Cố Diễn Sinh cười gượng nói, “Làm gì có sơ suất gì, bây giờ Diệp Túc Bắc là con châu chấu trong tay em, nếu nhảy lung tung, em đập chết luôn!”

“Đúng, đúng, đúng, em là ai chứ? Lo gì chứ?” Lục Giang Thần cười trêu chọc, “không biết ai trước đây thường than thở với chị là Diệp Túc Bắc không thật thà. Có lẽ chị bị bệnh Alzheim, nhớ nhầm rồi!”

Cố Diễn Sinh cười véo cô ấy. Véo đến nỗi cô ấy phải cười ngặt nghẽo.

Cô không nói cho Lục Giang Thần biết là cô không những để tâm mà còn để tâm một cách quá mức. Dù Tô Nham ở đâu, kết hôn hay chưa thì cô vẫn luôn có sự thù địch và khúc mắc sâu sắc đối với người phụ nữ này.

Cô vẫn cố gắng cười. Đằng sau khuôn mặt tươi cười đó chất chứa đầy sự bất an trong lòng.

Hồi cô và Diệp Túc Bắc mới kết hôn đã không ít lần giận nhau vì chuyện của Tô Nham. Cứ nghĩ đến sự thân mật giữa Tô Nham và Diệp Túc Bắc trước đây là Cố Diễm Sinh lại không thể kiềm chế được bộ mặt sa sầm đối với Diệp Túc Bắc. Cô ghen đến phát điên, ghen đến mức không thể kiểm soát được cơn nóng giận trong lòng. Rõ ràng từ nhỏ cô là một người không thích cạnh tranh, nhưng cô lại sốt sắng muốn vượt qua Tô Nham, muốn chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng Diệp Túc Bắc. Yêu một người là đau khổ, đặc biệt là trong tình trạng không thể kiểm soát được mong muốn chiếm hữu đang ngày càng tăng lên.

Hồi đó không biết vì muốn lấy lại thể diện hay chỉ đơn thuần là vì muốn như con nhím đâm nạt người khác mà cô đã nói ra những lời lẽ thật cay nghiệt.

Mỗi lần Diệp Túc Bắc về muộn một chút là cô lại nhảy dựng lên, “Muộn thế này mới về, có phải là lại đi hẹn hò với tình cũ, niềm vui mới nào không hả?”

Diệp Túc Bắc không thèm để ý gì đến vẻ chua ngoa, cay nghiệt đó của cô. Cô một mình tức tối đến phát điên lên thì anh cũng vẫn làm việc của mình như không có chuyện gì xảy ra.

Thực ra Cố Diễm Sinh biết, sau khi họ kết hôn, số lần Diệp Túc Bắc gặp Tô Nham có thể đếm trên đầu ngón tay, mà lần nào cô cũng biết. Nhưng cô không thể chịu đựng được cách Diệp Túc Bắc vùi đầu vào làm việc quên ngày quên đêm để bảo vệ sự trong sáng cho Tô Nham. Thực ra cô không muốn mâu thuẫn gay gắt với anh, cô nghĩ rằng họ có thể sống tôn trọng nhau cả đời.

Mỗi đêm, khi âu yếm nhìn trộm khuôn mặt đang ngủ của Diệp Túc Bắc, cô đều không thể bỏ qua đôi mày hơi nhíu lại của anh. Cô vừa thương vừa đau lòng. Thương là vì những nếp nhăn giữa đôi lông mày anh, đau lòng là vì người có thể xóa đi những nếp nhăn đó lại không phải là cô.

Cách đây lâu lắm rồi, lúc cô còn buồn chán đi lang thang ở nơi xa xôi, cô đã đọc được một bài văn. Bài văn đó cụ thể viết về cái gì cô không còn nhớ rõ nữa, nhưng có mấy câu cô vẫn còn khắc sâu trong tâm trí, “Mỗi lần anh nhìn em với đôi mắt trống rỗng, em lại nhớ đến ánh mắt dịu dàng khi anh nhìn cô ấy, em lại không thể dịu dàng được nữa. Mỗi lần anh bực mình vì những yêu cầu của em, em lại nhớ đến cách anh đáp ứng mọi yêu cầu của cô ấy, em lại bực mình. Em biết anh đang cố gắng để quên đi. Em biết, anh yêu cô ấy, yêu cả những năm tháng anh yêu cô ấy nữa. Bạn gái cũ, bạn gái cũ của anh đã không còn là bạn gái của anh nữa nhưng lại làm phiền bạn gái của anh. Bạn gái của anh ghét bạn gái cũ của anh.”

...

Lúc đó Cố Diễm Sinh chỉ là một cô bé mới vào đại học vô lo vô nghĩ. Phỉ Trước Mã Giáp còn ghi chú thêm dưới bài văn đó rằng, “LZ là người phụ nữ gốc ghêch, mơ mộng hão huyền muốn chiến thắng những ký ức đó.”

Không ngờ sau chưa đến ba, bốn năm, cô lại biến thành người phụ nữ gốc ghêch đó.

Cô cũng nhiều lần tự hỏi mình, Cố Diễm Sinh, mày dựa vào cái gì mà đòi thắng những ký ức đó, đó là mối tình đầu của Diệp Túc Bắc, làm sao mày có thể xóa đi được?

Câu trả lời đã rõ như ban ngày, nhưng cô vẫn không muốn thừa nhận.

Mãi sau đó cô mới học được cách vùi đầu vào cát giống như loài đà điểu, giả vờ như không hay biết gì.

Chỉ có điều đến hôm nay, sau bao nhiêu năm như vậy, Tô Nham, bạn gái cũ của Diệp Túc Bắc, sao cô lại trở về?

...

Sự việc đã xảy ra bao nhiêu ngày rồi mà Cố Diễm Sinh vẫn không thể bình tĩnh lại được. Tim cô như muốn nhảy ra ngoài, chỉ cần không chú ý là có thể vỡ tan.

Cho đến khi Kiều Tịch Nhan gọi điện cho cô.

Giọng của Kiều Tịch Nhan lạnh lùng mà nghiêm trọng, “Diễm Sinh, mình biết việc này mình không nên nói, nhưng bây giờ mình bắt buộc phải nói, mới đây không lâu mình gặp Tô Nham, cô ấy dẫn theo một đứa bé.

Mình đã nhờ anh em quen biết điều tra rồi, lúc cô ấy nhập cảnh có dẫn theo đứa bé, tên đăng ký của nó là Diệp Hình Tâm.”

...

Cô không còn nhớ lúc đó là mấy giờ, mấy phút, mấy giây nữa, cũng không nhớ mình đang ở đâu, bởi vì vào lúc đó, thời gian đã dừng lại, trời đất quay cuồng, dường như tất cả mọi thứ đều sụp đổ, tiêu tan trước mắt cô. Mới đây cô vẫn còn dương dương tự đắc về hạnh phúc mình đang có, nhưng chỉ trong chớp mắt nó đã bị xé tan nát, biến thành tro bụi tung bay trong không trung.

Cô nắm chặt cái điện thoại, cắn môi để cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô lạnh lùng nói, “Kiều Tịch Nhan, mình không tin. Dù cho Diệp Túc Bắc có mở miệng thừa nhận thì mình cũng không tin.”

Nói xong, cô tắt điện thoại.

Trái tim cô lúc đó đập như điên dại.

Tô Nham, sự trở về của cô quả là đáng sợ.

Hóa ra bao nhiêu năm qua, Cố Diễn Sinh cô vẫn không phải là đối thủ của cô ta.

23. Chương 23

Không biết có phải do ý trời không mà mấy ngày liền thành phố đều bị màn mưa bao phủ, hết tâm trạng của Diễn Sinh. Lúc thì mưa lay phây, lúc thì mưa như trút nước, lúc thì mưa rả rích, liên tục không ngừng. Trời mùa hè nóng bức trở nên mát mẻ hơn nhiều nhờ những trận mưa này.

Tâm trạng vui mừng của cả nhà sau đợt phẫu thuật đầu tiên đã dần dần lắng xuống. Sau khi phẫu thuật, Diệp Túc Đông đã khôi phục được ý thức. Mặc dù vẫn chưa nói được nhưng mọi người nói gì thì anh đều nghe được.

Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc cũng được tha về nhà. Chỉ vì trong lòng Cố Diễn Sinh đang chất chứa tâm sự nên cô không cảm thấy vui. Diệp Túc Bắc vừa về nhà lại phải đi công tác liền hai tuần. Trong hai tuần Diệp Túc Bắc đi công tác, Cố Diễn Sinh liên tục mất ngủ. Một mình nằm trên giường trần trọc mà không thể nào ngủ được, cô đành dậy đi dọn dẹp vệ sinh hết lần này đến lần khác. Từng góc ngách trong nhà cô đều cẩn thận lau chùi sạch sẽ đến không còn hạt bụi. Làm xong những việc đó, cô ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ. Ánh mặt trời buổi sớm đã lộ ra rực rỡ trong màn sương mỏng mảnh. Bình minh khiến cho tâm trạng bất an lo lắng của cô tạm chùng xuống trong chốc lát.

Sau khi đánh răng rửa mặt, thay quần áo, cô đi ra ngoài. Mưa vẫn rơi rả rích, mưa không to nhưng đủ để khiến đường trở nên khó đi. Cố Diễn Sinh không lái xe. Cô đi bộ đến một cửa hàng nhỏ không xa mua một ly sữa đậu nành nóng hổi. Diệp Túc Bắc không muốn cô mua sữa đậu nành ở ngoài. Anh nói ở ngoài điều kiện vệ sinh không đạt tiêu chuẩn, lại còn pha nhiều nước. Vì vậy Cố Diễn Sinh chỉ thỉnh thoảng nhân lúc anh không có nhà mới đi mua một lần.

Mặc dù Cố Diễn Sinh hay nổi cáu với Diệp Túc Bắc nhưng vẫn thường nghe lời anh. Diệp Túc Bắc dù đi đâu cũng mua quà về cho cô. Nước hoa, đồ trang sức, giày cao gót. Thực ra cô không thích những thứ đó.

Đúng là cô đã “đón nhận” bao nhiêu năm, nhưng thực ra cũng chỉ là một phía Diệp Túc Bắc nghĩ là cô thích.

Kiều Tịch Nhan thường nói rằng một người phụ nữ bắt đầu thay đổi vì một người đàn ông thì người phụ nữ đó coi như hoàn toàn tiêu đời, vì cô ấy sẽ từng bước, từng bước đánh mất chính bản thân mình.

Cố Diễn Sinh chưa bao giờ phản đối câu nói này, bởi vì giống như lời Kiều Tịch Nhan nói, cô đang từng bước, từng bước sắp đánh mất bản thân mình. Kết hôn với Diệp Túc Bắc lâu như vậy, cô đã sắp quên mất những thứ mà mình thực sự yêu thích. Cô thường dựa vào thân phận con dâu nhà họ Diệp, vợ của Diệp

Túc Bắc để đặt ra yêu cầu đối với bản thân, đến cuối cùng cô gần như đã quên mất rằng đặt trên hết những thân phận đó, thân phận quan trọng nhất của cô chính là Cố Diễm Sinh. Trước khi làm hài lòng Diệp Túc Bắc, người mà cô cần làm hài lòng đầu tiên chính là bản thân cô.

Diệp Túc Bắc đi công tác về vào chiều thứ hai. Anh xách hành lý gió bụi mệt mỏi từ sân bay về ngay nhà, quần áo còn chưa kịp thay, người ướt mẫm mồ hôi đã ôm ngay Cố Diễm Sinh vào lòng khi cô còn đang ngơ ngác nhìn anh. Trên cằm anh lún phún vài sợi râu, chạm vào mặt cô hơi ngứa. Dù trên người anh có một sự lạnh giá bên ngoài, Cố Diễm Sinh vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp. Trong lòng anh, Cố Diễm Sinh cảm thấy bình yên đến lạ.

Cố Diễm Sinh vốn có rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi, nhưng cuối cùng cô lại không nói gì cả. Cô trầm nghĩ trong lòng, có thể cô đã suy nghĩ quá nhiều, Diệp Túc Bắc đối với cô không có gì thay đổi, cô càng phải tin anh hơn.

Diệp Túc Bắc mang về một đôi búp bê pha lê, một nam một nữ, khi chúng dựa vào nhau sẽ phát sáng, đúng là rất đặc biệt. Cố Diễm Sinh thích quá không muốn rời tay, cô chơi rất lâu rồi mới đặt chúng lên bàn trang điểm. Buổi tối hai người ngồi ở đầu giường nói đủ thứ chuyện.

Diệp Túc Bắc nghiêng đầu, mỉm cười hỏi cô, “Lúc anh đi vắng, em có nhớ anh không?”

“Không nhớ lắm.” Đúng là cô không nhớ anh nhiều lắm, chỉ có điều là khi anh không ở bên cô, cô cảm thấy hơi bất an.

Ánh mắt Diệp Túc Bắc sầm xuống, anh không hài lòng trách móc, “Đúng là bà vợ chẳng có tình cảm gì cả”,

Cố Diễm Sinh mỉm cười, vòng tay qua eo anh, đầu dựa vào vai anh, không nói thêm gì nữa.

Diệp Túc Bắc ôm cô vào lòng, chỉ mới hai tuần không gặp mà hình như cô đã gầy đi một vòng ôm. Anh xột xa đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô, thì thầm “Lúc anh không có nhà, chắc em lại không ăn uống tử tế.”

Cố Diễm Sinh thấy ấm áp trong lòng, cô nói nghẹn ngào, “Vì vậy anh phải để ý đến em, nếu không ngày nào em cũng không ăn uống tử tế đâu.”

Đêm đó Cố Diễm Sinh ngủ rất ngon, cả đêm không mê man gì. Sự thiếu ngủ trong suốt hai tuần qua dường như đều được bù lại vào đêm đó. Đến hai giờ chiều hôm sau cô mới được Diệp Túc Bắc gọi dậy. Diệp Túc Bắc quỳ ở đầu giường, giụi vào tóc cô, “Dậy ăn cơm nào, em ngủ lâu quá rồi đấy.”

Cố Diễm Sinh mở đôi mắt ngái ngủ lim dim nhìn anh. Khuôn mặt cân đối của anh vẫn đẹp trai, sáng sủa như trước đây, khỏe miệng anh hơi mỉm cười, lúm đồng tiền bên trái lúc ẩn lúc hiện, đôi mắt đào hoa nhỏ và dài lúc này trông lại có cảm giác hài hòa đến kỳ lạ.

Vào lúc này, chuyện đã khiến cô phải suy nghĩ hai tuần qua bắt đầu tan biến như sương khói, cô đưa tay ra nắm lấy tay của Diệp Túc Bắc, trong lòng vô cùng bình yên.

Mặc kệ bạn gái cũ nào đó của anh, mặc kệ Diệp Hình Tâm nào đó của anh, rõ ràng là không liên quan gì đến cô, cô chỉ muốn đơn giản làm vợ anh mà thôi.

“Đêm tân hôn sau khi xa cách”, được chứng minh đầy đủ vào đêm thứ hai. Với thể lực mạnh mẽ của Diệp Túc Bắc, Cố Diễm Sinh phải liên tục xin tha. Cô hối hận đáng lẽ không nên chủ động trêu ghẹo anh.

Sức lực của người đàn ông này dạo này khiến cô phải trợn mắt, cứng họng mà chịu thua. Đến đêm cô ngủ mê man, mồ hôi đầm đìa mà vẫn chịu được.

Cũng không biết là mơ hay thật mà hình như cô nghe thấy Diệp Túc Bắc thở dài, rất nhẹ. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như Diệp Túc Bắc đã hôn vào môi cô. Hơi thở nóng ấm lướt nhẹ qua tai và cổ cô, khiến cô càng thêm mềm yếu.

Giọng nói ôn hòa mà điềm đạm của Diệp Túc Bắc văng vẳng, anh nói trầm ấm, “Chỉ cần tin anh là tốt rồi.”

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại, Diệp Túc Bắc đã chiếm mất cái nhà tắm. Tiếng nước chảy ào ào khiến Cố Diễm Sinh nghi ngờ, ký ức mờ mờ đêm hôm qua rốt cuộc là mơ hay là thực?

Khi cô còn chưa tìm ra câu trả lời thì chuông điện thoại của Diệp Túc Bắc reo. Cố Diễm Sinh liền cầm máy lên nghe.

“Tổng giám đốc Diệp, chào ông.” Vừa nghe máy đã thấy cách xưng hô hết sức kính trọng, Cố Diễm Sinh có hơi chút khó xử, vội vàng nói, “À, Diệp Túc Bắc đang bận, tôi là vợ anh ấy, ông có việc gì hay là lát nữa gọi lại?”

Đầu bên kia khi nghe thấy giọng phụ nữ cũng ngạc nhiên, sau đó nghe nói là vợ của Diệp Túc Bắc mới yên tâm, “Thực ra là thế này, tôi không gọi được điện thoại cho cô Vu, thư ký của Tổng giám đốc Diệp. Tôi là Trương Hoa ở ngân hàng CB. Tài khoản cá nhân của ông Diệp do ngân hàng tôi quản lý. Gần đây ngân hàng tôi có thay đổi, ông Diệp có mấy khoản tiền chuyển đến Zurich có vấn đề, mong ông Diệp nói cô Vu giành thời gian đến đây một chuyến.”

Cố Diễm Sinh chưa kịp trả lời gì, Diệp Túc Bắc đã đi từ phòng tắm ra, tay cầm khăn tắm lau tóc.

Cố Diễm Sinh đưa điện thoại cho anh, “Ngân hàng CB gọi, nói là tìm anh có việc.”

Diệp Túc Bắc ngó ra một giây, nhưng chỉ một giây là anh lại trở lại bình thường. Anh cầm điện thoại, nói vài câu lễ phép rồi cúp máy. Anh ngồi luôn bên cạnh giường, trùm cái khăn tắm lên đầu cô rồi bảo, “Đi tắm đi.”

Cố Diễm Sinh ngáp ngừng đứng lên. Trước khi vào phòng tắm, cô còn quay lại nhìn trộm anh một cái, Diệp Túc Bắc quả nhiên là giấu cô gọi điện thoại.

Bình thường Diệp Túc Bắc không giấu cô chuyện làm ăn. Ngân hàng này không đáng để cô nghi ngờ. Tài khoản có vấn đề cũng không đáng phải nghi ngờ. Điều khiến Cố Diễm Sinh nghi ngờ chỉ là nơi khoản tiền chuyển đến Zurich. Không phải Tô Nham mới từ Zurich trở về sao?

Tất cả giấy tờ cần thiết của Diệp Túc Bắc đều ở trong tay Cố Diễm Sinh. Cô đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng vẫn đến ngân hàng một chuyến.

Cô đã gặp người có tên Trương Hoa nói chuyện trong điện thoại. Đó là một thanh niên trẻ tuổi khiêm tốn và lễ phép. Mặc dù anh ta nhìn cô với ánh mắt đầy hoài nghi, nhưng vì cô có thể đưa ra tất cả các giấy tờ nên anh ta đã in cho cô bảng kê tất cả các khoản tiền chuyển đến và đi trong tài khoản của Diệp Túc Bắc.

Nhìn những con chữ trên mấy chục trang giấy in ra từ cái máy in màu xám, sắc mặt của Cố Diễm Sinh trắng bệch chẳng khác gì tờ giấy.

Bắt đầu từ năm Tô Nham ra đi, tài khoản của Diệp Túc Bắc mỗi năm đều có một khoản tiền chuyển theo định kỳ đến tài khoản ở Zurich của cô ta. Cố Diễm Sinh không muốn nghi ngờ điều gì. Nhưng giờ phút này cô vẫn cảm giác như đất trời quay cuồng, tất cả mọi thứ trước mắt như một cái mạng tơ vò cuộn chặt lấy cô, khiến cô gần như không thể cử động được. Rất lâu sau cô mới lấy lại được bộ mặt giả tạo, khiêm tốn, nhã nhặn nói, “Cảm ơn giám đốc Trương, hôm nay làm phiền ông quá.”

Rời khỏi ngân hàng, cô cảm thấy dưới chân như hư ảo, đi được vài bước là nước mắt tuôn trào.

Cô không hay khóc, cô luôn cho rằng mình có một trái tim đủ kiên cường. Nhưng vào lúc này, cô không thể kiểm soát được sự yếu đuối của bản thân mình nữa. Khóc một lúc lâu cô mới dần dần bình tĩnh lại. Cô hít sâu, xé nát những tờ kê khai đó rồi vứt vào thùng rác. Cô soi vào tấm kính phát sáng ở cửa hàng bên đường để chỉnh lại đầu tóc, quần áo rồi mỉm cười.

Buổi tối khi Diệp Túc Bắc về nhà, Cố Diễm Sinh đang ngồi bó gối xem tivi. Cô cầm điều khiển bấm mãi, bấm mãi, mỗi kênh cô không dừng lại lâu. Âm thanh ồn ào khiến suy nghĩ của cô càng thêm rối loạn. Tiếng Diệp Túc Bắc bước vào cửa cô cũng nghe thấy nhưng không quay đầu lại.

Diệp Túc Bắc cởi giày rồi đến ngồi bên cạnh cô, hỏi thăm dò, “Giám đốc Trương nói hôm nay em đến kiểm tra kê khai tài khoản của anh.”

Cố Diễm Sinh cười nhạt, “Đúng vậy, giám đốc Trương làm việc rất hiệu quả.”

Mặc kệ sự cười nhạo của cô, Diệp Túc Bắc nói tiếp, “Em không có gì muốn hỏi anh à?”

Cố Diễm Sinh liếc xéo anh một cái, ánh mắt ra vẻ bất cần, “Anh nghĩ em nên hỏi gì?” Cô tiện tay đặt cái điều khiển lên cái bàn nhỏ, điều khiển chạm vào mặt bàn bằng kính công nghiệp kêu “tinh” một tiếng. Tivi đang chiếu một vở kịch của Quỳnh Dao, nhân vật nam chính và nữ chính vì chuyện gì đó đang cãi nhau rất to, kích động đến mức hung hăng. Tiếng âm ĩ khiến cho giọng nói của Diệp Túc Bắc nghe mơ hồ không rõ.

“Sao em lại kiểm tra anh?”

Sắc mặt Cố Diễm Sinh lạnh như băng, “Em cũng rất hối hận.” Cô cười lạnh lùng giễu cợt, “Hóa ra chồng em giấu em làm bao nhiêu việc như vậy, vậy mà em không hề hay biết.”

Vẻ mặt u ám của cô khiến trong lòng Diệp Túc Bắc run rẩy. Anh đưa tay ra siết chặt cánh tay của cô, trong mắt ánh lên vẻ tàn ác ghê gớm, anh hỏi một cách quái gở, “Em có ý gì?”

Cố Diễm Sinh hất mạnh tay, muốn thoát khỏi sự kìm hãm của anh. Cô chỉ vào mặt Diệp Túc Bắc, nghiêng rằng nghiêng lợi gần, “Diệp Túc Bắc, tôi cho anh biết, trên đời này, không ai có thể vừa hưởng sự dịu dàng, vừa hưởng sự phong lưu, Cố Diễm Sinh này không phải là một cục đất cho anh thích nặn thế nào thì nặn đâu. Anh không cho tôi một sự giải thích hợp lý thì tôi sẽ tìm đến nhà họ Diệp các anh để tìm đấy.”

Nói xong cô về phòng và đóng sầm cửa lại.

Mấy ngày sau Cố Diễm Sinh vẫn không nói gì với Diệp Túc Bắc. Mỗi lần họ cãi nhau đều dùng phương thức chiến tranh lạnh để giải quyết. Bằng mặt không bằng lòng, đồng sàng dị mộng, kiểu sống này cô không còn lạ gì. Cố Diễm Sinh biết rằng cách xử lý của mình không phải là tốt nhất, nhưng cô cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn để xử lý.

Một người đàn ông liên tục trong ba năm liền gửi tiền cho bạn gái cũ đã ra nước ngoài, nói ra thì thấy đúng là cảm động tình người. Nhưng điều kiện phải là người đàn ông đó chưa có vợ.

Cố Diễm Sinh không nói việc này cho bất cứ ai, kể cả Kiều Tịch Nhan. Phụ nữ thường muốn theo đuổi tình yêu đẹp nhất trong lòng mình, giống như vị thần hoa thủy tiên Narcissus cứ theo đuổi cái bóng xinh đẹp của mình dưới nước, cuối cùng chết vì tuyệt vọng. Cố Diễm Sinh không muốn thừa nhận tình yêu của mình chỉ có thể tan thành tro bụi, không sót lại chút tàn dư nào.

Khi Lộ Lùng Quang hẹn gặp Cố Diễm Sinh, cô còn đang mua quà ở bên ngoài. Sắp tới ngày mừng thọ ông nội, cô cũng phải suy nghĩ một chút để chuẩn bị quà. Khi nghe nói Lộ Tùng Quang cũng muốn mua quà, cô không từ chối cuộc hẹn. Cô đứng ở cửa ra vào của cửa hàng đợi Lộ Tùng Quang. Không lâu sau, cái bóng cao lớn của Lộ Tùng Quang đã xuất hiện trong tầm mắt cô. Giọng nói của anh cũng vẫn ấm áp như vậy. Anh mỉm cười hỏi, “Đợi có lâu không?”

“Không. Em...” Cố Diễm Sinh vẫn chưa nói hết câu thì Lộ Tùng Quang bắt ngờ hét lên, “Diễm Sinh!”

Cố Diễm Sinh theo phản ứng ngẩng đầu lên, đôi bàn tay ấm nóng của Lộ Tùng Quang bắt ngờ bịt vào mắt cô. Mọi thứ trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại. Xung quanh trở nên yên lặng, chỉ nghe thấy giọng nói có phần hoảng hốt của Lộ Tùng Quang, “Đừng nhìn.”

Mặc dù động tác của Lộ Tùng Quang vô cùng nhanh nhẹn, nhưng Cố Diễm Sinh vẫn nhìn thấy thứ mà anh không muốn cho cô thấy. Cách đó không xa chính là Tô Nham đã nhiều năm không gặp. Nhiều năm không gặp mà khuôn mặt cô ấy lại càng xinh đẹp hơn. Cô ấy dắt theo một cô bé nhỏ xinh xắn. Cảnh tượng trông vô cùng đầm ấm. Điều duy nhất chướng mắt là người đứng bên cạnh chính là chồng của Cố Diễm Sinh—Diệp Túc Bắc.

24. Chương 24

Bàn tay của Lộ Tùng Quang nóng đến bỏng rát, nếu không tại sao Cố Diễm Sinh lại cảm thấy mắt có gì đó không ổn, dường như có dòng nước mắt chỉ trực tuôn ra. Cô lặng người đi hồi lâu, rồi một mối gỡ tay của

Lộ Tùng Quang ra. Cô cố gắng kiểm soát sự bất lực và đau đớn trong lòng, nói, “không cần che, em muốn nhìn.”

Trong mắt Lộ Tùng Quang ánh lên sự xót xa và thương hại. Nhưng Cố Diễm Sinh lại không để ý đến điều đó. Cô chỉ nhìn không chớp mắt vào cảnh tượng trông có vẻ đầm ấm ở đằng xa.

Cô bé nhỏ nhắn, đáng yêu mà Tô Nham dẫn theo đi đằng trước, Diệp Túc Bắc đi cách đó không xa. Anh vẫn lịch sự, nhã nhặn như vậy, đi đến chỗ đỗ xe cách đó không xa, chu đáo mở cửa ghế sau cho họ, rồi tự mình ngồi vào ghế lái phụ. Lái xe nổ máy. Cố Diễm Sinh cứ thế nhìn họ ngồi trong chiếc xe dùng ngày sinh của cô làm biển số phóng vụt đi.

Sự mỉa mai thật quá rõ ràng.

Cô tự cười giễu mình, vừa như nói với Lộ Tùng Quang, vừa như nói với chính mình, “biển số xe là ngày sinh nhật của em, thật mỉa mai.”

Lộ Tùng Quang im lặng, sau đó đưa ra một thỏi sô-cô-la, “Ăn sô-cô-la đi!”

Cố Diễm Sinh nhận lấy như một thói quen. Cô không nói gì, bóc giấy kẹo rồi bắt đầu ăn.

Đây là giao ước ngầm giữa họ từ rất nhiều năm trước. Hồi đó Cố Diễm Sinh thỉnh thoảng lại nghe tin về Diệp Túc Bắc, cô thường buồn bã rất lâu. Lộ Tùng Quang luôn chuẩn bị sẵn sô-cô-la. Các nhà tâm lý học đã nói rồi, sô-cô-la có thể chữa trị sự đau buồn.

Rõ ràng là sô-cô-la nhân hạt phỉ khá ngọt, vậy mà Cố Diễm Sinh lại cảm thấy đắng đến mức không thể nuốt nổi. Cô nhét từng miếng từng miếng vào miệng, hết lần này đến lần khác kiềm chế cơn xúc động muốn òa khóc của mình.

Lộ Tùng Quang thấy vậy thở dài. Anh vẫn dịu dàng như vậy. Anh không hỏi gì, đưa tay ra kéo cô vào lòng. Anh vẫn giống như bao nhiêu năm trước hát bên tai cô, vỗ về cô như một đứa bé vậy.

Trong giây phút Cố Diễm Sinh được anh kéo vào lòng, nước mắt cô tuôn trào như dòng nham thạch. Cô cắn chặt môi, để mặc cho nước mắt lăn dài mà không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Lộ Tùng Quang hát hết bài này đến bài khác, đến khi Cố Diễm Sinh cảm thấy hơi buồn ngủ. Cô lẩm bẩm như nói tự nói với chính mình, “Sao lại như vậy? Rõ ràng là không nên như vậy mà.”

Lộ Tùng Quang xót xa kéo đầu cô vào vai mình, than thở một cách bất lực, “Có thật là yêu anh ta đến vậy không?”

Cố Diễm Sinh không trả lời. Trong mắt cô chỉ có người đàn ông vừa mở cửa xe cho Tô Nham.

Sự nheo nhẽ của anh, sự chu đáo của anh, sự dịu dàng của anh chẳng phải là lý do để cô yêu anh sâu đậm hay sao? Sao bây giờ lại trở nên chướng mắt như vậy?

Cô khóc mệt lả rồi dùng tay lau nước mắt. Lúc này mới phát hiện cái áo sơ mi sạch sẽ của Lộ Tùng Quang đã dính đầy nước mắt, nước mũi và sô-cô-la của cô. Cô hơi áy náy nhìn Lộ Tùng Quang, “Em xin lỗi.”

Lộ Tùng Quang không nề hà gì, ưỡn ngực nói, “Không sao, anh đã nói anh mãi mãi là cái thùng rác của một mình Cố Diễm Sinh. Chỉ cần Cố Diễm Sinh muốn khóc, muốn mắng thì anh lúc nào cũng ở bên.”

Trong lúc yếu mềm nhất, cô thực sự không chịu đựng được sự tán tỉnh của Lộ Tùng Quang. Cô ngoảnh đầu đi, “Bây giờ em muốn yên tĩnh một mình.”

“Ok, anh đi vậy.” Lộ Tùng Quang nói rất nhẹ nhàng và ngay lập tức thực hiện điều đó. Anh không nói một câu tạm biệt mà quay người đi luôn.

Nhìn bóng anh rời đi, Cố Diễm Sinh đứng ngây ra hồi lâu, cho đến khi cô rời đi.

Chỉ có điều cô không biết, Lộ Tùng Quang không đi xa. Anh trốn trong góc nhìn cô, cho đến khi cô đi khuất rồi anh mới đi. Thực ra, sự ích kỷ khi yêu một người, anh luôn là người hiểu rõ hơn cô.

Cố Diễm Sinh lái xe đến ngôi trường mà lâu rồi cô chưa quay lại. Không biết có phải vì ký ức ở đó quá sâu đậm hay không mà mỗi lần gặp chuyện đau lòng cô lại muốn về đó ngồi một lúc mới lấy lại được bình tĩnh.

Cô mua năm lon bia Tuyết Hoa ở siêu thị nhỏ trong nhà ăn. Một mình cô trèo lên tầng đá cao nhất trên dốc tình nhân ngồi lặng lẽ.

Trước đây khi còn đi học, cô thích ngồi ở đây ngắm cảnh nhất. Bây giờ lớn rồi, ra ngoài lúc nào cũng mặc váy và đi giày cao gót hợp với thân phận nên leo trèo không tiện. Cô buộc váy thành một túm bó sát người, tháo giày cao gót ra xách trên tay rồi trèo lên tầng đá to.

Phong cảnh khuôn viên trường rộng bát ngát. Cây cối xanh tươi, hoa cỏ rậm rạp, không khí tươi mới ùa vào mũi cô. Sự tươi mới ngấm ngấm đó khiến cơn đau đầu của cô dịu đi một chút.

Cô mở một lon bia, những giọt bia đắng ngắt tràn vào trong họng, cồn rượu thiêu đốt tất cả mọi cơ quan trong cơ thể cô.

Đầu óc cô trống rỗng, ánh mắt của cô dừng lại ở hồ nước cách đó không xa. Trong hồ nhân tạo trồng mấy cây sen trắng nhỏ, trông thật hiu hắt và quạnh quẽ. Không biết có hai con vịt trời ở đâu đến đùa nghịch trong hồ nước, thỉnh thoảng chúng lặn xuống nước, thỉnh thoảng lại ngoi lên trên mặt nước.

“Một mình ra đây uống bia à? Sao không gọi mình?” Giọng nói của Kiều Tịch Nhan vang lên từ đằng sau. Cố Diễn Sinh không quay đầu lại, ngồi dịch sang bên trái, thờ ơ hỏi, “Lộ Tùng Quang bảo cậu đến à?”

Kiều Tịch Nhan chống tay nhảy lên rồi ngồi xuống bên cạnh cô, cất lời khen, “Anh ấy hiểu cậu thật đấy”. Vậy là cô ấy mặc nhiên thừa nhận sự suy đoán của cô.

Cố Diễn Sinh cười không nói gì, cứ thế uống bia.

Kiều Tịch Nhan nhíu mày ngăn lại, “Uống rượu giải sầu không phải là phong cách của cậu.”

Mắt cô trống rỗng nhìn ra hồ nước, cười nhạt, “Người đau buồn uống không say được.”

“Việc gì phải như vậy chứ?” Kiều Tịch Nhan than thở.

Cố Diễn Sinh lắc đầu, “Anh ấy luôn là một giấc mơ không có thật của mình. Ở bên cạnh anh ấy lâu rồi, mình cứ tưởng anh ấy là của mình rồi.” Cô tự cười nhạo mình, “Hóa ra bị tài xế xe Mercedes lái đi lâu rồi. Mình quên mất mình là ô tô.”

“Đứa bé đó... là con anh ấy sao?” Kiều Tịch Nhan thận trọng hỏi.

“Vấn đề đó đối với mình không quan trọng.” Cô ném lon bia đã uống hết đi rồi lại mở một lon khác.

“Đứa bé đó có phải là con anh ấy không đối với mình không quan trọng. Đúng là mình quan tâm tới quá khứ của anh ấy với Tô Nham, nhưng mình còn quan tâm đến anh ấy nhiều hơn. Anh ấy và Tô Nham có con, được thôi, mình có thể rút lui, ba năm trước anh ấy có thể nói cho mình biết. Nhưng anh ấy đã chọn mình, vậy thì phải cho mình biết tất cả chứ. Đứa con của Tô Nham anh ấy muốn nhận thì mình cũng có thể chấp nhận. Anh ấy xấu hổ, muốn chăm sóc cho hai mẹ con họ, mình cũng không ngăn cản. Nhưng sao anh ấy lại giấu mình?” Cô nhìn Kiều Tịch Nhan chằm chằm, thắc mắc hỏi, “Tiểu Kiều, chúng mình kết hôn ba năm nay rồi, nhưng cái gì anh ấy cũng giấu mình.” Cố Diễn Sinh cũng không muốn nghi ngờ Diệp Túc Bắc, không muốn nghi ngờ cuộc hôn nhân này, nhưng tất cả đều đã rõ như ban ngày, cô buộc phải thừa nhận. Nhưng cô vẫn một mực không tin sự chiều chuộng không có giới hạn của Diệp Túc Bắc giành cho cô suốt ba năm qua là giả.

Kiều Tịch Nhan yên lặng hồi lâu, chậm rãi nói, “Hay là mình đi tìm Tô Nham nói chuyện.”

Cố Diễn Sinh cười đau khổ, “Không liên quan đến cô ấy.”

Kiểu cười gượng gạo của cô khiến Kiều Tịch Nhan thấy chướng mắt. Cô nói, “Cậu đừng có cười đau khổ với mình. Thà cậu khóc còn hơn.”

“Tiểu Kiều, mình khóc quá nhiều rồi. Tất cả nước mắt của cuộc đời mình đều đã chảy vì Diệp Túc Bắc.”

“Hay là mình đi tìm bọn họ nói chuyện?”

“Nói cái gì?” Cố Diễn Sinh tiếp tục cười, “Như cậu đón ‘em trai’ sao? Hay là để mình chua xót, nước mắt giàn giụa nói, ‘Hoàng thượng, ngài có còn nhớ sen Hạ Vũ bên bờ hồ Đại Minh năm đó không?’ à?”

Rõ ràng là có ý chế nhạo nhưng Kiều Tịch Nhan không cười nổi. Cô biết Cố Diễn Sinh có nỗi khổ không nói ra được nên cô không hỏi gì nữa. Hồi đó Cố Diễn Sinh yêu say đắm Diệp Túc Bắc thế nào không phải cô không biết. Càng biết những gì họ đã trải qua, cô lại càng không biết phải an ủi Cố Diễn Sinh như thế nào. Tất cả những lời nói ra đến miệng lại biến thành một tiếng thở dài.

Cố Diễn Sinh cũng không để ý gì đến sự im lặng của Kiều Tịch Nhan. Đôi mắt trống rỗng, cô tự nói với mình, “Trình Linh Tố[1] trả giá cả tính mạng vì Hồ Phi, nhưng vẫn không thể sánh bằng Viên Tử Y mà anh ta yêu quý nhất. Dù Hồ Phi có khắc trên bia mộ của cô ta chữ ‘ái thiếp’, thì sao nào? Rốt cuộc cũng chỉ là một nấm mộ hào nhoáng mà thôi.”

“ ... ”

[1] Các nhân vật trong tiểu thuyết Phi hồ ngoại truyện của Kim Dung.

Cố Diễn Sinh uống hết bia rồi cuối cùng cũng về nhà. Quả đúng như cô ấy nói, người đau buồn uống thế nào cũng không say.

Ngoài cảm thấy dạ dày hơi cồn cào ra, cô không cảm thấy say tí nào.

Không ăn gì nhưng cũng không thấy đói. Về đến nhà, cô tắm xong rồi lên giường nằm.

Diệp Túc Bắc vẫn chưa về. Tất nhiên Cố Diễn Sinh không đợi anh mà ngủ luôn. Ban ngày xảy ra quá nhiều chuyện, nhiều đến mức ngoài sức chịu đựng của cô. Cô là một cô gái đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Nghĩ ngợi quá nhiều đúng là không hợp với cô.

Cố Diễn Sinh suy nghĩ rồi bời. Cô từ từ thiếp đi.

Vì ngủ không say nên khi Diệp Túc Bắc về chui vào trong chăn, hơi lạnh lập tức làm cô tỉnh lại.

Diệp Túc Bắc tưởng cô đã ngủ say, sờ thấy chân tay cô vẫn rất lạnh liền ôm cô vào lòng. Cố Diễn Sinh lúc đó đã tỉnh liền phản kháng theo bản năng. Điều đó khiến Diệp Túc Bắc nhận ra cô vẫn còn thức.

Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng buông Cố Diễn Sinh ra, quay người đi. Cố Diễn Sinh chui cả đầu vào chăn. Diệp Túc Bắc người rất nóng, vừa chui vào chăn không lâu đã làm cho chăn ấm hắt lên. Hơi thở trong lành của Diệp Túc Bắc phả ra khắp nơi, khiến Diễn Sinh thấy ngọt ngào.

Cô thở dài, rồi đột ngột lên tiếng trong căn phòng tối, “Chiều nay đi đâu?”

Diệp Túc Bắc vẫn quay lưng vào cô, “Công ty.”

“Vậy sao?” Câu hỏi nghi ngờ của cô dường như là nghi ngờ anh, mà lại càng giống như nghi ngờ chính mình. Giọng nói của cô trống rỗng. Giống như một bông hoa sắp lụi tàn bất ngờ tỏa ra hương thơm cuối cùng, cô cười nhạo báng, “Vất vả rồi.” Cô không hỏi gì nữa. Cô cố gắng tự nhủ mình không được nghĩ ngợi gì nữa. Cô quay người lại, đối diện với đôi vai rộng của Diệp Túc Bắc, dùng bàn tay ước lượng độ rộng của vai anh. Cô không dám chạm hẳn vào, chỉ đo trong không trung và ở khoảng cách gần. Cô cất giọng run run, “Diệp Túc Bắc, chúng ta kết hôn bao lâu rồi?”

“Ba năm, một trăm bảy mươi hai ngày.”

“Nhớ rõ thật đấy.” Cố Diễn Sinh tạm thời bình tĩnh lại. Đây là lần đầu tiên anh có thể nói chính xác về thời gian họ kết hôn.

Diệp Túc Bắc không quay người lại, vẫn nằm quay lưng vào cô, nhưng lời nói của Cố Diễn Sinh giống như nhiều con sâu nhỏ, ngo ngoáy lúc nhanh lúc chậm trong lòng, khiến anh ngứa ngáy khó chịu.

Cố Diễn Sinh vẫn rụt rè. Đối mặt với Diệp Túc Bắc, cô luôn cẩn thận không để sự bi lụy của mình biểu hiện ra quá nhiều. Bởi vì tình cảm không được đáp lại, cô đã quen thu nó lại.

“Nếu chúng ta chia tay, liệu mọi chuyện có tốt hơn không?” Giọng nói của Cố Diễn Sinh bình tĩnh đến mức cô cũng cảm thấy khó tin. Chính cô đã nuông chiều làm hư anh, khiến anh nghiễm nhiên cho rằng có một người cả đời canh giữ anh, coi anh là trung tâm để sống.

Cuối cùng cô cũng không thể làm cây hoa lẳng tiêu dựa dẫm vào anh, vậy thì cứ để cô làm một hạt cát trong biển người mệnh mông của anh.

Cô tiếp tục lạnh lùng nói, “Hôm nay em thấy anh dẫn Tô Nham và con đi mua sắm. Em thấy cuộc hôn nhân của chúng ta bắt đầu chật chội rồi. Mà em không thể như biển rộng đón nhận tất cả các dòng sông được.”

25. Chương 25

26. Chương 26

Cô vẫn yêu Diệp Túc Bắc tha thiết. Điều này cô không hề nghi ngờ. Bởi khi nào Diệp Túc Bắc không về nhà, cô lại mất ngủ triền miên. Dù muộn thế nào, chỉ cần Diệp Túc Bắc về là cô có thể ngủ thiếp đi. Mùi của Diệp Túc Bắc còn hiệu quả và tác dụng nhanh hơn cả thuốc an thần.

Cô rõ ràng đã chán ngấy kiểu dựa vào người khác để tồn tại. Nhưng cô lại hoàn toàn không thể kiểm soát được mình. Yêu một người đến mức việc hít thở của mình mà dường như không phải là vì mình nữa. Có lẽ cô không bao giờ thắng được Diệp Túc Bắc. Bởi vì chỉ cần anh không chịu được nữa thì có thể nói một câu “chia tay” nhẹ như không, còn Cố Diễn Sinh thì vĩnh viễn không bao giờ có được sự quyết đoán đó. Dù cô có nói ra từ chia tay thì trong tiềm thức vẫn hy vọng anh ở lại. Cô biết mình như vậy người khác nhìn vào sẽ thấy không ra làm sao.

Quá yêu một người thì đến cuối cùng tình yêu đến tận xương tủy đó chỉ có thể trở thành sợi dây trói buộc. Cố Diễn Sinh không thoát ra được bởi vì cô không thể loại bỏ Diệp Túc Bắc khỏi trái tim mình.

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, tất cả các giáo viên được gọi đến trường để họp. Hạ Diên Kính lâu không gặp cũng đã xuất viện, chỉ có điều trong chân vẫn còn một cái đinh, đi lại vẫn chưa được nhanh nhẹn.

Nhìn thấy Cố Diễn Sinh, cô ấy rất phấn khởi, cứ kéo Cố Diễn Sinh đi dạo. Nhìn Hạ Diên Kính bước đi khập khiễng, Cố Diễn Sinh dở khóc dở cười, cô đành phải thoái thác là mình đã có hẹn. Không ngờ Hạ Diên Kính vốn dễ bị lừa vậy mà lại nằng nặc đòi cô phải nói ra người đó là ai. Khi đang bị quấy nhiễu không có cách nào thoát thì chuông điện thoại của Cố Diễn Sinh reo lên như cứu mạng.

Chưa kịp nghe rõ ai hẹn gặp, cũng chưa kịp nghe rõ là phải làm việc gì, Cố Diễn Sinh đã thoải mái trả lời: được, được, được.

Hạ Diên Kính ngồi bên cạnh đành phải xị mặt bỏ qua.

Họp xong, cô vừa ra khỏi cửa đã giật mình khi thấy Lộ Tùng Quang đang đứng dựa vào chiếc Land Rover ở cổng trường. Lúc đó nào cô mới bắt đầu hoạt động. Hóa ra cuộc điện thoại cứu mạng lúc nãy chính là do anh gọi. Nếu sớm biết lại là củ khoai lang nóng bỏng tay này thì cô đi cùng Hạ Diên Kính còn hơn, quá lắm cũng chỉ là phải phục vụ cô ấy. Bây giờ thì lại càng tồi tệ hơn. Ngồi trong xe của Lộ Tùng Quang, Cố Diễn Sinh cứ để hồn lang thang mãi tận đâu.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Lộ Tùng Quang ngồi ghế lái xe im lặng từ nãy đến giờ bất ngờ hỏi, “Từ lúc lên xe tới giờ không thấy nói câu gì?”

Cố Diễn Sinh tỉnh người lại, liếc khuôn mặt nhìn nghiêng của Lộ Tùng Quang đang tập trung lái xe. Rõ ràng vẫn là khuôn mặt tươi cười giống hệt như trước đây vậy mà Cố Diễn Sinh lại cảm thấy có gì đó hơi khác.

Không khí đặc quánh trong xe khiến cô hơi bối rối, cô trả lời có vẻ gượng gạo, “Sắp hết kỳ nghỉ hè rồi, lại phải đi làm nên hơi chán.”

“Em chắc là lý do đó chứ?”

Cố Diễn Sinh biết anh định nói gì, bỗng nhiên muốn cãi lại, cô lạnh lùng, “Nếu không thì anh nghĩ là gì? Lộ Tùng Quang, anh thích chia sẻ vào chuyện của người khác từ lúc nào vậy?”

Lộ Tùng Quang quay đầu sang, chau mày, “Cố Diễn Sinh, anh quan tâm đến em. Em và Diệp Túc Bắc.”

Chưa đợi anh nói hết câu, Cố Diễn Sinh lạnh lùng ngắt lời, “Lộ Tùng Quang, liên quan gì đến anh.” Đầu cô nóng bừng, cảm giác khó chịu về những chuyện gần đây bỗng trào hết ra, cô khó chịu, “Anh đến xem chuyện cười của em à? Bây giờ anh rất vui đúng không? Hồi đó em bắt chấp tất cả chia tay với anh, làm anh mất mặt. Có phải bây giờ anh thấy em đang bị báo ứng đúng không?” Cô trợn mắt, mày chau lại. Trong lúc không kiểm soát, giọng nói của cô cũng cao gấp mấy lần.

Lộ Tùng Quang không phản bác gì. Anh tỏ ra lạnh lùng, cố bình tĩnh. Anh hất mạnh vô lăng, cua gấp, lái xe vào lề đường. Theo quán tính người Cố Diễn Sinh lao mạnh về phía trước. Tim cô đập mạnh, hơi thở lúc đó như ngừng lại, tất cả các giác quan đều mất phản ứng. Chỉ thấy sự đau đớn trong cổ họng và mắt là rõ rệt.

Gió đêm thổi tung những chiếc lá rụng, lúc này xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Sự yên tĩnh bất ngờ này khiến cho tất cả ý thức của con người trở nên lơ mơ. Toàn thân Cố Diễn Sinh co cứng lại vì sợ.

“Kít!” Một tiếng phanh xe vọng lại từ con đường ngoại ô trống trải. Khi tất cả trở lại yên tĩnh. Cố Diễn Sinh không kiềm chế được sự nóng giận nữa, cô ngẩng cao đầu tức giận, tay kéo mạnh dây an toàn ra, không thể kiểm soát được cơn cuồng nộ, “Lộ Tùng Quang, anh định làm gì? Anh điên rồi à?” cô dứt được dây an toàn ra, hăm hăm mở cửa xe. Không ngờ Lộ Tùng Quang lại khóa cửa xe “cách” một tiếng. Anh rút từ cốp đựng đồ ra một tờ giấy ném vào trước mặt Cố Diễn Sinh, “Em muốn nghĩ anh là người thế nào cũng được! Chỉ có điều đến anh cũng lấy được tờ giám định này! Em còn định tự lừa dối mình đến bao giờ nữa?”

Cố Diễn Sinh khựng lại, đôi mắt xinh đẹp mở to, cô chưa bao giờ thấy Lộ Tùng Quang tức giận. Anh là người đến cả lúc đau buồn cũng vẫn cười, vậy mà lúc này lại đang giận dữ đến run cả người.

Cố Diễn Sinh bắt đầu hối hận vì đã trút giận lên anh. Rõ ràng là mọi chuyện không liên quan gì đến anh. Mãi hồi lâu cô mới định thần lại, cầm lấy tờ giấy mà anh ném cho cô. Cô không mở ra mà chỉ hỏi, “Đây là cái gì?”

“Giám định ADN.”

Cố Diễn Sinh như bị sét đánh ngang tai, mất hết cả khả năng suy nghĩ. Cô chỉ nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Rất lâu sau cô mới gượng trấn tĩnh, “Em không đọc thứ này.” Nói xong, cô xé nát tờ giấy. Tiếng xé giấy trên con đường vắng vẻ nghe đến chói tai. Cố Diễn Sinh xé nát tờ giấy xong ấn cửa kính ô tô, tung hết vụn giấy ra ngoài. Mặt cô không thể hiện cảm xúc nào, chỉ có điều giọng nói thì run rẩy, “Những thứ này em sẽ không xem, em đã nhận lời với Diệp Túc Bắc là tin anh ấy rồi, sau này đừng cho em xem những thứ này nữa!”

Lộ Tùng Quang cuối cùng cũng quay đầu lại, đôi mắt màu nâu sẫm lúc này cũng trở nên sâu thẳm không đáy, “Nếu em thật sự tin thì em hãy giả vờ hạnh phúc một chút, hãy cười lên, nếu không anh sẽ bắt chấp tất cả để chia rẽ bọn em.”

Chương 26

Sự mất kiểm soát của Lộ Tùng Quang lại khiến tâm trạng như tê dại của Cố Diễn Sinh trở nên bình tĩnh.

Cô nhìn Lộ Tùng Quang chăm chăm, gần từng tiếng một, “Lộ Tùng Quang, em không có nghĩa vụ phải cười với bất kỳ ai. Dù cho Diệp Túc Bắc làm việc gì sai, dù cuộc hôn nhân của bọn em có vấn đề thì cũng không cần anh phải nhúng tay vào. Em cũng không vì lý do đó mà buông thả bản thân mình.” Cô thở dài, “Em sẽ không trả thù anh ấy, cũng không giả vờ hạnh phúc. Anh biết đấy, em không bao giờ đem sai lầm của người khác ra để trừng phạt chính mình.”

“Vậy sao?” Lộ Tùng Quang làm như đã hiểu. Khóe miệng anh toát lên một nụ cười đầy ẩn ý, “Vậy thì anh sẽ chờ xem.”

“Chẳng phải anh muốn xem chuyện cười sao?”

“Sao anh lại thể được chứ?” Sắc mặt của Lộ Tùng Quang lạnh như băng, biểu hiện trên mặt không còn trấn tĩnh như thường nữa. Tay anh nắm chặt vô lăng, những đường gân xanh trên mu bàn tay hằn lên.

“Cố Diễn Sinh, em đừng tưởng là đã hiểu anh.”

Câu nói đó như một cái gai chặn ngay cổ họng Cố Diễm Sinh. Cô thấy hơi khó tin là Lộ Tùng Quang lại nói ra những lời đó. Mãi lâu sau cô mới định thần lại, lạnh lùng thốt ra hai tiếng, “Mở cửa.”

Lộ Tùng Quang không quay đầu lại, nở má, “Để anh đưa em về.”

* * *

Trên đường đi, hai người không nói thêm gì nữa. Trong xe trở lại yên lặng như lúc đầu. Cả hai đều muốn ép người khác, họ cũng rất biết kiềm chế cảm xúc.

Cố Diễm Sinh hơi áy náy và cảm kích Lộ Tùng Quang. Vào lúc u ám nhất của cuộc đời cô, nếu không nhờ Lộ Tùng Quang ở bên quan tâm chăm sóc, che chở cho cô từng li từng tí thì có lẽ cô đã không được thanh thản như bây giờ.

Sắc màu rực rỡ duy nhất trong quãng thời gian khó khăn nhất thời đại học của cô có lẽ là do Lộ Tùng Quang vẽ nên. Nói Lộ Tùng Quang là bạn tâm giao của cô thì đúng hơn là người yêu.

Lộ Tùng Quang hiểu cô thích gì, hiểu cô ghét gì nhưng chỉ duy nhất không hiểu sự cố chấp của cô. Vì vậy anh chỉ có thể vẽ ra những sự rực rỡ chứ không thể nào che đi được sự ảm đạm đó.

* * *

Cố Diễm Sinh về nhà không bật đèn, cô mệt mỏi rã rời, ngồi tựa lưng vào sofa. Diệp Túc Bắc vẫn chưa về, xung quanh vô cùng vắng lặng. Trong ngôi nhà trống rỗng không hề có chút sinh khí nào. Trong bóng tối, tất cả các vật dụng lặng yên nằm ở vị trí cũ. Ánh trăng sáng vàng vạc bên ngoài cửa sổ rọi vào phòng. Đúng là một bức tranh khiến lòng người tĩnh lặng, nhưng Cố Diễm Sinh lại cảm thấy sợ hãi.

Trên tủ đứng có lọ hoa lưu ly. Vì không được chăm chút nên hoa đã bắt đầu héo. Cố Diễm Sinh nhấc hoa ra ném vào thùng rác. Giọt nước giá lạnh ở cuối bình rơi vào chân. Cảm giác lạnh lạnh khiến toàn thân cô run lên. Mãi sau, cô lại nhặt hoa từ trong thùng rác ra, cắm lại vào lọ.

Cô cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, rõ ràng là hoa đã tàn rồi, vậy mà cô còn không chịu vứt đi.

Những người đi học cắm hoa đều là những quý bà giàu có thuộc tầng lớp trên của xã hội. Ai cũng muốn chứng minh mình có thẩm mỹ cao nên rất chú tâm học. Chỉ có Cố Diễm Sinh là chẳng có hứng thú gì nên thường buồn ngủ. Khi cô ôm một bó hoa cắt tỉa lung tung, cô nghe giáo viên dạy cắm hoa nhã nhặn giảng, “Hoa lưu ly còn gọi là hoa xin đừng quên em, ý nghĩa của hoa rất đẹp, nghĩa là trái tim vĩnh viễn không thay đổi.”

Lúc đó trong tay Cố Diễm Sinh đang cầm cả một bó hoa nhỏ màu tím, mùi không thơm mấy, bông hoa cũng bình thường. Nhưng vì ý nghĩa của loài hoa này mà cô có cảm tình với nó. Hóa ra bó hoa nhỏ màu tím này lại có ngụ ý cố chấp như vậy, “vĩnh viễn” là từ mà người ta luôn hướng về. Kể từ đó, ba năm qua Cố Diễm Sinh luôn cắm loại hoa này trong nhà.

Diệp Túc Bắc chưa bao giờ nhận ra suy nghĩ này của cô. Có lần thấy cô ôm bó hoa về, anh nói, “Hóa ra em thích màu tím à? Anh lại cứ tưởng em thích màu xanh.”

Cố Diễm Sinh cười cười, không thừa nhận mà cũng không phản đối. Sau đó cô có rất nhiều đồ màu tím: quần áo, giày dép, túi xách. Nhưng cô chưa bao giờ cho Diệp Túc Bắc biết cô chỉ thích ý nghĩa của hoa lưu ly mà thôi.

Trên đời này làm gì có cái gì vĩnh viễn không thay đổi? Tình yêu cũng thường hết thịnh lại suy. Cố Diễm Sinh cứ cố chấp không chịu tỉnh lại, nên cuối cùng chỉ như con tằm tự trói mình.

* * *

Tối hôm đó, Diệp Túc Bắc cả đêm không về, Cố Diễm Sinh mất ngủ cả đêm.

Cô không gọi điện cho Diệp Túc Bắc, Diệp Túc Bắc cũng không gọi cho cô. Giống như một cuộc giằng co thăm lặng, ai lao vào quan tâm trước thì người đó thua.

Hôm sau, trời chưa sáng rõ, Cố Diễm Sinh đã bắt đầu tập yoga. Kể từ khi bắt đầu mất ngủ, cô đã học rất nhiều thứ để giết thời gian. Đêm dài lê thê, cô không thể cứ trằn trọc mãi trên giường.

Tập Yoga xong, Cố Diễm Sinh cảm thấy chán nản liền xách túi ra khỏi nhà.

Đi dạo suốt mấy giờ đồng hồ bên ngoài, Cố Diễm Sinh cũng không biết là mình đã đi những đâu. Cuối cùng cô dừng bước ở trước cửa hàng bán báo.

Trên tay vẫn cầm cốc cà phê Latte mua ở cửa hàng Starbucks, Cố Diễm Sinh chăm chú xem những tờ báo thuộc thể loại văn hóa.

Đá trong cốc đã tan chảy, hơi nước lạnh thấm qua cốc làm ướt đôi tay Cố Diễm Sinh.

“Ấy, cô gái, nước sắp nhỏ vào sách của tôi rồi, mua đi, nếu không thì cầm xa ra.” Ông già bán báo sốt ruột nhìn Diễm Sinh. Ông sợ cô gái trông có vẻ ngơ ngẩn này làm bẩn sách.

Cố Diễm Sinh không để ý gì đến vẻ khinh thường của ông ta.

“Tôi mua cái này.” Cô chỉ vào tờ báo.

* * *

Ngồi trên cái ghế dài dành cho người đi bộ ngồi nghỉ xung quanh quảng trường, Cố Diễm Sinh chăm chú giờ xem tờ tạp chí.

Ở trang nhất có một bức ảnh của Diệp Túc Bắc. Ảnh không lớn nhưng rất dễ thấy. Trong bức ảnh, anh chải kiểu đầu rất cầu kỳ, mặt cười theo kiểu xã giao, nốt ruồi nhỏ ở cạnh chân mày bị xóa đi mất. Cấu trúc cả bức ảnh rất hoàn hảo nhưng lại khiến Cố Diễm Sinh bỗng chốc cảm thấy người này sao mà xa lạ.

Giở vào trong, có cả một trang nói đến Diệp Túc Bắc. Cố Diễm Sinh đọc rất kỹ.

Người cả đêm không về, hóa ra là vào bệnh viện.

Con của Tô Nham cấp cứu vào bệnh viện, Diệp Túc Bắc sau đó cũng theo vào ngay. Anh bị người phóng viên đang phỏng vấn công nhân bị thương ở công trường bắt gặp.

Cả bài báo là những gì mà phóng viên đó “mắt thấy tai nghe” ví dụ như Diệp Túc Bắc “khuôn mặt lo lắng”, Tô Nham nước mắt lưng tròng, dựa đầu vào vai của anh nức nở.

Bên dưới còn có phần hệ gia đình Diệp Túc Bắc, đến cô là vợ của anh cũng không thể may mắn thoát khỏi. Báo còn đăng cả bức ảnh tốt nghiệp trung học của cô. Cô mặc đồng phục học sinh, khuôn mặt cười trong sáng.

Tiêu đề khá nổi bật, những chữ in to màu đỏ tươi giống như máu, nhe nanh múa vuốt như trực tấn công cô.

“Cháu út của Diệp soái có con riêng bị bại lộ!”

* * *

Cô nhẹ nhàng gấp tờ tạp chí lại. Cuối cùng cô đã biết sự lạ lẫm cực độ này là từ đâu mà có. Rõ ràng là đôi mắt mà cô nhớ rõ. Những ký ức sáng rực như que hàn đỏ lửa lúc này đã nguội lạnh chẳng khác gì tro tàn.

Giống như mối quan hệ của họ.

Lúc đó chuông điện thoại vang lên, Diễm Sinh tê dại rút điện thoại từ trong túi ra.

“Cố Diễm Sinh, cậu đang ở đâu vậy?” Giọng Kiều Tịch Nhan vang lên gấp gáp trong điện thoại.

“Ở ngoài, đang đi dạo.” Diễm Sinh trầm giọng xuống để che giấu sự rầu rĩ trong giọng nói.

“Cậu đọc báo hôm nay chưa?”

Cố Diễm Sinh hờ hững trả lời, “Đọc rồi!”

Thái độ của Kiều Tịch Nhan còn kích động hơn cả Cố Diễm Sinh. Cô ấy gào lên trong điện thoại, “Bây giờ cậu đang ở đâu? Mình đến đón cậu! Chúng ta đi tìm tên Diệp Túc Bắc đê tiện đó.”

“Tiểu Kiều, mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng việc này cậu cứ mặc kệ mình.” Nói xong, cô tắt máy, hít sâu, ném tờ tạp chí vừa xem vào thùng rác. Sau đó cô đứng dậy rời đi.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng lung linh rực rỡ, không khí có vẻ lãng đãng, khiến Cố Diễn Sinh cảm thấy mơ màng.

* * *

Mười phút sau, đột nhiên cô nhận ra mình đã bỏ qua thứ gì đó.

Trái tim cô bỗng chốc nhảy lên tận cổ họng. Cô lập tức gọi lại cho Kiều Tịch Nhan, giọng phụ nữ trong ống nghe vang lên, “Xin lỗi, số điện thoại bạn đang gọi đã tắt máy.” Cố Diễn Sinh, “Xì”, một tiếng thật mạnh rồi lập tức gọi điện cho Vu Hân Lan, chưa đợi cô ấy nói, Cố Diễn Sinh đã gào lên

“Địa chỉ bệnh viện! Nhanh lên!”

“...”

Tắt điện thoại xong, cô không bỏ lỡ giây nào lên ngay taxi, vội vội vàng vàng vào bệnh viện.

Tính tình của Kiều Tịch Nhan không phải là cô không biết. Cô ấy vốn rất căm ghét cái xấu. Bản thân cô thua thiệt thì được, nhưng cô không chấp nhận cho người mình quan tâm phải chịu khổ. Càng chưa nói quan hệ giữa cô và Cố Diễn Sinh. Với thân phận lần này của Tô Nham thì Kiều Tịch Nhan sẽ hận cô ta đến tận xương tủy.

Vì bị Cố Diễn Sinh liên tục giục giã, người lái xe vượt đèn đỏ hai lần, chưa đến mười phút sau đã đến bệnh viện. Cố Diễn Sinh không quay đầu lại, ném một nắm tiền cho lái xe rồi vội vàng đi vào viện.

May mà cô đi nhanh, đúng lúc chặn được Kiều Tịch Nhan ở cổng viện.

* * *

Cô thở hổn hển, gào lên với Kiều Tịch Nhan, “Cậu có điên không? Đến đây làm gì?”

Kiều Tịch Nhan đột nhiên nhìn thấy cô nên rất bất ngờ, nhưng lại nhanh chóng trấn tĩnh như thường, “Đến bệnh viện thăm Tô Nham, cô ấy cũng là đàn chị khóa trên mà.”

“Cậu tưởng mình ngốc à? Cậu đến thăm cô ta sao? Cậu ghét nhất là cô ta mà lại đến thăm cô ta sao?” Cố Diễn Sinh trợn tròn hai mắt. Kiều Tịch Nhan đúng là đồ ngốc, cô làm sao mà không hiểu? Càng vào lúc này thì Cố Diễn Sinh lại càng không mạnh động, làm gì cũng chỉ khiến cô mãi mãi hối hận.

“Cố Diễn Sinh, cậu nói rõ cho mình đi!” Kiều Tịch Nhan bị Cố Diễn Sinh quát nên cũng tức giận. Giọng nói của cô cũng cao lên gấp mấy lần. Cô chỉ thẳng vào mặt Cố Diễn Sinh nói từng từ một, “Mình đến không phải chỉ vì cậu, cả đời này mình ghét nhất là kẻ thứ ba! Con riêng! Mình không thể để cô ta hung hăng làm bậy như vậy! Mình muốn cho cô ta biết cái gì là công lý! Cái gì là luân thường! cái gì là pháp luật! Mình rất muốn gặp cô ta, mình không những rất muốn gặp cô ta mà còn muốn cho cô ta một sợi dây thừng và một lọ thuốc trừ sâu.” Kiều Tịch Nhan càng nói càng nóng giận, “Cậu muốn làm Đức Mẹ thì cậu đến Vatican cho mình nhờ! Cậu muốn hành hương thì tùy, mình không cản! Mình không thể ngồi nhìn được!”

Kiều Tịch Nhan trước đây chưa bao giờ tức giận với Cố Diễn Sinh như vậy. Mặt cô đỏ lên vì tức giận. Cố Diễn Sinh đáng lẽ phải tức giận thì lại không hề xúc động, cũng không còn mất kiểm soát. Cô nhìn chăm chăm Kiều Tịch Nhan, hít sâu, “Cậu có quát mình thế nào đi nữa thì mình cũng biết là cậu đến đây vì mình.” Cô nói dứt quãng, giọng nói trầm xuống nghe lại càng rõ trong dòng âm thanh ồn ào, “Mình không phải là đức mẹ, cũng không phải là độ lượng, mình chỉ không muốn biến mình thành bị động.”

Kiều Tịch Nhan hất hàm, hai tay khoanh trước ngực, khó chịu nói, “Không muốn bị động thì bây giờ nên theo mình vào trong!”

“Tiểu Kiều, cậu thừa biết là bây giờ dù mình có vào trong đó giết chết cô ấy và đưa con thì cũng không giải quyết được vấn đề.” Trong giọng nói của Cố Diễn Sinh chứa đầy sự bất lực và mỉa mai. Giống như cô nói, vấn đề là ở Diệp Túc Bắc, Tô Nham thì có gì sai đâu chứ?

“Tô Nham chưa bao giờ là kẻ thứ ba, kẻ thứ ba thực sự là mình, là Cố Diễm Sinh này, họ mới thực sự là tâm đầu ý hợp.” Cố Diễm Sinh nói mà trái tim như thắt lại.

Kiều Tịch Nhan dần dần bình tĩnh lại, cô nhìn đôi mắt dường như vô hồn của Cố Diễm Sinh, thở dài. Giống như trước đây đã từng an ủi Cố Diễm Sinh bao nhiêu lần, cô dang tay ôm lấy Cố Diễm Sinh, “Cố Diễm Sinh, cậu quên rồi sao, chúng ta đã giao hẹn với nhau rồi mà.”

“Mình không quên, không giây nào quên.” Trong giọng nói của cô có chút nghẹn ngào, cô nghẹn lời đau đớn, “mãi mãi giả vờ ngây thơ, mãi mãi hung hăng, mãi mãi không biết điều, mãi mãi thỏa mãn trong mọi hoàn cảnh.”

Kiều Tịch Nhan ôm chặt cô, sống mũi cay xè, giọng cô bất giác cũng run lên, “Mình mãi mãi ở bên cậu. Không có đàn ông chúng ta vẫn sống tốt mà.”

“Mình biết, mình biết thật mà.”

“...”

* * *

Hôm đó Cố Diễm Sinh và Kiều Tịch Nhan rốt cuộc không vào trong viện. Chỉ cách một bước là đến gần với sự thật nhưng Cố Diễm Sinh lại một lần nữa yếu hèn. Cô và Kiều Tịch Nhan ôm nhau khóc tức tưởi, không chỉ bởi vì cuộc hôn nhân đang rơi vào chỗ không lối thoát mà còn vì trái tim cô đã vỡ tan thành nhiều mảnh.

Cuộc hôn nhân có vẻ ngoài hào nhoáng này cản lại cô bằng chính bản chất xấu xa của nó. Cô không dám động đây, bởi vì nếu cô mà động đây thì sẽ đau đớn đến tận cõi lòng.

Nhấn nại đến kiệt sức hóa ra lại là chuyện của từng phút.

27. Chương 27

Cố Diễm Sinh chưa khi nào tỉnh như lúc này.

Tình cảm hai mươi mấy năm giờ đã tan biến hết. Cố Diễm Sinh không dám tin tất cả lại diễn ra đến mức này.

Cô hiểu Diệp Túc Bắc ư? Trước đây cô cứ nghĩ là mình hiểu anh.

Người đàn ông này ương bướng, mạnh mẽ và có ham muốn sở hữu mãnh liệt hơn người khác. Nhưng đồng thời anh cũng rất dịu dàng, tình cảm, đối với thứ gì muốn bảo vệ anh cũng đều cẩn thận không rời, chẳng khác gì trẻ con vậy.

Có thể anh cũng sợ hãi, lúng túng, nhưng anh lúc nào cũng tỏ ra trầm tĩnh, khiến ai cũng nghĩ anh sức nhỏ mà làm được việc lớn.

Trên thương trường, anh có thể làm rung chuyển trời đất, nhanh nhẹn, nghiêm khắc, tàn nhẫn, tuyệt tình, khiến ai cũng khiếp sợ. Anh cũng có thể ở nhà mặc tạp dề nấu ăn cho cô vào những buổi sáng trong lành. Anh mãi đứng ở sau lưng để làm chỗ dựa cho cô mỗi khi cô sắp ngã. Khi cô không cầm được nước mắt, anh lại dịu dàng lau khô nước mắt cho cô.

Chỉ ăn cơm cô nấu, chỉ cho cô làm nũng, chỉ nghe cô lầm bầm mắng mỗ, chỉ nhẫn nại nghe mỗi cuộc điện thoại cô gọi đến.

Cô vẫn tưởng anh như vậy. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày một người như vậy lại trở thành một người khác.

Cuộc hôn nhân này lại dễ dàng làm cô thất vọng đến thế, bất giác trở nên lả lẫm như vậy. Đây rõ ràng không phải là điều cô mong muốn.

Cuối cùng, khi cô quay đầu lại mới phát hiện những ký ức dịu dàng này sao lại khó mờ phai đến thế.

Gạt bỏ người đàn ông mà mình đã yêu suốt hai mươi mấy năm ra khỏi cuộc đời là một quá trình vô cùng khó khăn. Đến giờ cô gần như đã cảm nhận được điều đó.

Bóng đêm dày đặc, trong bóng đêm có một khối đen kịt như mơ như ảo, muốn gạt đi cũng không gạt được. Ánh trăng lạnh như nước, tĩnh mịch và trống vắng. Nhìn đồng hồ trên tường trôi qua từng phút, từng giờ, trái tim Cố Diễm Sinh mỗi giây lại lạnh thêm. Rõ ràng đang là giữa hè mà cô lại lạnh đến mức bất giác run lên. Trong phòng khách trống trải chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ chạy, tích tắc, tích tắc, tích tắc.

Mỗi tiếng tích tắc lại như gõ vào lòng cô, lần nào cũng đau đớn.

Không biết bao lâu, lâu đến mức Cố Diễm Sinh tưởng mình đang mơ. Diệp Túc Bắc cuối cùng đã về. Cố Diễm Sinh cười nhạo trong lòng, anh cũng vẫn nhớ đây là “nhà” của anh.

À, có phải cô nên cảm kích không? Anh vẫn chưa hoàn toàn coi khinh, ít nhất thì cuộc hôn nhân này cũng vẫn còn có một chút trọng lượng.

Diệp Túc Bắc toàn thân mệt mỏi rã rời, người đầy bụi bẩn. Vì Cố Diễm Sinh không bật đèn nên Diệp Túc Bắc không nhận ra có người đang ngồi trong phòng khách.

“Về rồi à?” Cố Diễm Sinh khẽ hỏi.

Diệp Túc Bắc vừa cởi giày, bất thành linh nghe thấy tiếng Cố Diễm Sinh nên hơi ngạc nhiên. Anh bình tĩnh lại rất nhanh, trả lời bằng giọng thâm trầm, “Ừ.”

“Tô Nham và đứa con vẫn khỏe chứ?” Thật kỳ lạ, rõ ràng biết là anh từ đâu về mà Cố Diễm Sinh chẳng hề căm ghét, cô chỉ thấy mệt mỏi.

“Ừ.” Câu trả lời này mập mờ không rõ ràng, ẩn chứa điều gì đó bất an. Diệp Túc Bắc hơi lo lắng nhìn về chỗ Cố Diễm Sinh. Anh chuẩn bị bật đèn thì Cố Diễm Sinh ngăn lại.

“Đừng bật đèn. Bây giờ em không muốn nhìn rõ anh.” Cố Diễm Sinh ngồi dựa vào ghế sofa, nhẹ nhàng nhắm mắt, “Thực ra em không muốn mẹ con họ khỏe chút nào.” Cô nói nhẹ như gió thoảng mây bay, như thể nói với người xa lạ. Thấy Diệp Túc Bắc không phản ứng gì, cô tiếp, “Anh nghĩ rằng em rất độc ác đúng không?” Cô cười lạnh nhạt, “Diệp Túc Bắc, ngay từ ngày đầu quen em, có phải anh cho rằng em rất độ lượng, rất lương thiện không?”

“Em đọc báo hôm nay rồi à?” Diệp Túc Bắc hỏi.

“Anh cho rằng có thể em không đọc được à?” Cố Diễm Sinh hỏi ngược lại.

“Thông tin trên báo sai lạc như thế nào, chắc em cũng biết.”

“Không.” Cố Diễm Sinh bác lại, “Em chỉ thấy người ta đăng bức ảnh thời trung học của em xấu quá.”

Diệp Túc Bắc nghệt thở vì thái độ bất cần của cô. Anh không biết phải nói gì.

“Diệp Túc Bắc, chúng ta ly hôn đi.” Cuối cùng Cố Diễm Sinh vẫn nói ra. Cô vẫn tưởng rằng đó là câu khó nói nhất, hóa ra cũng chỉ giống như câu “Xin chào”, “Tạm biệt”, chỉ là vài âm tiết ghép với nhau mà thôi.

Trong bóng đêm, câu nói đó gieo vào từng phân tử trong không khí theo cách vô cùng kỳ lạ. Diệp Túc Bắc không ngờ Cố Diễm Sinh lại nói ra câu đó. Cả người anh đông cứng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Cố Diễm Sinh, một hồi lâu mà anh vẫn không rời mắt đi.

Mãi lâu sau anh mới bật đèn lên.

Cả phòng khách bỗng nhiên bừng sáng. Cố Diễm Sinh ngồi trong ghế sofa, đôi mắt trống rỗng, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

* * *

“Diễm Sinh.” Diệp Túc Bắc gọi tên cô. Cô dường như không nghe thấy, vẫn ngồi bất động như vậy. Cảm thấy anh đang tiến gần đến chỗ cô, cuối cùng cô không kiềm chế được nữa, “Diệp Túc Bắc, anh đừng lại gần, em cảm thấy buồn nôn.”

Diệp Túc Bắc như bị điện giật, đứng lặng ở chỗ cũ. Đột nhiên tất cả những biểu hiện dịu dàng của anh biến mất. Trong phút chốc, sắc mặt anh trở nên rất dữ tợn.

Cố Diễn Sinh đột nhiên rùng mình. Thủ đoạn của Diệp Túc Bắc với người giàu không phải là cô không biết, chỉ có điều anh chưa bao giờ để lộ với cô vẻ mặt như vậy. Cô bất giác cảm thấy sợ hãi.

“Mấy câu đó coi như anh chưa từng nghe thấy. Bây giờ em lập tức đi ngủ đi.”

“Không được.” Cố Diễn Sinh vẫn kiên trì, “Em nghiêm túc đấy. Không thể cho qua như vậy được.”

Diệp Túc Bắc cũng tức giận, anh vứt phăng cái áo khoác xuống đất, hung hãn buông ra một câu, “Vậy thì anh cũng nghiêm túc nói cho em biết, anh không đồng ý!”

Cố Diễn Sinh đột nhiên mất kiểm soát, cô vội lấy cái điều khiển tivi ở gần đó ném về phía anh. Anh tránh được theo bản năng. Cái điều khiển bằng nhựa đập mạnh vào bức tường lạnh giá bỗng chốc vỡ vụn, rơi xuống đất, tạo ra tiếng kêu lách cách.

Mảnh vỡ rơi xuống đất, như trái tim Cố Diễn Sinh.

Nước mắt bất chợt tuôn trào, cô giận dữ đến mức toàn thân run rẩy. Cô tức giận quay đầu lại, nhìn chằm chằm Diệp Túc Bắc, giọng nói run run vì tuyệt vọng, “Diệp Túc Bắc, dù anh nghĩ thế nào thì em vẫn phải ly hôn, em sống như thế này là đủ lắm rồi!” Câu cuối cùng cô hét lên như điên dại. Không cần soi gương cũng biết nét mặt của cô méo máo đến mức biến dạng.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, tất cả những âm thanh ồn ào, huyên náo lúc này đều tan biến, chỉ có tiếng tim đập thình thịch như âm thanh trong hang vọng lại, sâu thẳm tới mức không tìm thấy nơi khởi nguồn của nó.

Đột nhiên điện thoại trong túi áo khoác của Diệp Túc Bắc đổ chuông, âm thanh tí tí phát ra trên mặt đất làm cắt ngang tình thế căng thẳng giữa hai người.

Trong điện thoại lập tức vang lên tiếng khóc thút thít. Giọng nói của Tô Nham lúc này Cố Diễn Sinh cảm thấy vừa the the vừa chói tai, giống như con dao nhọn khoét sâu vào trái tim cô, “Túc Bắc, em xin anh, anh mau đến bệnh viện đi, bác sĩ nói Hình Tâm nguy lắm, một mình em sợ...”

Cố Diễn Sinh vốn đang giận dữ muốn la lối, nhưng lúc đó cô lại không nói gì. Cửa sổ phòng khách không đóng. Gió đêm làm tấm rèm cửa sổ cuộn lên đung đưa. Cô im lặng đến bên cửa sổ, vút điện thoại ra bên ngoài.

Màn hình điện thoại vẫn sáng lóe lên trên tầng cao, cuối cùng rơi xuống nơi không nhìn thấy nữa, thậm chí đến tiếng chạm đất cũng không thể nghe thấy.

Tâm trạng của Cố Diễn Sinh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, những âm thanh chói tai đó cuối cùng cô không còn nghe thấy nữa.

Diệp Túc Bắc vẫn đứng ở chỗ cũ yên lặng nhìn tất cả, không nói một lời. Hai tay anh khoanh trước ngực, rất lâu sau anh mới động đậy khóe môi, “Cố Diễn Sinh, anh bỗng nhiên phát hiện ra anh không quen em nữa!”

Lời nói của Diệp Túc Bắc như mũi kim nhọn đâm từng nhát vào tim Cố Diễn Sinh.

Một cảm giác cay xè trào lên sống mũi.

Diệp Túc Bắc, Cố Diễn Sinh mà anh quen như thế nào? Bảo thủ ôm khư khư cái cũ hay là chịu thiệt thòi để cầu toàn?

Có phải vì cô yêu anh nên anh mới xem thường? Có phải anh chưa bao giờ nghĩ rằng cũng có ngày cô không yêu anh nữa?

Cố Diễn Sinh cười lạnh lùng, “Anh quen thì sao? Không quen thì sao? Bây giờ nói gì cũng vô nghĩa thôi, chúng ta chỉ cần thoải mái ly hôn là được.” Cô quay người chuẩn bị về phòng, rồi lại nói thêm một câu, “Dù anh có chấp nhận hay không thì ngày mai em cũng về nhà.”

“Ông sắp mừng đại thọ chín mươi, mà ông mới mở tim không lâu.”

“Liên quan gì đến em?”

Vẻ lạnh nhạt của Cố Diễn Sinh làm Diệp Túc Bắc nhói lòng. Diệp Túc Bắc có cảm giác như bại trận, giọng anh cũng dần dần dịu xuống, “Nếu em nhất định phải ly hôn thì đợi mừng thọ ông xong chúng ta sẽ ly hôn. Mấy ngày này, mong em hãy chịu nhịn, hoặc là hãy suy nghĩ lại.”

Nghĩ tới việc ông cũng yêu thương cô từ nhỏ, Cố Diễn Sinh bỗng nhiên do dự. Mãi lâu sau cô mới suy nghĩ kỹ, “Hy vọng anh giữ lời.” Rồi cô quay người đi về phòng.

“Diễn Sinh...”, Diệp Túc Bắc gọi cô. Cô không quay đầu lại. Cô hơi ngược mắt lên, thấy anh như muốn nói gì lại thôi. Trong chốc lát, Cố Diễn Sinh hy vọng, nhưng rất nhanh sau đó, cô tỉnh lại, lạnh nhạt, “Ô Nham khóc trong điện thoại, nói là Hình Tâm của hai người không ổn, anh mau đến bệnh viện đi, nếu không anh sẽ phải hối hận cả đời đấy.” Nói xong, cô cười lạnh lùng đóng cửa phòng lại.

Trong suốt thời gian đó, không giọt nước mắt nào nhỏ xuống, trái tim như một tòa thành trống rỗng, vắng lặng. Ngoài tiếng gió gào lạnh giá ra thì chẳng còn lại gì nữa.

* * *

Sáng hôm sau, Cố Diễn Sinh ra khỏi phòng thì thấy Diệp Túc Bắc. Anh ngủ trên ghế sofa. Nhưng trong lòng Cố Diễn Sinh không có chút rung động nào.

Cô biết đêm qua cuối cùng thì Diệp Túc Bắc vẫn đi, đúng một tiếng sau mới quay về. Cô chưa bao giờ biết anh là người đàn ông lương thiện như vậy, giàu tình cảm như vậy.

Cô thay quần áo, thu dọn hành lý, nhẹ nhàng ra khỏi cửa, nhưng vẫn làm Diệp Túc Bắc tỉnh giấc.

Diệp Túc Bắc vẫn ngái ngủ, nhưng thấy Cố Diễn Sinh kéo hành lý, anh vẫn ngạc nhiên. Anh cảnh giác hỏi, “Em đi đâu vậy?”

Cố Diễn Sinh nhú mày, “Yên tâm, em không đến nhà họ Diệp đâu, em cũng không về nhà mẹ. Em chỉ ra ngoài ở một thời gian, đợi lễ mừng thọ chín mươi của ông xong, chúng ta làm xong thủ tục thì em sẽ về nhà. Trong thời gian này em sẽ không nói gì đâu, chẳng nhẽ việc nhỏ này anh cũng không tin em sao?”

“Em lại đây.” Diệp Túc Bắc chỉ huy cô theo thói quen, sắc mặt anh lạnh lùng, nghiêm khắc đến mức đáng sợ. Anh giận đến mức tay nắm chặt, gân xanh trên trán hằn lên. Anh nghiêng răng nhìn cô và nói một lần nữa, “Anh nói lại lần nữa, không có sự cho phép của anh thì em không được đi đâu hết.”

“Diệp Túc Bắc, sự kiên nhẫn của em đã cạn kiệt rồi. Em không thể để anh chi phối cuộc đời em thêm nữa.”

“Em muốn làm to chuyện đến lúc nào nữa?” Diệp Túc Bắc tiến lên vài bước, nắm chặt cánh tay cô, “Em nói là sẽ tin anh mà! Chuyện này không giống như người ta đồn đại. Nhưng bây giờ anh không nói gì hết, em hiểu chưa? Đợi anh giải quyết xong tất cả rồi anh sẽ nói cho em biết. Không phải lúc này! Không phải lúc này, em rõ chưa hả?!”

Cố Diễn Sinh thản nhiên gỡ gọng kìm của anh ra, “Đó là lúc nào?” Cô ngược mắt lên rồi chớp mắt nhìn anh. Cô muốn nhìn rõ từng thay đổi trong nét mặt anh, “Diệp Túc Bắc, không ai có quyền bắt người khác phải đợi. Anh cũng không ngoại lệ.” Nói xong, cô mở cửa dứt khoát, để lại Diệp Túc Bắc một mình đứng chôn chân tại chỗ.

Cánh cửa nơi cô đã từng ở hóa ra lại có thể mở ra dễ dàng như vậy.

Hóa ra bao nhiêu năm qua cô đã tự nhốt chặt mình trong đó.

Trái đất vẫn quay xung quanh mặt trời. Nhưng đồng thời nó cũng tự quay quanh trục của mình.

Không có ai là của ai, cũng không ai có thể làm hại ai. Tình yêu là bình đẳng. Tình yêu không bình đẳng thì kết cục cuối cùng chỉ có thể là cả hai bên cùng đau thương. Ngay từ khi bắt đầu, cả cô và anh đều đã không ở trên cùng một con đường.

28. Chương 28

Cố Diễn Sinh kéo hành lý đi lang thang một ngày ở bên ngoài. Diệp Túc Bắc cứ gọi điện cho cô, cho đến lúc cô thấy bị quấy rầy phải cho số điện thoại của Diệp Túc Bắc vào danh sách đen.

Một mình cô đi chèo thuyền hai giờ đồng hồ rất vui vẻ. Mặt hồ gợn sóng lấp lánh. Cô đưa tay ra vốc lấy một vốc nước. Cô bình tĩnh nhìn những giọt nước mát lạnh chảy xuống qua những kẽ ngón tay, cuối cùng không còn một giọt nào.

Giống như cuộc hôn nhân của cô. Cô tưởng mình đã nắm rất chặt rồi, vậy mà nó vẫn từ từ trôi mất không còn lại gì. Người ta nói “một ngày nên nghĩa vợ chồng”. Nhưng nói đến cùng, thứ cô cần không phải là nghĩa mà là sự đối xử toàn tâm toàn ý của Diệp Túc Bắc. Nhưng thứ cô cần đối với Diệp Túc Bắc dường như hơi khó khăn. Trái tim của anh phải chia cho quá nhiều người và nhiều việc, cuối cùng chỉ để lại cho Cố Diễn Sinh phần nhỏ đến mức không đủ để cô tự thuyết phục mình.

Thời gian hai mươi mấy năm đủ để cho tình cảm tích nước thành bể lớn. Thời gian hai mươi mấy năm cũng đủ cho tình cảm sôi mòn.

Buổi tối cô đến ở khách sạn. Cảm giác có nhà không thể về thật buồn đến hoảng sợ.

Một mình ở khách sạn có gì đó thật lạ. Không khí lạ lẫm, môi trường lạ lẫm, thậm chí đến cả trần nhà trông cũng không quen. Không có chút dấu tích nào của Diệp Túc Bắc. Điều này khiến Cố Diễn Sinh hoảng hốt thật khó hiểu. Cô trở mình trần trọc đến rất khuya mới ngủ được.

Sáng sớm cô bị cuộc điện thoại của Kiều Tịch Nhan đánh thức. Lúc đó cô mới ngủ chưa được ba tiếng đồng hồ. Cô ngái ngủ mơ mơ màng màng nhắc điện thoại.

“Đồ trứng rùa kia, cậu đang ở đây vậy?”

“Ở trên giường.”

“Tất nhiên cậu đang ở trên giường rồi! Chỉ muốn hỏi là giường ở đâu?”

Cố Diễn Sinh đưa tay cầm tấm thẻ phòng liếc xem, “Bảo Lệ.”

“Đợi mình mười phút.” Kiều Tịch Nhan nói xong liền dập máy một cách quả quyết. Cố Diễn Sinh vẫn còn lơ mơ nên lại ngủ thiếp đi.

Mười phút sau, cửa phòng mở ra. Kiều Tịch Nhan đi đầu, dẫn theo mấy người lạ mặc đồng phục. Mấy người đi theo thấy Cố Diễn Sinh đang ngủ say trên giường thì đều ngạc nhiên khó hiểu. Không đợi họ phản ứng gì, Kiều Tịch Nhan đã bắt đầu thu xếp hành lý của Cố Diễn Sinh. Cô nói liên thoảng, “Em đừng sợ, bây giờ chúng ta đến đồn công an. Gã xấu xa đó dám đánh em, chúng ta sẽ đi báo công an, để cho công an xử lý hắn!” Cô nói đầy cảm phẫn. Cô cũng không quên quay lại nhắc những người đằng sau, “Làm phiền quá, mọi người có thể ra ngoài được không, em gái tôi phải thay quần áo lát nữa còn đến đồn công an. Tôi sợ tâm lý cô ấy...”

“Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi.” Người phụ nữ đi đầu nhìn Cố Diễn Sinh với vẻ thông cảm. Cô ta dẫn mấy người lui ra. Trong phòng chỉ còn lại Kiều Tịch Nhan và Cố Diễn Sinh.

Kiều Tịch Nhan thở dài một tiếng. Cô ngồi bên mép giường, vỗ mạnh vào Cố Diễn Sinh, “Cậu còn không mau dậy đi, bắt mình phải đợi đến lúc nào nữa?”

Cố Diễn Sinh kéo chăn. Cô vẫn còn chưa định thần lại được. Mãi lâu sau cô mới bình tĩnh lại, hỏi giọng yếu ớt, “Kiều Tịch Nhan, cậu nói thật đi, cậu đã làm việc gì sai trái à?”

Kiều Tịch Nhan đỏ mặt, có gì đó ngại ngùng không dám nói, “Chẳng phải tại cậu sao? Tối qua Diệp Túc Bắc gọi điện cho mình hỏi là cậu có ở chỗ mình không. Vì thế mình mới biết cậu bỏ nhà đi.” Rồi cô đột nhiên nhìn Cố Diễn Sinh với vẻ tán thành kỳ lạ, “Không ngờ cậu cũng có lúc bạo gan như vậy, dám không cần đến anh ta!”

Cố Diễn Sinh xì mũi giễu cợt, “Chẳng phải cậu giúp anh ta đến đây thuyết phục mình sao?”

Kiều Tịch Nhan liếc cô một cái, “Cậu thấy như vậy à? Lúc đó mình đã mắng anh ta một trận. Cậu cũng biết là mình nhịn lâu rồi mà!”

Con người Kiều Tịch Nhan việc gì cũng có thể làm được, chẳng khác gì người điên cả. Cố Diễn Sinh tỏ vẻ lo lắng, “Cậu mắng cái gì?”

“Không biết, mắng xong quên rồi. Nhưng Diệp Túc Bắc cũng hiền thật, nghe mình mắng từ đầu đến cuối. Cuối cùng anh ấy còn nói một câu là, ‘Kiều Tịch Nhan, tôi biết cô ghét tôi, nhưng tâm lý của Cố Diễn Sinh bây giờ không được ổn, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện. Nếu cô ấy tìm cô thì hãy gọi điện cho tôi.’” Cô bắt chước giọng nói, kiêu nháy mắt, cau mày của Diệp Túc Bắc, khiến Cố Diễn Sinh tâm trạng đang phiền muộn cũng phải cười.

Kiều Tịch Nhan thở dài, trong giọng nói của cô vẫn có cảm giác chán nản, “Cuối cùng cũng cười rồi. Cậu nhìn hai mắt thâm quầng của cậu kìa, cả sắc mặt nữa.”

Cố Diễn Sinh sờ lên mặt, nhún vai làm ra vẻ bất cần, “không sao, đẹp hai mươi mấy năm rồi, xấu vài ngày có sao đâu.”

Kiều Tịch Nhan liếc xéo cô, kéo chăn lên, “dậy đi, đến nhà mình nào.”

Cố Diễn Sinh kéo chăn, “không đi, không muốn làm phiền bất cứ ai, đợi mình và Diệp Túc Bắc ly hôn xong, mình sẽ về nhà mẹ.”

“Cậu muốn ly hôn thật à?” Kiều Tịch Nhan lo lắng nhìn cô, “Chẳng phải trước đây nằng nặc đòi lấy anh ta sao? Chẳng phải cậu nói không lấy anh ta thì cả đời không lấy ai.”

Cố Diễn Sinh cười méo mào, “Lúc đó mình không hiểu chuyện. Cậu cứ coi như nghe chuyện trẻ con đi. Bây giờ ai còn nói như vậy nữa.”

Ai nói là không phải? Cô tưởng rằng cả đời mình sẽ ở bên Diệp Túc Bắc, cho dù có ở chân trời góc bể hay đến bao lâu chẳng nữa. Chỉ tiếc là trên đời này, từ xưa đến nay chẳng có thứ gì là nhất định và chắc chắn. Cô có yêu Diệp Túc Bắc đến mấy thì cũng không thể cứ giữ anh ấy khư khư không giới hạn được.

Thu xếp hành lý xong, Cố Diễn Sinh cùng Kiều Tịch Nhan rời đi. Kẻ điên cuồng Kiều Tịch Nhan vì lo lắng tìm Cố Diễn Sinh đã nói với giám đốc khách sạn là Cố Diễn Sinh vừa bị chồng bạo hành nên phải đi khỏi nhà. Cô còn nói bóng gió với giám đốc là Cố Diễn Sinh có xu hướng tự tử, khiến cho các nhân viên khách sạn đều hoảng sợ, lo lắng, vội vàng dẫn Kiều Tịch Nhan đi tìm cô.

Khi Cố Diễn Sinh đi ra, cô xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, chỉ muốn co hết người trong quần áo. Đặc biệt là giám đốc khách sạn cứ nhìn cô với ánh mắt cảm thông, khiến cô mất hết hồn vía.

Kiều Tịch Nhan vì quan hệ công việc đã thuê một căn hộ một phòng ngủ, một phòng khách bên ngoài, căn hộ không to không nhỏ, vừa đủ cho cô ở một mình. Phòng được dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng vì nhà ở tầng một nên đêm hơi muỗi.

Cố Diễn Sinh gãi những nốt muỗi đốt trên người, cười nói, “Kiều Tịch Nhan, cậu bảo mình đến nhà cậu để thương lượng kết quả với muỗi nhà cậu đấy à?”

Kiều Tịch Nhan cũng không phải vừa, cô lập tức đáp lại, “Giờ mới biết à? Muỗi này nuôi để chuyên cắn cậu đấy.”

Hai người nói xong cùng cười ngặt nghẽo.

Đêm đến, hai người cùng chui vào một cái chăn tâm sự như thời đại học. Vẫn là Kiều Tịch Nhan nói dài lê thê, còn Cố Diễn Sinh yên lặng lắng nghe. Cho đến khi Kiều Tịch Nhan mệt quá thiếp đi thì Cố Diễn Sinh mới không phải gượng cười nữa.

Cô mở mắt nhìn trần nhà. Bóng tối giơ tay ra không nhìn rõ năm ngón như muốn nuốt chửng cô. Cô thở dài một tiếng, âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Có những lúc khóc đúng là dễ hơn cười. Giấu đi tình cảm của mình là việc đòi hỏi cả một kỹ thuật. Rõ ràng đau đớn đến muốn khóc nhưng vẫn giả vờ cười như không có chuyện gì. Cảm giác này đúng là sống không bằng chết.

* * *

Mất đúng một tuần Cố Diễm Sinh mới lấy lại được cân bằng. Đến lúc khai giảng cô lại xin nghỉ thêm. Hiệu trưởng cũng biết hiện giờ nhà cô có chuyện, mấy lần muốn hỏi cô gì đó nhưng rồi cuối cùng lại thôi. Ông chỉ thở dài phê duyệt cho cô nghỉ.

Ngày nào cô cũng đóng vai một người con gái tốt, một người con dâu tốt, gọi điện cho bố mẹ và cho ông Diệp, bà Diệp.

Bà Diệp là người thấu tình đạt lý và khéo nói. Câu gần đây bà nói nhiều với cô nhất là, “Túc Bắc chỉ có một người vợ duy nhất, người đó là Cố Diễm Sinh.”

Cố Diễm Sinh cười đáp lại, “Mẹ nói đừng quan trọng hóa quá, trong lòng con hiểu rõ mà.”

Vợ của Diệp Túc Bắc là Cố Diễm Sinh hay Tô Nham, giờ Cố Diễm Sinh không còn muốn quan tâm nữa. Có lúc cô lại cảm thấy thân phận này làm cô mệt mỏi hơn. Nếu có thể chọn, cô thà chọn làm Tô Nham.

* * *

Đến cuối tháng, cô vẫn giữ lời cùng Diệp Túc Bắc về nhà ăn cơm.

Cô mặc rất gọn gàng. Diệp Túc Bắc lái xe đến đón cô.

Hai vợ chồng trước đây đầu gối tay ấp, thân thiết, gần gũi như thế mà giờ như hai người xa lạ. Không ai nói với ai một câu.

Khi vào đến Đại viện, Diệp Túc Bắc tìm mãi không thấy thẻ ra vào, Cố Diễm Sinh mới đành phải lấy thẻ để trong túi sau ghế đưa cho anh. Diệp Túc Bắc không ngờ đột nhiên cô lại có hành động như vậy nên cũng ngỡ người ra.

Cố Diễm Sinh hơi lúng túng. Cô giải thích giấu đầu hở đuôi, “Lần trước em để vào đây.”

“Cảm ơn.”

“...”

Cố Diễm Sinh vừa bước xuống xe đã bị Diệp Túc Bắc ngăn lại. Bất ngờ bị chặn đường, cô không kịp trở tay. Đập vào mắt là đôi giày da màu đen. Cố Diễm Sinh ngẩng đầu lên, khuôn mặt quen thuộc tới mức nhắm mắt cũng cũng có thể vẽ ra bất ngờ đập vào mắt cô. Anh vẫn như cây Chi lan ngọc trước đây, cao lớn, đẹp trai. Anh mặc rất gọn gàng. Hơi thở thơm mát của anh phả vào mũi cô.

Trong phút chốc, tình cảm nhớ nhung không thể ngăn được ứa về trong cô. Hàng ngàn hàng vạn dư vị dâng lên trong lòng cô. Cô chỉ thấy mắt cay xè, cổ kìm nén ước muốn sà vào lòng anh. Cô lạnh nhạt, “Anh làm gì vậy?”

Diệp Túc Bắc yên lặng nhìn cô. Đôi mắt anh sâu thẳm không thấy đáy.

“Anh muốn hỏi em một câu.”

“Hỏi đi.” Cố Diễm Sinh nói ngắn gọn nhưng đủ ý.

Diệp Túc Bắc vốn tính quả quyết, hành động dứt khoát lúc này lại hơi do dự. Mãi hồi lâu anh mới hỏi, “Không có cách giải quyết nào khác sao?”

Cố Diễm Sinh quả quyết gạt phăng, “Không.”

“Đứa bé đó không phải con của anh. Anh được người khác nhờ chăm sóc Tô Nham và đứa bé.”

Cố Diễm Sinh cười lạnh lùng. Cô ngược đôi mắt lạnh nhạt lên nhìn thẳng Diệp Túc Bắc. Ai nói con người không phải là động vật kỳ lạ? Trước đây cô đã muốn biết câu trả lời biết bao, muốn anh đích thân phủ nhận biết bao. Nếu sớm một tuần, có thể Cố Diễm Sinh sẽ không do dự đứng về phía anh. Khi kết hôn cô đã từng thề trong lòng: trên đời này cô chỉ yêu một mình Diệp Túc Bắc, chỉ tin một mình Diệp Túc Bắc. Tiếc là Diệp Túc Bắc hết lần này đến lần khác thách thức tình yêu của cô dành cho anh. Lâu ngày, đến thần thánh cũng mệt.

Cô thở dài. Đầu óc cô chưa khi nào tỉnh táo như lúc này.

“Túc Bắc.” Cô gọi tên anh thân mật, dường như tất cả các khoảng cách đều chỉ như hoa quỳnh vụt nở. Cô gọi tên anh lưu luyến, bịn rịn nhưng cũng rất quả quyết và trầm tĩnh.

Giọng cô không lớn nhưng vẫn vang vọng trên con đường vắng vẻ. Cô nói khẽ như đang kể một câu chuyện chẳng liên quan gì đến mình, “Thời Hán có một người tên là Chu Mãi Thần. Lúc anh ta nghèo, vợ anh ta bỏ đi. Sau đó khi anh ta lên làm Thái Thú Hội Kê, vợ anh đòi quay lại. Chu Mãi Thần không nói gì cả. Anh chỉ đổ một chậu nước ra trước mặt.” Cố Diễm Sinh lạnh lùng kể. Rất lâu sau cô mới nói câu quan trọng nhất, “Diệp Túc Bắc, trên đời này có một câu: nước đổ đi rồi thì khó hốt lại được.”

29. Chương 29

30. Chương 30

“Đồ bất hiếu! Mày đang nói với ai đấy hả?” Ông Diệp mắt long lên, sắc mặt lạnh lùng chưa xớt.

“Túc Bắc, cháu dẫn Diễm Sinh về phòng đi.” Ông nội ngồi bên cạnh không nói gì này giờ bất ngờ lên tiếng.

“Bố...”

“Con đủ rồi đấy.” Ông nội lập tức chặn lại không cho ông Diệp nói tiếp. Rồi ông nội quay sang cười với Cố Diễm Sinh, “Diễm Sinh ngoan, theo Túc Bắc về phòng đi cháu. Bố cháu uống nhiều rồi.”

Cố Diễm Sinh vẫn đứng chôn chân tại chỗ. Không khí dường như đặc quánh. Ba người đàn ông họ Diệp này làm cô mắc kẹt ở giữa. Đầu óc cô trở nên mông lung. Một lúc sau, cô thở dài, nói với ông Diệp, “Nếu bố muốn đón đứa bé đó về thì cứ đón đi.”

Cố Diễm Sinh nhìn Diệp Túc Bắc đầy ẩn ý, rồi cô nói tiếp, “Dù sao thì cũng phải nhận tổ nhận tông mà.”

Đứa bé đó rốt cuộc có phải là con của Diệp Túc Bắc hay không, nói thật là Cố Diễm Sinh không thể chắc. Nhưng cô cũng không muốn chứng thực. Vì dù có phải hay không thì kết quả cũng sẽ vẫn làm cô đau đớn.

Sau khi ra khỏi phòng đọc sách, Cố Diễm Sinh một mình vào vườn hoa hít thở không khí trong lành. Cô ngồi trên ghế dài trong vườn hoa, dựa vào thành ghế, nhắm mắt tĩnh tâm.

Bầu trời đêm trăng sáng vàng vạc như một bức tranh tĩnh lặng. Từng cơn gió đêm thổi tới đem lại sự mát mẻ dịu nhẹ khiến cho suy nghĩ của Cố Diễm Sinh dần dần tỉnh táo lại.

“Chú Sáu với em nói chuyện gì vậy? Để hồn đi đâu rồi?” Lục Giang Thần vừa tắm xong, tóc còn chưa khô. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Cố Diễm Sinh, một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa.

Cố Diễm Sinh mệt mỏi, mắt vẫn nhắm.

“Không có gì, chỉ nói chuyện phiếm vài câu thôi.”

“Có phải là nói về đứa bé đó không?” Lục Giang Thần giật mình với chính câu trả lời của mình, cô kinh ngạc hỏi, “Có phải là thật không? Nhà họ Diệp ức hiếp người thật quá đáng!”

“Lục Giang Thần, chị nghĩ nhiều quá đấy. Việc này đã chứng thực đâu. Với cả em tin Diệp Túc Bắc không phải người như vậy.” Cô nói câu này, rốt cuộc có mấy phần để an ủi cô ấy, mấy phần để an ủi chính mình?

Lục Giang Thần thở dài một tiếng, “Thực ra chị thấy Diệp Túc Bắc cũng phải chịu áp lực rất lớn. Những điều trên báo nói cũng không thể tin hết được. Hôm con của Tô Nham xảy ra chuyện, Diệp Túc Bắc đang ở cùng chị trong bệnh viện trông anh Túc Đông. Túc Đông tim đập nhanh nên bọn chị đã rất lo lắng. Sau đó chị nghe thấy Tô Nham khóc trong điện thoại ghê quá nên chị mới bảo chú ấy đi. Chị tin lòng tốt của Túc Bắc. Nếu đứa bé đó là con chú ấy thật thì biểu hiện của chú ấy chắc chắn không phải như vậy.”

Cố Diễn Sinh chẳng có hứng thú gì nên không chú ý nghe. Cô trả lời qua quýt, “Em biết rồi.” Đứa bé đó có phải là con của Diệp Túc Bắc hay không thì có gì khác đâu? Dù sao thì anh ấy cũng vẫn coi nó như nguồn sống của anh ấy. Điều quan trọng không phải bố của đứa bé là ai mà là mẹ của đứa bé là ai.

Lục Giang Thần không thích vẽ tỏ ra như đã hiểu hết chuyện của cô. Cô nheo mắt nhìn Cố Diễn Sinh, “Em đừng tỏ vẻ đó với chị nữa. Nếu em tin chú ấy thật thì đừng có tức giận với chú ấy nữa.”

“Em đâu có.”

“Trời... Tâm sự của em thế nào, em tưởng qua nỗi mắt chị sao?”

Cố Diễn Sinh bị nói trúng tim đen, không nói gì được nữa.

“Không biết có phải là tình cảm của Túc Bắc và Túc Đông rất tốt không, chị làm chị dâu nên có thể cảm nhận rất rõ tình cảm của chú ấy.”

“Thế chị nói xem, lý do gì khiến anh ấy coi đứa bé đó như con của mình?” Cố Diễn Sinh không chịu được nữa, bật ra một câu.

“Dù sao cũng qua rồi...” Lục Giang Thần định nói rồi lại thôi, “Ít nhiều thì cũng đã một thời cùng với Túc Bắc. Túc Bắc cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc được.”

Là như vậy sao?

Cố Diễn Sinh lại một lần nữa chìm vào im lặng.

“Túc Bắc vốn là người rất biết phân biệt phải trái, chú ấy cũng không thích nói nhiều, có chuyện gì thường dồn nén trong lòng. Vì vậy ai gặp chuyện gì cũng đều muốn tìm chú ấy. Vì chú ấy đáng tin cậy. Hồi Túc Đông mới xảy ra chuyện, tính mạng treo trên sợi tóc mà cứ nhất định đòi gặp Túc Bắc. Nếu là người khác thì chị đã không cho anh ấy gặp đâu. Nhưng vì là Túc Bắc, chị tin chú ấy nên mới cho một mình chú ấy vào.” Lục Giang Thần nhìn cô đầy ẩn ý, “Đến chị còn tin được Túc Bắc, em và chú ấy ở bên nhau hai mươi mấy năm rồi, làm sao nghi ngờ chú ấy được?”

Cố Diễn Sinh vẫn yên lặng như vậy. Vấn đề không phải ở chỗ tin hay không tin mà là ở thái độ Túc Bắc mãi mãi chỉ đặt cô bên ngoài thế giới của anh, khiến cô vô cùng đau lòng.

“Nhưng chú ấy kín miệng thật đấy. Hồi đấy Túc Đông nhà chị nói gì với chú ấy. Nhưng chú ấy nhất quyết không nói cho chị biết. Điều này thì đúng là ghét thật...”

Cố Diễn Sinh không đoái hoài gì đến Lục Giang Thần đang rì rầm bên cạnh. Cô dần dần chìm vào thế giới của riêng mình. Rất lâu sau đó, cô và Lục Giang Thần cố gắng nói với nhau vài câu. Cố Diễn Sinh không nhập tâm được. Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy hơi mệt. Những chuyện lộn xộn của nhà họ Diệp rốt cuộc có liên quan gì đến người họ Cố là cô?

Hạnh phúc là cảm giác như đi trên mặt băng mỏng, vừa vui mừng lại vừa lo sợ. Cảm giác này khiến cho chúng ta luôn cảm thấy bất an, vì vậy chúng ta chỉ làm những việc nên làm, chứ không làm những việc chúng ta muốn làm.

Thật lòng yêu một người thì không thấy mệt mỏi. Người chúng ta muốn yêu hoàn toàn khác với người chúng ta yêu. Nhưng tình yêu từ khi sinh ra là đã bắt đầu lao đi mà không bao giờ ngừng nghỉ, chưa từng ngừng nghỉ.

Thời gian này Cố Diễn Sinh đã suy nghĩ rất nhiều. Cô dần dần không còn muốn vướng víu với những chuyện lộn xộn của Diệp Túc Bắc, không còn muốn đi chứng thực gì nữa. Tình cảm của cô dành cho Diệp Túc Bắc quá tình khiết. Nó không còn quanh co và phức tạp nữa. Tục ngữ có câu: “Nước trong quá thì không có cá”. Thứ gì tình khiết quá thường chết rất nhanh.

Trước đây, Cố Diễn Sinh thấy cuộc sống thật khó khăn. Nhưng khi đã nói xong mọi chuyện, cô lại cảm thấy thời gian trôi thật nhanh. Vậy là đã đến đại thọ chín mươi của ông nội.

Cô về nhà vào tối hôm trước. Vì là đại thọ của ông nên các con cháu phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Buổi tối khi cô về nhà, Diệp Túc Bắc đang ngồi trên ghế sofa lặng lẽ uống rượu. Diệp Túc Bắc đã từng nói với cô là anh rất ghét rượu, vì công việc nên ngày nào anh cũng phải ngồi trên bàn rượu. Vì vậy họ ăn cơm ở nhà rất chú trọng đến bồi bổ sức khỏe. Mấy năm nay công việc làm ăn của Diệp Túc Bắc càng ngày càng phát đạt, dạ dày càng ngày càng không tốt. Cố Diễn Sinh thường làm một số món bổ dưỡng cho anh.

Cô nhìn thấy anh uống rượu như thế, cả hai đều bối rối.

Diệp Túc Bắc có vẻ hơi chệnh choáng. Thấy Cố Diễn Sinh, mắt anh vẫn còn đúu lại, “Bảo là ngày mai đến đó luôn mà? Sao hôm nay lại về?”

Cố Diễn Sinh tiện tay vút chìa khóa lên ghế sofa, “Ngày mai phải chuẩn bị rất nhiều đồ. Em không muốn sơ xuất gì. Kết thúc sớm thì sẽ tốt cho cả anh và em.” Diệp Túc Bắc hiểu rõ ý cô. Ngày mai, người vợ từng đầu ấp tay gối cùng anh sẽ giống như người xa lạ. Diệp Túc Bắc nắm chặt ly rượu trong tay, gân xanh trên tay anh hằn lên. Sống đến từng tuổi này, anh chưa bao giờ cảm thấy mất khả năng điều khiển đối với ai như vậy. Diệp Túc Bắc vốn thông minh hơn người khác, làm việc gì anh cũng có kế hoạch rõ ràng, chỉ riêng với Cố Diễn Sinh thì hình như anh chưa bao giờ hiểu được cô.

Từ nhỏ Cố Diễn Sinh đã là cô công chúa nhỏ được rất nhiều con trai trong Đại viện mến mộ. Sự ngây thơ, cởi mở, hào phóng của cô ai cũng hết lời khen ngợi. Lúc nhỏ ông nội thường nói với anh rằng, “Túc Bắc, cháu phải cố gắng lên. Không cố gắng thì Diễn Sinh sẽ trở thành con dâu nhà khác đấy.”

Lúc đó anh vẫn chưa hiểu câu nói của người lớn. Anh chỉ đơn thuần không muốn Diễn Sinh trở thành của người khác.

Anh luôn cố gắng để mình trở nên mạnh mẽ, trở nên xuất sắc. Nhưng dần dần anh cũng cảm thấy rằng cô bé giống như cái đuôi cũng không chịu rời xa anh. Khi anh đi học xa, Cố Diễn Sinh cứ kéo chặt áo của anh không cho anh đi, còn giấu cả giấy báo nhập học của anh đi.

Anh không thể xác định tình cảm của Cố Diễn Sinh đối với mình là sự dựa dẫm theo bản năng hay là tình cảm đối với anh trai, hay là một khát khao chiếm hữu đơn thuần? Những câu hỏi này anh vẫn chưa tìm ra câu trả lời, giống như anh không thể xác định được tình cảm của chính mình với cô là tình yêu hay là sự che chở giành cho em gái?

Nếu không phải cô đòi ly hôn thì anh gần như không nhận ra tình cảm xa cách của họ đã bên bờ diệt vong.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô trong cơn say lơ mơ. Rõ ràng là đầu óc hơi chệnh choáng nhưng anh vẫn nhìn thấy cô rất rõ ràng trong đáy mắt. Rõ ràng không phải là khuôn mặt xinh đẹp đến nhường nào nhưng vẫn khiến anh bao nhiêu năm phải đắm chìm trong đó.

“Diễn Sinh!” Anh gọi tên cô một cách vô thức. Nhưng gọi xong anh lại không biết phải nói gì. Hai người nhìn nhau yên lặng. Diễn Sinh một lúc lâu mới thở dài một tiếng.

Cô lặng lẽ đi đến cầm chai rượu lên, nhìn anh buồn bã. Cô đưa tay ra. Diệp Túc Bắc nhìn cô rồi ngoan ngoãn đưa ly rượu cho cô. Cô không nói gì, đổ rượu vào chai. Cô rửa sạch cái ly, đặt vào tủ khử trùng.

Làm xong những việc đó, cô chuẩn bị về phòng. Diệp Túc Bắc ngồi trên ghế sofa lại gọi tên cô lần nữa, “Diễn Sinh!”

Cô quay đầu lại, gặp ngay ánh mắt da diết của anh.

Anh từ từ đứng dậy, bước chân hơi loạng choạng. Nhưng anh không tiến lại gần, chỉ đứng chống một tay vào sofa. Giọng nói của anh vừa đủ nghe, “Có phải trước đây anh chưa từng nói câu này không?” Rõ ràng là anh đang say, nhưng sự dứt khoát và bình tĩnh trong mắt anh vẫn khiến cho Cố Diễn Sinh cảm thấy đau lòng. Cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn, đợi anh nói tiếp.

“Cố Diễn Sinh, anh yêu em.” Giọng nói của Diệp Túc Bắc không lớn, nhưng vang vọng trong căn phòng trống. Cố Diễn Sinh thấy trong lòng nhói đau. Câu này cô đã đợi suốt hai mươi mấy năm. Nước mắt cô ở trong lòng nhưng không giọt nào chảy ra ngoài. Có thể cô nên khóc. Khóc được thì ít nhất cũng có nghĩa là cô bắt đầu hồi phục. Chưa xót trong lòng như vậy nhưng cô lại không thốt ra được câu nào. Thực sự là quá khó khăn để chịu đựng. Người đàn ông này thông minh như vậy, anh thừa biết nói gì có thể khiến cô trở nên tan nát trong phút chốc.

“Quá muộn rồi, Diệp Túc Bắc.” Cô ngẩng đầu tránh cái nhìn của anh, cố gắng bình tĩnh lại, giọng trầm xuống, “Anh say rồi.”

Diệp Túc Bắc chỉ nhìn cô, sau đó cười nhạt. Đôi mắt phượng hơi xéch nhắm lại thành một đường rãnh nhỏ. Lúm đồng tiền ở má bên trái lúc ẩn lúc hiện.

“Phải, anh say rồi.”

Cố Diễm Sinh hơi thất vọng trong lòng. Cô lặng lẽ nắm chặt tay lại. Móng tay nhọn, dài đâm vào lòng bàn tay cô đau đớn.

“Em ngủ đây.”

Tiếng cửa đóng “rầm” một tiếng, đồng thời hai trái tim càng ngày càng xa nhau cũng vừa đóng lại.

* * *

Cố Diễm Sinh là con dâu nên chiều phải đến hội trường. Vì vậy thời gian buổi sáng cũng không có nhiều. Cô mặc chiếc váy lần trước đi mua cùng Lục Giang Thân. Chiếc váy bằng gấm màu tím chạm tay vào có cảm giác mát lạnh. Váy sậm màu, dưới ánh đèn càng ánh lên sự u buồn. Thiết kế váy hở vai khiến cho chiếc cổ cô trông thanh thoát. Chiếc váy này vừa không lộ liễu mà cũng không quá kín đáo. Cố Diễm Sinh vừa nhìn thấy đã thích ngay. Khi chọn đồ trang sức, cô lại thấy hơi lúng túng. Cô ngồi bồn thần trước hộp trang sức rất lâu mới chọn được.

Đúng lúc đó, Diệp Túc Bắc vào lấy đồng hồ đeo tay. Anh đã mặc rất chỉnh tề. Thấy Cố Diễm Sinh đang ngồi thần ra ở chỗ cũ, anh hiểu ra ngay.

“Đeo cái hình con bướm ấy.”

Cố Diễm Sinh không nghĩ rằng Diệp Túc Bắc lại có ý kiến. Cô cũng sửng người. Sau đó cô lấy từ hộp trang sức ra đôi hoa tai hình con bướm. Đây là đôi cô mua khi đi Châu Âu cùng Diệp Túc Bắc. Nó không phải hàng hiệu quốc tế gì nhưng được chế tác rất tinh xảo, một đôi đặt cạnh nhau tạo thành một con bướm hoàn chỉnh, đeo vào tai lấp lánh, nổi bật, đúng là rất đẹp.

Cô lấy ra đeo vào tai. Không biết có phải vì lâu rồi không đeo những thứ này không mà mãi mà cô không đeo được. Bóng người trong gương vẫn đứng lặng yên ở chỗ cũ cuối cùng tiến lại gần.

Anh lấy cái hoa tai từ tay cô, đeo vào tai cho cô. Động tác không dịu dàng nhưng lại khiến Cố Diễm Sinh ngẩn cả người giống như bị phù phép. Ngón tay ấm áp của anh chạm vào da tai mềm mại của cô. Lưu luyến và âu yếm, họ đã mất cảm giác này lâu lắm rồi. Cả hai người không dám nói gì làm cắt đứt giây phút này.

Chẳng mấy chốc Diệp Túc Bắc đã đeo xong. Bàn tay to rộng của anh nhẹ nhàng chạm vào vai của Cố Diễm Sinh, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Lúc quay người đi, anh nói với Cố Diễm Sinh, “Em phải đi làm tóc đúng không? Anh đưa em đi, cũng tiện đường luôn.”

* * *

Hai người cuối cùng vẫn không nói với nhau lời nào. Ngồi trong xe, Cố Diễm Sinh cảm nhận sâu sắc khoảng cách giữa họ. Có vẻ như sắp chạm vào nhau đến nơi rồi, nhưng thực ra lại vô cùng xa vời.

Cô đi gặp thợ quen để làm tóc. Người thợ trẻ trung, tài giỏi khen bộ váy của cô hết lời nhưng lại chê đôi hoa tai cô đang đeo.

“Cô Cố, đôi hoa tai này trông cổ điển quá, vì hợp với da của cô nên cô cảm thấy đẹp, nhưng người chuyên nghiệp nhìn vào sẽ biết ngay là cô phối sai.”

Cố Diễm Sinh cười, “Chỉ là đại thọ của ông nội thôi mà, có phải là tiệc thời thượng gì đâu, không cần phải hoàn hảo quá.” Nếu là trước đây thì có thể cô sẽ nghe theo lời của người thợ. Nhưng hôm nay cô quyết định giữ lại sự ấm áp đó cho đến phút cuối cùng.

Làm tóc xong vẫn còn thời gian, Diệp Túc Bắc phải một tiếng nữa mới đến đón, Cố Diễm Sinh quyết định đến quán cà phê gần đó ngồi.

* * *

Chỗ ngồi gần cửa sổ có tầm nhìn rất đẹp, ngay đối diện khu vườn nhỏ có thiết kế rất hiện đại bên ngoài. Tiếng vòi phun nước cách đó không xa dội đến, cột nước trắng xóa tung bay vô cùng đẹp mắt, thỉnh thoảng lại có vài con chim nhỏ dừng chân trên bãi cỏ.

Cố Diễm Sinh không động gì đến chiếc bánh bông lan trước mặt. Không hiểu sao trước đây cô thích ăn bánh như vậy mà bây giờ lại chẳng có hứng thú gì nữa. Trong đầu cô chỉ chứa đầy sự sắp xếp cho sau ngày hôm nay. Cô cũng không biết tại sao đột nhiên lại hơi do dự.

Khi cô đang chìm vào suy nghĩ thì một người không nên gặp, không muốn gặp đột nhiên đập vào mắt cô.

Tô Nham dẫn theo đứa con của cô ấy không mời mà đến ngồi ngay trước mặt Cố Diễm Sinh.

Cố Diễm Sinh lạnh lùng nhìn cô ta, rồi ngay lập tức đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Tô Nham đã quen với thái độ này của cô. Cô hơi cúi đầu nói với đứa bé bên cạnh, “Hình Tâm, sang bên kia chơi với chị mặc áo xanh đi, bên đó nhiều bạn nhỏ lắm. Mẹ và cô nói chuyện một lát.”

Cô bé da trắng nõn nà, đôi mắt xoe tròn, nhìn Cố Diễm Sinh rồi lại nhìn mẹ, đôi mắt sợ sệt. Cô bé lẩm bẩm, “Hình Tâm không đi đâu, Hình Tâm biết cô là vợ của chú Diệp. Cô Lý nói là cô sẽ nổi giận với mẹ.”

Lời nói ngộ nghĩnh của trẻ con làm Cố Diễm Sinh thấy buồn cười, cô quay đầu lại cười với cô bé, “Bé con, cháu mà không đi là cô không những nổi giận với mẹ cháu mà còn bán luôn cả cháu đấy.” Cô vô tình dọa đứa bé, nhưng cô cũng chưa bao giờ có ý tốt cả.

Kiểu nói dóc của cô làm cho đứa bé sợ, nó đi tìm nhân viên phục vụ trông coi trẻ con mà vừa bước vừa ngoái đầu lại.

Một lúc sau, Tô Nham mới lên tiếng.

“Lâu lắm không gặp.”

Cố Diễm Sinh tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm nói chuyện với cô. Thái độ lạnh nhạt này bao nhiêu năm qua vẫn không thay đổi. Tô Nham không bao giờ hiểu người phụ nữ trước mặt dựa vào gì mà lại kiêu ngạo như vậy.

Lúc đó Diệp Túc Bắc là nhân vật có tiếng trong trường. Anh lạnh lùng, xa cách, với ai cũng giữ khoảng cách, nhưng với riêng người phụ nữ này lại là ngoại lệ. Mỗi ánh mắt anh dành cho cô ta đều bị đám bạn học tình cờ bắt gặp đồn thổi vô cùng thần bí.

Tô Nham rất thích Diệp Túc Bắc. Liên tục trong ba năm liền cô đều chọn môn học chung giống anh. Lần nào cô cũng đến rất sớm, chiếm chỗ ngồi đằng sau anh, dù là chỉ nhìn thấy cái gáy của anh cũng thấy hạnh phúc lắm rồi. Cho đến khi người phụ nữ này xuất hiện. Diệp Túc Bắc vốn thường chỉ cười xã giao giờ lại cười dịu dàng như vậy. Những biểu hiện tự nhiên đó khiến cô càng ngày càng không thể chịu được.

Hôm đó Tô Nham chặn đường Diệp Túc Bắc. Hạ cổ dè dặt:

“Diệp Túc Bắc, em thích anh.”

Diệp Túc Bắc chỉ lạnh lùng nhìn cô, sau đó cười lịch sự, “Xin lỗi, tôi không thể đón nhận tình cảm của cô được.”

Cô không từ bỏ, “Tại sao? Anh thích người khác rồi à?”

Diệp Túc Bắc không trả lời.

“Anh thích Cố Diễm Sinh.”

Nghe đến cái tên “Cố Diễm Sinh”, khuôn mặt đang bực bội bất chợt nghiêm túc lại, anh cau mày, “Liên quan gì đến cô?”

“Hóa ra anh thích cô ta thật.”

Diệp Túc Bắc nhìn cô đầy thắc mắc. Ánh mắt thăm dò sắc bén đó khiến cô cảm thấy không thoải mái. Mãi lâu sau anh mới lạnh nhạt nói, “Cô ấy là em gái tôi.” Không đợi cô lên tiếng, Diệp Túc Bắc bất ngờ hỏi, “Cô tên là gì?”

“Tô Nham.”

“Có muốn làm bạn gái tôi không?”

“...”

Lúc đó cô đã vui biết nhường nào? Vui đến mức quên hết tất cả. Được quang minh chính đại đứng bên cạnh anh là một điều vô cùng hạnh phúc. Nhưng niềm hạnh phúc này mong manh thế nào thì chỉ mình cô biết.

Cảm giác xa cách của Diệp Túc Bắc mỗi phút mỗi giây cô đều cảm nhận rất rõ. Ánh mắt anh nhìn Cố Diễm Sinh chưa bao giờ cô có được. Cô tưởng rằng tự lừa dối mình và lừa dối người khác thì có thể tiếp tục được. Nhưng đến cơ hội như vậy Diệp Túc Bắc cũng không cho cô.

Nếu không phải vì sau đó Diệp Túc Bắc uống quá đà trong buổi tiệc chúc mừng, cô nhân cơ hội đó đưa anh về nhà khiến Diệp Túc Bắc tưởng mình uống say phá mất đời con gái của cô thì có thể cô đã mất anh từ lâu rồi.

Diệp Túc Bắc là người rất có trách nhiệm. Cô biết rất rõ, vì vậy cô mới lợi dụng điểm này. Cô khinh thường hành vi của chính mình, nhưng cô không kiểm soát nổi mình.

Trong suốt thời gian hơn một năm rưỡi, Diệp Túc Bắc vẫn hồ hững với cô như vậy. Ngoài mặt, anh vẫn như một người bạn trai hoàn hảo, nhưng thực ra người phải chịu giày vò nhiều nhất vẫn là cô. Lần đó cô uống say rồi quan hệ với Diệp Túc Đông cũng say. Cô sợ hãi không kiểm chế được bản thân. Buổi sáng tỉnh dậy thấy Diệp Túc Đông rất giống Diệp Túc Bắc, cô mới bàng hoàng, sợ hãi. Diệp Túc Đông trong lúc nửa tỉnh nửa mơ nắm lấy cánh tay cô nói líu ríu, “Giang Thần, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé.”

Lúc đó cô đã vô cùng bối rối.

Sau đó cô đã ác ý nói cho Diệp Túc Bắc biết chuyện xảy ra với Diệp Túc Đông. Nhưng người đàn ông được gắn mác là bạn trai của Tô Nham lại lạnh lùng ác nghiệt nói với cô, “Anh cảnh cáo em, tránh xa anh ấy ra.”

Những ký ức đó thật quá sức chịu đựng. Cô rõ ràng không muốn nhớ đến nữa, nhưng sự tồn tại của người phụ nữ trước mặt lại nhắc cô nhớ rằng cô thấm thương đến mức nào.

Những người đàn ông nhà họ Diệp đều đáng hận như vậy. Hận đến mức có một thời gian cô đã muốn cả đời không có chút liên quan nào đến họ. Nhưng cuối cùng cô đã không làm như vậy, bởi vì cô hận. Hận từ trong đáy lòng. Cô không thể bỏ qua cho bất cứ người nào nhà họ Diệp. Sự tủ nhục cô phải chịu suốt bao nhiêu năm nay cô phải trả hết cho họ.

Ngồi trước mặt Cố Diễm Sinh, cô cố gắng tỏ ra dừng dừng, cô nói chậm rãi, “Diễm Sinh, xin lỗi, tôi và Túc Bắc không phải như trên báo nói đâu. Anh ấy chỉ vì một chút tình cũ mà chăm sóc cho mẹ góa con côi chúng tôi thôi. Cô đừng hiểu lầm anh ấy.”

Cố Diễm Sinh cười lạnh nhạt, cao ngạo liếc nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt. Cô thừa nhận hai từ “tình cũ” làm lòng cô đau nhói. Một chút kiêu ngạo còn lại trong lòng nhắc cô không thể chịu thua. Cô lạnh lùng cất lời, dường như không để ý gì đến lời nói của Tô Nham, “Cô Tô, tôi thành thật khuyên cô nên rời khỏi tầm mắt tôi trong vòng hai phút. Nếu không, tôi không dám đảm bảo lát nữa lý cà phê vừa lạnh vừa dính này không hắt vào mặt cô đâu.”

31. Chương 31

Lời nói không khách sáo gì của Cố Diễn Sinh khiến Tô Nham thật sự sững sờ. Khi cô còn đang sững sờ thì Cố Diễn Sinh đột nhiên mỉm cười. Nụ cười của cô vô cùng kỳ lạ, khiến Tô Nham nổi da gà. Không biết có phải vì hai người ở cùng nhau quá lâu rồi không mà cô cảm thấy Cố Diễn Sinh lúc này có phần hơi giống Diệp Túc Bắc.

“Thực ra tôi không muốn chào hỏi gì cô, tôi cũng không biết mục đích hôm nay cô đến đây là gì, chắc chắn không phải là tình cờ đúng không?” Cô nhấc ly cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó lại tao nhã đặt xuống, “Cô và anh ấy không giống như người ta đồn đại bên ngoài, vậy thì như thế nào? Cô Tô, con người có thể vô liêm sỉ, nhưng cũng không thể không có một chút giới hạn nào. Lúc con gái cô sắp chết, cô gọi cho chồng tôi làm gì? Cô không thấy lời cô nói rất mâu thuẫn sao?”

Cố Diễn Sinh nói vậy làm Tô Nham sững lại, cô bé trước đây lặng lẽ gạt nước mắt trong rạp chiếu phim bây giờ đột nhiên lại bức hiếp người quá đáng. Cô cảm thấy run cả người.

Cố Diễn Sinh thấy cô ta không nói gì, hỉ mũi giữu cợt, rồi tiếp tục, “Tôi thành thật khuyên cô, tránh xa chồng của người khác ra. Cô và Diệp Túc Bắc trước đây thế nào, tôi căn bản không muốn tính toán nữa. Nếu cô muốn thì đáng lẽ cô nên giữ chặt từ đầu. Cô đã nhường anh ấy cho tôi thì đừng đòi lại nữa. Cô phải biết rằng Cố Diễn Sinh này tuyệt đối không nhận ‘sự thương hại’ của người khác. Thứ đã cho tôi rồi mà muốn lấy lại, điều đó là không thể được!”

Cô nói một mạch, gần như không nghỉ, khiến cho Tô Nham ngồi bên cạnh im bật. Cả đời này, Cố Diễn Sinh này ghét nhất là làm hại người khác rồi lại nói, “Tôi thật sự không cố ý, thực ra sự thật không phải như vậy”. Cái kiểu giả vờ đáng thương không quan tâm gì đến mọi chuyện đó thật đáng ghét. Việc làm hại là sự thật rồi. Cố ý hay vô ý thì có gì khác nhau đâu? Đối với người bị hại mà nói thì việc giải thích chẳng khác gì xát thêm muối vào vết thương, làm hại lần thứ hai.

Cố Diễn Sinh không ngờ người phụ nữ này chẳng qua cũng chỉ như vậy. Cô liếc xéo cô ta rồi ấn chuông gọi phục vụ. Nhân viên phục vụ đến rất nhanh. Cố Diễn Sinh nói rất lịch sự với nhân viên phục vụ, “Xin hãy đưa chị này đi tìm con của chị ấy, chắc hẳn chị ấy có việc gấp phải đi.”

Tô Nham không ngờ lại bị đuổi đi như thế, rõ ràng là bị cô chiếm thế thượng phong. Cô ta uất hận nhìn Cố Diễn Sinh, nói từng từ một, “Hy vọng cô mãi mãi giữ được sự tự tin như thế này.”

Rồi cô ta quay người đi cùng nhân viên phục vụ.

Cố Diễn Sinh quay đầu đi, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô vô thức chạm vào chiếc hoa tai đang đeo. Ánh mắt nhìn ra bên ngoài, còn tâm trí không biết đã theo gió bay đi đâu. Vắng đi một kẻ chướng mắt, cô bỗng thấy không khí tươi mới hơn rất nhiều. Thực ra cô không yếu mềm như mình nghĩ. Hóa ra cô vẫn có chút tố chất mạnh mẽ tiềm ẩn. Nghĩ vậy, Cố Diễn Sinh nở nụ cười.

Tự tin sao?

Cô không tự tin. Tình cảm của Diệp Túc Bắc đối với cô thế nào, cô thật sự không biết. Tiếc là từ trước đến nay cô không chịu buông tha thứ gì. Người làm cho cô khó chịu thì cô thường trả lại gấp bội.

Tính cách của Cố Diễn Sinh là như vậy. Cô không bao giờ chịu mang thù hận, bởi vì có thù thì cô phải trả ngay lập tức.

* * *

Một tiếng sau, Diệp Túc Bắc đến rất đúng giờ. Anh mặc bộ lễ phục màu đen, đeo thêm chiếc cà vạt màu tím sẫm. Chiếc kẹp cà vạt và măng sét áo đều cùng nạm đá màu bạc. Rõ ràng là cách ăn mặc quá trau chuốt, mặc lên người anh lại hài hòa.

Nghĩ đến chuyện lúc này, Cố Diễn Sinh bất giác lắc đầu khó hiểu. Đây rốt cuộc là người đàn ông ong bướm thế nào mà khiến cô phải lưu luyến đập rồi giết, giết rồi đập lũ ong bướm trong bụi hoa?

Anh đương nhiên là tìm thấy cô. Anh xách túi của cô lên, nhân tiện hỏi vài câu lúc này cô đi đâu. Hình ảnh người đàn ông đẹp đẽ này khiến cô suýt tưởng rằng mình đã vượt qua được. Đây không phải người chồng

mà cô sắp ly hôn.

Cô cùng anh rời đi. Hai người mặc trông rất tương xứng. Nhìn thấy cái cà vạt màu tím sẫm của anh, Cố Diên Sinh không kìm được hỏi một câu, “Chẳng phải ghét nhất là cái này sao? Sao lại đeo cái này?”

Diệp Túc Bắc không quay đầu lại, anh trả lời, “Em vẫn nói chúng ta bên ngoài hợp nhưng trong lòng lại xa cách còn gì? Thế này chẳng phải là rất đúng với câu đó sao?”

Cố Diên Sinh ghen hòng. Một lúc sau, cô hậm hực liếc xéo anh một cái.

Khi đến hội trường, Diệp Túc Bắc bắt đầu nhắc nhở công việc với các anh em cùng vai vế trong gia đình. Cố Diên Sinh là phụ nữ nên cũng không xen vào được. Lễ mừng đại thọ của ông nội được tổ chức rất xa hoa, đặt tại sảnh lớn nhất của khách sạn lớn Hoa Mỹ trong thành phố. Đặc điểm lớn nhất của khách sạn Hoa Mỹ này là sự đắt đỏ, còn những điều khác thì đến giờ Cố Diên Sinh vẫn chưa nhận ra. Để có được sự riêng tư, nhà tư bản Diệp Túc Bắc đã bao hết cả ba tầng một, hai, ba và đóng cửa bốn thang máy của Đại sảnh, để những người không phải là khách đến dự đại thọ đi một đường khác. Có lúc Cố Diên Sinh thấy Diệp Túc Bắc làm việc rất biết chừng mực, nhưng hề có liên quan đến người nhà họ Diệp thì tất cả các nguyên tắc của anh đều biến mất. Thói quen ăn chơi của công tử nhà giàu thể hiện rõ nét.

Thực ra Cố Diên Sinh không xót tiền hộ anh. Khi họ ly hôn, Cố Diên Sinh chưa từng nghĩ đến xu nào của anh. Cô chỉ nghĩ rằng làm phu trương thế này thì có vẻ không thỏa đáng.

Cô ngồi ở bàn gia đình vẫn chưa bắt đầu ăn, ngăn người nhìn ly rượu pha lê trên bàn. Lúc đó Diệp Túc Bắc bước đến, nhẹ nhàng dặn cô, “Ở đây sắp xếp cũng xong hết rồi. Bây giờ anh đi đón bố mẹ. Em ở đây đợi nhé.” Cuối cùng anh còn nói thêm một câu đầy ẩn ý, “Nói năng chú ý một chút. Chuyện của chúng ta để sau hôm nay rồi nói.”

Cố Diên Sinh nhìn anh thắc mắc, “Chẳng phải nói là tám giờ mới bắt đầu sao, anh đón bố mẹ đến đây sớm làm gì?” Bố mẹ là thông gia, nên đến cùng với bố mẹ của Giang Thần. Anh đi đón sớm như vậy làm gì?

“Đón đến đây nói chuyện với em. Em còn phải ngồi đây bốn tiếng nữa cơ mà. Chẳng phải ghét nhất là ngồi một góc không ai hỏi đến sao?”

“Anh đi mau đi.” Câu nói sau cùng của anh khiến Cố Diên Sinh mềm lòng. Đây có thể là dấu hiệu không tốt, vì vậy cô vội đuổi anh đi.

* * *

Ông Cố bà Cố khi đến nơi phải dẫn Cố Diên Sinh đi chào hỏi cô bác. Những người hàng ngày mặc quân phục hôm nay đều mặc đồ tây, đặc biệt có mấy bác hàng ngày rất hùng hổ nhưng hôm nay trông lại khá rụt rè. Cố Diên Sinh cố nhịn cười, khéo léo, lễ phép chào hỏi họ.

Sau khi đã chịu xong “hình phạt”, cuối cùng Cố Diên Sinh cũng coi như được đặc xá ngồi xuống. Ông Cố ngồi đối diện, vui vẻ nói cười với cô. Chỉ có bà Cố sắc mặt buồn rầu.

Bà hạ thấp giọng hỏi Cố Diên Sinh, “Chuyện của Túc Bắc rốt cuộc là thế nào?”

“Thì là thế đó! Dù sao cũng không phải là con của anh ấy.” Cố Diên Sinh nói rất băng quơ, hờ hững.

Mẹ cô vẫn tiếp tục thì thầm, “Thế thì tốt rồi, hai hôm trước mẹ còn nói với bố con là con gái nhà họ Cố không thể chịu tội ở nhà họ Diệp được.”

“Mẹ!” Cố Diên Sinh kêu lên, “Con muốn ly hôn.”

Câu nói này chẳng khác gì sét đánh ngang tai. Bà Cố trợn tròn mắt, cố nén sự kinh ngạc và tức giận, thì thầm nói, “Cố Diên Sinh, mẹ cảnh cáo con, con đừng làm mẹ điên lên. Đây không phải là chuyện đùa đâu.”

Ông Cố ngăn không cho bà Cố nói tiếp. Ông quay sang hiền từ nói với Diên Sinh, “Đừng nói chuyện trẻ con thế, chuyện lần này bố sẽ nói chuyện với Túc Bắc. Con đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Nghe ông Cố nói vậy, Cố Diên Sinh xị mặt không nói gì nữa. Thực ra phản ứng này cô đã đoán trước được.

Người đến dự tiệc càng lúc càng đông. Bên cạnh ông Cố bà Cố đã đầy người. Cố Diên Sinh lấy cớ đi vệ sinh để trốn khỏi chỗ ông bà Cố.

Cả hội trường rục rờ sắc màu. Chiếc đèn treo bằng pha lê giống bầu trời đầy sao. Góc nào cũng tương bừng, lấp lánh khiến Cố Diễn Sinh hơi chóng mặt. Cô đang chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí trong lành thì nhìn thấy một bóng dáng đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây. Nhưng vào lúc này thì sự xuất hiện của người đó lại khiến cô vô cùng vui mừng. Cô vẫy tay, khẽ gọi, “Lộ Tùng Quang, bên này!”

Lộ Tùng Quang nghe thấy có người gọi mình, theo bản năng tìm kiếm xung quanh. Cuối cùng thì anh cũng bắt gặp ánh mắt của Cố Diễn Sinh. Anh mỉm cười dịu dàng.

Cố Diễn Sinh kéo Lộ Tùng Quang ra ngoài hít thở không khí. Cô luôn mồm kêu ca ở bên trong quá ngột ngạt. Cô hoàn toàn quên mất trước đó không lâu họ đã cãi nhau và khó chịu với nhau như thế nào.

Cô nhìn Lộ Tùng Quang mặc bộ vest lịch sự, nghiêm túc là biết anh đến dự lễ mừng thọ. Nhưng đại thọ ông nội nhà họ Diệp, người đến dự nếu không phải là người cao sang, giàu có thì cũng phải là người đang muốn được tiến thân. Người đàn ông này sao lại vào được đây?

“Anh đến đây làm gì? Mà sao anh vào được đây?”

Lộ Tùng Quang cười nhạt. Anh chỉ về chỗ cửa thoát hiểm tối om ở cách đó không xa, “À, lên vào từ chỗ đó. Cửa đó thông thẳng đến ngõ sau.”

Cố Diễn Sinh bật cười vì câu nói của anh. Cô vỗ vào người anh, “Nói năng khổ sở vậy. Chủ nghĩa tư bản ăn mòn người ta vậy sao!” Cô cười nói, tay bất giác chạm vào tai. Đột nhiên phát hiện chiếc hoa tai không còn nữa, cô giật thót mình, sắc mặt trở nên trắng bệch, cô sờ lại lần nữa. Một đôi hoa tai, đúng là chỉ còn lại có một chiếc!

Cô hoảng hốt một cách khó hiểu, trong phút chốc bỗng như nghẹt thở, máu dồn lên đầu. Cô ngơ ngẩn nhìn Lộ Tùng Quang. Sắc mặt trắng bệch của cô khiến Lộ Tùng Quang nhận ra ngay là có chuyện.

“Sao vậy?” Mặt Lộ Tùng Quang cũng tái đi. Anh bất an nhìn Cố Diễn Sinh, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Rơi mất rồi, hoa tai rơi mất một chiếc.” Cố Diễn Sinh đột nhiên quay người, “Em đi tìm đây.”

Lộ Tùng Quang bất giác giữ chặt lấy tay cô, “quan trọng lắm sao?”

“Rất quan trọng.” Cố Diễn Sinh gật đầu.

Bản thân cô cũng không biết lý do. Chỉ thấy bàng hoàng và khó xử. Trong đầu cô tràn ngập sự dụi dụi từ những ngón tay của Diệp Túc Bắc. Giây phút đó giống như bị giật điện, tất cả các giác quan của cơ thể đều ngừng lại. Những điều đáng lẽ nên quên đi đó sao lại cứ ùa về như vậy? Cô không muốn nghĩ đến nữa. Lúc này cô chỉ muốn tìm thấy chiếc hoa tai. Trong cuộc hôn nhân này, cô không dám kỳ vọng vào mặt trời, cũng không dám giữ chặt lấy những ngôi sao. Chẳng nhẽ đến một chút kiên trì cuối cùng cũng không được sao? Cô đột nhiên không cam tâm nữa. Cô cũng không biết tại sao lại sốt sắng đi tìm như vậy, rốt cuộc là vì chiếc hoa tai hay là vì cuộc hôn nhân đang đổ vỡ của cô.

Đôi hoa tai vốn ghép lại với nhau là một con bướm hai cánh. Bây giờ chỉ còn lại một cánh đang đưa bắt an trên tai cô, như một dự báo không lời về điều gì đó. Nó làm cho lòng cô gợn lên từng đợt sóng.

Cô đi tìm dọc theo các lối đi. Lộ Tùng Quang đi cách cô hai bước cũng chú ý tìm giúp cô. Khi vừa đi đến góc rẽ, cô hơi quỵ xuống, tóc bị mắc vào một cái cây không rõ là cây gì đặt ở góc rẽ. Cô luống cuống gỡ tóc ra, tìm đập càng lúc càng nhanh. Cô gỡ mãi mà không gỡ được, trong lúc vội vàng cô giật mạnh, giật ra cả vài sợi tóc. Coi như cũng thoát được ra. Cô thở phào, tiếp tục đi về phía trước.

Khi vẫn chưa chuyển hướng, cô nhìn thấy một người đáng lẽ cô không nên thấy.

Ở đầu hành lang bên ngoài, cách đó vài mét, Diệp Túc Bắc và Tô Nham đang nói chuyện. Họ đứng quay lưng về phía cô. Về mặt của Tô Nham rất xúc động, cô khóc thút thít. Diệp Túc Bắc cũng đứng quay lưng về cô nên cô không nhìn rõ nét mặt của anh. Và cô cũng không muốn nhìn thấy.

Cố Diễn Sinh đứng chôn chân tại chỗ, trong lòng trào lên đủ thứ cảm xúc lẫn lộn. Cảnh tượng này thật mỉa mai, giống như một quả bom đang như sắt đâm vào mặt cô. Trong đôi mắt vốn dâng đầy sóng nước giờ chỉ còn lại một vùng khô cạn.

Lộ Tùng Quang đuổi theo cô, tay anh cầm chiếc hoa tai kia của cô, hết sức vui mừng kể công, “Tìm thấy rồi, thấy mất anh tinh không!” Anh nói rồi đưa nó cho Cố Diễm Sinh.

Cố Diễm Sinh lạnh nhạt nhận lấy nó. Cô nắm cái hoa tai trong lòng bàn tay, thở dài buồn bã, “Cuối cùng thì cũng vẫn không thể bay nổi, chỉ là tự mình lừa dối mình thôi.”

“Sao vậy?” Lộ Tùng Quang nhận ra vẻ khác thường của cô.

Chưa đợi Cố Diễm Sinh trả lời, từ xa đã thấy hai phóng viên đeo máy ảnh chậm rãi bước tới, nói cười vui vẻ.

Cố Diễm Sinh ánh mắt lạnh lùng, trong lòng trống trải. Sự đau khổ khiến cô thấy toàn thân tê liệt.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt cầu khẩn nhìn Lộ Tùng Quang, “Lộ Tùng Quang, anh có thể hôn em không?”

Câu nói đó khiến sắc mặt của Lộ Tùng Quang bỗng nhiên sầm xuống, “Tại sao?”

“Em muốn ly hôn.” Cô muốn ly hôn, cô không cần cuộc hôn nhân đó nữa, cô không cần người đàn ông đó nữa, cô không cần những ký ức ngốc ngếch đến đáng thương đó nữa.

Cứ coi như là lỗi của cô, tất cả cứ để cô hứng chịu thay anh.

Đó là tình yêu cuối cùng và sự dục dằn cuối cùng của cô.

Trái tim Lộ Tùng Quang đau đớn. Mặt anh hiện rõ những biểu hiện đau thương. Anh thở dài, “Nếu em cần, anh sẽ giúp em.” Nói rồi, anh vòng tay qua eo cô, cúi xuống hôn cô...

32. Chương 32

Buổi tiệc mừng thọ diễn ra hết sức thành công. Ông nội cười nhiều đến mức miệng không khép lại được.

Diệp Túc Bắc sau khi biến mất một lúc đã quay lại sảnh. Anh vui vẻ, nhẹ nhàng nói chuyện với khách khứa, cử chỉ nhanh nhẹn. Cố Diễm Sinh chỉ ngồi ở bàn gia đình lạnh lùng nhìn cái bóng của Diệp Túc Bắc len lỏi trong đám đông.

Anh dường như là một nhà chỉ huy trời sinh. Đối với bất cứ việc gì, bất cứ trường hợp nào cũng có thể điều khiển đầu ra đấy. Trước đây cô từng đắm đuối đáng về đó, nhưng cũng chính đáng về đó giờ đây cô vô cùng căm ghét. Bộ mặt xấu xa kia đã làm cô tỉnh dậy từ giấc mơ tươi đẹp. Cuối cùng cô cũng hiểu tình yêu trong gia đình này, trong cuộc hôn nhân này chỉ có thể bị vùi dập dưới chân.

Kể từ khi quay lại hội trường, Lộ Tùng Quang biến mất không thấy tăm hơi. Cả tầng một và tầng hai quá nhiều bàn, Lộ Tùng Quang không thể ngồi ở bàn chủ tịch được, vì vậy Cố Diễm Sinh không cố gắng tìm nữa. Tô Nham cũng không xuất hiện lại. Đại khái cô ta đến đây chỉ để kể khổ với Diệp Túc Bắc. Khi ra về, cô ta rất được xem trọng. Ông Diệp với bà Diệp đích thân tiễn cô ta ra. Cố Diễm Sinh cũng đi cùng, thờ ơ đứng nhìn cô ta được tiễn đi rồi mới quay lại. Đột nhiên cô hiểu rằng thân phận của Tô Nham không thể dự tiệc chính. Còn Cố Diễm Sinh có đủ thân phận thì mới có thể lạnh lùng, thờ ơ nhìn rõ bộ mặt xấu xa nhất mà gia đình này đang dùng bề ngoài tốt đẹp để che đậy.

Cô vẫn luôn thật lòng tôn trọng ông Diệp và ông nội. Tiếc là tất cả lại hoàn toàn trái ngược với sự tưởng tượng của cô. Cô cười lạnh lùng và càng quyết tâm hơn với lựa chọn của mình.

Đến khi chúc thọ, Cố Diễm Sinh khoác tay Diệp Túc Bắc cùng đi. Cô vốn được ông nội quý mến, vì vậy không cần phải suy nghĩ cầu kỳ tìm lời chúc hoa mỹ. Cô chỉ nói một câu, “phúc như Đông Hải, thọ tĩ Nam Sơn”. Những nhân viên cũ đứng quanh ông nội thấy Diệp Túc Bắc và Cố Diễm Sinh đều phải thốt lên những lời bóng bẩy. Họ nói đến mức khiến Cố Diễm Sinh cảm thấy nếu hai người không ở bên nhau nữa thì giống như sẽ bị ông trời khiển trách vậy. Cô thấy buồn cười, sau đó cô thật sự đã phải bật cười. Không ai nghĩ ngờ sự khéo léo và vẻ mặt tươi cười của cô. Mọi người đều cho rằng cô vô cùng vui vẻ.

Sau khi buổi tiệc mừng thọ kết thúc, Cố Diễm Sinh về cùng xe của ông Cố, bà Cố. Diệp Túc Bắc còn phải lo cho quá nhiều người. Cô lấy lý do buồn ngủ để về trước.

Ông Cố đã thay lái xe khác. Nhưng lái xe này cũng là người kín đáo, thận trọng và biết điều giống như bác lái xe cũ. Ông đưa cô về nhà rồi mới rời đi. Lúc ngồi trên xe, Cố Diễm Sinh không nói gì, cô cũng không biết phải nói gì. Cô vốn quen làm việc tùy hứng mà không để ý gì đến hậu quả. Cô biết chắc rằng việc sắp xảy ra này sẽ tác động tới hai gia đình, nhưng cô không thể làm trái với lòng mình.

Ông Cố vốn rất yêu thương cô. Nếu cô không làm như vậy thì ông không thể tin là cô muốn ly hôn. Nếu lỗi không phải ở phía cô thì áp lực bên ngoài mà Diệp Túc Bắc phải chịu đựng đủ khiến anh gục ngã.

Cô thực sự không nhẫn tâm, nhưng nhiều hơn cả, cô không muốn để lại đường lui cho mình. Cô không muốn quay đầu lại.

Như Lục Giang Thần từng nói, “Mong ước một lòng, bạc đầu không chia cách”, đây là mong muốn của tất cả phụ nữ, Cố Diễm Sinh cũng không ngoại lệ. Chỉ tiếc trên thế giới này không có sự hoàn hảo thật sự, bởi vì mặt trái của sự hoàn hảo chính là khiếm khuyết. Canh bạc này quá lớn, mà chỉ có thua chứ không có thắng. Cô lấy hôn nhân ra để đánh bạc, từ đó để thay đổi chính mình.

Cô ngồi trên ghế sofa, trước mặt là ly nước đá, đá còn chưa tan hết. Hơi lạnh bao quanh ly thủy tinh. Trên thành ly hình thành vô số giọt nước nhỏ. Trong quá trình từ từ tan chảy, những giọt nước đó chậm rãi chảy xuống, rót xuống mặt bàn uống trà tạo thành một vệt nước. Hình dạng loang lổ đó dưới ánh đèn trông có vẻ dị thường.

Chưa đến hai tiếng, Diệp Túc Bắc cuối cùng cũng đã về.

Anh dường như không ngạc nhiên về sự có mặt của Cố Diễm Sinh, thậm chí anh còn thấy trong ánh mắt cô ẩn chứa chút giận dữ.

Cố Diễm Sinh lạnh lùng nhìn anh, dường như những chuyện cũ đều đã hóa thành một đồng tro tàn. Trong đáy mắt cô chỉ còn lại sự giải thoát.

“Về rồi à.” Cô dùng câu trần thuật khẳng định, bởi cô vẫn đang đợi giờ phút này.

Diệp Túc Bắc có vẻ hơi ngạc nhiên. Mãi lâu sau, anh kìm nén sự tức giận bưng bưng, rút ra một tập tài liệu, vứt xuống trước mặt Cố Diễm Sinh. Cố Diễm Sinh không ngẩng đầu, không cần nhìn cô cũng biết trong đó có gì.

“Không có gì muốn nói sao?” Diệp Túc Bắc lạnh lùng hỏi.

Cố Diễm Sinh lắc đầu, “Không có.”

Diệp Túc Bắc nhìn vào mắt cô. Cô cũng không né tránh. Cuối cùng anh đưa mắt đi, chỉ túi tài liệu, “Đây là những tin tức đăng báo ngày mai. Nó vốn chuẩn bị được mang đi in, cuối cùng bị tổng biên tập đưa đến tận tay ông nội.” Anh nói từng tiếng một, giọng hết sức lạnh lùng, “Cố Diễm Sinh, cô vội thế sao? Cô có biết thứ này mà lên báo thì hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào không?”

Cố Diễm Sinh cười mỉa mai, không để ý đến sự chất vấn của anh, “Chắc chắn là không đưa đi in đúng không”, Cô nhìn anh chằm chằm, “Ai dám đăng tin xấu về nhà họ Diệp chứ? Lần trước đăng chuyện anh có con riêng, chẳng phải cũng không dám đăng ảnh còn gì?”

Ánh mắt Diệp Túc Bắc sầm lại, vẻ mặt chợt trở nên lạnh lùng, “Cô không đợi được sao? Kể từ khi anh ta trở về cô đã bắt đầu không bình thường rồi. Cô ghét đợi điện thoại của tôi, cô ghét ăn cơm một mình, ngủ một mình. Nếu là anh ta thì không như vậy đúng không? Ở cùng anh ta cô sẽ không mệt mỏi đến thế đúng không?” Anh hét lên lạnh lùng, tiếng hét của anh xa xăm như từ dưới lòng đất vọng lên.

Cố Diễm Sinh vẫn thản nhiên. Sự u uất cuối cùng cũng đã bị dập tắt ngấm. Cô trả lời quyết tâm và lạnh lùng, “Đúng vậy.”

Cô quay người, rút ra đơn xin ly hôn đã chuẩn bị trước đưa cho anh, “Ký vào đi, tốt cho cả hai chúng ta.”

“Sao tôi lại phải làm vậy?”

“Anh không có lựa chọn, anh đồng ý đi.”

Diệp Túc Bắc cầm đơn xin ly hôn. Anh nắm chặt tờ giấy mỏng manh đó, những đường gân xanh trên tay hằn lên. Về mặt của anh chuyển từ tức giận sang bình tĩnh, cuối cùng lại tỏ ra thản nhiên. Anh giơ tờ đơn, “Đây là lý do cô đợi tôi?”

“Phải.”

Diệp Túc Bắc cuối cùng nhìn Cố Diễn Sinh. Anh rút chiếc bút thường dùng từ trong túi áo, ký tên mình lên khoảng trống bên cạnh chữ ký của Cố Diễn Sinh.

Vào lúc hạ bút, anh hơi do dự. Ngòi bút đưa trên mặt giấy tạo ra một nét thô ráp. Chỉ trong chớp mắt, anh lại tiếp tục tác phong quen thuộc, nhanh nhẹn ký tên của mình.

Cố Diễn Sinh liên tục nhìn anh, thấp thoáng có điều suy nghĩ. Thói quen của anh vẫn không thay đổi, khi viết tên mình, anh thích viết ngược. Chữ “Bắc” vốn viết nét phẩy trước rồi mới đến nét sổ móc, nhưng anh lại thường viết sai. Anh nói đó là thói quen đã hình thành từ nhỏ, không thay đổi được. Có lẽ là như vậy, giống như việc cô yêu anh đã ăn sâu vào tận xương tủy, đau đến sâu thẳm cõi lòng. Nhưng chẳng phải cô đã ép buộc mình thay đổi sao?

Trên đời này làm gì có thứ gì thật sự không thể thay đổi, chỉ có không muốn thay đổi mà thôi.

Cố Diễn Sinh thu lại lá đơn anh đã ký tên. Cô hơi thất vọng quay về phòng. Khi vừa nhắc chân, Diệp Túc Bắc ngăn cô lại.

Diệp Túc Bắc vốn rất nhanh nhẹn giờ lại tỏ vẻ do dự. Ánh mắt anh không rời khỏi cô, dường như chỉ cần anh rời mắt là cô sẽ biến mất.

“Anh có thể cho em tất cả. Chỉ có một thứ hy vọng em sẽ để lại cho anh.” Giọng của anh không lớn, trong giọng nói có pha lẫn chút mệt mỏi, “Chiếc áo len em đan cho anh, hy vọng em có thể để lại cho anh.”

Cố Diễn Sinh căng thẳng, cô gượng gạo quay đầu, không muốn để anh thấy bất cứ sự yếu đuối nào của cô, “Xin lỗi Diệp Túc Bắc, ngoài chiếc áo len đó ra tôi không cần thứ gì của anh cả. Tôi không muốn bất cứ thứ gì chứng minh sự ngu ngốc của tôi nằm trong tay anh.” Giọng nói của cô lạnh như băng. Không chỉ Diệp Túc Bắc mà ngay cả bản thân cô cũng run lên vì lạnh.

Diệp Túc Bắc chậm rãi tránh đường cho cô đi. Trong mắt anh hiện lên nụ cười ảm đạm. Giọng anh không lớn, khản đặc nhưng từng câu từng chữ anh nói ra đủ để đánh mạnh vào lòng cô, “Anh biết anh không có tư cách giữ em lại, anh cũng biết em và Lộ Tùng Quang không như những gì phóng viên viết. Nhưng anh vẫn không kìm được sự nóng giận. Cố Diễn Sinh, những lời anh nói với em hôm qua là nghiêm túc.”

Anh yêu tôi sao? Cố Diễn Sinh nhớ lại câu nói của anh lúc nửa tỉnh nửa say. Cô im lặng một hồi lâu không trả lời. Cô không có gì để nói, bởi tất cả đều như nước đổ đi không thu lại được nữa rồi.

Diệp Túc Bắc thì không định im lặng. Anh tiến lên trước, kéo Cố Diễn Sinh vào lòng. Anh dùng hơi ấm của cơ thể mình sưởi ấm cho cánh tay giá lạnh của cô. Cầm anh tì lên trán cô, giọng nói run rẩy, “Ba năm trước, khi anh gọi điện cho em, anh rất tỉnh táo. Nhưng anh tự nói mình là say. Nếu không, anh không dám nói với em những lời đó.” Câu ‘Em lấy anh đi’ đó, anh đã phải mất bao nhiêu công sức mới nói ra được? Người ta nói say rượu làm liều. Câu này quả là không sai. Đối với cuộc hôn nhân do gia đình sắp đặt này, anh liều mình phản đối, bởi anh không thể khẳng định được tình cảm Diễn Sinh dành cho anh. Anh không muốn cô và anh tùy tiện kết hôn trong khi chưa xác định được tình cảm. Từ đáy lòng anh hy vọng Diễn Sinh có thể tìm được người cô yêu thương nhất.

Chỉ khi say rượu anh mới dám nói, người đó tại sao không thể là anh?

Ba năm kết hôn, vừa thăm dò nhau, vừa nhẵn nhụi nhau, họ trở thành những con nhím nhát gan thận trọng xù lông. Chỉ cần sơ ý một chút là có thể làm đối phương bị thương.

Tình cảm yếu đuối như thế, không phải là anh không biết.

Cố Diễn Sinh yên lặng lắng nghe, trái tim cô nhói đau như bị dao đâm. Trong phút chốc, cô gần như đã muốn xé tan tờ đơn mà hai người đã ký tên. Nhưng ngay sau đó cô đã tỉnh lại.

Cô không muốn ở trong cái mạng từ lâu đã quấn bòng nhùng quanh mình nữa. Cô yêu anh, nhưng cô càng muốn yêu bản thân mình hơn.

Cô nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay anh, như mỗi buổi sáng trước đây, dịu dàng chỉnh lại trang phục cho anh. Mùi hương trên người Diệp Túc Bắc vẫn khiến cô lưu luyến. Hai mươi mấy năm đủ để khiến tâm niệm của cô hóa thành tro bụi. Cô không ngẩng đầu, nói líu ríu, “Tôi ở bên anh hai mươi mấy năm như lẽ đương nhiên. Bây giờ cũng nên kết thúc thôi.”

“Anh biết.” Giọng nói của Diệp Túc Bắc run rẩy, “Anh chỉ không muốn có hiểu lầm. Anh và Tô Nham không như người ta đồn đại.”

Cố Diễm Sinh gật đầu. Chuyện của anh và Tô Nham, dù sao cũng không đơn giản như vậy. Cô ít nhiều cũng đoán ra được vài phần, từ thái độ của bố chồng và ông nội.

Từ sâu trong lòng cô cười lạnh lùng, hóa ra tất cả đều có diễm báo từ trước. Trình Linh Tố cũng tốt, Viên Tử Y cũng vậy, chẳng phải cuối cùng Hồ Phỉ đã sống cùng Miêu Nhược Lan sao?

Cô thở một tiếng, mỉm cười, cuối cùng không nói gì.

Cuối cùng họ vẫn xa nhau, để lại sau lưng sự chăm sóc, sự đau thương trước đây và sự lạnh nhạt của cuộc đời này.

33. Chương 33

Báo chí đăng tin họ ly hôn vào ngày thứ Ba sau đó. Những lời bàn tán tràn ngập khắp nơi khiến Cố Diễm Sinh một lần nữa rơi vào cái mạng của lời đồn đại. Nhưng lần này và lần trước khác nhau ở chỗ, cảm giác của cô chỉ là giải thoát.

Cầm tờ báo trong tay, Cố Diễm Sinh chăm chú đọc đi đọc lại vài lần. Báo chí dám đăng tin vợ chồng cô ly hôn, cô biết chỉ có một người có thể làm được việc này, người đó chính là Diệp Túc Bắc. Xem ra không phải anh không hiểu tấm lòng cô. Chỉ có điều anh hiểu không đúng chỗ mà thôi.

Trên báo tìm thấy một bức ảnh chụp gần của cô là điều rất hiếm thấy. Đó là bức ảnh cô đang phát biểu trong lễ khai giảng, khoảng cách chụp không gần, nhưng cũng đủ để nhận ra đó là cô. Cô xem ảnh xong, cười nhạt rồi hài lòng gấp tờ báo lại.

Cô hẹn gặp Kiều Tịch Nhan. Hai người ngồi uống hồng trà ở quán cà phê Starbuck mới sửa lại trên đường Quang Minh. Lượng người qua lại trên đường Quang Minh không nhiều. Những kiến trúc kiểu Châu Âu từ thời Dân quốc để lại ở đây vẫn được bảo tồn hoàn chỉnh. Vì được tu sửa nên đây cũng là một trong những khu thắng cảnh của thành phố. Hành lang của cả con phố đều có vẽ tranh, đậm chất nghệ thuật, yên tĩnh và tao nhã. Trong quán Starbuck thỉnh thoảng có hai, ba người khách. Ai làm việc của người đó, dường như mỗi người đều có một thế giới riêng của mình. Ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Cố Diễm Sinh có vẻ không tập trung. Kiều Tịch Nhan gọi món bánh moufflet sô-cô-la mà cô thích. Nhưng vì bánh quá ngọt và béo khiến cô không muốn ăn, đặc biệt là khi cô nhìn thấy Kiều Tịch Nhan ăn bánh Tiramisu, một vị chua từ trong dạ dày trào lên, cô gần như không tìm được cảm giác muốn nôn.

Kiều Tịch Nhan cũng phát hiện ra sự khác thường của cô, trêu chọc nói, “Hay là có rồi, thứ thích ăn nhất mà cũng không ăn nữa!”

Cố Diễm Sinh nhấp một ngụm hồng trà lạnh lạnh để kìm vị chua trào lên trong cổ, liếc xéo Kiều Tịch Nhan, “Đừng rửa mình được không?” Cô nói nửa đùa nửa thật, và không hề muốn tiếp tục chủ đề này. Cô xoay xoay ly cà phê trong tay, thực chất trong lòng đều sáng tỏ.

Mang thai, chuyện này cô đã được chính bác sĩ xác nhận từ nửa tháng trước.

Đây là đứa con đến không đúng lúc, nhưng lại là mục tiêu duy nhất giúp cô thoát khỏi cuộc hôn nhân chẳng khác gì vũng lầy này.

Hàng ngàn hàng vạn sự thiệt thòi, Cố Diễn Sinh đều có thể chịu đựng được, nhưng con của cô không có lý do gì vừa sinh ra đã phải chịu thiệt thòi.

Thật kỳ lạ, cô chưa từng nghĩ đến chuyện bỏ đứa bé. Rõ ràng cô rất sợ trẻ con, nhưng khi nó thực sự tồn tại trong bụng cô thì cảm giác về mối liên hệ máu thịt và sự duy trì huyết thống lại khiến cô yêu thương như vậy. Cảm giác này không liên quan đến Diệp Túc Bắc, chỉ là bản năng của người mẹ mà thôi.

Thấy cô không lên tiếng, Kiều Tịch Nhan mỉm cười. Là bạn của Cố Diễn Sinh, Kiều Tịch Nhan biết rất rõ bề ngoài cô có vẻ như không có chuyện gì, nhưng thực ra trong lòng lại suy nghĩ nhiều và phức tạp hơn bất cứ ai.

“Ly hôn thật à?”

Cố Diễn Sinh gật đầu.

Kiều Tịch Nhan có vẻ ức chế. Nhưng chỉ một lúc sau cô đã trấn tĩnh lại. Cô cười nói, “Đợi mình giới thiệu cho cậu người đàn ông tốt!”

“Thôi đi!” Cố Diễn Sinh chế nhạo, “Cậu mà có người đàn ông tốt thì đâu đến lượt mình, cậu đã xong lên rồi.”

“Chị là loại người đó sao? Hứ!”

Hai người cười đùa như vậy hết buổi chiều. Khoảng bốn, năm giờ chiều, Cố Diễn Sinh và Kiều Tịch Nhan lái xe đến chùa Quy Trình. Chùa Quy Trình cách đường Quang Minh không xa, cũng không phải là kiểu chùa thường được xây dựng trên những triền núi tĩnh mịch. Chùa Quy Trình nằm trong khu chợ đông đúc ở phía Bắc đường Quang Minh. Bức tường bao quanh làm cho chùa Quy Trình hoàn toàn tách biệt khỏi khu chợ xung quanh. Cửa không lớn, rộng đủ cho ba người vào. Mỗi người đi vào đều phải cúi mình biểu thị thành ý với vị hòa thượng gác cửa.

Đại đường rộng rãi, gió lùa hun hút khiến mọi người có cảm giác bức tượng Phật thân vàng phía trên trông vừa cô đơn vừa trang trọng. Ánh mặt trời còn sót lại của buổi xế chiều âm thầm rơi vào làm cho cả đại đường nửa như lộ ra dưới ánh mặt trời, nửa lại như ẩn mình trong bóng chiều lạnh lẽo. Cố Diễn Sinh thành kính quỳ xuống cái đệm trước mặt, nhận một nén hương đã thấp từ tay chú tiểu, thành kính khấn rồi thành tâm cúi lạy ba cái. Mỗi lần cúi xuống gần mặt đất lạnh giá, Cố Diễn Sinh lại thấy trong lòng trầm lắng hơn. Cuối cùng chú tiểu đỡ nén hương từ tay cô, cắm vào bát hương ở trước mặt. Cố Diễn Sinh đứng dậy để cho vị khách khác thay vào.

Khi ra về, Kiều Tịch Nhan cứ nói cô rằng cô không quen góp vào hòm công đức thì Phật tổ sẽ không phù hộ cho cô. Cố Diễn Sinh cười đáp lại, “Phật pháp có câu ‘tùy hỷ công đức’. Chú trọng quá có khi lại không thành tâm.”

Kiều Tịch Nhan “xí” một tiếng, “Thế cậu nói xem, cậu thành tâm thế nào, cầu phúc cho ai?”

“Cho mình”, Cố Diễn Sinh thở dài, ánh mắt trông rộng nhìn xa xăm, “Mình cầu xin không quay đầu lại.”

Kiều Tịch Nhan im lặng không nói gì.

* * *

Buổi tối Cố Diễn Sinh vẫn chuẩn bị về nhà họ Cố. Chuyện mà sớm muộn mọi người cũng biết thì đối mặt sớm hay muộn cũng chẳng có gì khác biệt.

Một mình lái xe qua ba vành đai, trên đường cao tốc không có đến nửa bóng người. Bên tai chỉ có tiếng động cơ xe kêu u u. Những chiếc ô tô lao vút qua bên cạnh, nhìn vào gương chiếu hậu, trông giống như những cơn gió màu xám.

Về đến Đại viện đã là đêm muộn. Cố Diễn Sinh vẫn tắt điện thoại. Cô biết cả thế giới đang tìm cô. Nhưng cô lại không có đủ dũng khí để đối mặt với cả thế giới.

Cô mệt mỏi xách hành lý mở cửa. Ông Cố bà Cố đang ngồi trên ghế sofa nghiêm nghị, dường như đã đoán trước được sự việc. Ông Cố bao nhiêu năm theo quân đội đã thay đổi vẻ hiền từ hàng ngày, ông nhìn Cố Diễn Sinh nghiêm nghị. Cố Diễn Sinh đưa mắt nhìn khắp một lượt, cuối cùng dừng lại ở tờ báo và tập tài

liệu trên bàn, tự cười nhạo trong lòng. Muốn giống như con đà điểu may mắn cúi đầu không nghe chuyện ngoài cửa sổ, nhưng tiếc là chuyện ngoài cửa sổ lại lan vào tận trong nhà.

Cô yên lặng đến ngồi bên cạnh ông Cố, “Muộn thế này rồi mà vẫn đợi con!” Cô dùng câu khẳng định.

Cái vẻ tỏ ra bất cần của cô làm bà Cố tức điên lên. Bà giận dữ mắt long lên, chỉ mặt Cố Diễn Sinh nói kích động, “Con có điên không hả? Việc ly hôn lớn như vậy mà không thèm nói với bố mẹ. Con có biết thân phận của con thế nào không hả? Ly hôn là chuyện có thể tùy tiện hay sao?”

Cô đã đoán trước được sự giận dữ của bà Cố, nhưng thật sự nói đến cùng nếu không nói ra thì khó chịu như mắc xương trong cổ họng, “Mẹ, con lớn rồi! Nếu chuyện ly hôn mà cũng không tự quyết định được thì con sống còn có ý nghĩa gì nữa!”

“Con này, mày thử nói lần nữa xem nào!”

“Con..”

“Bốp!”

Một tiếng tát vang lên cắt ngang cuộc tranh cãi giữa Cố Diễn Sinh và bà Cố. Cố Diễn Sinh ôm lấy bên má vừa bị tát đau đớn, ngạc nhiên nhìn ông Cố, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Trong đời Cố Diễn Sinh đã từng làm rất nhiều việc tùy ý, nhưng ông Cố chưa từng trách mắng cô. Sự cứng chiều ông dành cho cô chưa bao giờ có giới hạn, chưa bao giờ cần đúng lý, đến lớn giọng quát mắng cô, ông cũng chưa từng, chứ đừng nói gì đến động tay đánh cô. Cố Diễn Sinh thấy cay xè sống mũi, mắt ngấn đỏ. Cô cố nén sự đau xót, hằn học nhìn ông Cố, quay người chuẩn bị về phòng. Ông Cố tức giận ném tập tài liệu trước mặt xuống đất.

Tiếng “bịch” vang lên khiến động tác của Cố Diễn Sinh dừng lại. Giấy tờ trong túi rơi ra, bức ảnh Cố Diễn Sinh và Lộ Tùng Quang ôm hôn nhau bỗng nhiên cũng ở trong đó.

Cố Diễn Sinh sững sờ nhìn ông Cố.

Ông Cố kiểm chế cơn thịnh nộ chực bùng ra. Sự nghiêm khắc hiện rõ trên khuôn mặt kiên cường và đã trải qua thử thách của năm tháng. Ông đứng thẳng lưng, thất vọng nhấn từng tiếng một, “Cố Thận Hành này không có đứa con gái ngoan như con.” Ngực ông phập phồng dữ dội vì tức giận, “Con làm như vậy là tự hủy hoại chính mình, con biết không hả? Bố dạy con thế nào? Từ nhỏ đến lớn bố nuông chiều con để bây giờ con chống lại chính mình như vậy à?”

Những giọt nước mắt cố kìm nén của Cố Diễn Sinh cứ thế trào ra, “Bố...” Cô nghẹn ngào trong cổ họng, hồi lâu không nói được một câu. Thấy cô khóc, bà Cố đứng bên cạnh cũng không kìm được nước mắt tuôn rơi. Bà cứ nhìn Cố Diễn Sinh, giọng khản đặc yếu ớt, “Bố không giận chuyện con bỏ họ gia đình, bố giận con vì con không biết quý trọng chính bản thân mình!”

Cố Diễn Sinh thấy chua xót trong lòng, cô tiến lên trước ôm lấy mẹ, giống như một đứa trẻ mặc sức khóc trong lòng mẹ, miệng liên tục lẩm bẩm.” Không phải con như vậy, chỉ vì không thể lùi lại được nữa nên con mới dùng đến hạ sách đó...”

Cố Diễn Sinh khóc rất lâu. Những giọt nước mắt đau buồn của cô không biết là vì thương ông Cố bà Cố cao tuổi rồi mà vẫn phải đau lòng vì cô, hay là vì cô không cam tâm để mối tình si hai mươi mấy năm, cuộc hôn nhân ba năm của mình cứ thế mà bị hủy hoại đến cùng như vậy. Nước mắt cô tuôn trào không kìm lại được.

Rất lâu sau, Cố Diễn Sinh mới từ từ bình tĩnh lại được. Ông Cố nhìn con gái mắt đỏ mọng vốn định giáo huấn nữa nhưng cuối cùng lại nuốt hết lại. Con cái là món nợ từ kiếp trước của bố mẹ, ai nói là câu này không đúng?

Ông Cố thở dài một tiếng, ông ra một thông điệp cuối cùng với Cố Diễn Sinh, “Các nước Bắc Âu, con chọn một nước đi, tháng sau thì đi!”

“...”

Cùng lúc đó, còn có một người khác là Diệp Túc Bắc cũng vì chuyện đó mà bị gia đình trách móc và răn dạy.

Ông nội giận dữ ngồi tê dại trên ghế trong phòng đọc sách, dưới đất vương vãi mảnh sứ vỡ và vết nước trà chưa khô.

Diệp Túc Bắc im lặng và nhẩn nhện quỳ trên mặt đất cách chỗ mảnh sứ vỡ không xa, lưng thẳng đứng. Một người đàn ông vốn quen kiêu ngạo, nổi trội, lúc này lại thảm hại đến mức không còn lời nào để nói.

Trong mắt ông nội ánh lên sự dữ dằn. Ông đứng bật dậy, đập mạnh vào người Diệp Túc Bắc. Ông nội mặc dù tuổi đã cao nhưng sức vẫn khỏe. Cú đập của ông khiến Diệp Túc Bắc loạng choạng, suýt nữa thì ngã. Ông Diệp, bà Diệp ở đằng sau không ngồi yên được nữa liền lao lên định đỡ Diệp Túc Bắc. Cuối cùng ánh mắt sắc như dao của ông nội lại khiến hai người phải lùi bước.

“Ta hỏi cháu một lần nữa, cháu có đi xin lỗi con bé nhà họ Cố không hả?” Giọng nói của ông nội cao gấp mấy lần. Diệp Túc Bắc thấy ông nội bước chân loạng choạng nên hơi lo lắng, ánh mắt càng thêm thâm trầm. Anh cắn chặt răng, vẫn không nói gì, chỉ cúi gầm.

Thái độ của anh khiến ông nội tức đến mức bước chân mềm nhũn, cả người tê liệt trên ghế.

“Bố!”

“Bố!”

“Ông!”

Ba tiếng kêu hốt hoảng cùng lúc vang lên, ông Diệp bà Diệp và Diệp Túc Bắc đều hoảng hồn, lập tức lao lên đỡ ông cụ. Ông cụ tức giận đến mức các cơ trên mặt rung cả lên. Ông hất mạnh tay của Diệp Túc Bắc, hét lên, “Mày cút đi cho tao! Nhà họ Diệp này không có đứa cháu bất hiếu như mày!” Nói xong ông lấy tay ôm ngực, cả người run rẩy.

Cả ba người trong phòng đọc sách đều biết đây là triệu chứng phát bệnh tim của ông cụ. Ông Diệp hần học liếc xéo Diệp Túc Bắc, trầm giọng sai bà Diệp, “Gọi ngay bác sĩ Vương đến đây. Với cả gọi ngay lái xe đưa ông đi bệnh viện!” Nói rồi ông vuốt ngực giúp ông cụ.

Diệp Túc Bắc đứng bên cạnh, hai mày nhíu lại, không dám bước lên nửa bước. Ông Diệp giận dữ xỉ vả anh, “Còn không mau cút đi cho tao! Hay là phải làm cho bố mày tức chết mày mới cam tâm hả?”

Diệp Túc Bắc lo lắng nhìn ông nội. Hai tay anh nắm chặt thành nắm đấm. Anh nắm chặt tới mức các khớp bắt đầu trắng nhợt. Những đường gân xanh trên mu bàn tay anh hằn lên, nhìn vô cùng đáng sợ.

Anh im lặng hai giây, cuối cùng vẫn nghe lời đi ra. Trên trán anh vẫn còn một vết máu nhỏ. Đó là do lúc này khi ông nội tức giận đập cái chén, mảnh vỡ bắn vào làm anh bị thương. Anh đưa tay lau bỏ vết máu, đứng ở ngoài cửa, không nói một lời.

Anh không muốn bắt hiểu với ông nội, chỉ là mọi việc không như mọi người tưởng tượng. Vấn đề của anh và Cố Diễn Sinh cũng không phải chuyện chỉ cần xin lỗi là xong.

Anh đau khổ và mệt mỏi nhắm mắt lại, ký ức của tuần trước như thủy triều tràn về.

Đó là hôm trước khi Cố Diễn Sinh bỏ đi. Lúc đó cuộc chiến tranh lạnh giữa họ đã đến đỉnh điểm, ở trong cùng một nhà mà hai người giống như hai kẻ hoàn toàn xa lạ. Anh đau đầu nhức óc đối mặt với cục diện hỗn loạn mà mỗi người nhà họ Diệp để lại cho anh, không ngừng giải quyết nhưng lại vẫn không ngừng phát sinh. Anh gần như sắp suy sụp.

Ông nội gây áp lực với anh. Ông Diệp gây áp lực với anh. Tất cả mọi người đều thường xuyên nhắc nhở anh con cháu nhà họ Diệp phải làm thế nào. Nhưng chưa từng có ai nghĩ đến việc anh là chồng của Cố Diễn Sinh thì phải làm thế nào.

Khi anh nhận ra sự tổn thương mà những chuyện này gây ra cho Diễn Sinh đã đến mức không thể dung hòa được nữa thì anh mới bắt đầu ý thức được rằng không thể cứ tiếp tục như vậy mãi được.

Trước đây khi anh và Cố Diên Sinh có vấn đề cãi nhau, hai người thường quen dùng mảnh giấy để trao đổi, bởi vì có những lời không nói ra được nên anh muốn viết nó ra.

Anh lục tung khắp nhà mà không tìm được một tờ giấy trắng nào. Anh về phòng lôi các ngăn kéo ra tìm, cuối cùng anh tìm thấy ở ngăn kéo cuối cùng một thứ mà đáng lẽ anh không nên thấy - kết quả kiểm tra của Cố Diên Sinh.

Cô có thai. Nhưng cô hoàn toàn không nói cho anh biết.

Anh tưởng rằng cô đang giận. Nhưng hai ngày trôi qua, cô vẫn không nói gì. Anh muốn hỏi, nhưng mấy lần đều không nói ra được. Anh sợ, sợ là sẽ nhận được câu trả lời trái với sự mong đợi của anh.

Đến ngày thứ ba, tờ kết quả kiểm tra đó đã biến mất khỏi ngăn kéo. Linh cảm không lành trong lòng Diệp Túc Bắc lại càng dữ dội hơn.

Khi anh túc trực ở bệnh viện, Lục Giang Thần cứ bắt anh về nhà, nhưng anh nhất quyết không muốn đi, bởi vì anh không biết phải đối mặt thế nào. Trong tiềm thức anh muốn trốn chạy.

Khi anh đau đầu nhức óc, mệt mỏi trở về nhà, Cố Diên Sinh nói với anh, “Chúng ta ly hôn đi.”

Lúc đó, Diệp Túc Bắc không phải là không ngạc nhiên. Anh tức giận nổi nóng với cô. Có lúc gần như anh đã muốn nói ra tất cả để đối lấy sự tha thứ của cô. Nhưng cuối cùng anh vẫn câm lặng.

Là con trai của nhà họ Diệp, từ nhỏ đến lớn anh đã học được một điều, đó là đặt lợi ích của nhà họ Diệp lên trên hết. Anh biết tất cả những việc mình đã làm là sai, nhưng anh cũng không biết nên dừng lại bằng cách nào. Đã đi một bước sai thì các bước còn lại đều sai, cả bàn cờ đều hỏng.

Hôm đó Cố Diên Sinh đã đợi anh, trong mắt cô không có chút cảm xúc nào. Lúc đó anh biết anh không thể chống lại được sự kiên quyết của cô được nữa.

Là sự thù hận như thế nào mà có thể khiến cô vừa không cần đứa bé, vừa không cần cuộc hôn nhân này?

Cuối cùng anh đã hiểu, có rất nhiều thứ mà khi đã bỏ qua thì sẽ là mãi mãi.

Kể từ khi lấy anh, cô đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi. Đến giờ, điều duy nhất anh có thể làm là để cô được tự do.

Anh đã từng cho rằng Cố Diên Sinh là một đường thẳng được gắn vào cuộc sống của anh, đem đến cho anh hy vọng. Nhưng không ngờ cuối cùng anh mới phát hiện ra rằng anh và cô chỉ là mối quan hệ giữa tiếp tuyến và đường tròn. Khi chúng gặp nhau ở tiếp điểm thì hai nửa hình tròn sẽ mãi xa rời nhau.

34. Chương 34

So về độ lè mề của nhà họ Diệp, nhà họ Cố có thể nói là nhanh như gió. Tất cả mọi thủ tục chỉ làm trong vòng chưa đầy một tháng. Bà Cố ngày nào cũng lẩm bẩm, dặn dò cô nào là trước đây thế nào, nào là sau này ra sao. Cô không nói cho bố mẹ biết việc mình có thai, vì nếu có đứa trẻ này, thì dù nói thế nào họ cũng không để cho cô đi, mà giờ đây, cô lại đang rất muốn đến luôn một nơi khác, để hít thở bầu không khí không bị ngột ngạt vì Diệp Túc Bắc.

Vốn không muốn có chút dây dưa gì với nhà họ Diệp, đã nhiều lần nhà họ Diệp gọi điện đến, nhưng ông Cố chẳng bao giờ trêu đùa, mà chỉ tỏ ra vô cảm. Quan hệ giữa hai nhà họ Cố với nhà họ Diệp rất chông chéo, sau khi quan hệ thông gia bị phá bỏ, thái độ hai nhà bắt đầu có những thay đổi. Vì thế, để tránh hiềm nghi, Cố Diên Sinh chuẩn bị cắt đứt mọi giao lưu qua lại với nhà họ Diệp. Nhưng khi Lục Giang Thần hẹn cô, cô lại không nghĩ ra lý do nào để từ chối.

Chỉ sau mấy tuần không gặp, Lục Giang Thần vốn đã gầy gò trông lại càng trở nên tiều tụy, nhưng khi nói chuyện với Cố Diên Sinh thì thái độ vẫn rất tốt, vẫn còn đủ hơi để nói chuyện.

Hai người khoác tay nhau đi chợ, vẫn giống như chị em dâu, chỉ vì bao nhiêu thứ xảy ra gần đây, tâm trạng hai người cũng có chút chán nản. Đứng trước bao mặt hàng được bày ra trước mắt, Cố Diễm Sinh lộ rõ vẻ phần khích.

Ánh mắt của Lục Giang Thần chủ yếu vẫn hướng vào khu vực quần áo trẻ em, ngày trước, Cố Diễm Sinh càng nhìn những thứ này càng thấy sồn gai ốc, nhưng giờ đây, vì sự thay đổi của bản thân, cô cũng bắt đầu thích ngắm nghía chúng.

“Sao tự nhiên lại ngắm đồ trẻ con?” Lục Giang Thần thấy chút ngạc nhiên, “Chắc cuối cùng cũng bị tố tiêm nhiễm rồi chứ gì?”

Cố Diễm Sinh cười, “Phải.”

Trông Cố Diễm Sinh rất thanh thoi, khiến Lục Giang Thần thấy cao hứng theo, nhưng nghĩ tới cảnh khiến người ta ngột ngạt như hiện nay, cô nặng nề buông một tiếng thở dài, khẽ nói, “Diệp Túc Đông tỉnh lại rồi, đã có thể nói ú ớ.”

“Thế chẳng phải tốt quá rồi sao? Cuối cùng cậu cũng không còn phải chịu đựng thêm nữa.” Cố Diễm Sinh chau mày, không hiểu tiếng thở dài của Lục Giang Thần.

“Đáng tiếc là câu nói đầu tiên của anh ấy dành cho mình là, “Giang Thần, anh có lỗi với em.”

“Nghĩa là sao?”

Lục Giang Thần yêu cầu nhân viên bán hàng lập hóa đơn những mặt hàng cô đã chọn. Cô cầm hóa đơn đi ra quầy thu ngân. Cố Diễm Sinh đi ngay sát bên cạnh cô, trong lòng thấp thỏm lo âu. Vì cuộc sống trong mấy năm gần đây của Giang Thần đã quá khổ, cô không muốn cuộc đời cô ấy lại có thêm bất cứ điều gì phải lo lắng, muộn phiền.

Lục Giang Thần liếc tờ hóa đơn trong tay, cười nhạt nói, “Thực ra hôm nay tớ tìm cậu là muốn nói cho cậu biết, con của Tô Nham không phải là của Túc Bắc, mà là của Túc Đông. Lúc nói được, anh ấy đã nói có lỗi với tớ, còn nói mọi người đã vì anh ấy mà chịu thiệt thòi.” Lục Giang Thần nở nụ cười chua chát, nụ cười đó khiến Cố Diễm Sinh cảm thấy quận lòng.

Cố Diễm Sinh nghĩ rằng sau khi nghe được tin này, cô sẽ giật mình biến sắc, nhưng đúng lúc đó, cô lại không hề kinh ngạc, cũng không cảm thấy được giải thoát, ngược lại, chỉ cảm thấy buồn hơn, cô cũng không biết phải nói gì để an ủi Giang Thần. Lúc đầu, khi cô còn tưởng đó là con của Diệp Túc Bắc, trong lòng như có con dao đè nặng, những chuyện không thể chứng thực được đều khiến người ta đau đớn đến vậy, hơn nữa lại là tự miệng Giang Thần nói là nghe chồng nói vậy? Cô không dám tưởng tượng lúc đó Giang Thần sẽ kinh động đến nhường nào, lại càng không thể tưởng tượng nổi cô sẽ phải từ từ nuốt cái tin đó như thế nào.

Người đàn bà đa đoan này khiến người ta thật đau lòng.

“Ấy, ấy”, Lục Giang Thần dùng tờ hóa đơn đang cầm trong tay đập đập vào tay cô, “Đừng nhìn tớ với ánh mắt thương hại như thế, mình không yếu đuối như cậu tưởng đâu. Hôn nhân đổ vỡ đâu có nghĩa là phải đau khổ triền miên!”

Cố Diễm Sinh thừa biết cô ấy chỉ mạnh mẽ, cô vỗ vai mình và nói, “Cho cậu dựa tạm vào đây.”

Lục Giang Thần lườm vẻ coi thường cô, “Tớ không muốn khóc có được không. Lúc anh ta nói với tớ, tớ nghĩ sao loại người này lại tỉnh lại chứ? Sao lại nói được chứ? Suốt ba năm qua mình hầu như hạ hạ anh ta, bản đến mấy cũng không thấy bản, nhưng sau khi nghe anh ta nói những lời đó, tự nhiên lại thấy, sao một con người lại có thể bản thủ đến mức độ đó chứ?” Lục Giang Thần nói thao thao bất tuyệt, giọng nói lạnh lùng, như thể đang kể chuyện của một người khác. Cố Diễm Sinh chỉ biết lắng nghe, chẳng nói một lời nào.

“Nhà họ Diệp cũng thật quá quắt, từ già đến trẻ, không một ai không biết, nhưng không một ai nói cho mình biết, trong đầu mình lúc nào cũng chỉ đợi đến lúc Túc Đông tỉnh lại thì coi như mình sẽ hết khổ, mình sẽ được sai bảo lại gấp trăm lần. Cuối cùng chỉ là một con số không. Thà không tỉnh lại còn hơn.”

Cố Diễm Sinh liếc nhìn Giang Thần, cô ấy có vẻ rất kinh ngạc, như thể một học trò học hành rất chăm chỉ nhưng lại thi không đạt, vừa bất lực lại vừa băn khoăn. Tự nhiên cô thấy bạn của mình Lục Giang Thần

đã thực sự trưởng thành, ngày trước lúc Thẩm Ý ra đi, cô ấy còn khóc được, nhưng giờ đây, đến khóc cũng không làm nổi. Cố Diễn Sinh cũng không biết sự trưởng thành đó là tốt hay xấu.

“Tớ vẫn ngốc nghếch cho rằng đó là con của Túc Bắc, còn vỗ về an ủi anh ta.” Cô cười khẩy, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm và rừng rực lên, “Cậu nói xem, có phải là hài kịch không?”

Cố Diễn Sinh thở dài, “Vậy bây giờ cậu định thế nào, có ly hôn không?”

“Ly hôn?” Lục Giang Thần thốt lên một cách trống rỗng, nhìn Cố Diễn Sinh đầy ngưỡng mộ, “Cha cậu là Cố Trần Hành thì cậu mới ly hôn được, còn cha mình là Lục Quang Minh, sao có thể ly hôn tùy tiện?”

Cố Diễn Sinh yên lặng. Thực ra, những người bề dưới trong nhà họ Lục kém họ rất nhiều, nhất là ông Lục chẳng khác nào con chim sợ cành cong, đâu dám mắc lỗi với nhà họ Diệp? Mọi quan hệ của nhà họ Lục đều phụ thuộc vào nhà họ Diệp, một sự biến động sẽ kéo theo rất nhiều thứ khác.

Cố Diễn Sinh cười một cách bất lực, liếc mình hỏi Lục Giang Thần, “Hay là cậu học mấy bà già thời cổ đại, chỉ cần vờ bé dang cho cốc trà thì cậu sẽ bỏ qua cho người ta.”

Lục Giang Thần day nghiêng, “Cậu tiếp tục sát thêm muối vào vết thương của tớ xem nào.” Rồi cô nói giọng đầy thù hận, “Dâng trà? Tớ còn chưa thêm cầm cốc trà đổ thẳng vào đầu cô ta thì cũng coi như Lục Giang Thần này còn có văn hóa lắm rồi!”

Cố Diễn Sinh cười phá lên, búi gối một lúc rồi nói, “Đây mới là Giang Thần mà mình quen, đàn ông là cái thá gì chứ? Chúng ta phải đối tốt với chính bản thân mình đã.”

“Cậu à, cậu giỏi giáo huấn mình lắm.” Lục Giang Thần lại thở dài, “Đừng căng thẳng với Túc Bắc nữa, chẳng liên quan đến anh ta đâu, anh ta cũng không phải là kẻ gieo mầm hận! Nhưng cũng không thể không nói rằng gã này cũng đáng hận, không nói cho mình sớm, để mình chẳng khác nào kẻ ngốc, là người cuối cùng biết chuyện.”

“Thôi tôi xin chị đấy, giờ chồng chị có con riêng ở bên ngoài, chị có thể đừng kể theo cái kiểu như là chuyện của người khác như vậy có được không?”

“Thế thì mình phải làm thế nào? Phải kêu trời kêu đất hay phải học Đỗ Thập Nương ôm rương châu báu trầm xuống sông để tố cáo anh ta vì tội phản bội mình?”

Cố Diễn Sinh ghen hòng, gật đầu, “Cậu nói cũng có lý.” Trong nhà họ Diệp, đàn bà là phái yếu. Nhìn bề ngoài thì có vẻ là một gia đình danh giá, nhưng thực ra bên trong đã nát bét, ai cũng có tư tưởng xấu xa, ai cũng làm những điều ích kỷ và xấu xa vì tư tưởng xấu xa đó của mình. Về điểm này, Cố Diễn Sinh và Lục Giang Thần đều quá hiểu. Tự oán trách hay làm càn đều không thoát được nhà họ Diệp, thứ họ có thể làm chỉ là, “Giả vờ.”

Đã đến quầy thu ngân, Lục Giang Thần đưa cả hóa đơn và thẻ cho cô nhân viên thu ngân mặc đồng phục có vẻ mặt lạnh tanh. Chưa đầy một phút, cô nhân viên đã thanh toán xong. Lục Giang Thần cầm tờ hóa đơn rồi kéo Cố Diễn Sinh quay về, cô nói, “Cậu và Túc Bắc đừng cãi nhau nữa, nhà mình tan nát thì mình công nhận, cậu đừng đi theo mình.”

Lời nói đó khiến Cố Diễn Sinh thấy vui hơn, cô khẽ cười, “Mình và Túc Bắc trước sau rồi cũng sẽ ly hôn, mình tính táo sớm, cậu phải thấy mừng cho mình chứ.”

“Mừng con khỉ ấy, với tình cảm cậu dành cho Túc Bắc, liệu cậu có cam tâm tình nguyện ly hôn với anh ta không?”

Bị hỏi vậy, Cố Diễn Sinh chẳng nói gì, chỉ hỏi ngược lại, “Cậu thì được chắc?”

“Mình thì không.” Lục Giang Thần trả lời một cách dứt khoát, “Mình đến ly hôn còn chẳng xong, đâu có được như cậu.” Lục Giang Thần nói với giọng vừa bất lực vừa không cam tâm. Lục Giang Thần là người luôn rõ ràng trong chuyện tình cảm, cô nói có vẻ đơn giản, nhẹ nhàng, nhưng thực ra Cố Diễn Sinh biết trong lòng cô ấy đang vô cùng đau khổ. Chia tay Thẩm Ý đã khiến cô ấy bị tổn thương lớn về mặt tình cảm, chuyện của Diệp Túc Đông có khác nào một thảm họa.

Cố Diễn Sinh không muốn tiếp tục kéo dài không khí nặng nề đó, liền chuyển đề tài, “Cậu bắt đầu trở thành thuyết khách từ khi nào vậy? Chắc không phải do nhà Diệp cử cậu đến đây chứ?”

“Thực ra tớ cũng chẳng muốn cậu và Túc Bắc hòa hợp với nhau, tớ chẳng muốn bất cứ kẻ nào nhà họ Diệp có cái kết tốt đẹp, tớ tìm cậu là để kể khổ, tiện thể buôn chuyện luôn.” Người phụ nữ này, đúng là bất cứ chuyện gì đau khổ cũng có thể nói ra một cách đơn giản, nhẹ nhàng như không.

“Thế thì hay quá.” Cố Diễn Sinh nhíu lông mày, “Tớ cũng không muốn quay lại. Tháng sau tớ cũng đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Đan Mạch.”

Lục Giang Thần chun mũi giễu cợt, “Đừng có nói là em đang chứng minh điều chỉ có trong cổ tích đấy nhé.”

Cố Diễn Sinh lắc đầu, nhìn ra xa với vẻ trầm tư, “Quốc kỳ của Đan Mạch hình chữ thập màu trắng trên nền đỏ. Tớ rất hy vọng.”

Lục Giang Thần không hiểu, nghiêng nghiêng đầu hỏi, “Tại sao?”

“Chữ thập màu đỏ chẳng phải tượng trưng cho cứu hộ sao? Tớ nghĩ khi đến đó, tớ sẽ được cứu.” Cố Diễn Sinh cứ nghĩ Lục Giang Thần sẽ lại chun mũi hỏi gì đó. Nhưng không ngờ Lục Giang Thần lại trầm tư một hồi, rồi nói, “Giá mà đem được tớ theo để cứu thì tốt quá.” Giọng nói của cô đầy thất bại và bất lực, “Tớ từng nghĩ mình có thể chống lại số phận, giờ mới biết thứ mình cố chống lại hóa ra lại do số phận sắp đặt sẵn rồi.” Cô khẽ cười, “Thắng làm sao nổi?”

Câu nói đó chạm vào nỗi đau của Cố Diễn Sinh, tim cô như thắt lại. Cô thấy mình như bị ai đó ném xuống con đường đang nườm nượp xe cộ chạy qua, giống cảnh trong phim vậy, những tòa nhà cao tầng xung quanh trở nên quay cuồng như rơi vào vòng xoáy, da đầu căng lên như bị ai đó dùng dây buộc chặt và kéo thật mạnh. Thực ra cô chẳng muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại nói ra hết.

Ai sẽ được cứu rồi? Sự cứu rồi đích thực đâu phải cứ rời đi là sẽ nhận được? Những gì cô đang làm chỉ là chạy trốn mà thôi.

Những uất ức có thể nói ra từ xưa đến nay đâu phải là uất ức, Cố Diễn Sinh chỉ có thể cố cười để nuốt hết nỗi khổ trong lòng, nheo mắt để nhìn trời đất cằn khô, rồi từ từ nói, “Chẳng phải nói năm 2012, trái đất sẽ đến ngày tận thế đó sao? Thế thì tất cả sẽ chấm hết.”

35. Chương 35

36. Chương 36

Cố Diễn Sinh che miệng và khua khua tay với cô gái đó, đang chuẩn bị nói, chợt một giọng nói trầm ấm có chút quan tâm vang lên bên tai cô, như muốn chui thẳng vào màng nhĩ.

“Cô ấy không được uống thuốc tùy tiện.”

Cố Diễn Sinh mở to mắt ngạc nhiên, nhìn anh ta đang từ từ đứng lên và gọi nhân viên phục vụ chuyển vài món có nhiều dầu mỡ và thơm nức ra xa vị trí cô ngồi, rồi chuyển bát canh thanh đạm đến trước mặt cô. Anh cầm bát của cô lên một cách tự nhiên, múc một bát canh rồi để xuống trước mặt cô, giọng của anh vừa thanh vừa nhẹ như gió, lại lấp lánh giống như nước, nhẹ nhàng uốn lượn trong lòng cô. Anh nói nhỏ với cô, “Nếu khó chịu thì đừng ăn nữa, uống chút canh đi.”

Mọi người ngồi cùng bàn ngơ ngác nhìn nhau, rồi nhìn hai người, đặc biệt là Diệp Túc Bắc, anh ta sắp xếp này sắp xếp nọ cứ như đang ở nhà mình. Mặc dù quá nửa trong số họ đều biết quan hệ của hai người, nhưng giờ nhìn vào, cảm giác như hai người đang diễn kịch cho người khác xem. Vài người đã bỏ đĩa xuống và hứng thú theo dõi vở kịch.

Nhưng sau khi làm những việc đó, Diệp Túc Bắc chẳng nói gì, anh ngồi xuống, tiếp tục ăn, động tác không nhanh, nhưng trông rất nho nhã, khiến ai nhìn cũng cảm thấy như đang được thưởng thức một bữa tiệc thị giác thịnh soạn. Một lúc sau, bàn ăn lại trở lại bình thường, mọi người lại tiếp tục ăn và nói chuyện.

Lúc cô dâu, chú rể mang rượu đến, cả bàn ăn cười cười nói nói, Cố Diễm Sinh giữ chặt đôi đũa, nhân lúc mọi người đang ồn ào, hỏi nhỏ, “Có phải anh biết chuyện gì rồi không?” Cô nhìn chăm chăm vào mặt anh, ánh mắt rục lên như muốn xuyên thủng người anh.

Diệp Túc Bắc bình thản nhìn sang đám đông chỗ có cô dâu chú rể, thủng thẳng trả lời, “Cái gì cần biết, anh đều biết, cái không cần biết, anh cũng biết cả rồi.” Lời nói bóng gió của anh ta khiến Cố Diễm Sinh khó chịu như thể đang bị ai bóp nghẹt cổ họng.

Sau đó, Cố Diễm Sinh luôn cảm thấy thấp tha thấp thỏm. Cô luôn thấy bất an trong lòng, bỗng cô cảm thấy sinh linh bé nhỏ trong bụng đã khiến cô phải tiếp tục sống chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ. Lời của Diệp Túc Bắc như một nắm cát rơi vào trong dòng nước yên tĩnh, làm cuộn lên từng cơn, từng cơn sóng.

Anh ta biết gì? Anh ta không biết gì? Cô cũng không dám chắc. Tự nhiên cô nhận ra rằng có lẽ đứa bé này sẽ lại làm cho số phận hai người kết nối lại với nhau, nhưng cô thực sự không thể để mình rơi vào cái vòng đó nữa.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Cố Diễm Sinh đứng ở trạm xe để đợi xe. Gió nổi từng cơn từng cơn, cánh tay cô chợt nổi da gà vì lạnh. Cô thu vai lại. Đợi được khoảng mười phút, cuối cùng xe của Diệp Túc Bắc đã xuất hiện trước mặt cô. Một tay anh chống lên cửa ô tô, nhìn cô, rồi chợt nhướn chân mày.

“Lên xe đi.” Giọng anh vừa gấp gáp vừa có phần bực bội. Cố Diễm Sinh vẫn đứng đó và suy nghĩ, cuối cùng vẫn nghe theo và bước lên xe.

Trên xe thoang thoảng một mùi nước hoa nhẹ nhẹ, lọ nước hoa này là do Cố Diễm Sinh chọn, mùi rất nhẹ nhàng, không hắc một chút nào. Cứ mỗi lần ngồi là Cố Diễm Sinh lại thấy buồn ngủ. Lúc này cũng vậy, cô cũng bắt đầu thả lỏng tinh thần.

Diệp Túc Bắc nhìn thẳng về phía trước, tay giữ chắc vô-lăng. Lòng chân của anh lại dài rồi. Cố Diễm Sinh hơi thất thần. Người đàn ông này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội không biết cách chăm sóc bản thân thôi.

“Đang đợi anh à?” Giọng của Diệp Túc Bắc bình thường, nhưng vẫn lộ vẻ quan tâm.

Cố Diễm Sinh gật gật đầu.

“Lần sau đừng đứng trước gió nữa.”

Cố Diễm Sinh lại gật đầu. Làm gì có lần sau nữa? Cô trầm ngâm một lúc rồi hỏi, “Anh biết cái gì rồi?”

Diệp Túc Bắc thủng thẳng nói, “Những gì em hy vọng anh không biết, anh đều biết cả rồi.”

Cố Diễm Sinh cảm thấy bị giằng xé trong lòng, như vô số giấc mơ của cô, cả thế giới đang như sụp đổ, cô muốn chạy trốn, nhưng dường như có cái gì đó ràng buộc cô, khiến cô không thể nhấc chân lên được. Chỉ có thể đứng im nhìn mọi sự tàn nhẫn giáng xuống đầu mình. Một lúc sau cô chợt bừng tỉnh. Hôn nhân mà Diệp Túc Bắc mang lại khiến cô thấy mọi thứ đều đen tối, cô không thể để mình rơi vào vực sâu đó nữa. Nghĩ vậy, cô như trút bỏ được gánh nặng. Cô khẽ cười, “Anh muốn có đứa trẻ này à?”

Sự bình tĩnh bất ngờ của cô khiến Diệp Túc Bắc lúng túng. Anh ngậy ra một lúc, rồi trả lời theo tiếng nói của con tim, “Anh muốn.”

“Vậy phải làm thế nào đây”, Cô trả lời một cách hoa mỹ, “Thực ra tôi cũng muốn, nhưng anh muốn rồi, tôi lại không muốn nữa.”

Diệp Túc Bắc chau mày, nắm chắc vô lăng, “Ý em là sao?”

“Anh hiểu mà.”

Diệp Túc Bắc im lặng một lát. Xe của anh chạy không nhanh, lúc qua cầu, gió thổi từng cơn từng cơn, khiến Cố Diễm Sinh phải nheo mắt lại.

“Anh chịu thua.”

Có phải vì gió thổi to quá không? Sao tự dưng Cổ Diễm Sinh nghe không rõ nữa, cô định thần rồi hỏi lại, “Gi cơ?”

“Anh nhận thua rồi, em hãy sinh con đi. Em muốn anh thế nào cũng được.” Diệp Túc Bắc tỏ chút chán nản, giọng nói trầm xuống, khẩu khí cũng như mềm hơn.

Lần này thì Cổ Diễm Sinh đã nghe rất rõ, nghe thấy câu ấy lẽ ra cô phải thấy vui. Dù sao thì cuộc hôn nhân đó cũng có giá trị, chẳng phải vậy sao? Bao năm chung sống, cuối cùng Diệp Túc Bắc cũng phải nói câu yêu cô, mặc dù không phải cô mãi mãi không thắng được anh ấy, nhưng lần này rõ ràng cô đã thắng rồi còn gì? Vậy mà trong lòng cô vẫn không hề thấy vui.

“Sao anh không nói với tôi?” Trong lòng Cổ Diễm Sinh vẫn luôn bị kìm nén bấy lâu, cuối cùng lúc này mới nói ra, “Anh nói anh yêu tôi, sao tôi không hề cảm nhận được dù chỉ là một chút thôi nhỉ?”

Câu hỏi của cô khiến Diệp Túc Bắc nhói đau. Anh nhìn thấy toàn bộ quá trình trưởng thành của người phụ nữ bên cạnh, anh luôn thấy tự hào vì chưa bao giờ bỏ qua bất cứ sự thay đổi nào của cô. Đã lâu lắm rồi anh không hề rung động trước bất cứ người con gái nào khác, anh đã yêu cô ấy theo cách của riêng mình, nhưng anh không ngờ rằng như vậy vẫn còn chưa đủ.

“Lúc Tô Nham quay về, lẽ ra anh nên nói điều đó cho tôi biết! Hay là anh nghĩ tôi quá độ lượng? Cho rằng tôi không hề để ý? Giờ tôi nói cho anh biết rằng tôi rất để ý! Vì thế anh không nên để đến tận lúc cuối mới nói cho tôi biết đó không phải là con của anh!” Cổ Diễm Sinh càng nói càng kích động, cứ nói được một câu, lòng cô lại đau thêm một phần, cứ đau thêm một phần, cô lại càng kiên quyết với ý định rời xa anh.

Giọng của Diệp Túc Bắc trầm xuống: “Đó là con của anh trai anh.” Anh rất khó có thể nói ra sự thật, đây là điểm yếu của anh ấy, mọi người đều sẵn sàng soi điểm yếu của anh ấy.

“Diệp Túc Bắc, tôi vô cùng thất vọng về anh.” Cổ Diễm Sinh dần dần bình tĩnh lại, “Giang Thần vô tội biết bao. Sao anh nỡ đối xử với cô ấy như thế?”

“Anh ấy vẫn chưa tỉnh, anh không có tư cách phá vỡ gia đình của anh ấy.” Đột nhiên Diệp Túc Bắc gất lên.

“Lúc đó anh trai cũng sắp chết rồi, anh ấy còn nói với anh là có lỗi với Giang Thần, anh ấy còn nói nếu không may anh ấy chết, anh sẽ phải giúp đỡ gia đình Giang Thần. Chưa bao giờ anh lại thấy anh trai bất lực như thế, anh ấy cũng không ngờ Tô Nham có thai, anh ấy đã hối hận rồi, nhưng cả thế giới đã không cho anh ấy thêm cơ hội. Tính cách của chị Giang Thần thế nào, em còn hiểu rõ hơn anh! Anh công nhận là anh bỉ ổi, anh ích kỷ, nhưng thực sự là anh không có cách nào để nói ra!” Diệp Túc Bắc vỗ mạnh tay xuống vô lăng. Cổ Diễm Sinh ngẩng một lúc, chẳng nói lời nào. Cô mím chặt môi.

“Đã biết là sẽ hối hận, sao còn phạm lỗi?”

“Lúc đó anh cũng chỉ muốn bảo Tô Nham bỏ cái thai đó đi. Khi đó anh rất bối rối, đúng là không nghĩ ra được cách nào khác. Nhưng ông nói cuộc đời của Túc Đông cũng kết thúc rồi, muốn để lại đứa con nối dõi. Anh cũng đã phản đối, nhưng chẳng tác dụng gì. Vừa mới đưa Tô Nham đi, chị Giang Thần lại có thai, ông và anh đều thấy hối hận. Nhưng anh và ông đã ích kỷ một lần, và cũng đã trót hứa rồi, sao anh có thể làm trái lời hứa được? Anh không thể nói được gì nữa. Bất cứ chuyện gì anh cũng đã tham gia vào, Cổ Diễm Sinh, hãy nói cho anh biết, nếu là em, em sẽ nói thế nào?”

“Vì thế, vì gia đình của anh trai anh, anh đã quyết định chọn cách phá vỡ gia đình của mình?” Cổ họng Cổ Diễm Sinh cứng lại. Sống mũi chột cay xè. Mắt nóng lên như muốn trào ra, cô cố kìm lòng.

Khóc chẳng phải là chuyện gì đáng xấu hổ, nhưng phụ nữ không thể rơi lệ trước mặt đàn ông, vì như thế sẽ khiến người đàn ông đó mỉa mai, lúc khóc phải tìm chỗ nào không có người, như vậy, rơi bao nhiêu nước mắt thì sẽ kiên cường bấy nhiêu.

Cổ Diễm Sinh hít một hơi thật sâu, một lúc, mắt nhìn về phía xa một cách mông lung, không giận cũng không yêu. “Diệp Túc Bắc, nếu không biết sự thật, tôi sẽ hận anh, nhưng sau khi biết được sự thật, tôi lại càng thấy thất vọng. Trong lòng anh, nhà họ Diệp mãi mãi là số một, còn Cổ Diễm Sinh tôi mãi mãi bị anh xếp sau cùng, anh có thể vì nhà họ Diệp mà phá vỡ gia đình của chúng ta, tôi cũng chẳng còn gì để nói, chỉ biết trách ông trời đã bắt tôi lấy nhầm người.”

Ánh mắt của cô mờ dần, đôi mắt vẫn thường ánh lên sự lanh lợi giờ chẳng khác nào màn đêm không ánh sao. Diệp Túc Bắc chợt hiểu ra, nỗi ân hận giờ đây ngấm tận xương tủy, anh ôm tia hy vọng cuối cùng, thốt lên một cách khó khăn “Chúng mình bắt đầu lại từ đầu, có được không?” Nói đến cuối câu, dường như anh không còn chút sức lực, anh biết Cố Diễn Sinh sẽ không đồng ý, nhưng trong lòng vẫn khắc khoải chờ đợi kỳ tích xảy ra.

“Không được.” Cố Diễn Sinh trả lời một cách lạnh lùng, “Nếu anh dùng thủ đoạn bỉ ổi để ngăn cản tôi, tôi sẽ bỏ cái thai này. Nếu anh muốn cả hai đều tốt đẹp, thì hãy buông tha đi. Đừng có nhờ bề trên gây áp lực. Bố tôi sẽ không để cho anh hành động tùy tiện đâu.”

“Em nghĩ anh sẽ làm thế à?” Cuối cùng kỳ tích đã không xuất hiện, chỉ có điều không ngờ rằng trong lòng cô, anh lại tồi tệ đến mức đó. Cuối cùng, cuộc hôn nhân tuyệt đẹp đã bị phá nát bởi chính bàn tay anh. Anh dần bình tĩnh lại, cuối cùng cũng nói một câu, “Em muốn đi thì đi, anh chỉ có một thỉnh cầu cuối cùng thôi.”

“Là gì?”

“Anh tiễn em đi.”

“...”

Ngày Cố Diễn Sinh đi, thời tiết không đẹp lắm, mặc dù không mưa nhưng cả bầu trời là một màu u ám. Trên trời đầy những đám mây màu chì và nằm rất thấp, như thể chạm tay cũng tới, thời tiết như vậy chẳng khác nào cảnh vẽ thảm họa trong phim. Nhìn mà khiến lòng người thấy lo lắng, bất an.

Thời tiết như vậy không phải hiếm trong mùa hè, chẳng mấy chốc đã có một trận mưa ập xuống. Vì có sấm sét, để đảm bảo an toàn, máy bay đã hoãn hai tiếng.

Ông Cố và bà Cố ngồi bên cạnh cô dặn dò hết chuyện này đến chuyện khác, bà Cố càng nói càng như muốn ứa nước mắt.

Diệp Túc Bắc ngồi ở chỗ khá xa để đợi. Cố Diễn Sinh liếc nhìn anh từ phía xa, nhưng cũng chẳng nói gì.

Cố Diễn Sinh ôm bố và mẹ rồi mới bước vào cửa, lúc cô vẫn chưa bước vào, Diệp Túc Bắc đột nhiên kéo cô, cô quay đầu lại sững sờ, nhìn anh một cách khó hiểu.

Anh chỉ xuống chân của cô, Cố Diễn Sinh cúi đầu, hóa ra quai giày của cô bị tụt.

Diệp Túc Bắc cố ý ngồi xổm xuống theo bản năng, Cố Diễn Sinh giữ anh lại, tự ngồi xuống. Cô đặt vé máy bay và chứng minh thư xuống đất. Dây giày quấn quanh tay cô, ngón tay thon dài của cô vừa kéo, dây giày đã biến thành hình chiếc nơ rất đẹp. Cố Diễn Sinh cầm vé máy bay từ từ đứng lên.

Cuối cùng cô cũng nhìn Diệp Túc Bắc một cái, nhìn lại quãng thời gian hơn hai mươi năm của mình, rồi nói, “Tôi đã cho anh cơ hội, nhưng anh đã bỏ lỡ. Mà tôi, đã học cách tự giải quyết từ lâu rồi.”

Tháng Một ở thủ đô Copenhagen khá lạnh, tiết trời mưa kèm tuyết là khắc nghiệt nhất, vừa lạnh vừa ẩm, không khí và gió lạnh thổi khiến da mặt đau nhức.

Cố Diễn Sinh ngồi bên lò sưởi để sưởi ấm với tâm trạng chán nản, đây là điểm cô cảm thấy mới lạ nhất kể từ khi đến Đan Mạch. Mùa đông ở Bắc Âu so với ở phía Nam Trung Quốc không như nhau, đặc biệt là ở một đất nước vừa cổ kính vừa hiện đại như Đan Mạch, trong rất nhiều phòng đều có lò sưởi, kiến trúc mang đậm sắc thái kiểu Châu Âu này luôn luôn làm cho Cố Diễn Sinh thấy thích thú.

“Cố Diễn Sinh!” Mẹ cô kêu lên. “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có ngồi gần quá, có hại cho mắt đấy!” Cố Diễn Sinh nghe thấy mẹ cần nhàn, phụng phịu ngồi lên ghế sofa trong phòng khách, ôm gối đệm xem tivi.

Lúc cô có thai năm tháng, nhân lúc rỗi mẹ đã bay sang, mắng cô một trận ra trò. Thực ra bà Cố muốn lôi cô về nước, nhưng Cố Diễn Sinh rất cứng đầu, hơn nữa bây giờ cơ thể đi lại cũng bất tiện, cuối cùng bà Cố đành phải thỏa hiệp, chính là ở lại Đan Mạch để chăm sóc cô.

Kể từ khi lập đông, bà Cố không cho Cố Diễn Sinh ra ngoài, mùa đông dễ làm cho người ta bị mệt, Cố Diễn Sinh lại thường buồn ngủ, mỗi khi tỉnh dậy, mẹ cô thường bắt cô tập Yoga. Nhưng con người lười nhác như Cố Diễn Sinh toàn viện cớ bụng to để nằm dài trên thảm tập Yoga.

Mang thai là một việc vô cùng vất vả, cái thai trong bụng khiến cô ghécn rất nặng. Ba tháng trước hầu như ăn gì vào cũng nôn, nhưng vì sức khỏe của đứa con, cô lại cố ăn, lúc đó cô chỉ có một thân một mình ở đây, sống vẫn chưa quen. Nói chuyện với người khác, câu đầu tiên nhất định phải là, “Hei!”[1], ngay sau đấy, câu thứ hai sẽ là, “Taler du engelsk?”[2]. Vì thế kết quả thông thường sẽ là, người khác biết nói tiếng Anh, cô sẽ giao lưu được vài câu, nếu không biết, thì chỉ có thể tròn mắt đứng nhìn. May mà tiếng Anh thông dụng ở Bắc Âu, nên cũng không bị cản trở nhiều trong giao tiếp.

[1] Xin chào!

[2] Bạn có biết nói tiếng Anh không?

Chẳng có bạn bè, cũng chẳng quen ai, những ngày đầu trôi qua vô nghĩa đến mức nào là điều dễ tưởng tượng. Cũng may vì thủ đô Copenhagen là nơi thực sự có khả năng làm cho người ta thấy vui và hưng phấn. Nơi đầu tiên cô đến khi đặt chân đến thủ đô Copenhagen là cảng Langelini, cô đã nhìn thấy bức tượng nàng tiên cá trên hòn trứng thiên nga bằng đá khổng lồ được đặt ở cửa cảng như trong truyền thuyết. Nó không đẹp như trong trí tưởng tượng. Có lẽ là do nàng tiên cá trong truyện cổ Andersen đã in quá đậm trong tâm trí, nên khi nhìn thấy bức tượng cô đã tiu nghỉu. Hay giống như mọi người vẫn nói, trong sách bao giờ cũng là tuyệt vời nhất, đẹp nhất. Vì thế sau khi nhìn thấy nó, cô cảm thấy hơi thất vọng.

Thủ đô Copenhagen không quá rộng, nhưng nó là thành phố lớn nhất trong số các nước Bắc Âu, truyện cổ Andersen và những kiến trúc cổ kính thời trung đại cùng những tòa lâu đài, nhà thờ càng khiến nơi đây trở nên lãng mạn. Người đầu tiên chăm sóc cô là con trai một người bạn cũ của bố, giờ đang dạy trong học viện mỹ thuật Hoàng gia Copenhagen, tên anh ấy là Vương Lệnh Văn, đó là một người đàn ông sống hướng nội, ít nói chuyện với người khác, nhưng khi nói chuyện lại rất dễ nghe. Nghe nói giờ giảng của anh ấy lúc nào cũng chật kín người. Người Trung Quốc tuy không bị kỳ thị ở Bắc Âu, nhưng cũng không được hoan nghênh lắm, vì thế người có vị thế như Vương Lệnh Văn không phải là nhiều. Anh ấy rất đẹp trai, vẻ đẹp của anh ấy thuộc kiểu các nét đều hoàn hảo, ánh mắt sâu thẳm hút hồn mà được cả thế giới coi là chuẩn mực, hoàn toàn khác so với vẻ hơi phong trần của Diệp Túc Bắc, Cố Diễn Sinh luôn cảm thấy sự tồn tại của anh ấy là để phụ nữ điên cuồng. Nhưng Cố Diễn Sinh thì lại hoàn toàn ngoại lệ, không bị điên cuồng vì anh ấy. Vì thế khi đứng trước mặt cô, Vương Lệnh Văn thường phải chịu thua.

Nếu không phải vì chuyện “tiết lộ bí mật”, Vương Lệnh Văn gần như hoàn hảo, nhưng đáng tiếc là cuối cùng anh ta đã tự bôi nhọ sự hoàn mỹ của mình, dù cho Cố Diễn Sinh cầu xin và nói hay đến đâu, thì cuối cùng Vương Lệnh Văn vẫn nói chuyện cô đang mang thai cho ông Cố.

Sau đó, Vương Lệnh Văn đã đưa Cố Diễn Sinh đến công viên Tivoli nhằm thuyết phục cô, nhưng tình bạn giữa họ vì chuyện đó mà rạn nứt nghiêm trọng, có một thời gian cô rất lạnh lùng và thờ ơ với anh ta.

Kính coong!

Chuông cửa kêu. Cố Diễn Sinh tung chăn xỏ chân vào dép rồi đứng dậy mở cửa. Vừa mới mở hé cửa, không khí lạnh bên ngoài khiến Cố Diễn Sinh rùng mình. Vương Lệnh Văn xoa xoa tay rồi vội bước vào. Mũ, khăn rồi cả áo choàng của anh vẫn còn dính những bông tuyết nhỏ. Cố Diễn Sinh liếc anh ta một cái, rồi quay vào ghế sofa ôm đệm gối tiếp tục xem tivi.

Vương Lệnh Văn phải tự làm mọi việc, treo áo choàng, khăn, mũ lên giá áo, rồi ngồi xuống sofa.

“Giáo trình lần trước anh đưa cho em, em đã xem chưa?” Giọng của Vương Lệnh Văn dịu dàng mà trầm ấm, Cố Diễn Sinh luôn luôn thấy giọng nói này có chút gì đó quen quen.

“Chưa.” Cố Diễn Sinh lắc đầu, “Chẳng hiểu đó gì, nghe ù ù cạc cạc, chẳng hiểu gì cả, em cứ bật lên là thấy buồn ngủ.”

Vương Lệnh Văn cười hì hì, nhìn cô pha trà, “Đó là đĩa tụng kinh Phật, giúp an thần, người đang mang thai nghe sẽ rất tốt, sau còn tốt cho sức khỏe? Cứ làm theo đi!”

Cố Diễn Sinh lườm anh, nói một cách thiếu thiện chí, “Đoạn trước nghe kinh Phật em đã ngủ rồi! Đẳng sau còn làm cái gì nữa chứ!”

“Cố Diễn Sinh!” Mẹ cô đang làm trong bếp nghe thấy tiếng nói thì bước ra, nhìn thấy Vương Lệnh Văn, bà chào một cách vô cùng thân thiện, nhẹ nhàng. Vương Lệnh Văn đáp lời, “Bác, cháu đến để giúp bác ạ.”

“Không cần đâu, không cần đâu!” Bà Cố vừa từ chối, vừa bằng lòng để cho anh ấy giúp, Cố Diễm Sinh đứng bên cạnh cười, lắc lắc đầu, tiếp tục xem tivi.

Cuối tuần nào Vương Lệnh Văn cũng đến nhà để ăn cơm cùng họ, khắp các đường phố của Copenhagen chỗ nào cũng có cửa hàng bánh mì, nhưng muốn ăn đồ Trung Quốc thì không phải dễ. Cái ông “chuyên ăn không của người khác” Vương Lệnh Văn cuối tuần nào cũng đến đây làm cơm. Cố Diễm Sinh không thích việc làm này của anh ta, nhưng nghĩ đến cảnh thời gian đầu được anh ta chăm sóc, quan tâm, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thôi.

Anh ấy thường mời Cố Diễm Sinh đến nghe giờ giảng của mình, Cố Diễm Sinh cũng chỉ âm ờ đồng ý qua quýt cho xong, nhưng thực ra cô cũng chưa bao giờ đến nghe được. Vương Lệnh Văn thường nói với cô rằng, sự tự tin trong suốt ba mươi năm của mình đã bị cô làm tan biến hết. Những lúc đó cô chỉ biết cười.

Vương Lệnh Văn từng kết hôn một lần, nhưng vợ đã chết do tai nạn máy bay, theo như lời anh kể thì đó là một họa sỹ nghiệp dư rất lãng mạn, rất thích Andersen, vì thế mới đeo đuổi đến đây, nhưng đáng tiếc là cô ấy đã không được “sống một cuộc sống hạnh phúc” bên Vương Lệnh Văn như trong truyện cổ tích. Sự việc xảy ra đã ba năm, nhưng khi kể về người phụ nữ đó, Vương Lệnh Văn vẫn cười một cách tình cảm, tiếc nuối. Đó chắc chắn là người phụ nữ lạc quan, hấp dẫn, nên cô ấy mới có thể khiến một người đàn ông yêu si mê đến thế.

Người đàn ông này không thể đem ra để yêu, mà chỉ có thể đem ra để tôn thờ, đó là đánh giá của Cố Diễm Sinh.

Cô muốn giữ mãi sự hoàn hảo đó, thế nên chưa bao giờ đồng ý với bất cứ tình cảm nào từ phía anh ấy. Không phải cô không hiểu tâm tư của Vương Lệnh Văn, nhưng tình yêu là thứ mà khi ta đã dành cho một người thì khó có thể chuyển sang người khác được, vì thế cô chỉ biết giả ngốc, vờ như không nhìn thấy ánh mắt chan chứa tình cảm của anh. Cô rất khâm phục Vương Lệnh Văn, dù biết rõ cô đang có thai, mang trong mình con của người đàn ông khác, vậy mà anh ấy vẫn có thể coi cô như người con gái bình thường, một người con gái có thể làm người yêu. Trong tư tưởng phong kiến đã căn thâm đế cố của người Trung Quốc, điều đó hầu như không thể thành hiện thực, đặc biệt là trong xã hội hiện đại mà nam giới có ưu thế như hiện nay. Nhưng Vương Lệnh Văn đã biến điều đó thành hiện thực.

Cô đang sắp ngủ, chợt điện thoại đổ chuông. Cô tiện tay nhấc máy. Cô đang định nói, tiếng thở đều đều ở đầu dây kia khiến cô bỗng lảng xuống.

“Có chuyện gì thế?” Cố Diễm Sinh lạnh lùng hỏi. Phía đầu điện thoại bên kia rất yên lặng, cô có thể tưởng tượng ra hình dáng Diệp Túc Bắc đang đứng cạnh cửa sổ gọi điện cho cô.

“Không.” Diệp Túc Bắc cẩn thận hỏi, “Em đang bận gì à?”

“Liên quan gì đến anh?” Cố Diễm Sinh vặn dây điện thoại tỏ ra hết nhẫn nại.

Diệp Túc Bắc đá vào tấm sắt, vẫn chưa tỏ ra nhụt chí, giọng nói càng mềm hơn, “À, em cố gắng chăm sóc bản thân nhé, và cả con nữa.”

“Con là của tôi, tôi tự biết chăm sóc. Nếu không còn việc gì nữa thì tôi gác máy đây”.

Cố Diễm Sinh thấy hơi hối hận, đáng lẽ không nên đồng ý để anh ta mỗi tháng gọi điện cho mình một lần, vì khi gọi điện thoại, cả hai chẳng biết nói gì, lần nào cũng chỉ nói những lời như vậy.

“Đừng gác máy vội.” Diệp Túc Bắc vội cản, liền nói một câu, “Còn có chút chuyện muốn nói.”

Vừa thấy Diệp Túc Bắc bảo có chuyện muốn nói, Cố Diễm Sinh nhẫn nại nghe tiếp. Có lẽ đã là vợ chồng đầu ấp tay kề nhiều năm nên giữa hai người như có thần giao cách cảm, Diệp Túc Bắc đã hiểu ngay, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Em đã đi khám thai chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

“Rất khỏe, là con trai.”

Cố Diễm Sinh trả lời như cái máy, đột nhiên trong đầu nghĩ ra gì đó, cười lạnh lùng, “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Em đừng gác máy.” Diệp Túc Bắc lại thốt lên, vội vàng nói. “Thực ra, anh muốn nói với em...” Anh do dự một lúc, trong đầu thấy rối tung, “Anh Hai và Giang Thần ly hôn rồi...” Diệp Túc Bắc nói được một nửa thì thấy hối hận, thực ra anh chỉ muốn kéo dài thời gian, không ngờ lại nói đến chuyện của anh trai, anh thấy hơi hối hận.

Đúng là câu nói này đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của Cố Diễn Sinh, cô hơi nghi ngờ với thông tin này, tay cô xoắn chặt vào sợi dây điện thoại, nghĩ đến cảnh bất lực của Lục Giang Thần thì thấy không đành lòng, cô chùng giọng nói, “Sao ông có thể đồng ý được?”

Thấy Diễn Sinh không còn sốt ruột nữa, Diệp Túc Bắc thở dài. “Tính cách của Giang Thần thế nào, em cũng hiểu quá rõ rồi. Anh họ đã nói xin lỗi chị ấy, muốn cho chị ấy tự do. Ông cũng giận vì anh ấy không chịu cố gắng giữ, nhưng Giang Thần... hình như cũng không muốn duy trì hôn nhân nữa.”

“Duy trì ư? Duy trì kiểu gì? Anh họ đã sai lầm nghiêm trọng như thế, còn mặt mũi nào duy trì hôn nhân nữa?” Cố Diễn Sinh hắng giọng một cách lạnh lùng, sau đó suy diễn một cách ác ý, “Chắc không phải muốn đón con gái riêng về nên lấy cớ ly hôn đấy chứ?”

“Anh ấy không phải là người như vậy.” Diệp Túc Bắc vội phản ứng, chân mày hơi nhíu lại, rõ ràng tông giọng và sự suy diễn của Cố Diễn Sinh đã động đến sự tự ái của anh. Nhưng anh vẫn biết đến giờ mình không có tư cách để quản cô ấy. Rồi anh yên lặng nghe, chẳng nói lời nào.

“Anh của anh là người như thế nào chẳng liên quan gì đến tôi, về chuyện này, tôi chỉ nhận xét bằng hai chữ ‘cho chết!’” Giọng nói của cô có vẻ cay nghiệt, lại pha chút đắc ý, “Tôi giờ cả hai tay tán thành Giang Thần ra đi, ở nhà anh chỉ toàn thành phần gây ra tội lỗi!”

“Cố Diễn Sinh!” Rõ ràng, Diệp Túc Bắc đã nổi điên vì giọng nói cay nghiệt của cô.

“Muốn cúp máy rồi phải không, thôi được, cúp luôn đi.”

Diệp Túc Bắc thấy cô có vẻ thách thức, bỗng dưng anh lại bình tĩnh trở lại. Tay anh cầm điện thoại di động, ngấm nhìn quang cảnh đều đều bên ngoài cửa sổ, nói với giọng run rẩy, “Thời gian dự sinh của em cũng sắp đến rồi...” Khuôn mặt anh căng lại, cau có, định nói lại câu mà mình đã tập nhiều lần trước khi cúp máy, nhưng cuối cùng lại không nói ra, chỉ nói gần nói xa.

“Có đủ người không? Nếu không anh sẽ sang đó?” Câu hỏi hết sức cẩn trọng này của anh khiến Cố Diễn Sinh thấy hơi... Cô không nói gì một hồi lâu, sau đó nghĩ thông suốt, trả lời một cách lạnh lùng, “Không cần đâu.” Rồi cô từ chối một cách thẳng thừng, “Nhìn thấy anh chắc tôi sẽ khó dễ. Không còn việc gì nữa tôi cúp máy đây.” Nói xong, cô cúp máy luôn.

Đứng bên cạnh chiếc điện thoại, Cố Diễn Sinh ngây ra một lúc, thần hồn như bay đi đâu mất. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại nói những lời cay nghiệt, ác ý như thế với Diệp Túc Bắc. Rõ ràng đã tự nhắc nhở rằng mình không nên để tâm, nhưng mỗi lần nói chuyện điện thoại với anh, Cố Diễn Sinh lại không giữ được bình tĩnh. Có lẽ vì ký ức đã choán hết tâm trí. Rõ ràng anh ta đã làm quá nhiều điều khiến cô tổn thương, cô đã chẳng còn chút hy vọng gì từ phía anh ta nữa rồi, rõ ràng chính anh ta là người đã ép cô phải đến nơi đất khách quê người để quên đi quá khứ. Nhưng càng muốn quên đi, thì lại càng nhớ rõ. Càng muốn rời đi xa, thì lại càng mong anh ta đến. Từng chút tình cảm nồng ấm trước đây cứ xô rất mạnh vào cô, như thủy triều dâng lên mỗi khi mặt trời lặn vào những những buổi chiều tĩnh mịch không bóng người.

Cô muốn trốn cũng không trốn được.

“Sao thế?” Giọng nói ấm áp và cuốn hút của Vương Lệnh Văn khiến Cố Diễn Sinh chột bưng tỉnh. Khuôn mặt của cô vẫn lộ vẻ mâu thuẫn. Vừa quay người lại đã đối diện với ánh mắt đầy tò mò của anh ta. Cố Diễn Sinh thấy hơi mệt, khuôn mặt vô cảm ngồi xuống ghế sofa.

“Không nói à?” Vương Lệnh Văn cười cười, chỉ vào điện thoại, “Người tình cũ à?”

“Hả?”

Vương Lệnh Văn cười một cách ranh mãnh. “Thế thì em nên nói chuyện tử tế với người ta, đứa trẻ sinh ra sẽ cần tiền, nên cho người ta biết.”

“Thật vớ vẩn, anh là thầy giáo, sao lúc nào trong đầu cũng chỉ có tiền thế?” Cố Diễn Sinh chun mũi giễu cợt.

“Không không không”, Vương Lệnh Văn xua xua những ngón tay dài của mình, “Chúng ta không thiếu tiền, nhưng chúng ta không nên dễ dàng với anh ta.”

Cố Diễn Sinh thấy như được pha trò bởi nét mặt của anh ta, “Hình như con là của tôi, anh kích động gì chứ?”

“Anh là cha nuôi của đứa bé!” Lý do lại rất danh thép.

“Nhưng em có đồng ý đâu.”

“Mẹ em đồng ý rồi.” Vương Lệnh Văn đã biết đưa bác gái ra làm hậu thuẫn đúng lúc, khiến Cố Diễn Sinh chẳng nói được gì.

Ăn tối xong, sau khi Vương Lệnh Văn nỉ non xin đi xin lại, bà Cố thở phào, cho Cố Diễn Sinh vốn đã nằm lỳ cả ngày ở nhà ra ngoài vận động một chút. Tuyết đã ngừng rơi, trên bầu trời xuất hiện lác đác vài ngôi sao, bầu trời xanh thẳm chẳng khác nào bức tranh sơn dầu của Van Gogh, chứa đầy màu sắc tươi mới, thần kỳ. Dưới nền của những bông tuyết đang rơi, những ngôi sao giống dải sao băng tháng Bảy lung linh, rực rỡ, đẹp đến mê hồn.

Cố Diễn Sinh khoác chiếc áo bông dày, đeo khăn, găng tay, nhìn chẳng khác nào một con gấu. Vương Lệnh Văn cũng đeo găng tay và kéo tay cô đi, cô cũng không từ chối, mặc dù tuyết trên đường cũng đã được dọn, nhưng với những người phụ nữ đang mang thai đi lại bất tiện, thì cô vẫn cần có điểm tựa.

“Hình như em không vui?” Vương Lệnh Văn hỏi bằng một câu khẳng định. Cố Diễn Sinh không phản ứng lại, dường như là như vậy, trong lòng cô cũng không được thoải mái lắm.

Bỗng cô thở dài một tiếng.

“Đừng than thở, làm thế là lấy hết phúc của đứa trẻ đấy.”

“Xin anh đấy, anh đã được nhận nền giáo dục của phương Tây, đừng mê tín nữa.”

Vương Lệnh Văn lắc lắc đầu “Đây không phải là mê tín, anh thấy rất có lý. Đứa trẻ trong bụng hàng ngày theo dõi nhất cứ nhất động của mẹ. Nếu mẹ cả ngày âu sầu thiếu ngủ, đứa trẻ ít nhiều cũng học theo, sinh ra sẽ trở thành ‘Lâm Đại Ngọc muối muối’ đấy!”

Cố Diễn Sinh đảo mắt, lườm anh, “Anh còn nói linh tinh nữa đi, đứa trẻ trong bụng em là con trai.”

“Con trai thì càng không được.” Vương Lệnh Văn mở to mắt, “Lâm đệ đệ chẳng phải càng đáng sợ sao?”

Cố Diễn Sinh đã thấy thực sự hết buồn, véo anh ta một cái thật mạnh, “Ai bảo anh trù con em!”

Vương Lệnh Văn bị phát véo của cô làm cho nhảy dựng lên, nhưng vì quần áo mặc rất dày nên không véo vào đến thịt. Vương Lệnh Văn nhìn cô cười một cách giương giương tự đắc. Những u ám trong lòng cô đã tan biến. Cô nhìn anh một cách cảm kích. Nhưng chẳng nói lời nào.

Thấy Cố Diễn Sinh dần bình tĩnh lại, Vương Lệnh Văn mỉm cười, khoe miệng gọi cảm dần nhoẻn ra, anh chậm rãi nói, “Đừng oán hận ký ức. Đừng oán hận quá khứ. Em phải tin rằng, tất cả những nỗi khổ mà thượng đế đem đến cho em, là vì muốn giành cho em phần thưởng cuối cùng.”

Cố Diễn Sinh gật gật đầu. Trong lòng cô thấy thực sự trống rỗng. Không biết có phải vì đang mang thai nên tâm lý không ổn định, dễ bị tổn thương hay không. Cô chợt nhớ đến rất nhiều chuyện. Những ký ức vụn vặt bỗng xâu chuỗi lại theo thời gian, theo từng tia nắng xuyên chiếu trong đầu cô.

Kết hôn với Diệp Túc Bắc là khổ nạn hay sao? Có thể.

Câu chuyện của họ không hề hoàn mỹ, thậm chí còn đầy những điều đáng tiếc, đến nỗi Andersen cũng không thể viết câu chuyện của họ trở thành truyện cổ tích. Nhưng cô vẫn không nỡ quên.

Có phải vì cô quá ngốc nghếch không? Không biết dành cho mình một con đường sống? Hay cuộc đời giống như lời trong một bài hát mà ai cũng thuộc: thứ mạnh nhất chính là số phận?

37. Chương 37

Bắc Âu giống như một sợi dây ngọc trai mà Thượng Đế đã ban tặng, nó lấp lánh những ánh sáng trắng, và Đan Mạch là một trong những hạt ngọc trai không được bắt mắt trong số đó, nhưng vẫn ánh lên ánh sáng của riêng mình. Bầu trời xanh trong, biển nước xanh trong, và cả những lâu đài cổ kính lãng mạn, thêm vào đó là từng câu chuyện cổ tích tuyệt mỹ của Andersen, đất nước nhỏ bé này dường như bị bỏ quên ở vườn địa đàng ở phương Bắc xa xôi, cả thế giới đều ngừng lại ở thời khắc thuần khiết vừa mới bắt đầu của vạn vật, khiến ai ai cũng tĩnh tâm.

Ngày càng đến gần ngày sinh, bà Cố và Vương Lệnh Văn càng cảm thấy lo lắng cho cô. Cô đi bất cứ đâu cũng có người đi theo. Bà Cố rất thích Vương Lệnh Văn, cũng đã nhiều lần bà tâm sự chân thành về Vương Lệnh Văn với Cố Diễm Sinh. Thái độ của Cố Diễm Sinh vẫn kiên quyết như trước, bà Cố cũng không miễn cưỡng, sau đó thái độ với Vương Lệnh Văn cũng khách sáo hơn trước. Vương Lệnh Văn có thể cảm nhận rất rõ sự thay đổi của bà Cố, có lúc đi ra ngoài với Cố Diễm Sinh anh tỏ ra mệt mỏi, nói với Cố Diễm Sinh, “Vốn định theo chính sách của bác gái, không ngờ lại bị em trấn áp rồi.”

Cố Diễm Sinh nghe xong chỉ cười, mắng anh, “Định chơi trò đó với mẹ của em à, thật chẳng đáng hoàng chút nào

Mặc dù nói đùa, thực ra trong lòng cô cũng không muốn người ta tiếp tục kéo dài đề tài khó xử này, người tốt như Vương Lệnh Văn xứng đáng có được người phụ nữ tốt hơn, anh ấy xứng đáng có người luôn toàn tâm toàn ý với mình, mà người phụ nữ đó không phải là cô. Cô chỉ có thể đem lại cho anh quá ít, con người không thể quá ích kỷ, dìm người khác xuống nước để mình có được thứ mong muốn. Hơn nữa cuộc sống của cô không phải là một bến nước, mà là một vùng lầy.

Cố Diễm Sinh mang thai đã hơn tám tháng, đêm đến chân hay bị chuột rút, bác sĩ đã kê cho một ít canxi, bà Cố nấu ăn cũng cho thêm nhiều món ăn giàu canxi, nhưng triệu chứng của cô cũng không thuyên giảm nhiều. Đêm đến nửa đầu cô toàn bị tê tê, bà Cố nghe thấy tiếng rít khó khăn của cô. Nghe vậy bà lại tính dậy, lọ mọ sang ầm ầm, bấm bấm cho cô, cho đến khi cô ngủ được.

Mặc dù cô rất cố gắng ăn uống, nhưng không béo được như những bà bầu khác, trừ cái bụng ngày càng to hơn, chân tay của cô hình như cũng khác với người thường, mặc dù cô vẫn hay đùa rằng người nước ngoài nào nhìn từ sau lưng vẫn muốn tới bắt chuyện với cô, nhưng trong lòng cô vẫn luôn lo lắng đến lúc sinh con sẽ không đủ sức.

Hôm nay đúng ngày Vương Lệnh Văn được nghỉ, anh hồ hồ hởi hởi thay bà Cố đưa Cố Diễm Sinh đi siêu thị, bà Cố gần không được, cuối cùng đành phải để anh đi.

Thời tiết đã đẹp hơn, ánh nắng mùa đông vẫn là dễ chịu nhất, Cố Diễm Sinh khẽ nhắm mắt phơi nắng, nói chuyện câu được câu chăng với Vương Lệnh Văn. Vương Lệnh Văn cũng xuất thân từ ngành hội họa, nên cũng có những vấn đề tương đồng để nói chuyện với Cố Diễm Sinh, nhưng Vương Lệnh Văn quan tâm hơn đến việc nghiên cứu hội họa của Trung quốc, còn Cố Diễm Sinh lại thiên về trường phái hội họa phương Tây.

Sau khi họ nói hết chuyện về hoạt động nghệ thuật mới, chủ nghĩa hiện đại, chủ nghĩa hậu hiện đại, đột nhiên Vương Lệnh Văn chuyển đề tài, nói về quá khứ của Cố Diễm Sinh. “Mối tình đầu của em là lúc em mấy tuổi?”

Cố Diễm Sinh bị câu hỏi của anh làm cho ngây ra một lúc, cô hỏi lại, “Định nghĩa tình đầu là gì?”

“Hai người yêu nhau.”

“Thế thì chắc đến giờ vẫn chưa có mối tình đầu.” Cố Diễm Sinh cười ngậm ngùi, hai người yêu nhau? Cô yêu Diệp Túc Bắc, nhưng Diệp Túc Bắc đâu có yêu cô, Lộ Tùng Quang yêu cô, cô lại yêu Diệp Túc Bắc. Kết hôn được ba năm, đến lúc ly hôn, Diệp Túc Bắc mới nói yêu cô. Có lẽ số phận đang trêu đùa cô, mọi thứ đều thiếu sót. Chỉ cách sự hoàn hảo một bước, nhưng do dự không dám tiến tới.

Vương Lệnh Văn cũng không muốn hỏi thêm, anh nói, “Mỗi tình đầu của anh là năm mười bốn tuổi, người yêu đầu tiên không phải là vợ anh. Lúc đó còn rất nhỏ, vì một chiếc kẹp tóc hình bướm mà thích một cô bé, sau đó cũng học đòi yêu đương. Sau đó anh thi vào đại học, cô gái đó theo sự sắp xếp của gia đình đã sang Mỹ, vậy là tan vỡ.”

Cố Diễm Sinh hơi xúc động, cô thấy quá khứ đó cũng đẹp đấy chứ. Cô hỏi, “tiếc lắm phải không?”

“Không.” Vương Lệnh Văn lắc đầu, “Nếu không chia tay với cô ấy, có lẽ anh đã không đến với vợ của mình. Bọn anh đã ở với nhau ba năm, sau khi tốt nghiệp, anh đã đưa cô ấy đến Bắc Âu, nơi mà cô ấy mơ ước. Cô ấy là một họa sỹ. Thế nhưng anh luôn muốn trói chặt ước mơ của cô ấy để giữ cô ấy ở bên mình. Cô ấy chỉ muốn được đi khắp nơi trên thế giới, nhưng sự nghiệp của anh vừa mới bắt đầu, anh chỉ muốn cô ấy phải nương mình. Vì thế bọn anh thường xuyên cãi nhau, cuối cùng sau một lần cãi nhau kịch liệt, cô ấy đã tức giận quay về nước... sau đó gặp tai nạn máy bay...” Viên mắt anh ngầu đỏ, nhưng rồi lại cười nhạt, “Khi nhận được di vật của cô ấy, anh mới đọc được nhật ký, cô ấy viết trong đó rất nhiều điều mà chưa bao giờ nói với anh, ví dụ như thực ra cô ấy không muốn đi khắp nơi, thực ra cô ấy chỉ muốn thu hút sự quan tâm của anh, muốn anh rời mắt khỏi những bài giảng của mình để chú ý đến cô ấy, nhưng lúc đó anh còn trẻ và đầy tham vọng, chỉ muốn gây dựng sự nghiệp lớn.”

Nhìn cảm xúc buồn vui lẫn lộn đan xen trên khuôn mặt Vương Lệnh Văn, Cố Diễm Sinh yên lặng. Hóa ra ai cũng vậy, bất luận là nam hay nữ, không thể luôn tìm được sự cân bằng giữa sự nghiệp với gia đình, giữa gia tộc với gia đình. Cô tưởng rằng Vương Lệnh Văn là một người chín chắn, hướng nội, một tiến sỹ đa tài, nhưng thực ra anh cũng đã từng đi sai đường. Cố Diễm Sinh thấy những bức tranh của vợ Vương Lệnh Văn, tất cả đều mang màu sắc âm áp, tràn đầy sự sống và giống như trong cổ tích, chắc chắn đó là một người phụ nữ vừa dịu dàng, vừa mạnh mẽ, lạc quan, nhưng cô ấy đã phạm phải sai lầm như mọi phụ nữ khác, đó là muốn chiếm vị trí độc tôn trong lòng đàn ông.

Cố Diễm Sinh thấy hơi bùi ngùi, liên tưởng đến bản thân, rồi nói một cách xa vời, “Con người càng đứng ở vị trí cao, sẽ càng nhìn được xa, và ngày càng mong muốn có được nhiều hơn.” Cô liếc nhìn Vương Lệnh Văn, rồi nói, “Ngày trước anh đưa cô ấy đến Bắc Âu chỉ để thỏa nguyện ước mơ của cô ấy, nhưng đến đây anh lại tìm được giá trị của bản thân, vậy là anh lại có ước mơ. Còn cô ấy, sau khi hoàn thành ước nguyện của mình, thì lại bắt đầu có những ước mơ mới, mà mọi người lại đều không tìm được lối thoát để cân bằng. Thực ra nghĩ lại ngày trước khi còn đứng ở vị trí thấp nhất, có lẽ đó mới là lúc vui nhất, ‘đạt được’ thực ra là một tội ác.”

Cố Diễm Sinh nói rất chậm, Vương Lệnh Văn cũng nghe rất rõ. Anh nhìn cô mỉm cười đồng ý, “Sau khi cô ấy ra đi, anh mới nhận ra điều đó, vì thế anh không muốn trói buộc mình trong ký ức, anh đã lựa chọn một cuộc sống tốt hơn. Vì anh tin rằng, đó mới là con người của anh mà cô ấy muốn nhìn thấy. Còn em”, anh ngừng một lúc, “Em cũng vậy, đừng sợ, hãy dũng cảm bước qua, ‘đạt được’ không phải là tội ác, ‘tham lam’ mới là tội ác, mà em thì không hề tham lam.”

Cố Diễm Sinh lắc đầu, “Không, em tham lam, vì thế em cũng có tội.” Cô giữ lại đứa con này, là bởi cô muốn giữ lại sợi dây liên kết giữa Diệp Túc Bắc với mình. Cô muốn có được sự viên mãn sau này. Cô chìm đắm trong thế giới của mình, từ lâu đã không tự dứt lên được.

Vương Lệnh Văn đang định nói thì điện thoại di động trong túi đồ chuông, anh nói một hai câu rồi đưa máy cho Cố Diễm Sinh, “Bác gái.”

Cố Diễm Sinh cầm máy rồi đưa lên tai nghe.

“Đến đâu rồi?”

Cố Diễm Sinh nhìn vào cửa siêu thị còn cách đó không xa, trả lời, “Vừa đến cửa, sắp vào trong rồi ạ.”

“Chú ý đấy nhé, đừng để người khác va vào người.” Bà Cố căn dặn.

“Con biết rồi.” Cố Diễm Sinh tỏ chút không hiểu, chẳng lẽ bà Cố gọi đến chỉ để nói những câu đó thôi sao?

Bà Cố ngập ngừng, nửa muốn nói nửa muốn không, “Diệp Túc Bắc vừa gọi điện cho mẹ...”

Bỗng một linh cảm bất thường chạy trong não Cố Diễm Sinh, tim cô như đập nhanh hơn. Cô hỏi, “Sao ạ?”

“Nó vừa xuống sân bay, sắp đến nơi rồi, nghe nói con đi siêu thị, chắc giờ nó cũng đến thẳng siêu thị đấy... Có khi con sẽ gặp nó.”

“Mẹ!” Đột nhiên Cố Diễn Sinh cau mày lại, “Tại sao chuyện anh ta đến đây là chuyện lớn đến thế mà giờ mẹ mới nói với con? Con đã nói với mẹ thế nào?”

“Vợ chồng với nhau có gì mà không nói được? Đứa trẻ sắp chào đời rồi, nó là bố, mẹ cũng chẳng có lý gì mà ngăn cản nó cả?” Cách biện hộ của bà Cố có chút đuối lý, thực ra trong chuyện này bà cũng hơi ích kỷ, là một người mẹ, bà vẫn hy vọng hai người có thể nói lại với nhau.

Cố Diễn Sinh thấy rất giận, cố gắng kiềm chế cơn tức tối của mình, hít một hơi thật sâu rồi nói, “Con và anh ta đã ly hôn từ lâu rồi, con chẳng còn gì để nói với anh ta nữa.” Chưa kịp nói xong, ánh mắt cô đã hướng về phía xa.

Diệp Túc Bắc bước từ taxi xuống, tài xế lấy hành lý từ phía sau cốp xe giúp anh, anh ta đón lấy, cười một cách lịch sự cảm ơn người tài xế. Anh ta mặc một chiếc áo choàng màu xám dài đến tận đầu gối, trên cổ cuốn một chiếc khăn màu trắng đục, chân đi một đôi boots rất thời trang. Trông anh ấy vô cùng khôi ngô, tuấn tú, phong thái tự nhiên, bớt đi cái vẻ cẩn thận, kỹ lưỡng, mô phạm như mọi khi. Nếu không phải vì những chuyện thị phi trước đây, có lẽ Cố Diễn Sinh đang sống nơi đất khách quê người sẽ không thể không nhìn anh ta nhiều hơn. Nhưng đáng tiếc Cố Diễn Sinh chỉ cảm thấy bất an.

Cô cũng không hiểu tại sao lại bất an. Đã hơn nửa năm không gặp, mặc dù khoảng cách cũng khá xa, nhưng Cố Diễn Sinh vẫn cảm nhận được cảm giác đã thân thuộc đến tận xương tủy đang tuôn trào trong cơ thể. Đó là một tín hiệu không hề tốt chút nào. Vì cô cảm thấy nỗi oán hận mà cô dành cho anh hình như càng ngày càng ít đi, còn nỗi nhớ càng ngày càng sâu đậm. Rõ ràng đã tự nhắc nhở, rõ ràng đã luôn cố gắng kiềm chế mình, nhưng vẫn có cảm giác muốn chống lại mà không được.

Cô nắm chặt tay lại, nhìn Diệp Túc Bắc không chớp mắt, anh ta cúi xuống nhìn đồng hồ, mặc dù chỉ có một đoạn dây đeo tay thò ra, nhưng cô vẫn nhận ra, đó là món quà Cố Diễn Sinh tặng Diệp Túc Bắc nhân dịp sinh nhật anh ta, một chiếc Pahlmomy của Vacheron Constantin, LesEssentielles, cô không hiểu lắm về hàng hiệu, là Tiểu Kiều dắt cô đi mua, giá đắt đến mức Cố Diễn Sinh cũng thấy đắn đo, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn mua. Diệp Túc Bắc có rất nhiều đồng hồ đeo tay, cái thì do người khác tặng, cái thì tự mua, tất cả đều để trong chiếc tủ kính đặc biệt trong nhà, mỗi khi bật điện lên, ánh sáng kim loại đều khiến Cố Diễn Sinh lóa mắt.

Tay trái Diệp Túc Bắc kéo va ly, chiếc nhẫn cưới đeo ở ngón nhẫn trái chẳng khác nào một ngôi sao giữa bầu trời đêm, như đâm thẳng vào tầm mắt của Cố Diễn Sinh, một sức mạnh không tên như làm núi non nghiêng ngả dậy lên trong cô, cô đứng ngây ra như đã bị hóa đá.

Vương Lệnh Văn đứng bên cạnh cô, nhìn theo cô về phía người đàn ông ở xa xa. Những lời bà Cố vừa nói trong điện thoại anh đã nghe thấy hết. Anh tiến lại gần, cầm chiếc điện thoại trong tay cô, nói vài câu rồi tắt máy.

Anh ghé sát vào tai của Cố Diễn Sinh hỏi, “Kia chính là sự tham lam của em phải không?”

Cố Diễn Sinh ngáy ra. Nhìn anh ta một cách bất lực.

Vương Lệnh Văn lại than thở, “Cho em hai lựa chọn, một là, nắm tay anh và chúng ta cùng đi, hai là, hai mắt nhắm thẳng anh ta lao đến mà ôn lại tình xưa.”

38. Chương 38

Cố Diễn Sinh nhìn chằm chằm anh ta, thẳng thắn từ chối đề nghị, “Em chẳng chọn gì cả. Muốn thế nào thì muốn.”

Vương Lệnh Văn lại nhìn cô một cách tán thành, “Giống như anh nghĩ, đúng là không làm cho anh thất vọng.”

Cố Diễm Sinh chẳng thèm để ý đến anh ta, tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước lại càng tiến gần về phía Diệp Túc Bắc hơn. Diệp Túc Bắc đứng nguyên chỗ cũ, giống vị thần trong thần thoại Hy Lạp, lại vừa giống như hoàng tử dám vượt mọi chông gai trong truyện cổ tích, gió thổi tung tà áo của anh, dưới chân bụi hồng cuộn cuộn lên, như trong cõi mộng. Trông anh ấy thật tự nhiên, bờ vai dày của anh từng che mưa chắn gió cho cô, là chỗ dựa vững chãi nhất, chỉ có điều trong vòng chưa đầy một năm, tất cả đã hoàn toàn thay đổi.

Cô luôn cố gắng bước vào cánh cửa hạnh phúc, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình đã đánh mất chìa khóa.

Chẳng phải cô không muốn cầm tay Vương Lệnh Văn và kiêu ngạo bước tới, nói với anh ta một cách đàng hoàng, mạnh mẽ, dứt khoát rằng, mình đã không còn yêu anh ta nữa. Nhưng cuối cùng cô lại không làm được điều đó, vì lòng cô vẫn chưa thay đổi, làm vậy chỉ khiến cô càng thêm bối rối. Cô đứng thẳng lưng, chân bước vững vàng về phía trước. Cô cố tỏ ra bình thường, cố gắng coi anh ta là một người thường, một người mà cô không còn để ý tới.

Dĩ nhiên Diệp Túc Bắc cũng đã nhìn thấy cô. Trên gương mặt lộ vẻ thoải mái hơn, nhưng vừa nhìn thấy Vương Lệnh Văn bỗng căng trở lại. Tay cầm hành lý, anh ta tiến về phía trước. Vừa bước đến gần Cố Diễm Sinh, cái mùi thanh thanh và quen thuộc đã ập đến. Trái tim cô như nhói lại. Những tháng ngày khó khăn nhất của quá trình mang thai, cô chưa từng khóc, lúc ly hôn là lúc đau khổ nhất cô cũng không khóc, nhưng lúc này, tự nhiên cô lại muốn khóc.

Khi Diệp Túc Bắc đứng bên cạnh cô, cô luôn tỏ ra không muốn chịu chút thua thiệt nào, kiêu ngạo và bướng bỉnh, lại rất độc đoán. Thực ra cô không phải là người như vậy, nhưng khi đứng trước mặt Diệp Túc Bắc, chưa bao giờ cô bộc lộ phần xấu nhất trong tính cách của mình. Sự chiều chuộng, bao dung mà Diệp Túc Bắc dành cho Cố Diễm Sinh có thể dùng từ “đến mức vô lối” để hình dung, nhưng chính người đàn ông này, đã hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô, phụ công cô dành cho anh tình yêu hết mình.

Lúc cô kiên quyết đòi lấy Diệp Túc Bắc, mọi người đều nói với cô rằng, anh ta không phải là người phù hợp với cô. Anh ấy không phải là bạn đời của cô. Khi cô rời xa anh ta, tất cả mọi người đều khuyên cô tha thứ cho anh, anh thật lòng yêu cô.

Nhưng thực lòng yêu một người, sao lại nỡ làm cho cô mệt mỏi đến vậy? Khoảng thời gian cuối cùng sống bên Diệp Túc Bắc, đêm nào Cố Diễm Sinh cũng mất ngủ, tóc rụng hàng nắm, cô đã sống quá khổ sở, cuộc sống mà anh dành cho cô, cô đã không thể chịu đựng nổi nữa.

“Sao anh lại đến đây?” Cố Diễm Sinh hỏi một cách lạnh lùng.

Diệp Túc Bắc ngược lên, nhìn cô trêu mếu, trả lời rất ngắn gọn “Công tác.”

“Cái gì?” Cố Diễm Sinh nhìn anh một cách thăm dò, “Thế thì anh cố gắng mà làm việc nhé.” Nói rồi đi thẳng qua anh ta vào siêu thị.

Diệp Túc Bắc cuống lên, quay lại giật lấy tay Cố Diễm Sinh một cách vô thức, dù đang đeo đồng hồ, nhưng cô vẫn cảm nhận được hơi ấm trên tay Diệp Túc Bắc. Toàn thân cô cứng đờ, như bị luồng điện chạy qua.

“Anh vào cùng em nhé, dù sao thì công việc của anh cũng không bận lắm.”

Cuối cùng Cố Diễm Sinh cũng phản ứng, quay lại lườm anh, “Nhưng tôi không cần anh đi cùng, nhìn thấy anh, tôi lại như đang nuốt phải một con ruồi.” Cô cười lạnh lùng đầy ác ý, dùng những lời cay nghiệt nhất để làm tổn thương anh, “Anh đi công tác thế này thì anh trai của anh phải làm thế nào? Nhà họ Diệp các anh làm thế nào? Biết đâu ngày mai động đất, lại mất hết, anh cũng biết, sinh mạng là thứ mong manh nhất, anh không ở đó canh giữ, mọi thứ đều có thể xảy ra.”

Diệp Túc Bắc không ngờ Cố Diễm Sinh có thể nói như vậy, nên rõ ràng hơi ghen cổ. Anh chớp chớp mắt một cách sượng sùng, mặc dù biết rõ cô cố ý mỉa mai, nhưng trong lòng anh vẫn thấy phải suy nghĩ, liền cười, “Họ đều là người lớn, sẽ không sao đâu, nếu có động đất thật, họ cũng sẽ biết chạy đi.”

Cố Diễm Sinh e hèm một cách vô nghĩa, phản ứng của Diệp Túc Bắc quá thản nhiên, càng làm lộ rõ sự nhỏ nhen của cô. Cô cảm thấy hơi ngột ngạt, đúng là khi ở bên Diệp Túc Bắc cũng coi như không, cái gọi là

“báo thù” và “khoái chí” của cô bỗng trở nên thật trẻ con. Còn nhớ trong một cuốn sách từng viết: Sự báo thù tốt nhất không phải là hận thù, mà là xóa bỏ sự lạnh nhạt trong tim, hà tất phải phí sức đi hận một người không liên quan.

Đúng vậy, thực ra cô vẫn luôn đặt Diệp Túc Bắc ở vị trí quan trọng nhất, vì thế cô mới quan tâm, cô mới oán hận. Oán hận mỗi lần anh ta để cô đứng ngoài mọi việc, oán hận sự che giấu của anh ta. Những lời nói ác ý của cô chẳng qua cũng chỉ vì cô giận dữ, cô tự ti, cô đau khổ, tất cả những thứ đó đều xuất phát từ một điều sâu xa hơn, quan trọng hơn... Cô yêu anh ấy.

Khi đã nghĩ thông điều này, bỗng cô mất hứng, đột nhiên quay đầu đi. Vương Lệnh Văn thấy thực sự khó hiểu trước hành động này của cô, vội bước lên cùng, hỏi nhỏ, “Sao thế?”

“Tự nhiên không muốn đi nữa, thực ra cũng chẳng thiếu cái gì.” Cơ thể cô cồng kềnh, bước đi không nhanh. Diệp Túc Bắc đi đằng sau cô, cách khoảng hai, ba mét. Cô cảm nhận được có ánh mắt đang chăm chăm dõi theo mình từ phía sau. Tự nhiên cô cảm thấy khó chịu, dừng lại giữa đường. Quay đầu lại nhìn chăm chăm anh, gất lên “Anh đi theo tôi làm gì! Anh không thấy phiền à?”

Diệp Túc Bắc nhìn chiếc xe đang đi về phía đó, chau mày đi sát về phía cô, giữ lấy cô theo bản năng. Dáng người cao to của anh đã chặn chiếc xe đang lao đến, như một bức tường vững chãi, để cô đứng ở phía trong an toàn, hành động này khiến cô nhớ lại những lần sang đường trước đây, Diệp Túc Bắc bao giờ lúc đầu anh cũng đi phía bên phải cô, đi được một nửa lại chuyển sang bên trái. Khi đó cô vẫn thật ngây thơ, chẳng hiểu gì cả, lại còn cười hỏi anh, “Anh Bắc, sao anh qua đường mà cũng chẳng thật thà, lúc đi bên này, lúc đi bên kia thế?”

Diệp Túc Bắc lúc nào cũng chỉ cười, vuốt vuốt tóc cô, chẳng nói gì cả.

Sau đó cô mới lờ mờ hiểu ra, phía mà Diệp Túc Bắc đi bao giờ cũng là phía có dòng xe lao tới. Nếu thực sự gặp nguy hiểm, thì người đầu tiên gặp chuyện bao giờ cũng là anh.

Diệp Túc Bắc là một người thuộc tuýp đàn ông cẩn thận, có lúc Cố Diễn Sinh thức dậy nửa đêm để uống nước, mắt nhắm mắt mở không xỏ được vào dép, Diệp Túc Bắc lại đi theo cô để đưa dép cho cô, sau này cô được đăng chân lên đăng đầu, đến mùa đông toàn cố tình không đi dép, vậy là chẳng đêm nào Diệp Túc Bắc ngủ ngon giấc, lúc cô tỉnh dậy uống nước, Diệp Túc Bắc đều dậy để lấy dép cho cô. Cô vẫn thường nghĩ, cuộc đời mình đã gặp được người đàn ông tốt thế này thì có gì mà không thỏa mãn? Nhưng lòng tham của con người thì ngày càng nhiều, càng ngày cô càng muốn nhiều hơn, cô muốn trở thành vị trí độc tôn duy nhất trong lòng Diệp Túc Bắc, nhưng trong lòng Diệp Túc Bắc còn quá nhiều điều khác phải quan tâm, cô không tìm được điểm thăng bằng, vậy là bị ngã xuống một cách đau đớn.

Đạt được, đúng là một tội ác, ngày trước khi cô còn ngốc nghếch đi sau anh, chỉ cần anh che lưng một lúc là cô thấy yên tâm cả đời. Nhưng bây giờ thì sao? Sự yêu thương mà anh dành cho cô không gì sánh nổi, mà mong muốn của cô, thì càng ngày càng không gì sánh nổi.

Cố Diễn Sinh khẽ thở dài, liếc nhìn Vương Lệnh Văn, không nói chuyện với Diệp Túc Bắc nữa, một thân một mình quay về. Đi được vài bước, cô cố tình quay lại, Diệp Túc Bắc đang cúi đầu xách hành lý. Anh vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Cố Diễn Sinh, anh ngáy ra, rồi mỉm cười. Nụ cười đó đã đánh thức phần yếu đuối nhất trong tâm hồn cô, cô vội quay mặt đi.

“Xem ra bản lĩnh của em cũng quá thường.” Vương Lệnh Văn khoanh hai tay trước ngực thủng thẳng, “Cách cư xử của em quá lạ, trông kỳ cục lắm.”

Cố Diễn Sinh tức tối, “Ai cần anh quan tâm!”

Buổi tối, bà Cố định giữ Diệp Túc Bắc ở lại, Cố Diễn Sinh dùng các kiểu bới móc, đều bị bà Cố bắt bẻ lại. Cố Diễn Sinh thấy hơi cụt hứng, nếu có ông Cố ở bên cạnh lúc này, chắc chắn ông sẽ không để Diệp Túc Bắc xuất hiện trong tầm nhìn của cô. Chưa bao giờ ông Cố làm trái với suy nghĩ và mong muốn của cô, luôn luôn ủng hộ một trăm phần trăm. Một mình cảm thấy hơi bị cô lập, cô nhìn sang Vương Lệnh Văn đang cúi đầu ăn cơm, dẫm lên chân anh, ám hiệu cho anh nói giúp mình vài câu. Vương Lệnh Văn bị cô dẫm vào chân, giả vờ không đau chút nào, tiếp tục ăn cơm, coi như không có chuyện gì xảy ra, khiến cô phải dẫm cho anh vài lần liên tiếp mới hết tức.

Lúc Vương Lệnh Văn đi, Cố Diễn Sinh hằm hằm tiễn anh ra cửa. Thấy cô vẫn tức tối, anh nói với vẻ công tâm, “Anh ở đây làm theo ý em, em thử tự hỏi lòng mình đi, rốt cuộc em hy vọng anh ta đi hay ở lại? Đừng giận dữ với chính mình nữa, đang có thai đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần bình tâm hưởng thụ là được rồi, mọi người sẽ ở bên em.” Anh vỗ vỗ vào đầu của Cố Diễn Sinh, như một người có tuổi đã trải qua nhiều thăng trầm biến cố, “Đừng để đến lúc mất rồi mới hối hận. Được sống thì phải biết trân trọng từng giây phút.”

Anh cuốn khăn, một mình bước ra màn đêm đầy sao, như một bức tranh. Cảnh tượng đó đã lọt vào mắt của Cố Diễn Sinh, rất lâu, rất lâu sau vẫn không thể nào quên.

Đêm đến, cô nghĩ rất nhiều rồi mới ngủ, Diệp Túc Bắc ở trên tầng, cảm giác giống như lúc ly hôn, tuy cùng sống trong một căn nhà, nhưng chẳng khác nào những kẻ xa lạ.

Sau này, cô cũng đã quen với việc đi dép mỗi khi đêm tỉnh dậy để uống nước, đã quen với việc phải ăn một mình, thậm chí quen với cả việc bị mất ngủ. Cô nghĩ rằng mình đã quen với thế giới không có Diệp Túc Bắc, nhưng đến giờ cô mới nhận ra rằng, cô vẫn chưa quen, không thể quen, đến khi cô lại đạt được, cô mới biết, hóa ra chưa bao giờ cô quen thực sự.

Quá nửa đêm, cuối cùng Cố Diễn Sinh cũng đã ngủ được, nhưng chưa ngủ sâu giấc, chân cô lại bị chuột rút, cô đau đến mức mê mê tỉnh tỉnh, khắp đầu toát mồ hôi, lật người đi lật người lại, rồi cắn chặt môi để không phát ra tiếng kêu. Đến lúc đau gần như hôn mê, cô nhìn thấy bóng của mẹ, bà ngồi xuống giường ấn ấn bóp bóp cho cô, Cố Diễn Sinh cố nhìn, mí mắt rất nặng, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Ba đêm liền, đêm nào Cố Diễn Sinh cũng bị chuột rút rất nặng. Cả chân như bị tê dại, khắp đầu toát mồ hôi khiến cô không thể nào ngủ được. Bà Cố cũng không ngủ, xoa bóp cho cô suốt. Cố Diễn Sinh thương mẹ phải thức đêm nên đau đến mấy cũng cố cắn răng chịu đựng. Có mấy lần mệt quá cô cũng ngủ thiếp đi.

Lúc nửa tỉnh nửa mơ, Cố Diễn Sinh thấy hết giấc mơ này lại đến giấc mơ khác, từ lúc nhỏ cô tập đi xe bị ngã, cho đến những trận cãi nhau kịch liệt với Diệp Túc Bắc, hoàn toàn chẳng logic với nhau, trong giấc mơ, cô vươn tay ra một cách bất lực để với cái gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng với được cái gì.

Một lát sau, cô bừng tỉnh. Ngồi bật dậy trên giường.

Trong bóng tối, vẻ mặt vừa lúng túng và hoảng hốt của Diệp Túc Bắc đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Diệp Túc Bắc ngồi xuống cạnh giường cô, tay áo ngủ được anh xắn lên cao.

Cố Diễn Sinh hơi giật mình, sau đó trấn tĩnh hỏi, “Sao anh lại ở đây?”

Diệp Túc Bắc giật mình vì câu hỏi của cô.

“Anh, vào nhầm phòng.” Nói vậy, anh đứng dậy lùi ra ngoài. Sau đó cũng không quên đóng cửa lại theo thói quen.

Trong phòng lại yên tĩnh trở lại. Cố Diễn Sinh day day huyết Thái Dương, nhưng hơi bất lực, cô ngược mắt nhìn, trên chiếc ghế cạnh giường có để sẵn một chậu nước, trên đó vắt một chiếc khăn. Cố Diễn Sinh tự lau người, khắp cơ thể đều có cảm giác mát lạnh của nước.

Cô nhìn ra phía cánh cửa đã khép, rất lâu không dám thở mạnh.

39. Chương 39

40. Chương 40

Có lần đứa bé trong bụng đạp rất mạnh, cô cười thích chí, khiến bà Cố chạy lại nghe, còn gọi cả Vương Lệnh Văn đến nghe. Diệp Túc Bắc đứng ở chỗ xa nhất, ánh mắt đầy chờ đợi và hạnh phúc. Cố Diễn Sinh nhìn vào mắt anh, thăm dò hỏi, “Anh có muốn nghe thử không?”

Diệp Túc Bắc không ngờ cô lại hỏi câu đó, hai mắt tròn xoe nhìn, đứng ngây ra, cuối cùng bà Cố đẩy lưng anh, anh mới tiến lên.

Đó là lúc cả hai đều rất tỉnh táo và thân mật nhất. Diệp Túc Bắc cẩn thận ghé sát vào bụng Cố Diễn Sinh, hơi thở ấm áp thổi vào da bụng khiến cô hơi nhột, tay không biết để vào đâu, chỉ biết chống ra sau một cách ngượng nghịu. Diệp Túc Bắc cảm nhận được cử động của sinh linh bé nhỏ, phần chân ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Cố Diễn Sinh, đôi mắt đen láy của anh ánh lên cảm giác tự mãn như một đứa trẻ, như thể cả thế giới này chỉ mình anh mới có con, khuôn mặt anh thỏa mãn như bất cứ người đàn ông nào sắp được làm bố. Cố Diễn Sinh nhìn vào mắt anh, hơi ái ngại, thời khắc đó, cả cơ thể như mềm nhũn, cô ngây ra, không có bất cứ phản ứng nào. Diệp Túc Bắc định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Ngượng ngùng ngồi sang một bên, tiếp tục im lặng.

Tất cả mọi người trong phòng đều vui vì hành động bất thường đó của họ. Bà Cố nén cười kéo Vương Lệnh Văn vào bếp, Vương Lệnh Văn nhún vai, liếc nhìn Cố Diễn Sinh, Cố Diễn Sinh nhìn anh, chẳng nói chẳng rằng, chẳng quan tâm đến mọi người nữa, một mình quay về phòng. Trước khi về phòng, cô cố tình quay đầu lại nhìn Diệp Túc Bắc, Diệp Túc Bắc không ngờ cô còn quay đầu lại, cười một cách ngượng nghịu, Cố Diễn Sinh thấy hơi buồn, đảo mắt rồi quay đi.

Lúc khám thai, bà Cố đưa Cố Diễn Sinh vào trong, Diệp Túc Bắc ngồi một mình đợi bên ngoài.

Cố Diễn Sinh nhìn thấy hình ảnh con trên màn hình, lần nào cô cũng cười và nói con giống người ngoài hành tinh, cái gì cũng nhẵn, trông rất xấu. Nhưng cô lại thích, có lẽ đúng như mọi người nói, mẹ và con luôn tương thông với nhau, đứa bé trong bụng luôn đem lại cho cô cảm giác thành công tuyệt vời, cô luôn cảm thấy may mắn.

Khám thai xong, bà Cố đi vào phòng vệ sinh, lúc Cố Diễn Sinh bước ra từ phòng khám, Diệp Túc Bắc đang ngồi ở ghế đợi của bệnh viện, áo choàng bên ngoài mở khuy, để lộ áo sơ mi trắng bên trong, ánh nắng nhẹ nhẹ, chiếc áo trông như tuyết trắng vĩnh cửu, rất đẹp. Hai tay của Diệp Túc Bắc đặt trên đùi, đan vào nhau một cách tự nhiên, vẻ mặt như đang chú tâm vào việc gì đó, khuôn mặt thanh tú, cương nghị, khiến người khác không thể rời mắt. Cố Diễn Sinh vịn vào khung cửa do dự không dám tiến đến, cô không biết phải phá vỡ cảnh tượng đó như thế nào.

Dường như có linh cảm, đột nhiên Diệp Túc Bắc ngược lên, ánh mắt anh trĩu mền, lần đầu tiên Cố Diễn Sinh không quay mặt đi, chỉ nhìn anh một cách lạnh lùng, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong ánh chiều tà. Cố Diễn Sinh bước về phía anh, lúc bước đến gần, anh đã đứng lên. Đột nhiên Cố Diễn Sinh chuyển từ góc nhìn xuống thành nhìn lên. Cô đưa hình siêu âm thai nhi cho Diệp Túc Bắc.

“Bác sĩ nói bé rất khỏe.”

Diệp Túc Bắc vui mừng nhận bức ảnh, nâng niu trên tay, nhìn hình đứa bé giống người ngoài hành tinh, cười ngây ngô, “Giống em thế.”

Cố Diễn Sinh cười hì hì, “Đã chào đời đâu mà anh thấy thế?”

Diệp Túc Bắc cười thỏa mãn. Chẳng nói gì, nhét bức hình vào túi áo.

“Em vào tìm mẹ đây, anh ngồi đây đợi nhé.” Cố Diễn Sinh vừa quay người, chưa kịp nhấc chân, Diệp Túc Bắc đã kéo tay cô lại.

Cố Diễn Sinh quay đầu lại hỏi một cách khó hiểu, “Sao vậy?” Cô mở tròn mắt, hàng mi dài rợp mắt, ngay ngắn. Giọng của cô vừa phải và dễ nghe, khích lệ Diệp Túc Bắc rất nhiều.

Dọc hành lang bệnh viện thỉnh thoảng lại có một đôi vợ chồng đi qua, mùi thuốc khử trùng cũng không quá hắc, tiết trời tháng Ba vẫn hơi lạnh, nhưng ánh nắng vàng rất ấm, chiếu vào từng góc của bệnh viện, những hạt bụi bay trong không trung như những thiên thần màu vàng đang bay lượn, đẹp mê hồn.

Bàn tay to dày của Diệp Túc Bắc nắm chặt tay Cố Diễn Sinh, ánh mắt anh trĩu mền nhìn xuống cô, giọng nói không to, rất trầm tĩnh, “Diễn Sinh, chúng mình bắt đầu lại từ đầu, có được không?”

Nụ cười lạnh nhạt của Cố Diễn Sinh vẫn đọng trên môi. Cô trân trân đứng nhìn Diệp Túc Bắc, rồi nhìn vào bàn tay đang bị anh nắm chặt, hơi ấm từ bàn tay anh truyền từng đợt, từng đợt lên cơ thể cô, cô còn

cảm thấy bàn tay đang được anh nắm như tê dại đi.

Tình cảm của cô dành cho anh lên men dần, như một bình rượu chôn lâu ngày dưới đất, cuối cùng mùi cũng tỏa ra, khó có thể che giấu. Ánh nắng thật đẹp, Cổ Diễm Sinh hơi hoảng, mắt cô như mờ đi, như chói lóa, cổ họng nghẹn lại, hình như cô không thể kiểm soát được chính mình, muốn bật tất cả tình cảm bị chôn vùi tự sâu trong lòng, nhưng đúng vào thời khắc cuối cùng, bỗng Cổ Diễm Sinh bừng tỉnh. Cô liếm đôi môi nứt nẻ, dùng giọng nói trầm ấm, khe khẽ, “Anh nói gì cơ?”

Diệp Túc Bắc cười nhẹ, nhìn ánh mắt đầy bình tĩnh của cô, anh lại hơi nghiêng người, gây ấn tượng khác lạ và khiến người khác yên bình, Cổ Diễm Sinh thở một cách bị động.

Diệp Túc Bắc dùng tay còn lại vén mái tóc rối của Cổ Diễm Sinh, hơi thở mát lạnh của anh thoảng qua tai cô. Những hạt bụi màu vàng trong không trung vẫn bay lơ lửng.

Nụ cười của Diệp Túc Bắc như tia nắng đầu tiên trong buổi bình minh, Cổ Diễm Sinh cảm thấy thật khó cưỡng, anh chớp chớp mắt, từ tốn hỏi. “Nhiều lúc, anh có rất nhiều điều muốn nói với em, nhưng đến nửa chừng thì lại không nói được nữa. Trước khi kết hôn, anh luôn coi em là một phần của cuộc đời mình. Cho đến khi chúng mình kết hôn, anh vẫn chưa ý thức được rằng Cổ Diễm Sinh đã chuyển từ ‘em của mình’ thành ‘vợ của mình’. Có lẽ do anh không quen, lúc đó anh chỉ muốn chống lại sự sắp xếp ấy, gia đình luôn áp đặt cuộc sống của anh theo ý họ, anh chỉ biết phản kháng hết lần này đến lần khác. Nhưng anh không hiểu rằng, em sẽ buồn đến nhường nào.”

Anh tự cười nhạo, “Giá anh có thể coi em chỉ là một vụ làm ăn, hoặc một bài toán, có lẽ anh sẽ phân tích được rõ ràng mọi thứ, nhưng đáng tiếc em không phải như vậy, em giống như con nòng nọc trong chiếc ao mà ngày bé anh không tài nào bắt được, anh càng muốn giữ chặt, lại càng không thể. Có lẽ em không biết rằng, anh luôn là kẻ rất nhỏ nhen. Lúc học đại học, trước mặt sáu người bạn, em giới thiệu anh là ‘anh trai của em’. Mà anh thì thực sự không muốn nghe em giới thiệu anh như vậy.”

Anh quay đầu lại, cười hì hì với cô, “Có phải nhỏ nhen lắm không? Thực ra anh cũng không biết tại sao lại phải tính toán như vậy. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại nhỏ nhen đến thế. Cho đến khi anh tìm được ‘bạn gái’.” Anh bặm bặm môi, như thể đang hạ quyết tâm.

“Tô Nham nói cô ấy rất thích anh, nhưng anh không thích cô ấy, anh cũng không hiểu sao mình lại có thể ở cùng cô ấy, có lẽ vì giận em? Hoặc cũng có thể chỉ đơn thuần là vì cô đơn.” Diệp Túc Bắc quay lại, điềm tĩnh nhìn cô, “Nhưng khi ở bên cô ấy, anh mới biết người duy nhất mà anh khát khao, chỉ có một người, đó chính là em.”

“Lúc anh biết em hẹn hò với Lộ Tùng Quang, anh rất hối hận, thậm chí anh còn muốn chia tay với cô ấy. Nhưng trên đời đâu có ai có thể ích kỷ như thế? Tô Nham đã lợi dụng lúc anh say để đưa anh về nhà cô ấy. Ngày hôm sau cô ấy nói với anh rằng trong cơn say anh đã gây chuyện, thực ra anh cũng không say bí tỉ, nhưng một người con gái đã dám lấy danh tiết và tự trọng ra để trói buộc anh, lúc đó anh nghĩ, có lẽ cô ấy thực lòng yêu mình.”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm nghĩ về những chuyện đã qua, anh thuật lại với cô một cách hồ hững, Cổ Diễm Sinh cũng bị cuốn theo dòng thời gian của Diệp Túc Bắc, nhớ lại từng chuyện từng chuyện trong quá khứ. Từng mảnh hồi ức lấp lánh, ghép thành một bức tranh đầy thương tích. Cô khẽ thở dài. Cũng nhìn ra phía cửa sổ theo anh. Một thảm cỏ xanh biếc bên ngoài cửa sổ, những đứa trẻ nô đùa trên cỏ, ghế trường kỷ ở tứ phía đều có bệnh nhân đeo số hiệu đang ngồi, vài chiếc có người thân ngồi cùng. Ánh nắng vàng chiếu khắp thảm cỏ thanh bình, tạo cảm giác như chẳng ai có thể phá vỡ sự thanh bình đó.

Cô cũng không hiểu tại sao mình có thể bình tĩnh nghe Diệp Túc Bắc kể về quá khứ như vậy, một quá khứ cô khó có thể nhìn lại và kinh khủng đến thế. Rõ ràng đó là những ký ức khiến người ta đau lòng, nhưng không hiểu tại sao khi nhìn lại ở góc độ khác, mọi thứ lại đều khác đi.

Anh không hề biết rằng cô yêu anh, cũng như cô chưa bao giờ biết rằng, khi cô giới thiệu anh là “anh trai”, anh lại thấy buồn.

Diệp Túc Bắc tiếp tục nói, “Sau đó anh đi du học, một năm liền, đến một cuộc điện thoại em cũng chẳng thèm gọi cho anh, anh vẫn luôn chờ đợi điện thoại của em, cho dù coi anh là ‘anh trai’ thì em cũng phải gọi điện cho anh chứ, nhưng hai năm liền, em chẳng thèm gọi điện cho anh. Tô Nham thì vẫn luôn đợi chờ anh,

nhưng anh biết mình không nên làm cô ấy hiểu lầm nữa, quay trở về nước, anh đề nghị chia tay, nhưng cô ấy không đồng ý, chuyện sau đó thế nào thì em cũng biết rồi. Anh họ nhìn thấy Tô Nham trong quán bar, cả hai đều say. Chuyện của họ anh không thể bình luận, nhưng anh thật ác khi thấy lòng thanh thản, vì cuối cùng anh đã có thể danh chính ngôn thuận chia tay cô ấy.”

“Sau đó, lần đầu tiên sau một năm chúng ta gặp lại nhau, đó là theo đề nghị của gia đình hai bên, để cưới nhau. Anh vẫn còn nhớ mãi hôm đó.” Khuôn mặt Diệp Túc Bắc không còn linh hoạt như ngày thường, ánh nắng như rửa sạch khuôn mặt và cảm xúc của anh, trông thật tinh khôi, khuôn mặt tràn đầy sức trẻ. Anh khẽ cười, “Hôm đó em mặc một chiếc váy màu trắng, eo thắt dây đai màu hồng phấn, tóc rất dài. Vẫn chưa đến giờ hẹn, mẹ đã gọi em ra ngoài giáo huấn, bảo em phải chú ý hành vi, cử chỉ, không được ăn nói lung tung, không được làm âm ỹ lên. Em giống như một đứa trẻ, gặt đầu lia lịa. Cuối cùng em nói một câu, câu đó đến giờ anh vẫn nhớ.”

Cố Diễn Sinh thấy vẫn nhớ lơ mơ về cảnh cô nói với Diệp Túc Bắc, cô ngẩng cao đầu nghe anh kể tiếp, “Em nói, ‘Mẹ, con nghĩ con và Diệp Túc Bắc chắc chắn sẽ không bao giờ hạnh phúc đâu.’” Diệp Túc Bắc nói nhẹ như bay, như thể rất thờ ơ, nhưng anh khẽ chau mày, điều đó thể hiện những ưu tư trong lòng anh.

Cố Diễn Sinh chẳng khác nào bị sét đánh ngang tai, toàn thân đờ đẫn, đầu óc cô quay cuồng, có cố thể nào cũng không thể nhớ nổi mình đã từng nói thế. Nhưng đúng là câu này nghe rất quen.

Lúc Cố Diễn Sinh bị sắp xếp phải “thành thân” với Diệp Túc Bắc, trong đầu cô chỉ nghĩ đến những chuyện liên quan đến Diệp Túc Bắc với Tô Nham. Một mặt, cô mẫu thuẫn khi muốn giữ anh cho riêng mình, một mặt lại sợ hãi. Cô vẫn luôn cho rằng Diệp Túc Bắc không yêu mình, cô luôn tự đẩy mình vào vị thế là cái đích của trăm mũi tên, cười trên lưng hổ khó mà xuống được, có lẽ, trong khoảng thời gian hỗn loạn đó, cô muốn nói những điều này cũng không nói được. Bỗng cô thấy có chút day dứt, áy náy.

“Lúc đó...” Cô chưa kịp nói, Diệp Túc Bắc đã nhẹ nhàng giữ miệng cô lại.

“Để anh nói nốt, nếu không anh sợ lần sau sẽ không có đủ dũng khí.”

Cố Diễn Sinh nghe xong ngoan ngoãn không nói gì. Trong lòng dịu xuống như nước bồng bênh.

“Câu nói khi đó của em, khiến mâu thuẫn trong anh càng mạnh mẽ. Nhưng sau đó, lúc anh uống say, vẫn gọi điện cho em. Em toàn bảo anh say nói linh tinh, nhưng anh lại luôn cảm thấy khi đó mình mới có đủ dũng khí. Nếu không, làm sao anh dám nói lời đó với em?” Có lần Diệp Túc Bắc tự cười nhạo mình, “Thực ra Diệp Túc Bắc mà em bảo máu lạnh vô tình, lại là một kẻ hèn nhát. Người thực sự không dám tới gần không phải là em, mà là anh.” Diệp Túc Bắc nhìn cô đầy nghi hoặc, hỏi, “Có phải rất khó tin không?”

Cố Diễn Sinh lắc đầu. Chưa bao giờ cô thấy Diệp Túc Bắc nói nhiều như thế với mình, từ nhỏ đến lớn, cô luôn xem anh như thánh, anh chính là chàng hoàng tử dám vượt mọi chông gai trong truyện cổ tích, nhưng lúc này, chàng hoàng tử lại dùng cách cực đoan này để bộc bạch, cô chỉ có thể lúng túng, chẳng biết làm sao.

“Khi chúng ta kết hôn, chưa lúc nào anh suy nghĩ thật kỹ về quá khứ. Lúc anh trai xảy ra chuyện, anh rất sợ, sợ tất cả những rối ren đó sẽ bị em phát hiện. Đó là trải nghiệm khó khăn nhất trong đời anh, anh không muốn bị em nhìn thấy. Vì thế phản ứng đầu tiên của anh là để em lại. Sau đó quay về nước anh mới thấy hối hận. Nhưng mọi chuyện bùng nổ. Anh không còn tâm trí để đi giải thích với em từng chuyện, từng chuyện nữa. Còn em, hình như cũng không để ý.”

Cố Diễn Sinh nhớ lại lúc cô quay về, cô đã “diễn” một cách nực cười với Diệp Túc Bắc vì quá đau khổ, nhưng cô không ngờ, có kẻ còn ngốc hơn mình, vẫn tin vào cách diễn vụng về nực cười đó.

“Tại sao?” Giọng của Cố Diễn Sinh hơi chút gượng gạo, “Tại sao chưa bao giờ anh nói với em?”

Diệp Túc Bắc cười, “Thì em cũng có bao giờ nói cho anh biết tất cả mọi thứ em nghĩ trong lòng đâu.”

Cố Diễn Sinh lặng im không nói. Đúng vậy, chẳng phải cô cũng chưa bao giờ nói ra đó sao?

“Diễn Sinh”, ánh mắt Diệp Túc Bắc rất kiên định, giọng nói chắc nịch đáng tin cậy, trầm sâu và êm ái, “Chúng mình bắt đầu lại nhé. Từ thời khắc này, hãy để anh được chăm sóc em, nửa trước cuộc đời, anh đã quá ngốc, anh đã phạm sai lầm, hãy để cho anh dùng nửa còn lại cuộc đời để đền đáp lại tất cả cho em.”

“Diễn Sinh, chúng mình bắt đầu lại từ đầu nhé.”

Cố Diễn Sinh ngây dại nhìn anh, lúc này, khuôn mặt anh trông quá thành thật. Nghe nhiều như vậy, tim Cố Diễn Sinh đã tan chảy, tất cả mọi lời nói lúc này đều trở thành câm lặng, cô không biết phải nói sao?

Cố Diễn Sinh suy nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng ra đầu ra đuôi. Bỗng cô bật cười khó hiểu, không sao nín được.

Cô nhắm mắt lại, “Những gì anh nói, thực ra cũng đã làm em xao động. Cũng giải tỏa được rất nhiều điều trong lòng em, nhưng mùi nước hoa trên người anh thì sao? Những cuộc điện thoại của những người phụ nữ khác thì sao? Còn nữa, tại sao phụ nữ toàn yêu anh mê mết? Trên đời này nhiều đàn ông như vậy, tại sao lại đều lao vào yêu anh?”

Diệp Túc Bắc bình thản như không, dường như anh đã đoán trước cô sẽ hỏi những câu như vậy, anh cũng nheo mắt, cười cười, trả lời, “Đáp án của câu này rất đơn giản. Chúng mình đổi cho nhau đi, lần sau em đi xã giao một lần, em sẽ hiểu.”

Cố Diễn Sinh đã quá quen với cách “bầy mưu tính kế” đó của anh, nhưng trong lòng vẫn tức, quyết không để cho anh đắc ý như vậy.

Cô nghiêm mặt, nói một cách lạnh lùng, “Anh đã nói rất nhiều, nhưng biết phải làm thế nào? Trái tim em đã bị anh làm tổn thương, trái tim em, đã học cách không biết hạnh phúc nữa rồi.”

Câu nói lạnh lùng của Cố Diễn Sinh khiến sự ầm ập đang truyền đi giữa hai người chợt tắt. Sự chân thành và tình cảm trên khuôn mặt Diệp Túc Bắc bỗng khựng lại. Khuôn mặt kiên nghị lúc đó bỗng đành như thép. Đôi mắt anh buồn thắm thắm. Đôi mắt đen láy của anh chẳng khác nào thăm sao trong đêm bị mây che lấp, sự mạnh mẽ và dũng khí của anh dần chuyển thành thất vọng và thất bại.

Nhìn vẻ thất trận của Diệp Túc Bắc, đột nhiên cảm giác đắc thắng trở dậy trong lòng Cố Diễn Sinh.

Cô hắng hắng, nói với giọng rất trầm và từ tốn, “Trái tim em đã học cách không còn biết hạnh phúc, có lẽ, em nên chuyển đến trái tim anh.”

“...”

Cố Diễn Sinh mỉm cười nhìn Diệp Túc Bắc. Diệp Túc Bắc cũng nhìn cô chằm chằm. Con người vẫn thường khó dò bằng thay đổi, ngay lập tức, một ánh sáng lóe lên từ đáy mắt anh, khóe miệng anh xuất hiện nụ cười triu mến, cả người anh rạng rỡ trông thật đẹp. Anh chỉ thoáng cười, nhưng sự chân thành trong đôi mắt dường như có sức lan tỏa, như thể muốn hút Cố Diễn Sinh vào.

Rõ ràng đã qua cái tuổi bông bột, nhưng lúc này anh vẫn không kìm được sự vui mừng, anh thấy chân tay mình trở nên thừa thãi, nếu không phải vì Cố Diễn Sinh đang mang thai, chắc có khi anh đã nhấc bổng cô lên.

Diệp Túc Bắc vẫn chưa tin lắm, giọng anh nghe có vẻ gượng gạo và thăm dò, vừa không che giấu được sự sung sướng, vui mừng, anh hỏi đi hỏi lại để chắc chắn, “Diễn Sinh, em... Em đồng ý thật chứ?”

Cố Diễn Sinh nhìn cái vẻ vừa trẻ con lại vừa cẩn thận thăm dò của anh, không nhịn được cười, “Chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần em phát hiện ở trong trái tim anh không thoải mái, là em sẽ dọn ngay đi đấy.”

Cuối cùng, Diệp Túc Bắc đã cười rạng rỡ, đôi mắt anh lại xuất hiện sắc tự tin như trước đây.

“Tiền phòng đất lắm, cứ ở nguyên một chỗ, chuyển làm gì.”

Cố Diễn Sinh lắc lắc đầu, cười phá lên, “Em không sợ, bố em có tiền.”

Cố Diễn Sinh đã đi một bước mà trước đây vẫn luôn nghĩ rằng đó là quyết định không thể xảy ra. Nhưng khi cô thực sự đi đến bước này, mới đột nhiên nhận ra rằng, thực ra nó cũng không khó đến mức đó. Thậm chí còn cảm thấy được giải thoát.

Ngày trước, cả cô và Diệp Túc Bắc đều phạm phải cùng một sai lầm, họ đều như con ốc sên, giấu kín tất cả mọi tâm sự trong lòng, tự đeo trên lưng, cuối cùng tự đè nặng lên mình. Nhưng bây giờ, cô đã học được cách tự giải tỏa cho bản thân.

Cô không dám nói mình là người quá bao dung, độ lượng, thậm chí nhiều lúc cô thấy mình vẫn chưa thực sự chín chắn, nhưng không bao giờ cô làm trái với con tim mình, hận một người quá mệt mỏi, cô thà dùng mọi sinh lực để yêu. Cô vẫn luôn tin rằng tình cảm đều có báo ứng, cô dùng cả trái tim đi yêu một người, đến một ngày nào đó, sẽ có người yêu cô bằng cả trái tim. Cô không sợ phải trả giá, vì trả giá không phải là điều đáng xấu hổ.

Giống Diệp Túc Bắc từng nói, họ bắt đầu lại từ đầu, quay trở lại thời khắc hai người mới quen nhau, như bất cứ đôi tình nhân nào khác, bắt đầu từ cuộc gặp gỡ đầu tiên. Giống Kiều Tịch Nham từng nói, nếu sánh vai cùng một người đàn ông, chỉ cần địa vị của mình khác với mọi người trong trái tim của anh ta là được.

Và cô, muốn khác với mọi người trong trái tim anh.

Cô nhớ lại cái buổi cô cùng Diệp Túc Bắc đến tòa án làm thủ tục ly hôn. Ngày hôm đó bầu trời thật u ám, không mưa nhưng oi bức lạ thường. Cô lái xe đến gần như cùng lúc với Diệp Túc Bắc. Cô bước xuống xe trước. Còn Diệp Túc Bắc vốn rất nhanh nhẹn, bình tĩnh lại tỏ ra chần chừ.

Lúc anh bước xuống xe, đôi giày da dẫm phải cành cây bị rụng xuống đường. Đó là cành cây chưa chết hẳn, dẫm lên vẫn còn phát ra âm thanh. Cố Diễm Sinh hai tay khoanh trước ngực, mặt lạnh lùng nhìn Diệp Túc Bắc. Anh ngừng lại một lúc nhìn xuống chân, rồi bước luôn về phía trước. Mỗi bước đi của anh đều rất vững chãi, cơn gió nóng của mùa hè thổi vạt áo anh. Rõ ràng là thời tiết rất khó chịu, vậy mà nhìn anh vẫn thật thoải mái, tự tin. Hình ảnh đó sao thật quen thuộc. Khiến Cố Diễm Sinh xao xuyến, xúc động.

Người làm thủ tục cho họ là một cô gái trẻ mặc đồng phục có khuôn mặt khá ưa nhìn. Cô ta nhìn Diệp Túc Bắc chằm chằm. Sau đó lại nhìn Cố Diễm Sinh sững sờ như thể nhìn thấy người ngoài hành tinh, như thể khó có thể tin rằng cô lại dám ly hôn với người đàn ông như vậy.

Cô ngồi trên chiếc ghế đệm cũng thấy hơi hoang đường, đúng vậy, đến cô còn không dám tin rằng mình sẽ ly hôn với Diệp Túc Bắc.

Cô gái đó nhận của hai người rất nhiều giấy tờ, và đưa cho họ ký rất nhiều giấy tờ.

Lúc ký đến trang thứ ba, Cố Diễm Sinh không thể ung dung được nữa, cô lên ngẩng đầu lên nhìn Diệp Túc Bắc. Anh cúi thẳng đầu, dường như cô nhìn thấy những vằn đỏ trong đôi mắt anh, nhưng chỉ một loáng cô đã quay đầu đi. Vì cô hiểu rằng, anh đã không muốn làm cô đau lòng nữa.

Giống với tất cả các cặp vợ chồng ly hôn khác, cuối cùng, họ đã biến giấy đăng ký kết hôn thành giấy ly hôn, cả quá trình diễn ra thuận lợi, hai người cũng không nói chuyện nhiều với nhau. Chỉ có duy nhất một điều bất ngờ phát sinh, đó là lúc Diệp Túc Bắc ký, do ấn tay quá mạnh nên đã làm gãy ngòi bút của tòa án. Một âm thanh lạnh lạnh vang lên. Cố Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc đều lặng người. Cố Diễm Sinh nhìn Diệp Túc Bắc với tâm trạng hỗn độn. Trong giây lát, cô thấy hối hận.

Ngay ra một lúc, cô gái đó cũng thoáng do dự, sau đó đưa cho anh chiếc bút mới. Cuối cùng, Cố Diễm Sinh cũng bình tĩnh trở lại. Khi đó, cô nghĩ rằng hai người đã chia ly mãi mãi. Ai ngờ, lại có ngày sum vầy.

Ngày dự sinh càng tới gần, Cố Diễm Sinh càng cảm thấy thoải mái. Ngày nào sau khi ăn xong cũng đi dạo một hồi khá lâu, để chuẩn bị cho lúc sinh. Bà Cố rất lo lắng, lúc nào cũng nói chuyện mổ đẻ với Cố Diễm Sinh. Cố Diễm Sinh trông có vẻ không vừa ý lắm, đây lại là có thai lần đầu. Bà Cố thực sự thấy không yên tâm, nhưng Cố Diễm Sinh chẳng có tâm trí để nghĩ đến việc đó, cô một mực muốn sinh tự nhiên. Theo lời cô nói thì cô cũng muốn thử xem cảm giác đau đớn đến mức độ nào, sau đó con và cô mới nhớ.

Ngày nào Cố Diễm Sinh cũng tập hít thở theo hướng dẫn của bác sĩ. Tập xong cô lại thấy buồn chán. Rõ ràng bụng to như thế, vậy mà cô lại không giống các thai phụ khác, động tác vẫn thoăn thoắt, lúc nào cũng thích hoạt động. Bà Cố thấy cái kiểu thiếu chín chắn của cô, chẳng lúc nào dám rời mắt nhìn cô.

Cách ngày dự sinh hai mươi hai ngày, Diệp Túc Bắc lo lắng không yên đã thuyết phục bà Cố, chuẩn bị hôm sau đưa cô vào viện. Cố Diễm Sinh rất bức bối, cho rằng hai người họ cả già cả trẻ đều lo lắng thái quá.

Tối qua Vương Lệnh Văn đến ăn cơm, Cố Diễm Sinh thao thao bất tuyệt kể chuyện với anh. Diệp Túc Bắc không tức cũng không buồn, cũng hòa theo. Cô bảo Diệp Túc Bắc là lợn Sô-vanh[1], anh cũng nhận mình là lợn Sô-vanh, cô nói anh thuộc chủ nghĩa độc tài, anh cũng nhận mình là người theo chủ nghĩa độc tài.

[1] Chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan.

Cuối cùng Vương Lệnh Văn thấy không chịu nổi nữa, “trách móc” Cố Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc cứ tình tứ với nhau trước mắt kẻ “cô quả” như anh, thì cô mới chịu thôi.

Sau khi ăn tối, Cố Diễm Sinh lấy tú lơ khơ ra chơi. Thêm một người, Cố Diễm Sinh lanh chanh đòi chơi một chân. Diệp Túc Bắc thành ra phải ngồi châu rìa. Lúc đầu Diệp Túc Bắc ngồi cạnh cô để giúp cô chơi, nhưng sau đó càng chơi cô càng thắng, chơi đến mức quên hết cả mọi thứ, đến nỗi Diệp Túc Bắc rời đi mà cô cũng không hề hay biết.

Bà Cố cười ha ha nhìn Cố Diễm Sinh, cười nhạo cô, “Xem con kia, ‘làm gương’ cho con trai đấy.”

Cố Diễm Sinh không để tâm, bất chợt nhìn sang bên cạnh không có người, buột miệng hỏi, “Diệp Túc Bắc đâu?”

Bà Cố cũng phản ứng lại, “Vừa nãy vẫn còn ở đây cơ mà.”

“Đi nghe điện thoại rồi. Lúc nãy anh ấy nói với em, em còn gật mà.” Vương Lệnh Văn nhắc lại.

Cố Diễm Sinh ngượng ngùng gãi đầu gãi tai, “Đợi em một lát, em đi gọi anh ấy, tiện thể đi vệ sinh luôn.”

Cô đứng dậy, mỉm cười đi về phía phòng. Nhưng thấy rất lạ vì Diệp Túc Bắc không có ở đó. Cô lại tìm một vòng, nhưng vẫn không thấy anh đâu. Đến khi bước vào phòng cuối cùng, cô lại loáng thoáng nghe thấy giọng của Diệp Túc Bắc. Hóa ra anh đang ở ngoài ban công.

Cố Diễm Sinh đẩy cửa định gọi anh thì tiếng còi xe rất to từ ngoài vọng lại. Cô biết đó là xe chở hàng ở cửa hàng bánh mỳ bên cạnh. Cô mím môi, rón rén tiến lại gần, định dọa Diệp Túc Bắc. Không ngờ bước chân của cô đứng khựng ngay sau khi chiếc xe chở hàng đỗ lại.

Lưng của Diệp Túc Bắc thẳng và dài, như những người đàn ông khác, lúc đó khắp người anh đang căng ra, người anh run lên vì kích động, Cố Diễm Sinh nín thở đứng đằng sau, giọng nói đầy ức chế và kích động của Diệp Túc Bắc vang lên, “Con nói rồi, con không thể làm thế được.”

“Diễm Sinh sắp sinh rồi mà bố lại bắt con về nước?! Con không quay về được, bố tự giải quyết đi!”

“Đừng lấy ông ra để ép con! Bố hỏi con làm con trai kiểu gì, còn bố làm con kiểu gì?”

...

“Giờ bố cũng sắp làm ông rồi, bố có thể đứng ở góc độ của con cháu để suy nghĩ không? Bố cứ nhất định muốn Cố Diễm Sinh hận con suốt đời thì mới mãn nguyện phải không?”

“Không thể!”

“Không thể!”

“Không thể!”

Sau ba câu “Không thể!” liên tiếp, Diệp Túc Bắc dần trấn tĩnh. Cố Diễm Sinh không nhìn được vẻ mặt của anh, nhưng đoán chắc giờ anh đang chau mày, khuôn mặt thì đanh lên.

Đột nhiên cô không muốn dọa anh nữa. Nhưng chân cô như bị đổ chì. Rất mạnh, Cố Diễm Sinh cảm nhận thứ gì đó âm ỉ chảy từ đùi xuống. Một linh cảm không lành chạy từ lòng bàn chân ngược lên não cô.

Từng dòng nước âm ỉ chảy ào ào từ cơ thể cô. Hẳn cô bị vỡ ối rồi. Thực lòng cô rất muốn gọi Diệp Túc Bắc, nhưng khi cô còn chưa kịp mở miệng, Diệp Túc Bắc sau một hồi lâu yên lặng lại cất tiếng nói tiếp.

“Đợi Diễm Sinh mẹ tròn con vuông rồi con sẽ về. Đây là thời hạn cuối của con.”

“Mọi người đừng âm mưu lôi kéo Diễm Sinh, cô ấy không có nghĩa vụ tham gia vào chuyện này!”

“Thôi được rồi! Đừng nói gì nữa! Đợi Diễm Sinh sinh xong rồi nói tiếp!”

...

Từng cơn đau quặn lên ở phần bụng dưới. Cố Diễm Sinh ôm bụng theo bản năng. Tim cô nghẹn lại thành từng đợt, từng đợt.

Tối hôm kia, Diệp Túc Bắc còn cầm tay cô, trù mền nói với cô, chỉ cần cô không muốn quay về, anh sẽ không bao giờ rời xa cô. Mặc dù lúc đó cô biết rằng khó mà không thể rời xa nhau cả đời, nhưng cô vẫn vô cùng cảm động.

Nhưng lúc này, khi cô lại thấy Diệp Túc Bắc đầu hàng, thỏa hiệp với người nhà, lòng cô chỉ thấy thất vọng. Cô không muốn tranh giành tình cảm với nhà họ Diệp, nhưng cô không thể không hoài nghi, người đàn ông này, rốt cuộc anh đến vì mình? Hay đến vì đứa bé?

Hay biết đâu, từ đầu đến cuối, anh cũng chỉ vì “đứa con trai” trong bụng cô mà thôi?

Cố Diễm Sinh càng nghĩ càng thấy lạnh người.

Cô không muốn đôi co xem trong điện thoại họ đã nói chuyện gì. Cô chỉ biết, Diệp Túc Bắc lại một lần nữa lừa dối cô.

Những cơn đau ngày một dữ dội hơn, dòng nước ối ấm nóng vẫn tiếp tục chảy xuống. Ánh mắt Cố Diễm Sinh trống rỗng, cô ôm bụng một cách khó khăn, dưới chân như có hàng nghìn cân. Mỗi một bước đi đều rời xa Diệp Túc Bắc.

Đến lúc đau nhất, cô ngẩng mái đầu sùng mỗ hôì, cố hết sức gọi một tiếng, “Mẹ...”

Chỉ năm phút sau, xe cấp cứu đã đến nơi. Cố Diễm Sinh vẫn rất tỉnh táo. Cô cắn chặt răng. Lúc đó cô đã gọi bà Cố, chứ không gọi Diệp Túc Bắc đang đứng ở rất gần.

Trong suy nghĩ, cô muốn rời xa anh hơn nữa.

Khi Diệp Túc Bắc nghe thấy tiếng gọi quay người lại, Cố Diễm Sinh đã đau đến mức ngã ra nền nhà. Diệp Túc Bắc vội vàng lao đến, chẳng nói lời nào vội bế cô lên, Cố Diễm Sinh muốn đẩy anh ra, nhưng cô không còn nhiều sức để kháng cự. Cô biết mình cần phải giữ sức.

Vào bệnh viện, bà Cố đi làm thủ tục theo hướng dẫn của y tá. Cố Diễm Sinh không buồn nhìn Diệp Túc Bắc dù chỉ một lần, sắc mặt Diệp Túc Bắc trắng bệch, hai mắt ngầu đỏ. Lúc vào phòng khám, Cố Diễm Sinh kiên quyết không cho Diệp Túc Bắc vào cùng. Cô cố chịu đau nói với bác sĩ có lẽ mình đã bị vỡ ối. Bác sĩ cầm một tờ khám thai lên, Cố Diễm Sinh thấy tờ giấy trắng đó biến thành màu xanh đen. Bác sĩ nhìn bệnh án một cách nghiêm túc, nói với Cố Diễm Sinh, “Thời gian dự sinh vẫn chưa đến, nhưng đúng là vỡ ối rồi, cơn đau đến quá sớm, giờ tử cung của cô vẫn chưa mở hết.” Một y tá tiến vào, ghé tai nói thầm với bác sĩ, vị bác sĩ quay lại, “Chồng và mẹ cô đều muốn sinh mổ, giờ chúng tôi sẽ đưa cô vào phòng sinh.”

“Không sinh thường được ạ?”

Bác sĩ nghiêm túc nhìn cô, “Thai không to lắm, sinh thường chắc không sao.”

“Bác sĩ, tôi muốn sinh thường.” Cố Diễm Sinh nói lúc được lúc dứt quãng, bác sĩ suy nghĩ một lát, quay lại nói với y tá, “Chồng cô không muốn để cô bị đau như vậy, nhưng chúng tôi hoàn toàn tôn trọng ý nguyện của sản phụ, nhưng giờ vẫn phải đưa cô vào phòng sinh, không nên lo lắng quá, cứ thả lỏng.”

Cố Diễm Sinh cảm thấy mồ hôi lạnh vẫn đổ, tóc dính hết lên mặt, cô cắn răng gật đầu.

Lúc đẩy xe vào phòng sinh, bà Cố và Diệp Túc Bắc đứng ở xung quanh. Cố Diễm Sinh nắm chặt tay vào thành giường, chiếc gối bên dưới đã ướt sũng mồ hôi. Cô mở mắt nhìn Diệp Túc Bắc.

“Đừng có bước vào, anh không đủ tư cách nhìn đứa bé chào đời.” Cố Diễm Sinh cắn răng nói dứt quãng.

Diệp Túc Bắc mở to mắt nhìn chẳng khác nào hóa đá, nhưng chỉ một giây sau anh đã phản ứng trở lại.

“Đừng có chịu đựng. Có gì đợi em ra, chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Cố Diễm Sinh cũng không biết tính trẻ con, cố chấp của mình từ đâu ra, nói một cách quả quyết và dứt khoát, “Tôi không muốn nghe, không phải nói nữa, không cần!” Nói xong, cô tháo nhẫn cưới.

Sau khi mang thai, ngón tay cô to ra rất nhiều, chiếc nhẫn tháo mãi vẫn không được. Cô cố dùng sức, cuối cùng chiếc nhẫn cũng tuột khỏi ngón tay. Cô ném chiếc nhẫn về phía Diệp Túc Bắc một cách căm hận, “Tôi bị điên mới tin những lời nhảm nhí đó của anh.”

41. Chương 41

Trước khi sinh, Cố Diễm Sinh đã đọc rất nhiều sách, và cũng nghe bác sĩ nói qua về rất nhiều khả năng. Nhưng giờ khi tất cả trở thành hiện thực, Cố Diễm Sinh mới hiểu tại sao người già thường nói “gái chữa cửa mả”, sinh con là lúc nguy hiểm nhất của người phụ nữ. Vào phòng sinh đã sáu tiếng, Cố Diễm Sinh đau như chết đi sống lại, bác sĩ cứ năm phút lại khám một lần, sáu tiếng đồng hồ, Cố Diễm Sinh vẫn chỉ mở được bốn phân. Trên bụng thắt một chiếc đai rộng, xung quanh người có không biết bao nhiêu dụng cụ. Trong phòng sinh, bác sĩ có đến mấy y tá. Bà Cố đứng bên ngoài lo lắng nắm chặt tay Diệp Túc Bắc.

Lúc đau nhất, Cố Diễm Sinh bắt đầu thấy ảo giác.

Cố Diễm Sinh thấy mình lúc còn rất nhỏ, Diệp Túc Bắc công cô đến đằng sau núi để chơi. Ngọn núi đó không cao lắm, nói theo cách nói của người lớn, thì đó chỉ là một ngọn đồi nhỏ. Nhưng với Diệp Túc Bắc và Cố Diễm Sinh còn đang rất bé, thì đó là một hành trình thật dài. Cố Diễm Sinh lúc nhỏ rất hay làm nũng, đi chưa được bao xa đã giả vờ mệt không đi được nữa. Lúc đó, Diệp Túc Bắc cũng chỉ cao hơn cô nửa cái đầu, nhưng vẫn cố hết sức để công cô.

Họ đi rất xa, rất xa, từ cánh rừng cây cối rậm rạp cho đến đỉnh núi đầy ánh nắng, Cố Diễm Sinh cũng không nhớ là bao lâu nữa, cô nói chuyện thao thao bất tuyệt với Diệp Túc Bắc, nhưng anh quá mệt, đến trả lời cũng không còn đủ sức.

Hôm đó họ leo lên rất cao, Diệp Túc Bắc và Cố Diễm Sinh mang chiếc hộp sắt nhỏ đựng kẹo đã chuẩn bị từ trước ra, dùng hòn đá nhọn để đào một lỗ thật sâu, rồi chôn chiếc hộp xuống.

Khi đó họ vừa nghe người lớn nói, “gieo nhân nào gặt quả nấy”, Cố Diễm Sinh hiểu mơ đã để tất cả vỏ kẹo sô-cô-la cô thích nhất vào trong chiếc hộp sắt nhỏ. Ông Cố, bà Cố vốn rất hạn chế cho Cố Diễm Sinh ăn kẹo, vì thế cô càng thèm. Mà trong chiếc hộp đó của Diệp Túc Bắc cũng có vài tranh hình con cừu. Hai đứa trẻ đã chôn hạt giống “ước mơ” xuống đất như thật. Ánh mặt trời rất đỏ, cây cao chọc trời, gió hôm đó vừa ấm vừa mát.

Hôm đó, cả hai đều mãi mê chơi đến mức mệt lử, đến nỗi chưa được hai ngày đã quên mất chuyện này. Cố Diễm Sinh cũng không hiểu tại sao tự nhiên lại nhớ ra.

Một số ký ức đột nhiên lại hiện về trong trí nhớ.

Cô còn nhớ lúc mới học trung học, Diệp Túc Bắc được cử đại diện cho trường là người phản biện trong cuộc thi hùng biện. Đó là lần Diệp Túc Bắc nói nhiều nhất trong ký ức Cố Diễm Sinh, rõ ràng cũng chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi, vậy mà độ chín chắn, bình tĩnh lại vượt hẳn tuổi tác, nói năng rõ ràng, mạch lạc, logic, không thiếu không thừa, khiến đối phương phải lúng túng như gà mắc tóc.

Trong cuộc thi đó, Diệp Túc Bắc giành giải nhất. Cố Diễm Sinh cũng đến xem, cô luôn ngồi ở chỗ gần khán đài nhất. Lúc đó, Diệp Túc Bắc đã là nhân vật có tiếng trong trường, vừa kết thúc cuộc thi, đã có bao nhiêu nữ sinh trẻ lao lên tặng hoa. Những thiếu nữ thời đó ai cũng đầy sức sống và rất bạo dạn, nhưng Cố Diễm Sinh thì lại nhút nhát, rụt rè. Lúc nào cũng chỉ đứng ở ngoài đám đông, từ xa nhìn Diệp Túc Bắc trở thành tiêu điểm của người hâm mộ. Anh tỏa sáng chẳng khác nào vì sao sáng nhất trên bầu trời, thấp lên cảm giác tự hào, hành diện trong lòng Cố Diễm Sinh.

Sau đó, Diệp Túc Bắc đã tặng chiếc huy chương đó cho Cố Diễm Sinh. Anh chẳng xem trọng những danh hiệu đó, nhưng Cố Diễm Sinh luôn trân trọng, cất giữ cẩn thận.

Tất cả mọi ước mơ từ nhỏ đến lớn của cô đều liên quan đến Diệp Túc Bắc, cô luôn muốn trở thành người phụ nữ ở bên cạnh Diệp Túc Bắc, tất cả mọi vinh hoa cô đều không cần, cô chỉ muốn yên tĩnh ở bên Diệp Túc Bắc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mỗi lúc Cố Diễn Sinh lại càng đau hơn. Mỗi lần bác sĩ khám lại là một lần đau đớn, khổ sở.

Cuối cùng, Diệp Túc Bắc cũng bị bác sĩ giữ ở bên ngoài, bà Cố đứng bên cạnh cô suốt. Nhiều lần Cố Diễn Sinh đau như muốn ngất đi, nếu không phải vì bà Cố liên tục chuyện trò thì chắc cô đã không thể chịu nổi.

Tận mấy lần cô cảm thấy như mình sắp chết, đột nhiên cô muốn khóc, lúc cảm thấy mình sắp chết, tự nhiên cô lại muốn nhìn thấy mặt Diệp Túc Bắc, cô cũng muốn Diệp Túc Bắc đứng ở đầu giường cô, nói chuyện với cô, thậm chí nhìn cô chết.

Cô nghĩ đủ thứ linh tinh trong đầu, thậm chí là những chuyện rất kỳ quặc, nếu thực sự cô chết trong này, thì có lẽ phải gọi Diệp Túc Bắc vào nhìn cô, để anh phải thấy day dứt, để anh phải hối hận, để anh phải mãi mãi nhớ đến cô.

Nhưng khi nhìn những con số nhảy nhót trên máy đo, chỉ số nhịp tim của đứa bé. Cô nắm tay thật chắc vào thành giường, răng cắn thật chặt. Đứa con là tất cả của cô, cô không thể bỏ cuộc.

Lại hai tiếng nữa trôi qua, Cố Diễn Sinh luôn cảm thấy một luồng âm ấm chảy từ trong cơ thể cô, nhìn y tá thay chiếc vải thấm đầy máu và dịch, Cố Diễn Sinh nhận ra mọi chuyện có vẻ không ổn.

Cô thở một cách yếu ớt, quay đầu hỏi bà Cố, “Mẹ, có phải con sắp chết không?”

Mắt bà Cố đỏ hoe, “Nói gở, ai sinh con mà chẳng thế, con sinh lần đầu nên lâu thôi.”

“Nhưng sao con chảy nhiều máu thế?”

“Sinh nở thì ai mà chẳng chảy máu?”

“...”

Cố Diễn Sinh rất mệt, mệt đến mức không còn đủ sức để trả lời. Sau khi kiểm tra một lần nữa, bác sĩ trao đổi một hồi với bà Cố. Đầu óc Cố Diễn Sinh dần lơ mơ, nghe chẳng rõ họ nói những gì với nhau.

Bác sĩ cho cô thở bình oxy, cô thấy cảm giác đau đớn giảm đi nhiều, dần dần, cô thấy buồn ngủ.

Bác sĩ đứng bên cạnh gọi cô, cô lại từ từ mơ màng tỉnh lại.

“Các chỉ số của con chị vẫn bình thường, nhưng lâu quá rồi, tôi e rằng chị sẽ không thể sinh thường được, nếu tiếp tục kéo dài, nước ối cạn hết sẽ nguy hiểm cho thai nhi, giờ chúng tôi quyết định mổ cho chị.”

Cố Diễn Sinh mơ mơ hồ hồ nhìn bác sĩ có làn da trắng sáng, giọng trầm ấm. Mặc dù giọng nói của anh ta có vẻ rất thoải mái, nhẹ nhàng, nhưng nhìn phản ứng của bà Cố, dường như tình hình không được khả quan lắm.

Đột nhiên cô quay đầu lại nhìn bà Cố nói, “Mẹ, mẹ có thể đi gọi Diệp Túc Bắc vào đây cho con được không, con muốn gặp anh ấy.”

Bà Cố gạt gạt đầu, Cố Diễn Sinh đã nhìn thấy, trong lúc quay người, bà lén gạt nước mắt.

Bác sĩ và y tá vội vàng chuẩn bị. Y tá đã cởi hết quần áo trên người cô ra, phủ lên người lớp vải xanh để chuẩn bị mổ.

Bác sĩ tiêm thuốc gây tê, hình như kim châm vào tủy sống, nhưng Cố Diễn Sinh không thấy đau lắm, dường như cả phần dưới từ ngực trở xuống đã bị tê liệt. Cô lặng lẽ nhìn mãi ra phía cửa, cho đến khi Diệp Túc Bắc xuất hiện trong tầm nhìn.

Cô đang sinh con, vậy mà Diệp Túc Bắc lo lắng đến ướt sũng mồ hôi đầu. Bình thường lúc nào trông anh cũng sáng sủa, bình tĩnh, vậy mà thời khắc này, trông anh thật thảm thương và bất lực, trong lòng Cố Diễn Sinh bỗng như thấy mềm xuống.

Cô chớp chớp mí mắt đang trĩu nặng, hồi tưởng lại tất cả mọi thứ đã qua. Có lẽ, cô đã quá ngang bướng.

Diệp Túc Bắc là chồng cô, nhưng anh ấy cũng là con trai nhà họ Diệp. Lẽ ra cô không nên lấy mình và trách nhiệm đối với gia đình của anh ra để so sánh.

Là một người vợ, cô không nên chỉ chia sẻ những vinh quang của anh, mà lẽ ra cũng phải biết chia sẻ mọi phiền não với anh. Lẽ ra phải giống như lúc cô thê thốt, dù xảy ra chuyện gì, thì cô cũng đứng sau lưng anh, ủng hộ anh. Lẽ ra cô nên nói với anh, không nên đẩy anh ra xa, không bao giờ được làm như vậy.

Nhưng lúc này, Cố Diễn Sinh chẳng nói được lời nào. Cô trân trân nhìn anh đang nhẹ nhàng bước tới, không nói một lời và đứng ở đầu giường, bàn tay ấm áp của anh nắm lấy tay cô, mắt anh ngẫu đỏ, anh đưa tay cô lên má, muốn nói điều gì đó, nhưng bờ môi đang run lấy bầy.

Cố Diễn Sinh cố gắng tỉnh táo, nhìn thẳng vào mắt Diệp Túc Bắc, hỏi, “Diệp Túc Bắc, anh có yêu em không?”

Cô cũng không biết tại sao vào thời khắc này lại hỏi anh câu đó. Lúc này, tất cả mọi người đều đang tất bật lo làm phẫu thuật cho cô, vậy mà sản phụ lại phân tâm.

Diệp Túc Bắc cũng không ngờ cô lại hỏi đột ngột như vậy. Mắt anh mở to. Lần đầu tiên, anh trả lời không một chút nghi ngờ, không một chút đắn đo, “Yêu.”

Khóe mắt Cố Diễn Sinh rưng rưng, đó cũng là lần đầu tiên, cô nhìn Diệp Túc Bắc vô cùng lưu luyến, bịn rịn, nói những lời tự đáy lòng. “Thực lòng em cũng không hận anh.”

Diệp Túc Bắc gật đầu, “Anh biết.”

“Nếu con có thể sống được, xin anh hãy giao con cho bố mẹ em, họ quá đáng thương, nếu em không còn, họ sẽ chẳng còn gì cả.”

Diệp Túc Bắc gật đầu, “Anh chỉ cần em, chúng mình vẫn còn trẻ. Sau này vẫn có thể có con. Đứa con cả cho đi chăm sóc ông bà ngoại cũng được.”

Khấp đầu Cố Diễn Sinh toát mồ hôi lạnh, khẽ cười, “Liệu có thể không?”

Diệp Túc Bắc khẳng định, “Tất nhiên rồi.” Trong lúc an ủi cô, anh cảm thấy giống như đang an ủi chính mình hơn.

Giọng của Cố Diễn Sinh càng ngày càng yếu. Cô cảm thấy mí mắt nặng trĩu, như thể không mở nổi mắt ra, nhìn Diệp Túc Bắc với ánh mắt rời rạc và xa vời, “Diệp Túc Bắc, anh kể chuyện cười cho em nghe được không? Em muốn khóc.”

Diệp Túc Bắc đứng yên ở đầu giường, quả thực, tình hình hiện tại của Cố Diễn Sinh không mấy khả quan. Anh có thể cảm nhận sắc mặt của cô mỗi lúc một kém đi, thậm chí, tay cũng càng ngày càng lạnh.

Anh run rẩy đưa tay Cố Diễn Sinh lên mặt mình, trù mến nói, “Anh không kể được thì làm thế nào?” Anh sợ đến mức toát hết mồ hôi. Cả tấm lưng đang sau lạnh toát. Chưa bao giờ anh biết sinh con lại là điều khủng khiếp đến thế. Anh cảm thấy sự sống trong Cố Diễn Sinh ngày càng mong manh, đột nhiên anh có cảm giác thực sự sắp mất cô mãi mãi.

Cảm giác đó vô cùng tồi tệ, vô cùng bất lực.

Lúc này, đừng nói chuyện cười, kể cả chỉ nói thôi, anh cũng đã không thể thốt nên lời.

Cả thanh quản của anh run lên, khóe mắt cay xè ướt nước.

Cố Diễn Sinh nhìn anh, cũng nhìn thấy viên mắt của anh đỏ ngẫu, giọng cô càng ngày càng nhỏ, “Túc Bắc, anh đừng khóc, em không nghe nữa là được chứ gì.” Mí mắt cô càng lúc càng trĩu nặng, dần dần, cô thấy rất mệt, “Túc Bắc, em muốn ngủ.”

Diệp Túc Bắc mở to mắt, “Không được ngủ!”

Dường như Cố Diễn Sinh không nghe thấy, tiếp tục nói, “Nhớ đi đào cái hộp của chúng mình nhé, để xem nó có mọc ra cái gì không.” Cô tiếp tục nói, miệng nở nụ cười, “Nếu con chúng ta có thể sống, em muốn đặt tên con là Cố Tích Triều, trân trọng từng ngày từng đêm. Túc Bắc, anh nói xem, cái tên đó có hay không?”

Diệp Túc Bắc không sao nói nên lời, một người đàn ông đã gần ba mươi tuổi đầu, vậy mà lúc này lại sắp bật khóc vì lo lắng trong phòng mổ.

Anh cố kìm nén nỗi đau trong lòng, nói với vẻ đồng tình, “Hay, hãy đặt cho con cái tên đó.”

“Em rất muốn, rất muốn được ở cùng anh suốt đời. Suốt đời không bao giờ cãi nhau.”

“Chúng ta sẽ bên nhau suốt đời, suốt đời không bao giờ cãi nhau.”

“Túc Bắc, em thật lòng yêu anh, chỉ yêu mình anh thôi.”

“Anh biết.” Diệp Túc Bắc nắm tay càng chặt hơn, anh nói như van xin, “Ngoan nào, nghe lời anh, đừng ngủ, em và con nhất định sẽ bình an.”

“Được không?”

“Chắc chắn.”

...

Nhưng cuối cùng Cố Diễn Sinh không nghe lời, trong khoảnh khắc, cô cảm nhận bác sĩ cắt vào da mình, nhưng cô không thấy đau. Trong đầu cô tưởng tượng bác sĩ đang vùi vùi tìm tìm trong bụng cô, cảm giác rất thú vị. Cô nói với Diệp Túc Bắc, nói mãi nói mãi, cho đến khi mệt, rồi thiếp đi mất...

42. Chương 42

Cố Diễn Sinh mơ mơ ảo ảo với rất nhiều ảo ảnh, cô mơ thấy mình biến thành một con chim hải âu, giang rộng đôi cánh, bay xuyên qua bầu trời u ám đầy mây, rồi lại giang cánh lướt qua mặt hồ trong xanh lấp lánh ánh nắng. Sau đó, cô mệt quá, liền lười nhác bay vào một đám mây, đậu trên vai một người. Người đó đột nhiên quay đầu lại, cô chợt nhìn thấy khuôn mặt của chính mình, khoảng mười lăm tuổi, “người ấy” nghiêng đầu về phía mặt trời mỉm cười, khuôn mặt xinh tươi và rạng ngời như bông hoa dành dành với hương thơm ngọt ngào phảng phất. Mặt trời di chuyển, thời gian thấm thoát trôi, cô chỉ dừng lại trên vai mình. Sau đó, bầu trời dần lộ ra ánh nắng, làm tan đi làn sương mù xung quanh cô.

Tia sáng cực mạnh đầu tiên làm chói mắt cô. Cô cảm thấy khá đau. Một lúc sau, cô mới dần dần mở mắt.

Trước mắt là một phòng bệnh trông rất yên tĩnh. Thoang thoang mùi thuốc khử trùng. Cố Diễn Sinh mở đôi mắt mơ màng, thăm dò xung quanh. Ánh nắng nhàn nhạt bên ngoài cửa sổ chiếu vào phòng. Tiếng chim vỗ cánh và cả tiếng hót vào buổi sớm mai, khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái. Cơ thể cô nặng trĩu và mệt mỏi, nhưng ý thức thì đã bắt đầu tỉnh táo dần. Cô chủ động quay đầu. Bên cạnh chiếc giường bệnh sạch sẽ, có một người đang ngủ.

Người này, vô cùng quen thuộc với cô.

Chết đi sống lại, ngoài sự cảm kích, cô không biết còn có thể làm gì nữa.

Cô chưa muốn làm anh tỉnh giấc, chỉ lặng lẽ ngắm xoáy tóc trên đỉnh đầu anh. Tóc anh dày và đen bóng. Ngắn ngắn một cách chính tề, ngay ngắn, xoáy tóc giữa đầu trông mới dễ thương làm sao, khiến cô yêu vô cùng.

Người nằm bên cạnh giường ngủ không sâu, mặc dù các cử động của Cố Diễn Sinh rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn đủ làm anh thức giấc.

Anh mở đôi mắt mệt mỏi nhìn cô, rồi nhìn không rời mắt, như thể cô là báu vật mất đi vừa tìm lại được. Anh cất giọng khàn khàn và trầm trầm, “Em tỉnh rồi à?”

Cố Diễn Sinh nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh, hơi đau lòng. Cô đưa tay ra vuốt anh theo bản năng. Ngón tay cô dừng lại ở thái dương anh, dùng ngón tay thon dài của mình nhẹ nhàng vuốt theo mái tóc ngắn của anh.

“Em ngủ bao lâu rồi?” Vừa hôn mê tỉnh dậy, giọng cô có vẻ bị lạc đi.

“Bốn mươi lăm tiếng.”

“Anh ở đây suốt à?”

“Em có đói không? Bác sĩ nói em có thể ăn được đồ lỏng.” Diệp Túc Bắc không trả lời thẳng vào câu hỏi của Cố Diễn Sinh. Đôi mắt ánh lên vui mừng khôn xiết.

Cố Diễn Sinh đưa tay xuống xoa xoa bụng mình, bụng có vẻ mềm và lỏng hơn, nhưng bằng phẳng. Cô hỏi, “Con...” cô không biết phải hỏi thế nào. Lúc đó cô đã hoàn toàn mất ý thức, thậm chí còn không biết con mình còn sống hay đã chết.

Diệp Túc Bắc nắm tay cô cười, “Con rất khỏe, rất khỏe, nặng ba cân, dù sinh non, nhưng trông chẳng khác những đứa trẻ bình thường khác. Em rất tuyệt vời, chăm sóc con rất tốt.”

Từ đáy mắt Cố Diễn Sinh hiện lên từng niềm vui, cô nôn nóng, “Con đang ở đâu? Em muốn nhìn mặt con.”

Diệp Túc Bắc dùng tay giữ vai cô, “Con đã có y tá chăm sóc, nhưng nếu so với con, thì em còn khiến mọi người lo lắng hơn. Đợi lát nữa mẹ đến, em uống tạm cái gì đã. Sau đó anh sẽ đưa con đến.”

Cố Diễn Sinh ngoan ngoãn nghe theo. Cô không muốn nói nhiều với anh. Nhưng cô vẫn chưa ngồi dậy, vết mổ ở bụng đã đau nhói. Cô thở hắt ra, rồi lại hít vào.

“Chao ôi, đau quá.” Cố Diễn Sinh tự chế nhạo mình, “Suýt nữa thì mất mạng, em đúng là một người mẹ kém cỏi.”

Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng vuốt tóc cô, thành thật nói, “Em là người mẹ dũng cảm nhất mà anh từng biết. Nhất định con trai sẽ cảm thấy tự hào vì em.”

“Thật không?”

“Chắc chắn rồi.”

Cố Diễn Sinh nằm trong viện tròn nửa tháng mới xuất viện. Diệp Túc Bắc và bà Cố chăm sóc cô hết sức chu đáo. Cố Diễn Sinh lúc đầu cũng hơi khó chịu. Nhưng cảm giác mãn nguyện khi có con bên cạnh lại lớn hơn bất cứ thứ gì khác. Vì thế, cô cũng không có thời gian để dỗi co với họ.

Lúc bận nhất, Diệp Túc Bắc nghe hết cuộc điện thoại này đến cuộc khác, nhưng Cố Diễn Sinh cũng không để ý quá nhiều, nghĩ lại hành động ném chiếc nhẫn cưới lúc vào phòng mổ, Cố Diễn Sinh lại thấy sợ. Cô vẫn nghĩ rằng trước khi sinh mình sẽ không hậm hực, ầm ứ và làm những điều ngớ ngẩn như vậy, không ngờ cô lại thiếu lý trí đến mức đó, xem ra các nghiên cứu của các nhà khoa học không phải là không có lý.

Chết đi sống lại đã giúp cô thông suốt rất nhiều điều, có thể ví như vượt qua quỷ môn quan. Những tình cảm trước đây của cô, bao nhiêu nước mắt chẳng đáng là gì. Cuối cùng cô đã hiểu, với Diệp Túc Bắc, cô và họ Diệp quan trọng ngang nhau, không thể chọn một trong hai, cô cũng có thể cùng anh giải quyết, xử lý tất cả mọi chuyện.

Hai người được nói chuyện một cách cởi lòng, nhưng cũng chỉ có mười mấy phút mà thôi. Đó là lúc bà Cố đi rửa bát đĩa. Diệp Túc Bắc ôm đứa con khóc vì khát sữa mà chẳng biết phải làm thế nào. Chiếc áo sơ mi vốn rất chần chu của anh nhàu nhò vì bé con. Nhưng dù nói thế nào anh cũng không chịu buông tay ra, cứ một mực ôm đứa con vừa đầy tháng và áp sát tai con để cảm nhận. Nhưng tiếc đứa bé lại không phải là “thuộc hạ” của anh, nên chẳng chịu theo ý bố chút nào, cứ thế khóc. Nhìn Diệp Túc Bắc đỡ khóc đỡ cười, không biết làm thế nào, Cố Diễn Sinh thực sự mãn nguyện.

Cô còn đòi hỏi gì nữa? Kiếp này có được Diệp Túc Bắc và con ở bên cạnh đã là mãn nguyện lắm rồi.

Cô bước đến bên cạnh Diệp Túc Bắc, dịu dàng vuốt ve đứa con bé bỏng đang nằm gọn trong lòng anh.

Đúng là đứa trẻ khát sữa, vừa ngủ thấy mùi sữa trên người Cố Diễn Sinh, đứa bé đã nín ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ xinh, trắng trắng dù chưa rõ hẳn nhưng đã có nét hơi giống Diệp Túc Bắc. Đứa bé múm chặt môi nằm ngủ ngon lành trong lòng Diệp Túc Bắc. Cố Diễn Sinh chạm nhẹ vào mũi con, nở một nụ cười vô cùng mãn nguyện.

Cô ngẩng đầu nhẹ nhàng nói với Diệp Túc Bắc, “Để em bế cho.”

Diệp Túc Bắc lắc lắc đầu, nói với vẻ rất nghiêm trọng, “Nó trọng nữ khinh nam. Là một kẻ háo sắc.”

Cố Diễm Sinh dở khóc dở cười, mắng anh, “Chỉ có anh mới nói con như thế thôi đấy.”

Diệp Túc Bắc cười phá lên. Đuôi mắt kéo dài thành một vệt, nhìn giống tài tử nào đó. Nhưng ngay lúc đó Cố Diễm Sinh không nghĩ ra. Tóm lại vẻ đẹp đó cũng như ánh hào quang. Cô chỉ cảm thấy anh đẹp một cách đặc biệt, chẳng giống ai.

Diệp Túc Bắc cúi đầu nhìn con, rồi lại ngẩng lên nhìn Cố Diễm Sinh, thú thật, “Trước khi sang đây anh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, anh tự cảm thấy mình không thể có nhiều may mắn. Nhưng không ngờ anh lại thực sự may mắn đến thế.” Anh vừa nói vừa cười, ánh mắt chứa chan tình yêu, sự hiền từ của người cha và sự chững chạc, điềm tĩnh của người chồng. Anh nói, “Cảm ơn em vì đã chấp nhận cho anh cơ hội nữa, cảm ơn em đã đưa Tích Triều đến với cuộc đời anh.”

Anh nói rất chân thành. Một Cố Diễm Sinh vốn không hiểu tình cảm của anh đã bị anh làm cho mủi lòng, nhẹ nhàng ra nói, “Thưa Diệp thiếu đại gia, cái cách mê hoặc đó của ngài tôi không chịu được đâu ạ.”

Diệp Túc Bắc chỉ cười.

Cố Diễm Sinh nghĩ một lúc, nói với anh, “Lúc nào chúng mình về nước?”

“Em muốn quay về à?” Diệp Túc Bắc không dám tin, “Chẳng phải em từng nói là muốn ở đây cả đời sao?”

“Nếu không phải vì suýt chết, thì chắc em chẳng muốn quay về. Nhưng vào thời khắc con người sắp lìa xa cõi đời, tự dưng lại thấy rất nhớ nhà. Em muốn quay về nước, nếu có chết em cũng muốn chết ở nơi thân thuộc với mình.”

Diệp Túc Bắc khẽ chau mày, “Em nói linh tinh gì đấy. Đừng có động một cái là lại nói đến chuyện sống chết, tương lai vẫn còn dài lắm.”

Cố Diễm Sinh nhìn bộ dạng của Diệp Túc Bắc, liền trêu, “Ái chà, Diệp đại thiếu gia của chúng ta, thế là thế nào?” Đột nhiên cô dựa sát vào Diệp Túc Bắc, cười nhạo, “Sao, sợ em chết à?”

Chưa kịp đợi cô nói xong, Diệp Túc Bắc đã nhân cơ hội ghé xuống hôn vào môi cô. Nụ hôn của anh vẫn dịu dàng, ấm áp như thế. Anh không hề tham lam, chỉ hôn nhẹ lên môi cô. Cố Diễm Sinh không ngờ anh lại làm thế, hơn nữa từ khi chia tay nhau, lâu lắm rồi họ không có những hành động thân mật như vậy, bỗng cô cảm thấy chân tay như thừa, khuôn mặt chợt đỏ bừng.

Nhìn gương mặt trắng ngần bỗng ửng đỏ của cô, Diệp Túc Bắc cười một cách mãn nguyện, rồi thông thả nói. “Diễm Sinh, nghe nói năm 2013 có bão mặt trời đấy.”

Cố Diễm Sinh vẫn đang lảng lảng, nên không hiểu kịp.

“Nghĩa là sao?”

“Nghe nói đó là hiện tượng của ngày tận thế.”

Cố Diễm Sinh lại càng không hiểu, “Anh định nói cái gì cơ?”

Diệp Túc Bắc cười híp cả mắt. Nụ cười đó tinh khiết như màu trắng của tuyết làm lóa mắt, trong suốt như pha lê, lại có chút xảo quyệt. Dường như xuyên qua cả thời gian. Cố Diễm Sinh thẳng thốt như nhìn thấy Diệp Túc Bắc của thời niên thiếu. Chiếc áo sơ mi trắng cùng khuôn mặt hơi nghiêm túc, trong lòng cô bỗng thấy viên mãn như thuở ban đầu.

Hơi thở ấm áp của anh truyền nhẹ bên tai cô, mê hoặc đến cực độ. Giọng nói của anh đầy quyến rũ, vọng bên tai cô, “Trước khi đến ngày tận thế, chúng mình tái hôn đi.”

Cố Diễm Sinh bỗng ngẩng phắt đầu. Nụ cười của Diệp Túc Bắc vẫn khiến người ta mê mẩn. Cô ngơ ngác đứng nguyên chỗ cũ, như thể vừa được trải qua thêm một lần cầu hôn nữa. Khuôn mặt cô rạng rỡ vì sung sướng và hạnh phúc.

Cô nghiêm túc nhìn anh, ngay sau đó lại bắt bẻ, làm cao, “Đã chuẩn bị gì đâu, chỉ hai ba câu là có thể tái hôn à?”

Diệp Túc nhìn cái vẻ tiểu nhân đắc chí của cô, liền thủng thẳng trả lời, “Được, vậy hãy để anh chuẩn bị.”

“Anh cần chuẩn bị bao lâu?”

“Sao? Em lo rồi à? Sợ anh nuốt lời à?”

“Em á? Anh bây giờ mới chỉ bắt đầu thôi!”

“...”

Cố Diễn Sinh mặc dù chưa đồng ý luôn với Diệp Túc Bắc về việc tái hôn, nhưng câu trả lời của cô thì ai cũng hiểu, nhưng kể ra cũng đúng, con cũng đã sinh rồi, còn làm cao nổi gì nữa

Thủ tục về nước diễn ra vô cùng thuận lợi, theo lời Cố Diễn Sinh, lựa chọn đúng đắn nhất trong cuộc đời Diệp Túc Bắc thứ nhất là đã lấy người vợ như cô, thứ hai là đã tìm được thư ký Vu Hân Lan.

Cô ấy làm việc luôn khiến người khác yên lòng, mọi mặt đều khiến người khác không phải bận tâm.

Vé là chiều ngày mười lăm tháng Năm. Trước ngày về nước, Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc đi chơi khắp nước Đan Mạch một vòng, đồng thời chia tay với những người bạn ở đây. Bao gồm cả Vương Lệnh Văn.

Vương Lệnh Văn nhìn đôi mắt đang dần lấy lại thần thái của cô thì cười mãi. Anh giống một bậc tiền bối đã trải qua nhiều biến cố, nên thường nói những câu mang đầy trí tuệ, khiến Cố Diễn Sinh rất khâm phục. Nhưng cũng có lúc anh lại rất giống một đứa trẻ, rất tinh nghịch. Ví dụ như bây giờ. Anh chỉ vào chiếc bụng vẫn còn bèo nhèo của Cố Diễn Sinh, cười một cách tinh quái, “Nhìn kìa, cuối cùng cũng biến dạng rồi.”

Cố Diễn Sinh vốn ưa cái đẹp, liền nhìn anh khó chịu.

Vương Lệnh Văn thì đã quá quen với những cái lườm nguýt của cô, anh xỏ tay vào túi, hỏi, “Lần này đi rồi chắc không quay lại nữa đúng không?”

“Cũng có thể sẽ quay lại chơi, nhưng trong thời gian ngắn thì chưa chắc, con em còn nhỏ quá.”

“Ừ”, Vương Lệnh Văn chùng giọng xuống, “Chắc trong thời gian ngắn anh cũng chưa thể quay về nước được.” Anh cười với Cố Diễn Sinh, “Sao không sinh con gái nhỉ? Thế thì mười năm sau anh lại được làm con rể của em!”

“Anh thật đáng ghét!” Cố Diễn Sinh mắng anh, mắng xong cô lại nghĩ tới chuyện khác, nén cười, “Hay là anh và con trai em thành gay đi, em sẽ cố gắng chấp nhận điều đó.”

“Có thật không? Vậy thì anh đành phải nhận lời rồi, nếu không lại thành bắt kính.”

Đối phó với người “mặt dày” lại phản ứng nhanh nhạy như Vương Lệnh Văn, Cố Diễn Sinh chỉ biết chịu thua mà thôi.

Một hồi sau, cô không còn cười cợt nữa, nói, “Ngày mười lăm em đi rồi, không đến tiễn em được à?”

“Ngày đó anh có giờ giảng.”

Cố Diễn Sinh bĩu môi, “Bạn bè kiểu gì vậy, biết đâu em đi rồi không bao giờ quay lại nữa, anh phải đổi giờ để đến tiễn em đấy.”

Vương Lệnh Văn cười, “Nhưng anh rất ghét cảnh ly biệt thì làm thế nào?”

“Ngày đó, anh dạy giờ nào?”

“Đầu giờ chiều.”

“Chiều em sẽ bỏ ra một tiếng để nghe anh giảng, chẳng phải anh vẫn bảo em đến nghe đó sao?”

Vương Lệnh Văn nhún vai, “Hoan nghênh bất cứ lúc nào.”

Nhìn vẻ đầy tự tin của anh, Cố Diễn Sinh không thể không cười nhạo, “Giờ anh tự đắc, thực ra lúc về nhà chắc phải quay cuồng chuẩn bị bài để thể hiện chứ gì?”

“Bị em phát hiện hết rồi!”

“Nói được đây!”

“ ... “

Thời gian thăm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến ngày phải từ biệt.

Dọn dẹp đồ xong giao thẳng bé cho bà Cố, Cố Diễn Sinh cùng Diệp Túc Bắc vội vàng đến trường của Vương Lệnh Văn.

Đây là lần đầu tiên cô đến, nhưng lại có cảm giác rất thân quen. Kiến trúc kiểu Châu Âu, cổ điển kết hợp với hiện đại, thanh nhã mà hùng vĩ, đâu đâu cũng lãng mạn và đầy nét phong tình độc đáo, kỳ công của các nhà thiết kế.

Ánh nắng xuyên qua những bụi cây thưa thớt. Cố Diễn Sinh huyền thuyên, nắm tay Diệp Túc Bắc. Anh chú ý lắng nghe, thỉnh thoảng hướng mắt nhìn tỏ vẻ đồng tình, khiến Cố Diễn Sinh thấy thốn thốn với những gì đã qua. Cô đứng trước trường, dừng lại một lát, quay người lại nói với Diệp Túc Bắc, “Em vào đó nghe anh ấy giảng một tiếng, em đã nhận lời với anh ấy rồi, anh ở ngoài này đợi em nhé.” Diệp Túc Bắc nhìn sâu vào mắt cô, gật đầu đồng ý, “Sao anh không hỏi tại sao không cho anh vào cùng?”

Diệp Túc Bắc cười thùng thảng, “Anh thì cơm cà mắm muối ăn tất.”

Cố Diễn Sinh cũng hiểu ra, ý của anh ấy là không ăn dấm[1]. Không hiểu vì sao, khi nghe thấy câu này, Cố Diễn Sinh lại xịu mặt.

[1] Trong tiếng Trung, cụm từ “không ăn dấm” đồng âm với cụm từ “không ghen”.

“Xi, không thì tốt.” Mặc dù ngoài miệng thì nói cứng như vậy, nhưng vẫn hơi tức.

Ánh mắt của Diệp Túc Bắc trĩu mến, nghiêng đầu nhìn cô. Giọng nhẹ nhàng, khuôn mặt tươi vui, rạng rỡ, “Anh đùa đấy.” Diệp Túc Bắc vuốt tóc cô, “Thực ra anh lo lắm chứ, sợ sau khi em nghe anh ấy giảng, em lại không muốn đi với anh nữa.”

Cố Diễn Sinh cười, “Tiếp tục tán hươu tán vượn đi, trông anh có lo lắng gì đâu”. Mặc dù miệng vẫn cười nhạt, nhưng cơn giận đã tan biến hết. Cô khoan khoái bước vào trong trường, để Diệp Túc Bắc đứng ở bên ngoài.

Cố Diễn Sinh nhẹ nhàng tiến thẳng vào trong giảng đường đã chật kín người. Cô rón rén ngồi xuống hàng cuối cùng. Vương Lệnh Văn đang đứng trên bục giảng bài cạnh máy chiếu, dáng người dài, giọng nói trầm ấm, anh chuyển ánh mắt, nhìn thẳng về phía Cố Diễn Sinh, từ đáy mắt lóe lên chút ánh sáng, chỉ một lát, anh lại quay trở về tư thế phong độ của một giảng viên.

Anh đang giảng về bách gia tranh minh thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc ở Trung Quốc, kính cẩn giới thiệu về Trang Tử - người mà anh ngưỡng mộ nhất. Anh đứng trên bục say sưa giảng, lúc có sinh viên ngồi dưới đặt câu hỏi, anh chỉ mỉm cười rồi trả lời một cách rất chi tiết, đầy đủ.

Văn hóa Trung Quốc rất sâu rộng, ở trong nước thường bị học sinh bỏ qua, nhưng ở nước ngoài lại rất được đón nhận, hoan nghênh. Dù tiếng Anh để giảng bài thì rất nhiều ngữ cảnh đã bị thay đổi, ý nghĩa của từng con chữ trong tiếng Trung đều không thể biểu đạt hết, Cố Diễn Sinh càng nghe càng thấy buồn cười, nhưng vẫn phải khâm phục khả năng ăn nói tuyệt vời của Vương Lệnh Văn.

Trong quá trình giảng bài, thỉnh thoảng Vương Lệnh Văn lại đưa mắt về phía Cố Diễn Sinh, cô lại lặng lẽ giơ ngón tay cái lên về phía anh. Động tác nhỏ của Cố Diễn Sinh dĩ nhiên đều được Vương Lệnh Văn nhìn thấy, anh chỉ khẽ nhún mày, không có phản ứng gì.

Vương Lệnh Văn bắt đầu tập trung vào hội họa. Anh nêu những thành tựu nổi bật của Trung Quốc trong thời kỳ đó. Giảng về phong cách và trường phái.

Cố Diễn Sinh liếc nhìn đồng hồ, một tiếng trôi qua thật nhanh, Cố Diễn Sinh cảm thấy mình ngồi còn chưa ấm chỗ.

Đúng lúc đó, ánh mắt của Vương Lệnh Văn hướng về phía cô.

Cô giờ tay, chỉ chỉ, ám hiệu cho anh biết, thời gian đã đến, cô phải đi rồi.

Vương Lệnh Văn dừng lại một chút, lúc này, ánh mắt anh không rời đi.

Anh kéo chiếc bảng trắng ra, giữ màn hình đang hiển thị. Tất cả sinh viên ngồi dưới đều bị bất ngờ. Sinh viên đều ngây ra. Cố Diễn Sinh cũng không hiểu hành động này của anh.

Chỉ thấy Vương Lệnh Văn đứng trên bục giảng, cầm chiếc bút viết lên bảng trắng câu “Jeg elsker dig[2]”.

[2] Anh yêu em.

Viết xong, anh quay người lại, mỉm cười, nói một cách đĩnh đạc, “Dành chút ít thời gian của giờ giảng, chúng ta sẽ nói về chuyện khác.”

Tất cả học viên bên dưới đều vỗ tay hoan hô. Nhìn câu được viết trên bảng trắng, họ rất phấn khích.

Vương Lệnh Văn xua xua tay, ý muốn bảo mọi người yên lặng, tiếp tục nói. “Tôi quen một người bạn, trước khi đến Đan Mạch, cô ấy đã gặp rất nhiều, rất nhiều chuyện. Sau đó cô đến Đan Mạch, muốn bắt đầu lại từ đầu. Tôi đã dạy cô ấy rất nhiều tiếng Đan Mạch, nhưng duy nhất có câu này là chưa dạy.” Anh chỉ lên câu “jeg elsker dig” trên bảng trắng, rồi cười nói, “Cô ấy rất thông minh, rất nhiều thứ chỉ cần một thoáng là cô ấy đã hiểu. Bây giờ, thứ cuối cùng tôi có thể dạy cô ấy chính là câu này. Đồng thời, đây cũng là câu có thể dạy cho tất cả mọi người.”

Anh trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói một câu. “Đừng bao giờ tiết kiệm câu này với những người sống bên cạnh mình. Bất luận đó là ai, người yêu, người nhà, bạn bè, bất kỳ ai, Jeg elsker dig, chúng ta có sức mạnh của ngôn ngữ, đừng bao giờ tiết kiệm nó.”

Ánh nắng thật dịu dàng, Cố Diễn Sinh thót tim. Ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ dường như có một tia nắng đẹp mê ly, chỉ chiếu nhẹ nhàng xuống đỉnh đầu Vương Lệnh Văn. Khuôn mặt hiền hậu của anh như một bức tranh tuyệt đẹp, mãi mãi khắc sâu trong tim Cố Diễn Sinh.

Jeg elsker dig, câu này đương nhiên là cô đã hiểu.

Anh yêu em.

Cố Diễn Sinh thầm nói trong lòng. Vương Lệnh Văn, cảm ơn anh, em cũng yêu anh.

Khi bên dưới bục giảng vẫn còn đang xôn xao bàn tán, Cố Diễn Sinh đã lặng lẽ đứng dậy đi ra khỏi giảng đường. Từ đầu đến cuối, cô không hề quay lại nhìn nét mặt Vương Lệnh Văn.

Kể từ khi quen Vương Lệnh Văn, cô vẫn thường không thể phân biệt rõ lúc nào anh nói thật, lúc nào anh nói đùa. Tình cảm cô dành cho Vương Lệnh Văn cao hơn mức tình bạn, nhưng lại tuyệt đối không phải là tình yêu. Có lúc cô thấy vô cùng khâm phục tư duy tuyệt vời của anh, có lúc lại thấy khó chịu trước sự oán than thể đạo bất bình của anh.

Anh nói với cô, anh ghét nhất là cảnh chia tay.

Lúc này, cô đã hiểu cảm giác ấy. Bỗng nhiên cô cảm tạ trời đất đã cho cô quen với người đàn ông chừng chạc ấy. Mặc dù không phải là người yêu, nhưng đáng để cô phải nhớ suốt đời.

Rời khỏi khu giảng đường, Diệp Túc Bắc đang lặng lẽ đợi cô dưới gốc cây, nhìn cô đi ra, khuôn mặt rạng rỡ hẳn, nở một nụ cười khê.

Cố Diễn Sinh khê neho mắt vì nắng, rồi nhìn thẳng vào anh, sau đó cười, “Cuối cùng chúng mình có thể đi được rồi.”

43. Chương 43

Ngồi trên máy bay là lúc Cố Diễn Sinh thoải mái nhất. Bà Cố luôn hướng về phía Diệp Túc Bắc, vì vậy “rất thức thời” không cho Vu Hân Lan ngồi gần, bà Cố lại cứ nằng nặc đòi bế thằng bé, cũng là để cho Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc có cơ hội nói chuyện với nhau.

Chỗ ngồi của Cố Diễn Sinh ngay sát cửa sổ, cô nhìn qua lớp kính trong suốt thấy những đám mây như thể chạm được tay vào, trong đầu nghĩ đến bao khả năng. Dù cô đã chuẩn bị cho việc quay về và sẵn sàng đối mặt với bao điều phức tạp, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy bất an. Cô hạ thấp giọng, ghé sát vào Diệp Túc Bắc đang lim dim mắt, hỏi, “Sẽ tồi tệ lắm phải không?”

Diệp Túc Bắc vẫn không mở mắt ra, chỉ giang rộng tay rồi kéo cô vào lòng. Anh ghé sát một cách bình thản, trầm tĩnh, áp má vào đầu cô “Có anh ở bên rồi”. Câu trả lời vẫn ngắn gọn như mọi khi. Đường như Diệp Túc Bắc đã trở lại như trước đây, nhưng trong sâu thẳm lại có điểm gì đó khác.

“Rốt cuộc là chuyện gì, mà bố nhất định phải bắt anh về?” Cuối cùng Cố Diễn Sinh vẫn không nhin được và buột miệng hỏi. Câu hỏi này cô đã luôn muốn hỏi, nhưng trong tiềm thức, cô lại cảm thấy hơi sợ câu trả lời.

Diệp Túc Bắc mở mắt ra, nhìn Cố Diễn Sinh rất lâu, ánh nhìn rất phức tạp, lúc này, anh thở dài một tiếng, “Nếu anh nói tất cả cho em, em có chắc là có thể tiêu hóa được hết các thông tin không?”

Diệp Túc Bắc tỏ ra rất nghiêm trọng, Cố Diễn Sinh gật đầu theo bản năng.

Diệp Túc Bắc vẫn ôm chặt cô, chỉ có điều giọng nói không được ấm áp như những lúc hai người nói chuyện phiếm với nhau nữa. Chân mày của anh hơi nhíu lại. “Bác Hai và chú Ba đều bị thua một vỏ đầu rồi.”

Cố Diễn Sinh nhảy ra khỏi lòng của Diệp Túc Bắc, hai mắt tròn xoe vì kinh ngạc, giọng nói thất thanh gần như không kiểm soát được, “Tại sao?” Xuất thân trong một gia đình như vậy, mặc dù không được can thiệp vào tất cả mọi chuyện, nhưng cô cũng biết ít nhiều. Cụm từ “thua một vỏ đầu”, quả thực không còn gì nghiêm trọng hơn. Bác Hai và chú Ba đều sắp nghỉ hưu, bản thân đang ở vị trí quan trọng, bỗng dưng một cái cả hai đều gục ngã. Không cần nghĩ cũng biết, việc đó không chỉ gây chấn động trong ngành, mà còn gây chấn động cho cả nhà họ Diệp.

Diệp Túc Bắc thở dài, trong tiếng thở đó thể hiện sự bất lực và mệt mỏi, “Không chỉ có vậy, anh Hai ly hôn khiến cấp trên rất không hài lòng, bây giờ lại liên lụy đến bác Hai và chú Ba, cấp trên đã điều chuyển công việc của anh ấy, dù là chuyển sang ngang, nhưng thực chất lại là công việc nhàn nhã, rõ ràng là muốn anh ấy ngồi không.”

Cố Diễn Sinh thở dài, “Thế còn ông?”

“Ông đã về hưu lâu như thế rồi, cái cây khô lá khô cành, sao có thể che chở cho cả đại gia đình khi xảy ra quá nhiều chuyện như vậy được. Giờ ông chẳng làm gì cả, tất cả mọi người đang săm soi hành động của ông, lúc này chỉ cần ông có động tĩnh gì, sẽ lập tức bắt thóp.”

“Rốt cuộc bác Hai và chú Ba bị như vậy là vì việc gì?” Chân mày Cố Diễn Sinh cũng chau lại, “Chẳng phải họ làm hậu cần sao?”

Diệp Túc Bắc chỉ trả lời hai chữ. Cố Diễn Sinh hoàn toàn im lặng. Ở vị trí này, cô cũng hiểu nhiều nguyên tắc ngầm. Dù người nhà họ Diệp không thể nói là hoàn toàn liêm khiết, nhưng làm việc gì cũng hết sức cẩn thận. Ông nội lúc nào cũng là người suy nghĩ hết sức cẩn thận, ai trong nhà cũng bị ông quản rất nghiêm.

Cô cảm thấy hơi nghi ngờ, hỏi, “Thiếu bao nhiêu?”

“Bác Hai mười vạn, chú Ba mười hai vạn.” Nói đến con số này, Diệp Túc Bắc cũng cười. Anh không phải không hiểu, cái này là do có người đang hại nhà họ Diệp. Nhưng người này, anh không làm gì được.

“Là ai đang hại nhà họ Diệp?” Vừa nghe con số này, Cố Diễn Sinh liền thấy trống ngực đập thành thịch, bác Hai và chú Ba làm hậu cần, khó tránh có những món tiền không rõ ràng. Ví dụ như trường hợp của ông Cố, có người nhờ ông giải quyết việc, nhân viên cũ hoặc học sinh cũ gì đó của ông, ông Cố làm xong, mọi

người sẽ mang phong bao trực tiếp đến cảm ơn, không nhận thì khiến người ta ngại, hoặc nếu thận trọng hơn thì để họ mời một bữa, những khoản tiền kiểu đó sao có thể nói rõ được?

Với điều kiện của nhà họ Diệp, số nợ đó có lẽ chẳng thấm vào đâu. Cố Diễn Sinh không thể không xáo động, đúng là sai một ly, đi một dặm. Nhìn chung, người nhà họ Diệp cả đời luôn cẩn thận, vậy mà lại dễ xảy ra chuyện chỉ vì khoản hụi con con này.

“Nếu đền thì sao?” Cố Diễn Sinh nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp, nhưng câu trả lời của Diệp Túc Bắc lại khiến người ta phải bất lực.

“Đã đền rồi, cả hai đều đã được thả về, nhưng cấp trên vẫn vô cùng tức giận, giận cá chém thớt, khai trừ quân tịch.”

Cố Diễn Sinh đan chặt tay vào Diệp Túc Bắc. Trước mặt con cháu, bác Hai và chú Ba lúc nào cũng tỏ ra vô cùng ôn tồn, mặc dù hòa nhã dễ gần, nhưng rất coi trọng danh tiếng, chuyện này với họ chẳng khác nào thảm họa. Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến Diệp Túc Bắc chứ? Những mối quan hệ của ông nội còn không giải quyết được, cho dù Diệp Túc Bắc có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không giải quyết được. Những người vị trí càng cao thì lại càng coi nhẹ tiền bạc. Ông Cố chính là một ví dụ điển hình.

“Anh thì làm được gì?”

Diệp Túc Bắc nhìn cô vẫn ngơ ngác không hiểu, nửa cười nửa không.

“Không phải anh làm được gì, mà là em làm được gì.”

“Em?” Cố Diễn Sinh tự chỉ vào mình, rồi hiểu ra ngay lập tức, hỏi một cách thăm dò, “Cần bố giúp cái gì?”

“Anh Hai bây giờ bề ngoài thì thuyên chuyển, nhưng thực ra là bị giáng cấp. Anh ấy dường như không để ý đến những chuyện đó. Bây giờ tất cả chẳng khác nào tự chấp nhận tụt lùi. Bác Hai bị điều tra, con trai của bác ấy sao có thể may mắn thoát, bây giờ cấp trên lại bắt đầu điều tra anh ấy. Em cũng biết đấy, phía Tô Nham...” Diệp Túc Bắc lại thở dài, “Tài chính của anh Hai thì không bị điều tra, nhưng vấn đề tác phong. Điều đó cũng đủ để hủy hoại anh ấy.”

Trong lòng Cố Diễn Sinh hơi động lòng, nhưng nghĩ đến việc Giang Thần phải chịu áp lực, thiệt thòi, cô lại mạnh mẽ, “Cho anh ta đáng đời.”

“Nếu nói đáng đời, thì anh ấy cũng đã phải trả giá nhiều rồi. Lúc anh ấy sắp ly hôn, đã bị ông đánh cho gần chết. Họ ly hôn, nhà họ Lục hết chỗ dựa, tất cả đều vì một lời hứa của anh ấy.”

“Ghê tởm.” Cố Diễn Sinh tiếp tục nói với giọng lạnh lùng, “Giờ làm những việc đó thì có ích gì chứ? Sao lúc đầu còn phạm sai lầm? Còn nữa, tại sao còn che giấu để cho đứa bé đó chào đời? Giang Thần chịu bao cực nhọc chăm sóc anh ta, đâu có sai chỗ nào? Vì cái gì mà phải bấm bụng chịu đựng?”

“Giang Thần có nói ly hôn đâu?” Diệp Túc Bắc bị kích động và nhìn Cố Diễn Sinh, cười một cách đau khổ, “Giang Thần làm sao dám ly hôn? Nhà họ Lục cũng ngồi dưới gốc cây nhà họ Diệp, làm sao chị ấy dám nói? Là anh Hai tự thấy có lỗi với chị ấy, nên đã chủ động trả tự do cho chị ấy. Còn cả Giai Giai nữa, nó là cháu đích tôn, là linh hồn của nhà họ Diệp, nhưng anh Hai không hề tranh giành, cũng để cho Giang Thần.”

Thấy Diệp Túc Bắc cố biện hộ cho Diệp Túc Đông, Cố Diễn Sinh tự nhiên rất tức giận, “Đàn ông các anh chẳng có gì tốt đẹp hết, rõ ràng bản thân phạm sai lầm, sau khi xảy ra chuyện thì giả vờ giả vịt, đàn bà sẽ phải mang ơn sao? Chúng tôi nợ các anh chắt!”

Thấy Cố Diễn Sinh thực sự nổi cáu, Diệp Túc Bắc vội ngắt lời, anh biết nếu lúc này tiếp tục nói thì chẳng khác nào tìm đến cái chết. Lúc này anh cũng để cảm xúc chiến thắng lý trí, dù sao cũng là anh mình, ít nhiều cũng cố biện hộ, bao che cho anh ấy.

Anh kéo Cố Diễn Sinh vào lòng, nhẹ nhàng an ủi, “Lại thế rồi, sao lúc nào chúng mình cũng cãi nhau vì chuyện của người khác thế nhỉ? Thì cứ cho là đàn ông trên đời chẳng có gì tốt đẹp, chẳng phải những thứ tốt đẹp nhất đều ở trên người em đó sao? Em tức cái gì chứ?”

Cố Diễn Sinh cố tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn hăm hăm, mắng anh, “Anh còn dám nói à?”

Diệp Túc Bắc thấy cô dần bình tĩnh trở lại, chỉ biết cười, ghé cằm vào đầu cô, không nói gì nữa.

Cố Diễn Sinh nín thở dựa vào lòng anh, chán nản, ngửa đầu lên, vừa hay nhìn thẳng vào gò má gầy đi của anh. Đột nhiên mọi tức giận đều tan biến hết. Thực ra nếu không phải vì Cố Diễn Sinh chủ động hỏi trước, chắc chắn Diệp Túc Bắc chẳng bao giờ nói những điều đó với cô. Anh luôn để cô sống trong thế giới trong sáng, đơn giản. Bản thân mình thì tự đối mặt với mọi rắc rối, phức tạp. Cô bắt đầu cảm thấy đau lòng. Cô giơ tay ra vuốt nhẹ lên má anh, quả trách. “Đã là chuyện của người khác, sao anh phải lo đến mức gây người thế này?”

“Đó là vì đêm nào Tích Triều cũng quấy.” Diệp Túc Bắc vẫn cười, cứ như thể lúc này hai người như muốn giương súng vào nhau không phải là họ.

Cố Diễn Sinh cười với tâm trạng phức tạp. Lúc đó, cô hạ giọng hỏi, “Bố có thể làm được gì?”

“Người phụ trách điều tra anh Hai là Thẩm Hạo Đông.”

Cái tên này nghe rất quen tai, Cố Diễn Sinh nghĩ một lát, hỏi, “Hình như người đó là học sinh của bố?”

Diệp Túc Bắc gật đầu.

“Không đúng!” Cố Diễn Sinh lại nhớ ra điều gì đó, “Thẩm Hạo Đông chẳng phải là chú của Thẩm Ý sao?”

Diệp Túc Bắc lại gật đầu. Đôi mắt sâu thẳm lúc này càng trở nên sâu hun hút.

“Đó mới là điều nan giải nhất. Thẩm Ý và Túc Duyệt ly hôn rồi.”

“Cái gì?” Hôm nay đúng là quá nhiều bất ngờ, hết quả bom này đến quả bom khác, cuối cùng Cố Diễn Sinh cũng đã hiểu lý do Diệp Túc Bắc lại hỏi cô “Có tiêu hóa được hết không?”.

“Chuyện xảy ra lúc nào?” Cố Diễn Sinh không dám tin, thời gian chỉ có một năm, vậy mà nhà họ Diệp đã có ba cuộc ly hôn, đây là chuyện hết sức tai tiếng trong một gia đình như vậy.

“Một ngày trước hôm Tích Triều chào đời.” Diệp Túc Bắc nhướn mày, “Lúc đầu ông nội cũng nghĩ chuyện đó không trầm trọng đến mức phải lo lắng, nhưng đáng tiếc sự việc lại tiến triển vượt quá phạm vi kiểm soát của mọi người. Nhà họ Thẩm chẳng thêm đêm xía đến tình cảm, thể diện, lại còn chuẩn bị cho nhà anh một vỏ thật đau.”

Cố Diễn Sinh im lặng. Không phải cô không hiểu, mà là cô quá hiểu, ở vị trí như vậy, nhà họ Diệp khó có thể tránh khỏi sóng to gió lớn, cho dù họ xử lý mọi việc cẩn thận, kín đáo đến mức nào đi nữa, thì vẫn có người không vừa ý, vì vậy cơ hội tốt như vậy mà không tranh thủ đáp trả thì còn đợi lúc nào nữa? Trong thế giới đó thực sự không thể có người bạn vĩnh hằng, cũng không có kẻ thù tuyệt đối.

Cố Diễn Sinh thở dài, thế giới này quả thực quá lạnh lùng. Chỉ cần thế cân bằng bị phá vỡ, tất cả sẽ bị đảo lộn. Càng ở những gia đình danh gia vọng tộc, thì càng có người ngồi bên châu chực chờ đợi, trong đầu lúc nào cũng có ý định tìm cơ hội để ra tay. Nếu không phải nhờ những người phụ nữ nhà họ Diệp vừa không chịu lạc hậu lại an phận thủ thường, chắc chắn đã tan nát từ lâu rồi. Ông Cố ngày trước lúc nào cũng nói với cô, để con trai phiền phức, lại phải lót đường cho nó, để con gái cũng phiền phức, vì sẽ có người lấy con gái của họ ra để làm đường đi. Câu nói đùa đơn giản đó đã thể hiện hết sự bi ai của gia đình này. Cố Diễn Sinh lúc nào cũng may mắn, cô luôn sống trong hạnh phúc và bao bọc của cha, còn Diệp Túc Bắc thì khác, anh có nghĩa vụ và trách nhiệm phải bảo vệ gia đình mình, mà người trong gia đình đó lại không chỉ có riêng cô. Còn cô, cũng không nên chỉ tham lam hưởng thụ sự yên ổn.

“Để lúc nào về em sẽ nói chuyện với bố, chắc chắn bố em không để mặc chuyện này đâu.” Điều cô có thể làm thực sự không nhiều, chỉ là bộ dạng ngày nào cũng chau mày chau mặt của Diệp Túc Bắc đã thực sự khiến cô không chịu nổi.

“Không cần.” Diệp Túc Bắc nói từng chữ, từng chữ một, còn dùng ngón tay thon dài ấn vào trán cô, “Em hỏi anh nên anh mới nói. Nhưng không cần em phải động tay. Bây giờ em chỉ cần chăm con thật tốt là được rồi. Có biết hoàng cung ngày trước có quy định gì không? Phụ nữ không được tham gia vào chính sự, biết chưa?” Anh nói nghiêm túc, từng cử chỉ, giọng điệu giống y hệt ông nội, cái kiểu trọng nam khinh nữ.

Cố Diễn Sinh lườm một cái, đẩy nghiêng anh. “Vâng, biết rồi ạ, đàn bà không được tham gia chính sự!”

Diệp Túc Bắc nghiêng nghiêng đầu, nói đùa với giọng ầm áp, “Xem ra anh lấy phải Võ Tắc Thiên rồi. Nhưng Võ Tắc Thiên nương nương à! Xin người hãy cho Dịch Nhân Kiệt ta được thể hiện, chuyện nhỏ này của nhà tiểu nhân còn không giải quyết được, thì đâu xứng đáng để người gả tận hai lần?”

Cố Diễn Sinh chưa nói gì, nhìn Diệp Túc Bắc cười tít mắt, như một con báo săn đang bắt mồi, ghé gần đến mức anh có thể cảm nhận được sự nguy hiểm. Giọng của anh bình tĩnh, khiến người ta run lên vì sợ. “Nếu đã có người muốn giở trò, đâu có lý gì lại không chơi cùng?”

Cố Diễn Sinh lắng nghe, không thể không lạnh đến thấu xương vì run. Trong đầu suy đoán rất nhiều thứ, cô có cảm giác như mình đang định hỏi gì đó, nhưng lại không sao nghĩ ra nổi.

44. Chương 44

Nói chung Diệp Túc Bắc đã trình bày rõ ràng nên người nhà họ Diệp cũng không bắt bẻ lắm về chuyện họ tên đứa trẻ. Quay trở lại nhà họ Diệp, mặc dù vô cùng ái ngại, nhưng cũng không khó xử. Cả nhà được đoàn tụ bên nhau, nếu không phải thiếu đi Giang Thần và Thẩm Ý, thì Cố Diễn Sinh vẫn cảm thấy như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô luôn cảm thấy cả nhà họ Diệp đều là diễn viên, lại là diễn viên đại tài, siêu đẳng nhất, cuộc đời như vở kịch vậy.

Quay trở về nhà họ Cố, mọi người thực sự yên tâm. Lần này được thăng chức lên làm ông ngoại, trông ông Cố vui mừng khôn xiết, vốn rất yêu trẻ, giờ ông càng hay nói hơn. Cố Diễn Sinh cho con uống sữa xong là ông Cố ôm luôn cháu vào lòng, có lúc còn làm mặt hề để trêu đứa bé. Cố Diễn Sinh đứng bên cạnh ngáp ngà ngáp ngừng, một lúc sau mới lấy đủ dũng khí bước lên.

“Bố, bố mệt rồi, để con bế cho.”

Ông Cố vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục nô đùa với cháu, Cố Diễn Sinh bước sát lại gần mà ông vẫn không để ý. Cố Diễn Sinh nghĩ rất lâu mà không biết phải bắt đầu nói như thế nào. Không ngờ chưa đợi cô nói, ông Cố đã nhìn thấu hết. Về mặt ông chùng xuống, ông khẽ nói, “Chuyện đó là vấn đề của nội bộ gia đình họ, chúng ta không nên can thiệp.”

Cố Diễn Sinh hơi ngại ngại, bố cô càng ngày càng tinh ý, cô chưa kịp nói gì mà ông đã biết cả rồi. “Thế nào gọi là vấn đề nội bộ ạ?”

“Con phải đi hỏi bố của Diệp Túc Bắc.” Ông Cố buông câu nói lửng lơ, rồi ôm đứa bé đã ngủ say vào phòng, để lại một mình Cố Diễn Sinh. Cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nghĩ lại phản ứng của ông Cố và Diệp Túc Bắc với chuyện này.

Ông Diệp và ông nội đều rất lo lắng, tại sao Diệp Túc Bắc và ông Cố lại vẫn bình thường như vậy, ngược lại, cứ như họ đang chờ đợi một màn kịch hay.

Cố Diễn Sinh suy nghĩ rất lâu, nghĩ cho đến khi đầu óc cạn hẵn ý tưởng, không còn nghĩ được gì nữa, cô liền mở miệng hỏi, nhưng ông Cố chẳng khác nào Diệp Túc Bắc, thái độ trước sau như một. Cố Diễn Sinh rất thất vọng, cuối cùng đành phải làm theo nguyện vọng của Diệp Túc Bắc, đó là chuyên tâm chăm sóc con cái.

Lúc Diệp Túc Bắc đón cô về nhà, cũng là lúc họ đã về nước được một tuần. Cố Tích Triều là cháu mới chào đời, nên được cả hai nhà vô cùng yêu quý. Cả một tuần trời, khắp người lúc nào cũng đeo đầy vàng. Đúng là dòng tộc lớn, không biết bao nhiêu là quà, Cố Diễn Sinh nhận đến mỏi tay, nhận đến phát ngại. Nhưng nghĩ đến những đứa trẻ ở những gia đình khác cũng từng được cô tặng rất nhiều quà, cô lại thấy thoải mái và yên tâm hơn. Một năm mới quay về nhưng nhà cửa vẫn được dọn dẹp rất sạch sẽ, tất cả đều giống y như trước khi cô đi. Trừ bức ảnh cưới treo trên tường.

Cố Diễn Sinh nhìn bức tường trống không, im lặng một hồi lâu. Không biết vì sao, nhưng có một cảm giác chua xót không thể nào kiểm soát nổi. Diệp Túc Bắc không thích chụp ảnh, lúc kết hôn, cái gì cũng được tổ chức một cách hoành tráng, thỏa đáng, chỉ duy nhất một điều không làm đó là không chụp ảnh hai người

mặc đồ cưới. Diệp Túc Bắc không muốn, cô cũng không miễn cưỡng, khi đó cô vẫn chưa có đủ tự tin để đưa ra thỉnh cầu đó với Diệp Túc Bắc.

Trong thế giới tình cảm của hai người, cái thứ gọi là tự tin bị phá hủy thật quá dễ dàng, chỉ cần làm cho cô ấy yêu trước là được, giữ cái gì cũng không thừa.

Cuối cùng, thợ chụp ảnh đám cưới đã vô tình chụp được cho họ một bức ảnh tại đám cưới. Chính là thời khắc họ trao nhẫn cho nhau, khuôn mặt tuần tú của Diệp Túc Bắc và khuôn mặt có chút ngây ngô, ngược ngự của Cố Diễn Sinh ở gần nhau, nhìn thật hài hòa. Anh giữ chặt tay của Cố Diễn Sinh, trên tay cô đeo gang trắng, chiếc nhẫn được lồng vào ngón tay. Đứng từ góc của thợ chụp ảnh, vừa may có một tia nắng chiếu vào chiếc nhẫn, chiếc nhẫn vàng vốn nhạt màu bỗng lóe lên như dải ngân hà.

Thợ chụp ảnh dùng kỹ thuật lấy nét để chụp bức ảnh, toàn bộ bối cảnh xung quanh biến thành một khối, chỉ có nhân vật chính là hiện lên rõ nét. Cố Diễn Sinh vừa thấy đã thích bèn phóng to và treo trong phòng làm ảnh cưới.

Sau đó cô và Diệp Túc Bắc ly hôn, khi sắp bước ra khỏi cửa, nhìn thấy góc nào trong nhà này cũng không hợp mắt, đặc biệt là bức ảnh đó, nên nói muốn gỡ bỏ tất cả xuống để vứt đi.

Khi đó cô mới cố chấp làm sao. Giờ nghĩ lại, cô cũng không thoải mái. Nhưng nếu có thể điếm tĩnh được, thì cô đã không còn là Cố Diễn Sinh nữa rồi.

Cố Diễn Sinh ngồi trên cầu thang suy nghĩ rất lâu. Cho đến khi trong phòng vang lên tiếng trẻ khóc, cô mới choàng tỉnh. Con được bốn tháng, Cố Diễn Sinh đã cai sữa, vì cô không khỏe lắm, nên không có sữa cho con, nhưng thằng bé này đúng là dễ tính, cho ăn gì cũng vui vẻ, khiến ông bà già rất yêu, hôm nay người này đến thăm, ngày mai người kia đến thăm, làm cho bà mẹ Cố Diễn Sinh vô cùng hạnh phúc.

Một tuần sau, Cố Diễn Sinh vẫn rất bận rộn, kéo Kiều Tịch Nhan đi mua rất nhiều đồ trong nhà, cô đổi hết rèm cửa, đồ dùng làm Kiều Tịch Nhan phải kêu lên là cô thừa tiền nên tiêu xài lung tung. Nhưng cô cũng chẳng nói gì, chỉ cười mà thôi. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại phải làm như thế, có lẽ cô chỉ muốn có một bầu không khí mới.

Cuối tuần, cô đã tìm được cách để liên hệ với Giang Thần. Bây giờ Cố Diễn Sinh và Kiều Tịch Nhan nói chuyện, Kiều Tịch Nhan toàn trêu cô là mợ, là hoa tàn ít bướm[1], khiến Cố Diễn Sinh rầu hết cả lòng. Vì vậy phải quyết định tìm một “mợ” khác để ôn lại kỷ niệm xưa. Tiện thể hỏi thăm tình hình gần đây của cô ấy.

[1] Ví von người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Nhân lúc có một họa sỹ đương đại thuộc trường phái hội họa phương Tây tổ chức triển lãm trong thành phố, Cố Diễn Sinh đã hẹn Lục Giang Thần đi xem. Cô đến từ rất sớm. Người trong phòng triển lãm không đông, mặc dù các bức tranh đều sáng loáng, màu sắc sặc sỡ, nhưng vẫn không che lấp được sự vắng vẻ. Trong phòng chính treo vài bức tranh theo trường phái trừu tượng, có bức thì chỉ phác họa qua vài nét, nhưng cũng có bức thì lại đủ màu sắc, đường nét. Cô ngắm tranh chăm chú, đến mức quên bằng mắt là mình đang có hẹn.

Cho đến khi có người vỗ nhẹ vào vai, cô mới giật mình quay người, Lục Giang Thần đang cười đứng sau lưng, mặc một bộ áo liền quần màu đen, để lộ chút bờ vai, chỗ xương quai xanh cũng lúc lộ lúc kín, thân hình vô cùng nõn nà, mọi động tác, cử chỉ trông rất hài hòa. Trông tinh thần, phong thái cô ấy còn tốt hơn ngày trước.

Lục Giang Thần thấy cô không nói, liền đùa, “Sao, mới một năm thôi mà, không nhận ra nhau nữa à?”

“Đương nhiên rồi, càng ngày cậu càng đẹp ra. Tớ thấy nguy hiểm đấy, làm thế nào đây?” Rồi cô làm động tác so sánh eo với Lục Giang Thần, “Nhìn tớ đây này, càng ngày càng phình to như mợ.”

“Cậu thế này là lấy lại dáng nhanh lắm rồi, lúc sinh Giai Giai, một năm sau tớ mới gây lại được đấy.”

...

Hai người phụ nữ nói hết chuyện giảm béo lại đến chuyện con cái, lại từ con cái đến chuyện giáo dục. Nói chung là hết chủ đề này đến chủ đề khác. Sau đó, hai người bước vào một quán ăn Nhật ở gần phòng triển

lắm. Cố Diễm Sinh và Lục Giang Thần đều không phải người cầu kỳ. Ngày trước lúc học đại học, hai người thường mời nhau đến quán cơm nhỏ gần trường để ăn. Chỉ là sau này thân phận hai người đã dần thay đổi, cuối cùng hai người tránh những chỗ tuềnh toàng như vậy.

Họ ngồi ở một gian tách biệt, nữ nhân viên phục vụ mặc đồng phục sau khi pha trà cho hai người đã kéo cửa lại. Không gian tuy không rộng, nhưng lại vô cùng tĩnh mịch. Phong cách kiến trúc Nhật Bản thật cổ điển. Đặc biệt là nệm tatami, thực sự Cố Diễm Sinh ngồi không quen kiểu Nhật, nên ngồi theo kiểu mình thích. Nhìn cô vẫn chẳng khác nào một cô bé, Lục Giang Thần cười, trêu cô, “Trông chẳng giống bà mẹ tào nào!”

Cố Diễm Sinh không phản đối, thản nhiên trả lời, “Tớ coi câu nói đó của cậu là câu chúc tớ trẻ mãi không già.”

Lục Giang Thần ngồi rất ngay ngắn, Cố Diễm Sinh nhìn đã thấy mệt. Ngày trước, lúc nào bà Cố cũng bảo Cố Diễm Sinh phải học Lục Giang Thần, rõ ràng là bạn học, nhưng Lục Giang Thần chín chắn, già dặn hơn cô rất nhiều. Là dâu trưởng, trong đối nhân xử thế, cô ấy không thể tùy tiện được. Thực ra Cố Diễm Sinh biết, cô ấy không thể không thẳng lưng lên, cả nhà họ Lục đều coi người chị cả này là cây lớn có thể che bóng râm cho cả nhà. Làm sao cô ấy dám cho phép mình đổ xuống?

Nếu không phải vì anh Hai cuối cùng đã thông tư tưởng để trả lại tự do cho cô ấy, có lẽ cô ấy đã phải dầm mình dưới bùn lầy suốt đời. Nghĩ vậy, tự nhiên Cố Diễm Sinh lại thấy anh Hai vẫn còn chút lương tâm. Suy nghĩ đó vừa mới lóe lên, cô đã tự thấy coi thường mình. Kể cả cho dù bây giờ cô và Diệp Túc Bắc đang ăn cùng một mâm, thở cùng một bầu không khí, nhưng cũng không thể không phân biệt phải trái.

Cố Diễm Sinh hít một hơi hương trà ướp hoa đang bốc lên trước mặt. Chiếc chén rất nhỏ, nước trong vắt, ở giữa để một bông hoa màu trắng, biến cảnh uống trà thành một bức tranh tuyệt đẹp. Mùi trà hoa ngào ngạt, Cố Diễm Sinh nhẹ nhàng để tay lên bàn.

Cuối cùng Lục Giang Thần là người nói trước. “Nói đi, rốt cuộc tìm tớ có việc gì?” Cô nửa cười nửa không, đáy mắt rực sáng. Cố Diễm Sinh nhìn về mặt đó, vừa muốn cố gắng cương lên, lại vừa muốn đầu hàng.

Cô ngập ngừng nói, “Thực ra cũng định lấy danh nghĩa là bạn cũ để hỏi thăm tình hình gần đây của cậu, tiện thể tìm hiểu ý tứ của cậu, ai ngờ đầu óc của cậu còn nhanh hơn cả tớ.”

Lục Giang Thần cười, nhìn vô cùng dễ thương, “Thực ra cũng chẳng có gì phải tìm hiểu, cậu cũng đã nhìn thấy bộ dạng bây giờ của tớ, nói chung là cũng không tồi. Chỉ có điều, bố tớ sắp thê thảm rồi.”

Cố Diễm Sinh im lặng. Cây đổ thì bầy khỉ tan. Xem ra Lục Giang Thần cũng hiểu đạo lý này. Lúc họ ly hôn vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Bây giờ Diệp Túc Đông chấp nhận thất bại, đến bản thân còn sắp không giữ nổi, ngày trước cấu gắt vô cớ sao không đi tìm đúng cơ hội để trả thù nhà họ Lục.

Lục Giang Thần thở dài, “Lúc mới ly hôn, bố tớ chẳng khác nào chim sợ cành cong, ra sức chửi mắng tớ, nói tớ không có mắt, không biết nhìn đời. Sau đó...” Cô dừng lại một lúc, suy nghĩ rồi nói, “Sau đó anh ấy lại chào hỏi, bố tớ mới dịu dần lại. Nhưng gần đây lại không thể nữa, không chỉ có bố tớ, mà chú, bác tớ cũng giống như nhà họ, đang trong tình trạng quần bách.” Cô cười một cách đau khổ, “Thấy chưa, đây chính là kết quả của việc dựa dẫm vào người khác.”

“Vậy cậu định làm thế nào?” Cố Diễm Sinh thấy rất thương Lục Giang Thần. Rõ ràng là cùng tuổi với nhau, nhưng Cố Diễm Sinh còn may mắn, hạnh phúc hơn cô ấy rất nhiều.

Lục Giang Thần nhún vai, “Biết làm thế nào? Sự việc đã đến mức này rồi.” Cô nhìn xuôi xuống, đưa tay về phía cốc trà.

“Cậu có biết chuyện của Thẩm Ý không?”

Tay của Lục Giang Thần vẫn để nguyên chỗ cũ, ngón tay cứng lại, chân mày hơi run lên, giọng nói lạnh lùng, “Cũng nghe nói qua.”

Trong lòng Cố Diễm Sinh thấy chút nghi hoặc, chuyện trước đây giữa Lục Giang Thần và Thẩm Ý hầu như phụ huynh đều không biết rõ. Trong những năm đó, Lục Giang Thần lại tỏ ra khá thản nhiên. Như vậy là sao?

Một hồi sau, Lục Giang Thần lại thở dài, từ từ nói, “Thực ra, tớ không chỉ nghe được một ít đâu.”

“Nghĩa là sao?” Cố Diễm Sinh ngược lên, nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Lục Giang Thần.

“Thẩm Ý, anh ấy bị bệnh.”

“Bệnh? Là sao?” Thế nào là bị bệnh? Cố Diễm Sinh giật mình khi nghe từ đó, tròn mắt kinh ngạc nhìn Lục Giang Thần.

Lục Giang Thần cười một cách đau khổ, có chút e ngại, “Tớ vẫn luôn cho rằng anh ấy có lỗi với tớ, nhưng thực ra không phải vậy.” Cô thẳng thốt nhìn ra phía khác, không muốn để Cố Diễm Sinh nhìn thấy đôi mắt ngấn đỏ của mình, nhưng Cố Diễm Sinh vẫn nhìn thấy.

“Ngày đó anh ấy nói phải đi du học ở nước ngoài, còn nói không thể tiếp tục với tớ nữa. Đúng lúc đó tớ lại nghe bố nói có ý định làm thông gia với nhà họ Diệp, lúc đó tớ nghĩ theo hướng khác, cho rằng anh ấy coi thường nhà tớ. Sau đó anh ấy đi, tớ tức tối không thèm tiền anh ấy, thậm chí còn hận đến mức không thèm nghe điện thoại của anh ấy, thậm chí... Còn cưới cả Diệp Túc Đông.” Cuối cùng, giọng của cô ấy nghẹn ngào không thể kiềm chế, đương nhiên, những tháng ngày đó thực sự khiến cô ấy vô cùng đau khổ.

“Nhưng... Tất cả lại không như những gì tớ tưởng tượng. Hóa ra, anh ấy bị ung thư dạ dày...” Khóe mắt Lục Giang Thần càng ngày càng đỏ, nước mắt đã lưng tròng, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén, giọng run run, “Lúc đó anh ấy nói toàn những câu tuyệt tình, nhưng anh ấy vẫn không kìm được, vẫn gọi điện cho tớ, nhưng tớ còn tuyệt tình hơn anh ấy... Anh ấy đã cắt bỏ một phần tư dạ dày, lúc quay trở về, tớ đã lấy người khác mất rồi... Hóa ra từ đầu đến cuối, người quay lưng nuốt bỏ lời thề lại chính là tớ...”

Cố Diễm Sinh kinh ngạc nghe Lục Giang Thần kể, rõ ràng, sự kinh ngạc của cô lúc này đúng là không gì so sánh được.

“Những cái này... Cậu nghe ai nói?”

“Diệp Túc Duyệt.”

“...” Cố Diễm Sinh im phăng phắc.

Lục Giang Thần lại quay mặt đi, Cố Diễm Sinh không cố hỏi thêm nữa. Lòng tự tôn của Lục Giang Thần luôn cao hơn người khác. Có lẽ vì xuất thân của cô không bằng người khác, nên lúc nào cô ấy cũng rất tự ti. Nếu lúc đó cô ấy chịu nhún mình đi tìm Thẩm Ý để hỏi, nếu như cô kiên trì thêm chút nữa, thì có lẽ tất cả đã khác đi. Số phận đã khiến họ bị lỡ mất nhau. Là người đứng ngoài nhìn vào, cô còn cảm thấy đau lòng, huống hồ giờ cô ấy lại là người trong cuộc?

Bao nhiêu năm qua, nhờ mối hận mà Lục Giang Thần dành cho Thẩm Ý trong lòng, cô mới không cảm thấy oán hận về cuộc hôn nhân của mình, lựa chọn của mình. Nhưng giờ đây, khi tất cả mọi điều hiển hiện ra trước mắt, cô thấy thực sự đổ vỡ. Lục Giang Thần cố gắng che đôi mắt, giọng nói líu nhíu đầy đau khổ, “Lúc mình ly hôn, anh ấy cũng ly hôn theo. Hôm đó, anh ấy gọi điện cho mình từ bệnh viện, hỏi mình liệu có thể bắt đầu lại từ đầu không, nhưng tất cả không còn như trước! Từ lâu mình đã không thể quay lại được nữa!”

Cố Diễm Sinh nhìn cô ấy, cảm giác trong họng như bị cái gì đó chặn lại. Thực ra cô muốn giúp Diệp Túc Bắc giảm bớt muộn phiền, lo âu. Cô đã cố gắng lấy hết dũng cảm để đi hỏi liệu Lục Giang Thần có thể quay trở về bên anh Hai không, chỉ ít, cũng có thể cùng anh ấy bước qua những tháng ngày tối tăm nhất này. Nhưng sau khi nghe tất cả những chuyện này, cô không thể mở miệng được nữa. Đột nhiên, cô cũng có thể hiểu hành động của Thẩm Hạo Đông. Ngày trước Kiều Tịch Nhan cũng từng nhận xét về chuyện của Thẩm Ý và Lục Giang Thần, cô ấy nói rằng cảm thấy ở đây có sự hiểu lầm, còn nói người đàn ông như Thẩm Ý, đã yêu ai thì yêu cả đời, không bao giờ thay đổi.

Nhưng khi đó cả Cố Diễm Sinh và Lục Giang Thần đều thấy hận trong lòng, chỉ ra sức mắng chửi anh ta, làm gì còn chút lý trí nào nữa. Bây giờ nghĩ lại, hóa ra cả hai người đều không biết nhìn người. Vốn chỉ nghĩ nhà họ Thẩm đơn thuần muốn trả đũa là để nhằm vào nhà họ Diệp chứ không phải Diệp Túc Đông, nhưng giờ Cố Diễm Sinh mới hiểu, hiểu rất rõ ràng, mục tiêu của Thẩm Ý chỉ có một người, đó là người đã cưới Lục Giang Thần mà không biết trân trọng cô ấy - Diệp Túc Đông.

45. Chương 45

46. Chương 46

“Nhiều lắm. Nhiều đến mức anh không tưởng tượng nổi đâu. Tóm lại, Giang Thần rất khổ.” Cố Diễm Sinh nằm bẹp xuống ghế sofa, mắt hướng về phía cửa sổ đang khép hờ hờ, rèm cửa sổ mới lắp, bị gió thổi lên, khẽ bay lảng mạn, mềm mại. Bên ngoài là thành phố rực rỡ đèn màu, dòng ánh sáng trong đêm lấp lánh như mây ngũ sắc, nhìn thật quyến rũ.

Diệp Túc Bắc không tiếp lời, bận rộn tập trung vào việc. Cố Diễm Sinh lúc này mới chợt nhớ ra hỏi, “Anh làm gì đấy?”

Diệp Túc Bắc chu miệng, ra hiệu cho Cố Diễm Sinh nhìn vào thứ đang được bọc giấy cẩn thận, dựng cạnh tường, nhìn thật vuông vức, rất giống khung ảnh. Cô bật dậy, đi về phía Diệp Túc Bắc, bóc từng lớp, từng lớp giấy đã được gói ghém cẩn thận, bức ảnh trong khung dần dần lộ ra. Đó không phải là bức ảnh cưới ban đầu, mà là bức ảnh Diệp Túc Bắc hôn trộm Cố Diễm Sinh khi hai người đi chơi ở Châu Âu. Ngày trước, Cố Diễm Sinh để bức ảnh này trong ví, nhưng khi ly hôn, cô đã xé đi.

Cố Diễm Sinh giữ bức ảnh, tay run run. Sau khi nghe những lời của Lục Giang Thần, giờ đây, nhìn thấy Diệp Túc Bắc đang lặng lẽ bên cô làm việc này, đột nhiên cô cảm giác bản thân quá xa xỉ, tùy tiện phung phí những thứ mà người khác cầu cũng không được.

“Sao vẫn còn đây?” Giọng của Cố Diễm Sinh nghèn nghẹn, Diệp Túc Bắc đang mãi thu dọn đồ nên không nghe thấy.

“Lúc em giữ, anh cũng giữ.”

Nghe Diệp Túc Bắc giải thích qua loa như vậy, Cố Diễm Sinh không kìm được, đứng dậy ôm chặt eo Diệp Túc Bắc. Cái mùi nhẹ nhàng, thanh thoát làm người ta an tâm tỏa ra từ cơ thể anh khiến lòng Cố Diễm Sinh dần dịu xuống. Diệp Túc Bắc không nói lời nào, chỉ choàng tay ôm lấy cô, dựa cằm vào đầu cô, cọ đi cọ lại một cách thân tình, “Sao thế?”

Giọng nói đó khiến người ta khó có thể cưỡng lại, Cố Diễm Sinh đứng trong vòng tay anh, như một đứa trẻ, cô nói, “Không, chỉ là tự nhiên em cảm thấy mình thật hạnh phúc.”

Đúng vậy, đúng là quá nhiều hạnh phúc, cuối cùng cô không đánh mất tất cả, vì cô đã từ bỏ thù hận, vì để hận thù lâu trong lòng chỉ có thể hủy hoại trái tim mình, chứ không thể vui vẻ. Tha thứ cho người khác, đồng thời cũng giải thoát cho chính mình. Bỗng nhiên, cô tự chúc mừng quyết định của bản thân.

Diệp Túc Bắc nghe giọng nói về trẻ con của cô, không muốn nói gì nữa, chỉ biết ôm cô chặt hơn. Trái tim anh đập xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng, từng nhịp từng nhịp vang vào tai cô, cô đếm nhịp tim của anh, một hồi lâu vẫn không buông tay ra. Trái tim trôi mãi không biết quay về như đã đặt chân lên mây, mềm mại và ấm áp. Cô lén ngẩng đầu lên, những đường nét rõ ràng của Diệp Túc Bắc, hơi thở ấm áp của anh rất gần, anh đưa tay nâng mặt của Cố Diễm Sinh lên, cọ cọ chóp mũi cô như đang đùa trẻ con, “Nếu ngày nào em cũng ngoan thế này, anh sẽ sống được thêm mấy chục năm.”

Cố Diễm Sinh không thỏa mãn, lâu bầu, “Mấy chục năm của em bằng một ngày thôi!”

Diệp Túc Bắc nở nụ cười ấm áp hơi xuân, anh vỗ vỗ vào đầu cô, con nhím nhỏ bé đó có thể làm người ta bị thương bất cứ lúc nào.

“Ngaoan nào, để anh treo ảnh đi.”

Cố Diễm Sinh vẫn ôm chặt eo Diệp Túc Bắc, cô nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt cong cong giống vầng trăng non, mỉm cười, “Để em treo cho, dù sao là tại lần trước em gây sự đòi bỏ ảnh đi. Để em lấy công chuộc tội.”

Diệp Túc Bắc vuốt tóc cô, chiều theo ý cô, “Thôi được, em treo đi.”

Diệp Túc Bắc đóng đinh khá cao, Cố Diễn Sinh không với được, Diệp Túc Bắc mang một cái ghế đến cho cô, cô trèo lên, Diệp Túc Bắc đưa ảnh cho cô, sau đó giữ thật chặt eo cô, luôn miệng nói với vẻ không yên tâm. “Em có làm được không đây? Đừng có làm gì ảnh hưởng đến bản thân đây nhé.” Nhìn vào góc khung ảnh khá sắc nhọn, Diệp Túc Bắc thấy không yên tâm.

Cố Diễn Sinh không hề để ý cái kiểu quan trọng hóa vấn đề của Diệp Túc Bắc, cô treo được bức ảnh lên, sau đó chỉnh lại cho ngay ngắn, khi thấy bức ảnh không còn bị lệch, cô lại nhướn ra xa một chút để ngắm lại cho chuẩn. Cô nhìn đi nhìn lại, lòng như càng mềm mại. Cô quay người lại, từ trên cao nhìn xuống Diệp Túc Bắc, không rời một giây, trong ngực như có cái gì đó muốn trào ra. Cô nở nụ cười ngọt ngào nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp, “Diệp Túc Bắc, ngày mai chúng mình đi làm thủ tục tái hôn nhé.”

Diệp Túc Bắc hơi ngậy ra, từ sau khi về nước, anh đã nhiều lần nhắc đến chuyện này, có hôm Diệp Túc Bắc còn đưa cô ra ngoài với sâm-panh, hoa hồng, nhưng cô vẫn lẩn tránh và muốn để một thời gian nữa. Sau đó, anh cũng không vội nữa, trong lòng biết cô vẫn chưa thực sự chuẩn bị sẵn sàng. Vì vậy anh để cho cô có đủ thời gian suy nghĩ, dù sao vẫn còn cả đời, anh vẫn còn thời gian để từ từ đợi cô.

Anh không ngờ đột nhiên cô lại nói như vậy. Ánh mắt chan chứa nụ cười. Anh cũng nheo nheo mắt, hỏi, “Em có chắc không? Không hối hận chứ?”

Cố Diễn Sinh chậm chậm leo xuống, hai tay ôm ngực giả vờ như đang rất nôn nóng, “Ngày mai đi, ngày mai em sẽ đi đón Tích Triều về trước, sau đó mình gặp nhau ở Cục dân chính.” Cô đưa bàn tay thon dài ra, ấn mạnh vào trán của Diệp Túc Bắc, cảnh cáo, “Anh á, anh á! Em cảnh cáo anh! Nếu ngày mai anh đến muộn hoặc không đến! Em tuyệt đối, tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho anh nữa đâu!”

Cuối cùng, Diệp Túc Bắc đã có thể cười, tay anh đang để sẵn eo Cố Diễn Sinh liền ôm chặt lấy cô, anh ôm cô chặt hơn, đột nhiên cô ôm lấy cổ anh, khiến Diệp Túc Bắc thực sự bất ngờ. Không ngờ khuôn mặt Diệp Túc Bắc lại tỏ ra vô cùng mãn nguyện, không hề để tâm đến đôi tay đang mềm ra như không còn chút sức lực nào của cô. Cố Diễn Sinh tỏ ra mất hứng khi lại phải ngửa mặt lên, “Sao anh lại cao hơn em nhỉ, phải ngửa lên nhìn người khác đúng là thật kém cỏi.”

Chưa để cô kịp nói hết, Diệp Túc Bắc đã bế cô lên, hai chân cô bất ngờ bị nhấc khỏi mặt đất, khiến cô giật mình, cô dùng ngón tay gõ vào đầu anh, rồi mắng, “Làm gì đấy, tự nhiên lại làm thế, sợ hết cả hồn.”

Diệp Túc Bắc vẫn cười híp cả mắt, trả lời, “Như vậy em có thể ở trên cao mà nhìn xuống anh rồi còn gì.”

Cố Diễn Sinh cười, “Anh có bế em cả đời được không? Ngốc ă!”

Diệp Túc Bắc thành thực trả lời, “Anh muốn được bế em cả đời.”

Hơi thở ấm áp của anh làm cho đôi má của cô ửng hồng, trái tim của cô lại một lần nữa nhảy lên tận mây xanh, như bị thôi miên, cô im lặng chẳng nói lời nào, chỉ dựa vào vai anh. Đường như cả thế gian này chẳng hề liên quan đến cô nữa.

Cô áp sát má vào anh, ghé sát vào tai anh thở thê, “Nếu anh muốn bế, thì bế cả đời đi, nếu anh bế được thì...”

Chưa kịp nói xong, Diệp Túc Bắc đã bế cô vào phòng ngủ. Khuôn mặt anh lộ vẻ tỉnh ranh, như một con mèo ăn vụng thành công, hôn đắm đuối vào bờ môi Cố Diễn Sinh. Toàn bộ cơ thể Cố Diễn Sinh như được đánh thức chẳng khác nào nắng hạn gặp mưa rào. Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cô chìm đắm vào cảm giác êm ái, đôi mắt lấp lánh chỉ còn lại hình ảnh Diệp Túc Bắc được phóng to, anh nhẹ nhàng áp người xuống, hai tay nắm lấy tay cô, nhìn cô với ánh mắt rạo rục.

Cô thấy hơi hồi hộp, hơi thở của anh, nhịp tim của anh, dường như tất cả đều ở rất xa, song lại cảm giác rất gần. Cả căn phòng tràn ngập không khí ấm áp. Những lời nói úp mở, những ký ức lan tràn nhưng rõ ràng, dường như vào thời khắc đó trở thành những cơn ác mộng đã xa xôi.

Lúc này, cô chỉ có anh, anh chỉ có cô.

Cô cũng biết đã bị sức mạnh nào khống chế mà không nói được lời nào, chỉ biết đưa tay ra tháo từng chiếc cúc áo của anh. Hành động nhỏ này của cô lọt vào mắt anh. Anh khẽ nhắm mắt, cơ thể run lên, sau đó,

hơi nóng lan theo nụ hôn cuồng nhiệt của anh, dường như cô không còn sức chống đỡ, chỉ có thể để cho anh thỏa mãn những khao khát của mình.

Thời khắc anh đưa sâu đến tận cùng vào cơ thể cô, cô mới chịu đầu hàng số phận.

Có lẽ họ sinh ra là phải ở bên nhau, cơ thể cô thực sự nhớ cơ thể anh hơn là trong ký ức. Anh chỉ cần nhẹ nhàng mơn trớn, cô liền rộng mở để đón lấy anh.

Thời khắc chuẩn bị lên đến đỉnh điểm, anh ghé sát vào tai cô, thì thầm, “Anh yêu em.”

Khắp cơ thể Cố Diễm Sinh căng thẳng như bị chuột rút, tất cả các giác quan đều vô hiệu vào thời khắc đó, chỉ cảm nhận được khắp thế giới đang tràn ngập hơi thở của anh, cô không còn sức để trả lời, chỉ rên lên khe khẽ.

Cố Diễm Sinh tỉnh dậy rất muộn. Người bên gối đã rời đi, trên giường vẫn còn vết hằn, cô dụi mắt nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ. Rèm cửa được Diệp Túc Bắc kéo cẩn thận, dù ngoài trời ánh nắng chói chang nhưng trong phòng vẫn tối, yên tĩnh, ánh nắng không chiếu vào mắt cô. Trong lòng chợt cảm thấy ảm áp hơn, cô nhẹ nhàng bước đến bên cửa sổ để vén rèm.

Tuy mới hơn chín giờ nhưng ánh nắng mùa hè đã tương đối gay gắt, từ trên cao nhìn xuống qua cửa sổ, cô thấy xe cộ đầy đường, bụi bay cuồn cuộn. Cố Diễm Sinh nhìn xa xăm vô định, nhưng cô biết nơi ánh mắt đó đến nhất định có người cô yêu và không nỡ rời xa.

Gần đây công việc của Diệp Túc Bắc rất bận, thường đi sớm về muộn như trước đây nhưng Cố Diễm Sinh không còn cần vịn anh bận rộn việc gì như trước nữa. Thật ra cứ nghi ngờ và cãi vã chỉ làm khổ mình và khiến cho người thân bị tổn thương. Giờ cô đã hiểu nếu chuyện gì cũng đòi hỏi rõ ràng thì chỉ càng tự chuốc thêm phiền phức.

Từ sau cuộc nói chuyện với Giang Thần cô đã nghĩ rất nhiều, rốt cuộc lấy người chồng như thế nào mới là hạnh phúc đây? Sau đó cô dần ngộ ra, hạnh phúc hoàn toàn do mỗi người tự cảm nhận, từ xưa tới giờ không có tiêu chuẩn nào cả. Cố Diễm Sinh là người sống nội tâm, có lúc rất ngoan, rất nghe lời nhưng có lúc lại nổi giận dưng dưng, hay hờn dỗi và không nhoe. Diệp Túc Bắc luôn cười hiền từ mỗi khi cô làm nũng, vì vậy mỗi lần nghĩ tới anh trong lòng cô lại dâng lên cảm giác ảm áp kỳ lạ. Từ khi quen biết tới giờ Diệp Túc Bắc chưa từng nổi nóng với cô, trước đây cô luôn cảm thấy anh lạnh lùng, không quan tâm nhưng giờ nghĩ lại mới thấy anh vô cùng nhẫn nại, có thể anh tốt với nhiều người nhưng đối với cô là sâu đậm hơn cả.

Khi Cố Diễm Sinh mới học nấu ăn, những món ăn do cô nấu không ngon nhưng anh vẫn âu yếm xoa đầu động viên, rồi ăn ngon lành và không ngừng khen cô tiến bộ. Cô thích đọc sách, những cuốn sách cô xem đều là tiểu thuyết tình cảm lãng mạn. Cô say mê tới nỗi chìm đắm vào nỗi đau của nhân vật rồi khóc khản cả tiếng, những lúc như vậy Diệp Túc Bắc thường nhẹ nhàng rót cho cô một cốc nước rồi cất cuốn truyện đi và ôm chặt cô vào lòng...

Bao nhiêu việc như vậy sao giờ cô mới nhớ lại? Một người đàn ông đã bỏ nhiều công sức quan tâm tới một người con gái như thế thì liệu có thể không yêu người con gái đó không? Ai chẳng có quá khứ, trước đây cô luôn đấu tranh với quá khứ của anh mà quên nghĩ đến mai sau. Thật ra con người luôn hướng về phía trước nhưng cô lại quên mất điều quan trọng này.

Vệ sinh cá nhân xong Cố Diễm Sinh đi vào phòng làm việc, kéo ngăn kéo để tìm giấy tờ, không ngờ trong đó chỉ có một mẫu giấy. Trên mẫu giấy trắng là nét chữ của Diệp Túc Bắc, “Sợ em bế con nhỏ không tiện, giấy tờ anh đã mang đi rồi.” Chỉ vài chữ này thôi cũng đủ khiến Cố Diễm Sinh càng ảm lòng hơn, cô thấy chân mình đang bước đi rất êm ái, như bước trên tầng mây cao nhất. Bỗng nhiên cô cảm thấy tuy Lục Giang Thần kiên cường và nhìn xa trông rộng, nhưng cô ấy không yêu bản thân mình. Dù xảy ra chuyện gì, dù nghèo khó hay sang giàu, mỗi người đều có cách sống riêng, tự ép mình vào khuôn khổ là tự làm khổ mình.

Người ta nói khó nhất là quên đi nhưng thực tế khó nhất là bỏ đi. Trí nhớ của con người là do đại não phản ứng mà thành, trừ khi đại não ngừng hoạt động nếu không sẽ không bao giờ có thể quên hẳn, vì vậy bỏ đi mới là khó nhất. Bất luận là thù hận hay yêu thương cô đều mong sẽ có một ngày nào đó Lục Giang Thần sẽ cứu được chính mình.

* * *

Ngồi uống cà phê Starbucks bên đường, Cố Diễm Sinh không ngờ lại gặp Lộ Tùng Quang ở đây. Thật ra cô định tới nhà họ Diệp đón con nhưng bà Diệp nói bà ra ngoài có việc và đưa đứa bé đi cùng nên cô mới có thời gian rảnh rỗi ngồi đây. Gặp lại Lộ Tùng Quang không có gì lạ nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là người bên cạnh Tùng Quang, người mà cô không bao giờ muốn gặp lại nhất, là Tô Nham. Miệng Cố Diễm Sinh cắn ống hút, mắt chăm chú nhìn Lộ Tùng Quang cách đó không xa, anh quay lưng lại phía cô nhưng bóng anh vẫn cao ráo thanh tú, hình như anh đang nói chuyện gì đó với Tô Nham, Tô Nham không chú ý chỉ gật đầu. Đầu óc Cố Diễm Sinh lúc này rất bấn loạn, cô không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Lộ Tùng Quang bắt ngờ quay đầu lại, khuôn mặt anh tuấn và khí chất hơn người của anh nổi bật giữa đám đông. Khi không cười trông anh rất lạnh lùng, ở gần anh người khác sẽ có cảm giác sợ, nhưng khi gần bên cô thì anh luôn tươi cười nên cô không hề có cảm giác sợ hãi. Lúc này anh lạnh lùng vừa đi vừa nói chuyện với Tô Nham, đồng thời tiến lại gần quán cà phê Starbucks. Không biết anh nói chuyện gì nhưng bỗng nhiên cười vang, điệu cười quyến rũ.

Tay Cố Diễm Sinh nắm chặt ly nước, cái lạnh từ thành ly khiến tay cô tê đi, tim loạn nhịp cứ nhìn chăm chăm Lộ Tùng Quang cho tới khi anh đẩy cửa bước vào.

Cửa hàng Starbucks có một đặc điểm là ở ngoài không nhìn thấy bên trong, chỉ thấy biển hiệu màu xanh là rõ nét nhất, nhưng ngồi bên trong có thể nhìn thấy mọi vật bên ngoài. Khi Lộ Tùng Quang vừa đẩy cửa bước vào thì ngay lập tức thấy Cố Diễm Sinh. Trong chốc lát tay anh khựng lại trên nắm cửa, chuông gió trên cửa kêu丁丁丁, song anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh bước tiếp vào trong, còn rất ga-lăng kéo cửa cho Tô Nham.

Khi Tô Nham bước vào mới thấy Cố Diễm Sinh, thái độ của cô ta rất lạnh nhạt, chỉ liếc qua Cố Diễm Sinh một cái rồi ngồi xuống phía sau cô. Lộ Tùng Quang mua hai cốc cà phê quen thuộc, sau đó không nhìn Cố Diễm Sinh thêm lần nào nữa, anh coi như không hề quen biết cô. Sau cùng Cố Diễm Sinh chặn đường anh, cô bật dậy khỏi chỗ ngồi đứng trước mặt Lộ Tùng Quang nhưng không nói lời nào. Cố Diễm Sinh chỉ cao ngang vai Lộ Tùng Quang nhưng cô đang nhìn thẳng vào mắt anh, trong ánh mắt toát lên vẻ hết sức bất ngờ. Cô không tin, thậm chí không thể nghĩ ra bất cứ lý do nào mà Lộ Tùng Quang và Tô Nham quen biết nhau. Cả hai nhìn nhau trong im lặng, Lộ Tùng Quang cũng không nói gì, chỉ nhếch mép cười, một điệu cười xa lạ rồi cất bước tránh khỏi Cố Diễm Sinh song không ngờ cô ngoan cố giữ anh lại.

“Xin nhường đường một chút!” Lộ Tùng Quang mở lời nhưng vừa dứt câu anh đã quay người định đi sang hướng khác.

“Lộ Tùng Quang!” Cố Diễm Sinh níu chặt gấu áo anh.

Lộ Tùng Quang cao ngang Diệp Túc Bắc, muốn nói chuyện với anh cô phải ngửa mặt lên, trước đây cô chưa từng cảm thấy anh cao như vậy. Bởi anh thường cúi xuống thấp sợ không nghe rõ những lời cô nói, nhưng lúc này dù cô đã hét lên song anh vẫn đứng thẳng người. Lộ Tùng Quang chỉ cười nhếch mép, ánh mắt vẫn không có gì thay đổi. Cố Diễm Sinh vô cùng kinh ngạc, không biết một năm qua cô ở xa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với anh.

Lộ Tùng Quang quay người lại, vẫn đứng thẳng, lối đi nhỏ trong cửa hàng bị hai người chặn ngang. Giọng anh trầm ấm như xưa nhưng thái độ lại khiến người ta cảm thấy vô cùng xa lạ. Anh hơi cúi đầu hỏi gần, “Có việc gì sao?”

Cố Diễm Sinh bỗng ngẩn người khi nghe anh hỏi.

Đúng vậy! Rốt cuộc cô có việc gì? Tại sao giữ anh lại? Lộ Tùng Quang cũng chẳng là gì của cô, anh yêu ai thì có liên quan gì tới cô? Hơn nữa Tô Nham cũng chưa kết hôn, họ có yêu nhau cũng đâu vi phạm đạo đức. Cô ghét Tô Nham nhưng đâu có tư cách gì chỉ trích cô ta.

Cố Diễm Sinh nuốt nước bọt, khó khăn lắm mới mở được lời, “Tại sao? Tại sao anh lại ở bên cô ấy?” Mắt cô vẫn nhìn chăm chăm Lộ Tùng Quang không chớp và không dám tin rằng đây là sự thật.

Lộ Tùng Quang không ngạc nhiên cũng chẳng kinh ngạc, đôi mắt anh nhìn vào nơi xa xăm hỏi lại cô, “Giờ em lấy tư cách là bạn gái cũ của tôi, là vợ của Diệp Túc Bắc hay là bạn của Lục Giang Thần để hỏi tôi?”

Cố Diễm Sinh chợt thấy đắng trong họng, cô cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy đau lòng đến vậy.

Người làm tổn thương anh là cô, giờ cô có tư cách gì hỏi anh? Nhưng không hiểu sao cô luôn hy vọng anh và Tô Nham dừng đến với nhau. Nếu là người con gái khác chắc Cố Diễn Sinh đã vui vẻ trêu đùa anh nhưng đó lại là Tô Nham, cô không thể chấp nhận được điều này.

“Cô ta không tốt!” Cố Diễn Sinh nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh cần biết thân phận của cô ta.”

“Thân phận cô ấy thế nào? Trong mắt tôi cô ấy chỉ là một người con gái. Một người con gái đã sinh ra một đứa con nhưng không được hoan nghênh, không được thừa nhận.”

“Cô ta tự gây ra thì phải tự chịu.” Cố Diễn Sinh cũng không hiểu tại sao mình lại nói ra những lời lạnh lùng tới vậy, nhưng cô không thể chấp nhận việc người đàn ông thứ ba bên cạnh cô lại đến với Tô Nham. Trên thế gian này có bao nhiêu người con gái tại sao những người đàn ông bên cạnh cô ai cũng có quan hệ với cô gái kia? Cô không muốn thừa nhận sức ảnh hưởng của cô gái đó nhưng cô ta luôn xuất hiện trong lúc cô không thể ngờ tới.

Lộ Tùng Quang cười nhạt, ánh mắt anh nhìn cô chẳng chút tình cảm, đôi mắt anh đen lầy gần như không nhìn thấy đáy, “Quả nhiên ở nhà đó lâu rồi, cũng biến thành máu lạnh rồi.”

Cố Diễn Sinh không bận tâm tới ẩn ý trong câu nói của anh, mà bướng bỉnh nói thẳng, “Thế gian này có bao nhiêu người con gái anh chọn ai cũng được, cô ta không hợp với anh.”

“Từ nhỏ tới giờ tôi đã lựa chọn rất nhiều thứ nhưng không có được thứ nào. Đối với em, cô ấy không hợp với tôi nhưng cô ấy đã chọn tôi và tôi cảm thấy hợp với mình.”

“Anh...” Cố Diễn Sinh giận tới mức không thể nói thành lời.

Lúc này Tô Nham vẫn với điệu bộ lả lướt bước tới chỗ hai người, cô ta nở nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt xinh đẹp rồi tự nhiên tiến tới chào hỏi Cố Diễn Sinh, “Lâu rồi không gặp!”

Cố Diễn Sinh chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm Lộ Tùng Quang. Tô Nham không quan tâm tới thái độ lạnh lùng của cô, chỉ nhún vai nói với Cố Diễn Sinh, “Tôi nghĩ có thể cô hiểu nhầm. Thực tế tôi và Lộ Tùng Quang chỉ đơn thuần là bạn bè.”

Tô Nham xinh tươi nhovn một nụ cười, vỗ vào vai Lộ Tùng Quang rồi nói với giọng giận dỗi, “Quan hệ giữa anh và Cố tiểu thư thế nào đó là việc của hai người, đừng mang em ra làm bình phong, con em đã mấy tuổi rồi, không được mang nó ra làm trò cười.”

Cố Diễn Sinh không để ý những lời Tô Nham vừa nói, chỉ lạnh lùng mắng, “Tránh ra! Chưa tới lượt cô nói xen vào!”

Mắt Cố Diễn Sinh vẫn không rời khỏi Lộ Tùng Quang, chân mày anh đen như mực, sắc mặt vẫn lạnh như băng. Cố Diễn Sinh chau mày và rít lên qua kẽ răng, “Tại sao anh lại làm như vậy?”

Lộ Tùng Quang nhìn ra xa, giọng nói vẫn rất lạnh lùng, “Đâu liên quan gì tới em?”

Nghe câu nói này của anh Cố Diễn Sinh thất vọng hoàn toàn. Cô giận dữ cầm lấy túi xách lách qua người Tô Nham lao thẳng ra cửa.

Cố Diễn Sinh không nổi giận với việc Tùng Quang quen Tô Nham, mà cô giận dữ với ánh mắt như không hề quen biết của anh.

Cô đi rất nhanh, đầu nóng như lửa đốt, lúc này chỉ có tiếng gió vù vù bên tai. Người đi kẻ lại tứ phía khiến cô cảm thấy rất khó chịu. Trước đây cô tin tưởng Lộ Tùng Quang nhất, giờ anh biến thành một người xa lạ. Lúc này cô cảm thấy vô cùng thất vọng, như có một thứ gì đó đang quay lưng lại với ký ức khiến cô không thể chấp nhận nổi. Đi chưa được bao xa cô bỗng dừng ngừng lại, phía trước là con đường với dòng xe xuôi ngược như thoi, tín hiệu đèn đường không ngừng biến đổi, tất cả đều có trật tự không rối loạn, chỉ có cô là bất thường.

Lộ Tùng Quang là do cô bỏ, anh ấy chọn ai thì liên quan gì tới cô. Dù anh có làm ra vẻ không quen biết cô thì cô cũng có tư cách gì để nổi giận?

Nghĩ như vậy cô cảm thấy hơi thở dễ chịu hơn, bước chân cũng dần ổn định lại.

Tuy cô rất tiếc đã mất đi một người bạn tin cậy, nhưng người ta cũng không thể cứ ôm mãi hình bóng của cô, gọi lúc nào là có mặt lúc đó. Nếu chỉ là bạn bè thông thường cô cũng đâu có tư cách hạn chế quyền tự do kết bạn của người ta. Cái tính tự cho mình đúng, tự cho mình là ưu việt đã hình thành trong cô từ khi nào vậy?

Cô bỗng tự cười nhạo chính mình. Nhớ lại hành động trẻ con của cô ban nãy, không chỉ cảm thấy mình thật kỳ lạ mà còn rất tham lam, lẽ nào tất cả mọi người đều phải vây xung quanh cô?

* * *

Lộ Tùng Quang ngồi bên cửa sổ quán cà phê Starbucks nhìn theo bóng Cố Diễm Sinh nhanh chóng rời đi, trầm mặc hồi lâu. Ánh nắng rọi theo, phủ lên người cô một màu vàng óng. Ban đầu cô đi rất nhanh nhưng chưa được bao xa đột nhiên dừng lại. Không biết nghĩ tới điều gì mà bỗng nhiên cô cười, nụ cười hòa lẫn với ánh nắng khiến Lộ Tùng Quang rất chói mắt.

Tim anh nhói đau nhưng không còn cách lựa chọn nào khác, giờ coi như không quen biết sẽ tốt cho cả cô và anh. Sau này mỗi người đều đứng ở một bên chiến tuyến, anh sẽ không vì cô mà dao động nữa.

Tô Nham ngồi bên cạnh thấy đôi mắt quyến luyến không rời của anh bật cười nhạt, giọng hơi châm biếm, “Đã không đành lòng còn nói những lời tổn thương người ta làm gì?”

Sắc mặt của Lộ Tùng Quang lạnh băng khác hẳn vừa rồi, anh trả lời Tô Nham, “Việc này cũng đâu có liên quan tới cô?”

Tô Nham cười nói, “Sao thế? Anh lật mặt không nhận người nữa hả? Xem ra người nhà họ Diệp đều như vậy.”

Vậy ư? Vậy tại sao cô lại tin tưởng tôi? Lộ Tùng Quang nhếch miệng cười thâm hiểm, “Cùng ngồi trên một con thuyền, ai buông tay thì thuyền cũng lật. Cô là người thông minh, không cần tôi phải nhắc.”

Tô Nham tức tối cúi mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc này điện thoại trong tay Cố Diễm Sinh đang đứng bên đường bỗng vang lên. Cảm giác bất an đang chạy dọc sống lưng, cô lơ đãng bấm máy nghe. Giọng nói hốt hoảng của bà Diệp truyền tới, giọng bà lạc hẳn không còn bình tĩnh như thường ngày nữa. Cố Diễm Sinh đứng như trời trồng chỉ nghe thấy tiếng bà Diệp nói gấp gáp, “Diễm Sinh! Con tới bệnh viện ngay, Tích Triều vừa bị sốt vừa bị đi ngoài!”

47. Chương 47

Cố Diễm Sinh vội lao tới bệnh viện, trên đường đi cô đặt ra rất nhiều tình huống. Mấy ngày nay cô không ở bên cạnh con nên con xảy ra chuyện, ngoài tự trách bản thân cô còn rất đau lòng. Dọc đường cô không ngừng giục lái xe chạy nhanh hơn. Lái xe thấy thái độ lo lắng của Diễm Sinh, cứ tưởng nhà cô đang có tang nên hai lần vượt đèn đỏ, đưa cô tới bệnh viện nhanh gấp đôi so với thường lệ.

Vừa vào tới bệnh viện Diễm Sinh nhìn thấy ông Diệp đứng trước cửa, ông đứng thẳng, toát ra vẻ thư thái của nhà binh. Trông ông rất giống Diệp Túc Bắc, chỉ có đôi chân mày đã nhuộm bạc theo thời gian. Nhìn khuôn mặt giống Diệp Túc Bắc như đúc của ông Diệp, Cố Diễm Sinh bỗng nhiên mềm yếu hơn, có rưng rưng nước mắt cất tiếng gọi, “Bố!”

Ông Diệp ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Diễm Sinh là chẳng nước mắt liền chau mày giục, “Còn khóc gì nữa, mau vào đi, mẹ con đang trong đó.”

“Vâng! Vâng!” Cố Diễm Sinh vội vã đến quên cả chào ông Diệp, lao thẳng vào phòng cấp cứu.

Con cô bị ngộ độc, bác sĩ đã tiêm thuốc, vì sức khỏe của em bé bác sĩ không tiếp nước, nhưng Tích Triều đau đớn cứ khóc suốt, Cố Diễm Sinh chỉ biết gập người xuống giường khóc cùng con. Trước đây cô thường không hiểu tại sao các bậc phụ huynh có thể khóc ngất khóc dài khi con mắc chút bệnh nhẹ, giờ làm mẹ

cô mới thực sự cảm nhận được nỗi đau đó. Nhìn thấy con bị đau mà lòng cô như bị dao cắt, cô chỉ còn biết nhận hết lỗi về mình.

Tuy đã tiêm nhưng thuốc không phát huy tác dụng ngay, cơn đau kéo dài bảy giờ đồng hồ khiến đứa trẻ mệt quá thiếp đi. Tích Triều vẫn còn sốt, Diễm Sinh luôn ngồi bên giường làm mọi cách để hạ nhiệt cho con, vài giờ đồng hồ sau, đứa bé đã hồi phục, không còn đi ngoài nữa. Nhìn con ngủ say sưa, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, môi không ngừng mấp máy, Cố Diễm Sinh như trút được gánh nặng, cô không rời khỏi giường con nửa bước, đến khi bà Diệp bước vào cô cũng không hay biết.

Màn đêm buông xuống, nhìn đứa trẻ đã hồi phục, bà Diệp đứng cạnh cửa liền cất tiếng hỏi, “Diễm Sinh! Con biết Túc Bắc đi đâu không?”

Diễm Sinh buộc lại mái tóc rối, nhìn bà Diệp bằng khuôn mặt tiêu tụy và mệt mỏi. Trong lúc cấp bách, cô quên chưa thông báo cho bố của Tích Triều biết, cô vội vã rút điện thoại di động và giải thích, “Con quên mất, giờ con sẽ gọi điện cho anh ấy.”

“Tích Triều tiêm xong ta gọi cho nó mấy lần, không biết nó đi đâu, điện thoại cũng tắt rồi.”

Cố Diễm Sinh cầm điện thoại lên, điện thoại của cô hiển thị bốn cuộc gọi nhỡ, tất cả là của Diệp Túc Bắc gọi từ lúc chiều, cô bấm gọi lại nhưng không liên lạc được đúng như lời bà Diệp.

Cô cũng không nóng vội, nhẹ nhàng an ủi bà Diệp, “Chắc anh ấy bận việc, khi họp anh ấy thường tắt máy.”

Bà Diệp lắc đầu nghi ngờ, “Mẹ đã hỏi Vu Hân Lan rồi, cô ấy nói Túc Bắc không ở công ty, cơm tối cũng không ăn.” Hai tay bà Diệp để trước ngực, nhìn chiếc nhẫn đính hôn trên tay trái của bà khiến Diễm Sinh nhớ ra nơi Diệp Túc Bắc tới. Cô liền đứng dậy, đi nhanh tới bên cạnh bà Diệp “Mẹ! con nghĩ con biết anh ấy đang ở đâu, mẹ trông Tích Triều giúp con một lát, con sẽ quay lại ngay.”

Nói xong, cô vội túi xách đi luôn, để lại bà Diệp với khuôn mặt ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

Cô đi đôi giày cao ba phân, nhưng cảm thấy mình đi chưa đủ nhanh, bên ngoài trời đã lất phất mưa từ lúc nào. Cố Diễm Sinh không kịp lấy ô, vội vã bắt taxi tới Cục dân chính.

Có lẽ do trong xe quá ẩm nên khi xuống xe nhiệt độ chênh lệch lớn khiến cô rét run. Trời tối mịt, mưa mỗi lúc một to, đèn đường mờ ảo và nước mưa hòa quyện vào nhau, bắt đầu không nhận rõ phương hướng phía trước nữa. Cố Diễm Sinh vừa đi vừa lấy ô trong túi sách ra, cô chưa kịp mở ô thì giẫm phải vài hòn gạch bên đường, khiến nước bắn tung tóe lên gót và ống chân cô. Cố Diễm Sinh cảm thấy thật nhếch nhác khó chịu, cô ngưng ngập cầm ô, cũng không kịp chỉnh trang cứ thế đi thẳng. Lúc này Cục dân chính đã tắt đèn, cảnh vật yên tĩnh, vắng vẻ khác hẳn về tấp nập ban ngày.

Cố Diễm Sinh chưa tới cửa đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, người đó đứng trước cửa Cục dân chính tránh mưa, nhưng vẫn bị những giọt mưa hắt vào, song cái bóng cao lớn đó gần như không có vẻ gì nhếch nhác cả. Trên tay người đó cầm một tệp giấy tờ, tuy đã cố gắng cản mưa gió nhưng bốn góc của tệp giấy vẫn có dấu nước thấm vào, màu nước nhạt nhòa đó đập vào mắt Cố Diễm Sinh. Cô cầm ô, trong đầu mông lung không biết đang nghĩ gì, chỉ đứng yên từ xa nhìn chăm chú vào bóng người phía trước.

Tiếng mưa rơi tí tách bên tai Cố Diễm Sinh nhưng cô lại cảm thấy thật êm ái. Cô nhìn Diệp Túc Bắc thảnh thơi lững thững đi lại từ phía xa, như một bức tranh truyền thần, khiến cô cảm thấy như cả thế giới này đang mưa, chỉ có nơi Diệp Túc Bắc đang đứng là nắng. Bỗng nhiên khóe miệng của Diệp Túc Bắc nở một nụ cười đầy ẩn ý. Đèn đường mờ nhạt chiếu lên bóng và vai Túc Bắc giống một bức tranh mang đậm màu sắc, khắc sâu trong lòng Cố Diễm Sinh. Tay cầm ô của cô bỗng run lên, sống mũi cay xè, khóe miệng mằn chất. Cô vô tình đưa tay lên lau mặt, lúc này mới phát hiện ra mình khóc từ khi nào.

Tại sao cô lại khóc? Nhìn thấy anh đứng trong mưa ở phía xa, tinh thần và tư thế ấy khiến trái tim sắt đá của cô bỗng mềm lại. Cô vứt bỏ ô, từng bước từng bước tiến lại phía người đó thật nhanh, mỗi bước đi cô cảm thấy chân mình như nặng hàng ngàn cân. Cô không nói gì trong lúc băng qua làn mưa, trong đầu chỉ nghĩ chạy thật nhanh và rúc đầu vào lòng người đó.

Gió kèm mưa mang theo một chút hơi lạnh, nhưng trong lòng cô lại nóng như lửa đốt.

Diệp Túc Bắc nhất thời không nhận ra Cố Diễm Sinh, chỉ bỗng nhiên cảm thấy có một thân hình lạnh giá chui vào lòng mình, mang theo cả mùi vị trong lành của nước mưa. Diệp Túc Bắc hơi lo lắng nhưng giờ có thể yên tâm. Anh trở tay ôm chặt lấy Cố Diễm Sinh, thở dài một tiếng an ủi cô nhưng lại như an ủi chính mình, “May quá! May mà em không sao.”

Cố Diễm Sinh vô cùng hồ thẹn, không ngờ câu đầu tiên Diệp Túc Bắc nói vẫn là an ủi cô. Lòng cô mềm mại nhưng ngoài miệng vẫn giả bộ làm ngơ. Cô mắng Diệp Túc Bắc, “Anh đúng là đồ ngốc, sao không mở máy?”

Diệp Túc Bắc thoáng chút lưỡng lự, dịu giọng, “Hết pin rồi.”

“Vậy anh có thể đi về!”

“Nhưng em nói”, Diệp Túc Bắc do dự một lát rồi nói rất nhỏ, “Em nói nếu anh đến muộn hoặc không đến thì suốt đời này sẽ không tha thứ cho anh.” Diệp Túc Bắc nói rồi bỗng bật cười. Cố Diễm Sinh hơi ngắc đầu, bất giác vẻ do dự và tự điều chỉnh của Diệp Túc Bắc, nụ cười của anh như một bông hoa đầy sắc màu khắc sâu vào tâm trí cô.

Cô đắm nhẹ vào ngực anh, dịu dàng nói, “Trước đây chưa thấy anh nghe lời như vậy bao giờ, sao lúc này lại ngốc vậy?” Dù anh không dám đi thì không biết mượn điện thoại của người khác gọi sao. Diệp Túc Bắc vuốt mái tóc ướt của cô rồi nhẹ nhàng an ủi, “Anh không sao! Em nhìn đây, anh cũng đâu bị ướt. Anh cũng định đi gọi điện nhưng lại nghĩ nếu anh vừa đi mà em lại đến, như vậy em sẽ tưởng anh không đến nên anh tự nhủ chờ thêm một tiếng nữa, nếu em vẫn chưa đến thì đi gọi điện, không ngờ cứ chờ ở đây mà quên cả thời gian.”

Nghe anh nói cô càng buồn hơn, nước mắt rơi lã chã, khiến Diệp Túc Bắc lo lắng, vội về lấy tay lau nước mắt cho cô.

“Cố Diễm Sinh, sao em vẫn dễ khóc như trẻ con vậy?”

Cố Diễm Sinh vừa thút thít vừa nói, “Phải làm sao đây? Giờ muộn quá rồi, Cục dân chính đóng cửa rồi.”

Diệp Túc Bắc bỗng cười phá lên, hơi thở anh thổi vào mũi cô, mưa gió vẫn chưa ngừng nhưng nơi họ đứng như có một luồng khí vô hình khiến cho cái lạnh không thể xuyên vào, ở đó chỉ có sự ấm áp. Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng vuốt tóc Cố Diễm Sinh, lông mi dài vẫn còn ướt, đôi mắt sáng long lanh của cô nhìn anh, mắt cô đỏ hoe khiến anh đau lòng thở dài một tiếng. Ngốc ạ! Ngày mai lại tới, nếu không thì ngày kia. Thủ tục chỉ là trên giấy tờ, làm lúc nào chẳng được, chỉ cần lúc này chúng ta ở bên nhau là tốt rồi.

Cố Diễm Sinh nhìn anh không chớp mắt, khuôn mặt tuấn tú của anh trong lúc này càng khiến người ta mê đắm. Thái độ của Diệp Túc Bắc như không hề bận tâm càng khiến Cố Diễm Sinh cảm thấy áy náy, suy nghĩ một hồi cô lại thay đổi ý định, lại muốn tranh cãi một trận với anh. Nhưng người đàn ông trước mặt vô cùng bao dung với cô, có một người chồng như vậy, cả đời này cô còn mong muốn điều gì hơn thế nữa?

Cố Diễm Sinh lau khô nước mắt, sau đó lại lau đến bộ vest trên người Diệp Túc Bắc rồi chu miệng mắng, “Đồ tồi!”

Diệp Túc Bắc đã quen với thái độ bất thường như vậy, anh nhẹ nhàng cầm bàn tay hơi lạnh của cô lên hôn nhẹ rồi bẹo tai cô hỏi lại, “Anh là đồ tồi, vậy em mau phạt anh đi! Em muốn trừng phạt thế nào?” Diệp Túc Bắc cười ranh mãnh, cúi xuống bên tai cô và nói, “Hãy phạt anh tội phải có vợ đi, da anh rất ngứa, hình phạt không có vợ bên cạnh anh không quen được.”

Cố Diễm Sinh xì lên một tiếng rồi bật cười. Cô cảm thấy như có một ngọn lửa đang dâng lên trong lòng khiến cô không thể cưỡng lại...

Sau đó bà Diệp gọi điện tới báo cho Cố Diễm Sinh biết con trai cô đã ổn và được đưa về nhà. Cố Diễm Sinh liền quyết định cùng Diệp Túc Bắc ở đó chờ đến ngày mai khi Cục dân chính mở cửa.

Đã nửa đêm mà mưa vẫn chưa dứt. Diệp Túc Bắc ôm Cố Diễm Sinh để đầu cô dựa vào vai anh rồi nhẹ nhàng nói chuyện với cô, cứ một lúc anh lại hôn lên trán cô. May là đêm không có người qua lại, nếu không Cố Diễm Sinh sẽ xấu hổ chết mất. Diệp Túc Bắc lại thích thú, anh cởi áo khoác choàng cho Cố Diễm Sinh và thề thốt, “Từ hôm nay trở đi anh sẽ coi việc thương vợ là vinh hạnh.”

Sáng sớm hôm sau, Cố Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc là cặp đôi đầu tiên bước vào Cục dân chính. Nhìn họ quần quýt bên nhau khiến những nhân viên công vụ không thể ngờ họ từng ly hôn giờ tới làm thủ tục kết hôn lại.

Không thể hiểu nổi con người trong xã hội ngày nay, giờ mặt còn nhanh hơn giờ sách.

* * *

Cố Diễm Sinh đi đón con trước khi trở về nhà, trải qua chuyện vừa rồi cô không yên tâm để con rời xa mình, tuy bà nội và bà ngoại đều tự khen bản thân chăm cháu tốt nhưng với sự kiên quyết, Cố Diễm Sinh đã chiến thắng.

Buổi tối, sau khi bôi kem dưỡng da xong nhìn con ngủ say trên giường Cố Diễm Sinh cảm thấy vui sướng. Việc đầu tiên khi cô trèo lên giường là hôn lên má Tích Triều. Nhìn Cố Diễm Sinh âu yếm con Diệp Túc Bắc hơi ghen tị, anh ngồi bên cạnh ngậm ngùi than thở, “Tình địch của mình vốn đã nhiều sẵn rồi. Đúng là thất sách! Giờ lại thêm một tình địch ở bên cạnh mình suốt đời nữa.” Anh vừa nói vừa lắc đầu.

Cố Diễm Sinh nguyền anh một cái rồi chui vào trong chăn, miệng vẫn không ngừng trách móc, “Chẳng ra làm sao cả, anh đã lên chức bố rồi mà con ghen tị cả với con.”

Diệp Túc Bắc trở mình băng qua đứa bé tới bên cạnh Cố Diễm Sinh, động tác của anh quá nhanh, khoảng cách giữa anh và cô gần tới mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, hơi thở của Diệp Túc Bắc khiến cô lâng lâng, theo bản năng cô đẩy anh ra, “Đừng ồn nữa, nếu con tỉnh dậy lại mất công dỗ đấy.”

Diệp Túc Bắc không nghe mà hôn lên cằm cô, “Dù sao sau này con cũng phải biết chuyện đó, giờ tỉnh dậy coi như được dạy trước.”

Cố Diễm Sinh lườm Diệp Túc Bắc một cái, “Anh muốn diễn trò trước mặt con thì tùy, nhưng em không có nghĩa vụ phải diễn cùng anh, giờ anh ra khỏi đây ngay.”

“Nếu anh không đi thì sao?”

Không đợi Cố Diễm Sinh trả lời, Diệp Túc Bắc đã kêu lên một tiếng và lăn ra bên cạnh giường, tuy rất đau nhưng anh vẫn cố nhịn sợ làm con thức giấc, anh ôm lấy đùi mình, không cam chịu, “Thật nhẫn tâm, em thay đổi thật rồi.”

“Nếu anh còn tới nữa em sẽ không ngại đá lên trên một chút đâu.”

Diệp Túc Bắc ngạc nhiên, khuôn mặt biến sắc hỏi, “Đến hạnh phúc em cũng không cần sao?”

Cố Diễm Sinh tỏ ra bất cần, “Đàn ông nhiều lắm, đổi người khác là được mà.”

“Em dám?”

“Anh cứ thử xem em có dám không?”

“Vợ yêu...”

“Tránh ra! Anh phiền quá đi!”

“Vợ yêu!”

“Diệp Túc Bắc anh là kẻ lỗ mãng!”

Sáng hôm sau Cố Diễm Sinh mệt mỏi bước ra khỏi giường, Diệp Túc Bắc đã làm xong đồ ăn sáng và đang ngồi đọc báo trên bàn. Từ sau khi tỉnh dậy Cố Diễm Sinh không thèm nhìn anh một cái. Diệp Túc Bắc cũng không vội, đàn ông đối phó với phụ nữ luôn có cách của riêng mình.

Nhìn thái độ dương dương tự đắc của Diệp Túc Bắc, Cố Diễm Sinh càng bức tức hơn, cô giằng lấy tờ báo trên tay anh, chỉ tay vào sống mũi anh, “Diệp Túc Bắc! Em cảnh cáo anh, sau này còn dám tìm em làm chuyện đó... trước mặt con. Anh sẽ... anh tự biết rồi đấy!” Tuy đã kết hôn nhiều năm, nhưng Cố Diễm Sinh vẫn rất ngại ngùng trong việc chửi gới.

Diệp Túc Bắc vô tội nhìn ngón tay Cố Diễn Sinh, rồi ngậm lấy khiến cô hoảng hốt vội rút tay ra. Cô mở to mắt, vẻ mặt Diệp Túc Bắc vẫn vô tội, dường như anh không cố ý tí nào. Bỏ đi, Cố Diễn Sinh tự mình động viên mình, gái ngoan không đấu với đàn ông vô liêm xỉ. Cô cúi đầu lặng lẽ ăn sáng.

Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng nhặt tờ báo lên, như nhớ ra chuyện gì bèn nói với Cố Diễn Sinh, “Mẹ nói muốn chúng ta tổ chức một bữa tiệc tái hôn nhỏ, Tích Triều một trăm ngày tuổi vẫn ở nước ngoài nên nhân tiện tổ chức bù.”

Cố Diễn Sinh đang húp cháo, cũng không ngẩng đầu, “Lại chủ nghĩa hình thức rồi.” Nghe giọng cô, Diệp Túc Bắc nghĩ cô không đồng ý, định nói bỏ đi không ngờ cô lại tiếp một câu nữa, “Tuy nhiên cũng rất hay, vì được nhận phong bì, thôi cứ làm vậy.”

Diệp Túc Bắc cười khổ. Đâu có thiếu tiền nhưng Cố Diễn Sinh luôn cảm thấy vui vì được người khác tặng quà, tính tham lam này không biết đã hình thành trong cô từ khi nào. Diệp Túc Bắc chống khuỷu tay lên bàn, mắt chăm chú nhìn Cố Diễn Sinh, khóe miệng nở một nụ cười khó hiểu. Chẳng cần biết thói quen đó hình thành trong cô từ khi nào, chỉ biết anh rất thích và cảm thấy vui vì điều đó.

Cố Diễn Sinh húp xong cháo mới chợt nghĩ ra chuyện chính. Cô nghiêm mặt nói, “Hôm kia em đi đón con gặp Lộ Tùng Quang trên đường, anh đoán anh ấy đi cùng ai?”

“Ôi Nham.” Diệp Túc Bắc không cần nghĩ mà đoán đúng luôn.

Cố Diễn Sinh vô cùng kinh ngạc hỏi, “Sao anh biết?”

Diệp Túc Bắc chậm rãi chớp mắt, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, sau đó lại quay lại, trả lời một cách dửng dưng, “Tránh xa họ ra, đặc biệt là Lộ Tùng Quang.”

Cố Diễn Sinh ngoan ngoãn gật đầu, rồi nói tiếp, “Anh cảm thấy Lộ Tùng Quang và Tô Nham thế nào? Em không hiểu họ đến với nhau từ khi nào. Rõ ràng...” Cố Diễn Sinh dừng lại để lựa chọn từ ngữ, “Rõ ràng anh ấy với em cùng chung mối thù, ghét nhất là cô ta.”

Diệp Túc Bắc nhìn Cố Diễn Sinh chỉ lặng im không nói gì, một lúc lâu sau anh mới chậm rãi mở lời, “Lộ Tùng Quang thật ra không phải Lộ Tùng Quang.”

“Thế là sao?” Cố Diễn Sinh không hiểu những lời anh vừa nói. Diệp Túc Bắc biết chắc cô sẽ phản ứng như vậy, anh thở dài một tiếng, đôi mắt đắm chiêu, sau khi quyết định anh mới chậm rãi nói.

“Thực ra Lộ Tùng Quang là con của Diệp Mục Thành, cũng là con của bố anh, đồng thời là em trai cùng cha khác mẹ với anh.”

48. Chương 48

Cố Diễn Sinh bỗng rùng mình, mắt mở to kinh ngạc hỏi lại, “Anh vừa... vừa nói gì?”

Lộ Tùng Quang là em trai Diệp Túc Bắc? Đầu óc cô quay cuồng, bỗng nhớ lại ý bố mình nói trước đây, “Đó là vấn đề của nhà họ Diệp, con nên đi hỏi bố của Diệp Túc Bắc.” Hóa ra tất cả mọi người đều biết, chỉ có cô là không biết, nhưng cô không thể tin nổi, cô thậm chí còn tưởng mình nghe nhầm.

Diệp Túc Bắc cười cay đắng, không bắt ngờ trước phản ứng của Cố Diễn Sinh. Anh mệt mỏi khom người xuống, dường như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình. Giọng điệu hờ hững, “Mẹ anh chắc em không lạ. Từ khi anh bắt đầu biết chuyện tới nay vẫn như vậy...” Diệp Túc Bắc nhắm mắt mơ màng, nhớ lại, “Là một người phụ nữ... nho nhã, dịu dàng quý phái. Khi còn nhỏ ông nội anh thường nói, mẹ anh là con dâu biết điều nhất nhà.” Diệp Túc Bắc cười khê nhưng ánh mắt lại trở nên đắm chiêu hơn, “Lúc đó anh không hiểu hết ý trong câu nói của ông, chỉ cảm thấy đó là một lời khen ngợi.” Anh vẫn cười, khuôn mặt căng thẳng như có một sợi dây vô hình khổng lồ chế biểu cảm, lúc nhàn mảy lúc lại cười gượng khiến người ta cảm thấy rất cứng nhắc.

Cố Diễn Sinh không thể đoán được tâm trạng của anh qua nét mặt nhưng rõ ràng đó không phải là hồi ức tốt đẹp cho cả cô và anh.

Khuỷu tay Diệp Túc Bắc vẫn để trên mặt bàn nhưng hai bàn tay đã nắm chặt, những ngón tay dài của anh trở nên trắng bệch.

“Khi anh học tiểu học bà ngoại thường nói với anh, mẹ cháu là mẫu phụ nữ khuê tú, buồn vui đều không thể hiện ra ngoài, luôn lấy chữ nhẫn làm đầu. Lúc đó anh chỉ cảm thấy lời của bà ngoại nói rất đúng, mẹ anh đúng là người tuyệt vời, bất luận việc gì đều giỏi. Mẹ không thích nói nhiều nhưng lại rất có uy. Khi còn nhỏ anh không sợ tính nóng như lửa của bố nhưng lại rất sợ chính sách nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc của mẹ.”

Nhớ lại chuyện cũ trong mắt Diệp Túc Bắc cũng có chút gì đó mơ hồ, năm tháng thấm thoát qua đi, mọi người đều trưởng thành nhưng Diệp Túc Bắc là người chín chắn từ rất sớm. Sống trong một gia tộc phức tạp như vậy anh không biết nên cư xử thế nào mới phải, sống dưới cùng một mái nhà nhưng không biết nên coi là người thân hay như người xa lạ.

Cố Diễn Sinh ngồi đối diện với anh, lặng im nghe anh nói. Bầu không khí có chút trầm lắng, Cố Diễn Sinh như dừng thở.

“Bố anh khác hẳn với mẹ, ông nóng tính lại rất ngoan cường. Ông nội anh thường nói nếu bố anh cùng ông đi đánh trận, ông sẽ dùng roi ngựa quật chết bố. Khi bố anh còn trẻ rất ngang tàng phách lối, khiến ông giận bắt bố đi phong trào thanh niên trí thức về quê, lúc đó bố cũng kịp đi đợt cuối cùng. Là một công tử con nhà giàu, dù bị bắt về quê nhưng vẫn không chịu làm việc mà cả ngày chỉ tụ tập gây sự, bố gặp mẹ Lộ Tùng Quang ở đó.” Diệp Túc Bắc ngừng một lát rồi lại nói tiếp. “Mẹ của Lộ Tùng Quang không phải phụ nữ nông thôn, bà ấy cũng là thanh niên trí thức như bố anh. Bố bà ấy làm ở Cục quản lý đường bộ.”

“Vậy tại sao sau đó họ không ở bên nhau?” Lần đầu tiên Cố Diễn Sinh hỏi điều nghi ngờ trong lòng mình, hỏi xong cô lại cảm thấy mình thật vô duyên, ngại ngừng rụt lưỡi lại.

Diệp Túc Bắc cười trừ, đưa tay véo mũi cô và nói. “Nếu câu chuyện dừng ở đây thì còn có anh không?” Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, giọng anh đầy ẩn ý, “Sau đó Cục đường bộ sát nhập với cơ quan ông anh, khi đề bạt lãnh đạo mới ông nội không đề cử bố bà ấy mà đề cử người khác, khiến ông ta ôm hận, xin chuyển đi nơi khác. Khi ông nội dẫn bố tới nhà đàm hỏi, ông ấy trực tiếp đuổi ra ngoài, sau đó từ mặt, nhốt con gái lại và cắt đứt liên lạc để tách họ ra.”

“Ông nội chưa từng bị sỉ nhục như vậy bao giờ. Ông từng cưới năm vợ, trong những năm chiến tranh lấy người nào chết người đó, họ để lại cho ông nhiều con cháu vậy mà ông vẫn vượt qua. Ông cảm thấy bố anh không có tiền đồ liền tìm cho bố một cô vợ, người đó chính là mẹ anh.”

Nói xong anh lại cười gượng, “Mẹ anh đâu biết những chuyện này, nghe theo sự sắp xếp của gia đình đi lấy chồng, lúc đó bà còn chưa tốt nghiệp đại học, gác sách đi lấy bố anh. Dù trong lòng bố anh không có mẹ nhưng bà không vội, một lòng một dạ làm người vợ tốt. Sau đó bố anh bị cử đi làm công trình tại Thiên Sơn Tân Cương. Ở độ cao và trời lạnh như vậy nhưng mẹ cùng một cô quản gia nữa vẫn trèo đèo lội suối để mang cho bố anh một giỏ táo. Quãng đường đi mất mấy chục ngày trời, khi tới nơi táo đã khô hết. Khi nhìn thấy mẹ vất vả vì mình, bố đã động lòng và ăn hết số táo khô đó.”

Anh cứ mãi mê nói và bỗng bật cười, xoa đầu Cố Diễn Sinh nói, “Khi bà ngoại kể anh nghe những lời này bà cũng bật cười. Mẹ anh khi đó vẫn là một cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện tình yêu, chỉ nghĩ đã lấy ai thì một lòng với người đó.”

Cố Diễn Sinh gật đầu trả lời, “Bố mẹ em cũng không phải tự do yêu đương nhưng vẫn sống với nhau hạnh phúc suốt đời.”

“Sau đó mẹ mang thai anh, không thể tiếp tục ở Thiên Sơn nữa, đành phải trở về. Dần dần hai người cũng xích lại gần nhau, cứ tưởng như vậy là ổn ai ngờ lại xảy ra chuyện ngoài dự đoán. Mẹ của Lộ Tùng Quang trốn khỏi nhà, vượt đường xa ngàn dặm tìm bố. Bố cảm thấy mắc nợ bà ấy rồi lên sống chung với nhau, sau đó sinh ra Lộ Tùng Quang.”

Diệp Túc Bắc nhớ lại, “Thật ra khi còn nhỏ Lộ Tùng Quang lớn lên bên cạnh bố, anh sống cùng mẹ. Vài

năm sau bố được điều trở lại, mới trở về bên cạnh anh. Khi đó anh còn nhỏ, không biết gì. Trước mặt bố mẹ vẫn vậy chỉ có sau lưng là cảm thấy không vui. Sau đó bà ngoại dạy anh, ‘Túc Bắc, cuối tuần con hãy nghĩ cách gì đó giữ bố con ở nhà, như vậy mẹ con sẽ vui.’ Anh nghe lời bà, cứ đến cuối tuần là giữ chân bố không cho ông ra ngoài, cứ như vậy đã được hơn mười năm. Tuy nhiên người lớn và trẻ con không giống nhau. Sau đó bố anh có tới thăm hai mẹ con Lộ Tùng Quang hay không anh cũng không biết.”

“Bố...” Cố Diễn Sinh nói nhưng đầu lưỡi bỗng cứng lại, cô cảm thấy không biết phải nói sao. Chuyện của người lớn, cô không nên bình luận. Dù là bà Diệp hay bà Lộ thì họ cũng đâu có lỗi gì, người có lỗi duy nhất là ông Diệp. Nhưng nghĩ lại khi đối diện với tình thân, một người nghĩa trọng, có mấy người đàn ông có thể dứt khoát rõ ràng. Nói cho cùng người đàn ông nào cũng muốn có cả vợ lớn lẫn vợ bé cho mình.

“Chuyện sau này em có thể thấy một phần, từ khi anh hiểu được những chuyện này, quan hệ giữa anh và bố ngày một xấu. Người đàn ông như vậy không đáng được làm bố, không đáng mặt làm chồng. Ông nội cũng biết tất cả mọi chuyện, ngoài mặt thì nói không nhận đứa trẻ đó nhưng khi bố đi thăm họ ông cũng một mắt nhắm một mắt mở cho qua, còn mẹ anh cũng giả như không hay biết. Sau này khi bọn anh lớn lên, để bù đắp lại, thời gian bố tới thăm họ cũng thưa dần. Vì danh tiếng và tiền đồ, thật ra trong lòng ông chắc cũng có tính toán. Có lẽ vì thế mà Lộ Tùng Quang hận cả nhà họ Diệp”, Diệp Túc Bắc thở dài ngừng nói, trong mắt anh cũng ánh lên quyết tâm, “Thật ra anh ta không hề biết, anh cũng rất hận anh ta.” Anh nghiêng hai hàm răng lại với nhau, khiến mỗi từ thốt ra như được chui qua từ kẽ răng, “Đặc biệt là sau khi em và anh ta có tình cảm với nhau.”

Cố Diễn Sinh nhìn sâu vào mắt Diệp Túc Bắc một hồi lâu. Trong ấn tượng của cô, Lộ Tùng Quang là người quân tử, tính tình ôn hòa, không ngờ trong lòng lại cất giữ bí mật như vậy. Anh ấy và Diệp Túc Bắc tuy là anh em cùng cha khác mẹ nhưng người thì lớn lên trong một gia đình phức tạp còn người kia lại lớn lên trong ánh mắt kỳ thị của người khác. Trong hai người họ ai may mắn hơn ai và ai bất hạnh hơn ai?

“Hai người các anh không nên hận nhau, vì cả hai đều vô tội.”

Diệp Túc Bắc nghĩ lại tất cả những chuyện trước đây rồi cười nhạt, “Giờ anh đã hiểu ra một điều”, anh đưa tay nắm lấy ngón tay xanh xao của Cố Diễn Sinh xoa nhẹ, “Anh may hơn anh ta vì anh tìm được thứ anh cần. Sự hận thù được hình thành một cách vô thức. Anh và anh ta từ lúc chào đời đã không cùng phe rồi, mỗi người do một mẹ sinh ra.”

“Giờ anh ấy muốn thế nào? Báo thù nhà họ Diệp?”

Diệp Túc Bắc gật đầu. “Có thể, hoặc anh ta muốn đạt được thứ gì đó.”

Cố Diễn Sinh lắc đầu, “Tuy em không biết rõ cuộc động cơ của anh ấy là gì, nhưng em cảm thấy anh ấy không phải hạng người đó.”

Cô vừa dứt lời, Diệp Túc Bắc liền nhú mày. Anh nhếch mép cười một cách bí hiểm, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng đầy cảm dỗ, “Làm sao em tin chắc anh ta không phải hạng người đó?”

Cố Diễn Sinh biết anh đang đổ kị liên cười hiền, “Thế nào! Anh ghen hả? Đâu nhất thiết em cũng phải nghi ngờ nhân phẩm của anh ấy mới khiến anh vui?”

Diệp Túc Bắc định phản bác thì Tích Triều đang ngủ ngoan trong phòng bỗng bật khóc. Hai vợ chồng Cố Diễn Sinh biết thời điểm khóc dạ đề hàng đêm của cu cậu đã tới, thế là cả hai liền đứng dậy đi vào phòng.

Sau đó Diệp Túc Bắc không bao giờ nhắc tới Lộ Tùng Quang và mẹ anh ấy trước mặt Cố Diễn Sinh nữa, cô cũng không hỏi tiếp. Dù sao Diệp Túc Bắc chịu nói ra những lời này đã là biến chuyển lớn trong bản tính của anh rồi, anh sẽ không nói cho ai biết những khó khăn anh đang gặp phải. Hơn nữa Lộ Tùng Quang lại là nguyên nhân khiến anh bị tổn thương và có cảm giác không an toàn từ nhỏ tới khi lớn lên.

Giờ cô đã hiểu được phần nào lý do con người Diệp Túc Bắc lại tự phụ như vậy, thực ra anh cũng như bao người khác nhưng có lẽ cảm giác bất an kéo dài đã ảnh hưởng tới tâm tính anh. Đặc biệt là khi chứng kiến mối quan hệ bất thường của bố mẹ, càng khiến anh không tin tưởng tình cảm và không tự tin vào bản thân mình. Việc duy nhất cô có thể làm cho anh lúc này là im lặng giành cho anh tình yêu vô bờ.

Tiệc phục hôn của họ cũng diễn ra theo dự định. Vẫn là hội trường với đèn nền lung linh, vẫn là món ăn ngon và rượu quý, với cảnh tượng hào nhoáng khắc sâu vào lòng người. Sớm đã quen với những bữa tiệc như

thế này nên vợ chồng Cố Diễm Sinh phu xướng phụ tùy, ung dung tiếp khách, mọi việc diễn ra rất thuận lợi. Bữa tiệc tối nay mời toàn những nhân vật có địa vị trong thành phố và có quan hệ thân thiết với hai nhà Diệp, Cố. Dù nhà họ Diệp có xảy ra vài chuyện thì vẫn có câu “lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo”, hơn nữa họ Diệp cũng vẫn còn người có chức vụ cao nên hậu quả cũng không nghiêm trọng như dự đoán ban đầu của mọi người.

Ngoài chuyện của Diệp Túc Đông ra những chuyện khác đều nhỏ và đã giải quyết tương đối ổn thỏa. Tổng thất về mặt danh tiếng là có nhưng mọi người đều thừa hiểu nội tình, đây là chuyện riêng của nhà họ Diệp.

Họ Thẩm vốn định đá sau lưng nhưng không ngờ họ Diệp lại cao tay hơn, tìm ra lỗi thực hiện sai chính sách lương thực của Trần Chi Ma. Giờ họ Thẩm đến thân mình còn lo chưa xong, vì cũng bị lôi vào vũng bùn lầy.

Diệp Túc Đông không lấy việc này làm vui, cả bữa tiệc anh ta luôn nghĩ đây là tiệc chuộc lỗi của mình. Anh ta uống nhiều tới mức hai mắt đỏ hoe, say không còn biết gì nữa. Lục Giang Thần cũng được mời đến, nhưng cô ngồi ở bàn tiệc cách xa nhà họ Diệp, cô cũng là nơi tập trung ánh mắt của Diệp Túc Đông.

Con người của Lục Giang Thần vốn nói và làm đều rất dứt khoát, dù là sai nhưng nếu cô ấy đã quyết định thì nhất định sẽ cố gắng cho tới cùng.

Nhìn cặp đôi từng là vợ chồng này, nhớ lại những năm tháng đã qua của Lục Giang Thần, Cố Diễm Sinh chỉ biết thở dài không biết tìm từ nào để diễn tả.

Bữa tiệc kết thúc, Cố Diễm Sinh bế con đứng ở cửa bên của khách sạn chờ tài xế đi lấy xe, còn Diệp Túc Bắc vẫn đang chuyện trò với các bậc tiền bối. Cố Diễm Sinh quần chặt quần áo cho con, rồi một mình to nhỏ với đứa trẻ mới chỉ biết ỉ với a.

Phía xa có một chiếc xe lao tới, đèn xe nhấp nháy khiến Diễm Sinh hoa cả mắt, sau khi bình tĩnh lại cô đã nhìn thấy cái bóng thanh tú của Lộ Tùng Quang và dáng người thướt tha của Tô Nham. Cô đứng thẳng người, tay nắm chặt vào nhau, có chút lo lắng nuốt khan.

Khi Tô Nham tiến lại gần, chuẩn bị bước vào khách sạn, Cố Diễm Sinh liền đổi hướng đứng chặn trước mặt cô ta. Diễm Sinh vốn cao hơn Tô Nham nên chiếm ưu thế.

“Cô tới đây làm gì?”

Tô Nham quay đầu lại, thoáng chút ngỡ ngàng nhìn Diễm Sinh một cái rồi ồ ồ trả lời, “Tôi và Lộ Tùng Quang đi ăn cơm.”

Cố Diễm Sinh lạnh lùng nói, “Hôm nay cả nhà hàng này đã bị chúng tôi bao rồi, cô chuẩn bị ăn ở đâu?”

Tô Nham không ngờ Cố Diễm Sinh lại trả lời thẳng như vậy, dù có chút không tự tin những vẫn cố giữ bình tĩnh, “Tôi tới tìm Diệp Túc Đông không được sao? Con gái chúng tôi muốn gặp bố nó!” Cô ta cố nhấn mạnh hai từ “chúng tôi” nhưng vẫn không giấu nổi giọng điệu đang đuối dần của mình.

Cố Diễm Sinh không thèm liếc cô ta một cái. Đúng là đồ ngốc, giả tiểu xảo nhưng cũng không biết cách, chỉ cần dọa một câu là đã khai tuốt rồi. Thật ra Diệp Túc Bắc chỉ bao tầng một và tầng hai, phía trên vẫn kinh doanh bình thường, tiếc là cô ta thiếu tự tin nên đã khai thật. Đối diện với đối thủ như vậy Cố Diễm Sinh bỗng dưng mất hứng thú. Cô chớp mắt, cười tươi và nói, “Chẳng phải cô rất thạo tìm bạn trai sao? Cần gì phải ngồi mãi dưới một gốc cây đợi thổ, tìm tạm cho con cô một người bố là được rồi, sao phải cướp của người khác.”

Tô Nham cười nhạt, “Bố đứa trẻ đồng ý nhận con tôi cần gì phải tìm người khác. Hơn nữa Diệp Túc Đông và Lục Giang Thần đã ly hôn rồi, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.”

“Ai thắng ai thua đúng là chưa biết nhưng tôi tin cô không bao giờ thắng.” Cố Diễm Sinh nhìn Tô Nham, sẵn sàng đưa ra đòn cân não. Cô cũng không biết tại sao mình có thể nói ra những lời cay nghiệt như vậy, nhưng người con gái kia đã khiến tính xấu trong con người cô bộc phát.

Nhìn hai người phụ nữ khẩu chiến với nhau, Lộ Tùng Quang không thể nhẫn nại hơn, cắt lời Cố Diễm Sinh và kéo Tô Nham định lôi đi. Cố Diễm Sinh không bỏ qua, bước nhanh tới đứng trước mặt anh. Lần này cô nghiêm mặt nhìn Lộ Tùng Quang, “Chúng ta là bạn đã bao năm nay, em thực sự không muốn chúng ta trở

thành kẻ thù của nhau. Nếu giờ anh rời khỏi đây, em sẽ không nói cho mọi người biết chuyện hai người đã tới.”

Lộ Tùng Quang đọc được sự quan tâm và thương hại trong mắt cô, liền cười hóm hỉnh nói, “Nhưng tôi lại muốn cả thế giới này biết chúng tôi đã tới đây, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cố Diễm Sinh bỗng khựng lại trước những lời bất cần của anh, nghĩ lại những chuyện trước đây Diệp Túc Bắc kể, cô càng cảm thấy lo lắng hơn. Lúc này Tô Nham liền cười khẩy, “Chúng ta đi nào!”

Câu nói này đụng vào họng súng của Cố Diễm Sinh, cô đang tức mà không có chỗ trút, liền giơ tay hướng về phía cô ta, miệng dữ dằn tuôn ra mấy từ, “Cô câm miệng ngay!”

Vài giây sau, cái tát không rơi xuống mặt của Tô Nham, chân mày Cố Diễm Sinh dựng đứng nhìn chằm chằm vào Lộ Tùng Quang, không chịu nhả nhin, cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Anh giúp cô ta?”

Lộ Tùng Quang cảm thấy nhói đau khi thấy cô nhìn mình như vậy. Anh quay đầu sang một bên lạnh lùng nói, “Em đứng trên lập trường gì? Dựa vào đâu mà đánh cô ấy?”

Một tay Cố Diễm Sinh bị anh giữ chặt, tay kia cô ôm chặt con, chỉ cảm thấy cánh tay bị anh giữ chặt giống như bị lửa đốt, cô tức đến mức gần như không nói ra lời.

“Anh...”

“Bốp...”

Âm thanh của cái tát cắt ngang đối thoại giữa Cố Diễm Sinh và Lộ Tùng Quang, quay đầu lại nhìn thấy Tô Nham đang ôm mặt mà không thể tin nổi.

Lục Giang Thần đứng cách cô không xa, làn gió đang vờn nhẹ tóc mai cô ấy, khuôn mặt Lục Giang Thần trang điểm rất tinh tế, nghiêm túc nhưng lại hài hòa. Cô ấy đứng thẳng người trông uy phong như một người lính, Cố Diễm Sinh dường như nhìn thấy ống tay áo của Lục Giang Thần bay bay trong tư thế oai hùng.

Lục Giang Thần nhìn Tô Nham bằng con mắt khinh thường, giọng điệu ôn tồn chứ không nóng nảy.

“Cô ấy không có tư cách, tôi có.” Cô bình tĩnh nói, “Thành thật một chút đi! Muốn diễn hề trước mặt tôi để lấy lòng mọi người thì trước tiên phải xem mình có đủ tư cách không đã.”

49. Chương 49

50. Chương 50

Đèn trong phòng sáng choang càng làm nổi bật sự tinh xảo và kiểu cách cầu kỳ của bàn đọc với giá sách. Cố Diễm Sinh nhìn thấy ông nội ngồi trên án thư, ông tuy đã già nhưng vẫn rất cường tráng, sống lưng thẳng đứng, lông mày lưỡi kiếm, lúc này ở ông toát lên vẻ uy nghiêm và thận trọng của quân nhân, nhưng rõ ràng trong thần thái vẫn có vẻ mệt mỏi. Cố Diễm Sinh gọi ông nội một tiếng, ông liền ra hiệu cho cô ngồi xuống, cô quay đầu thì bắt gặp vẻ kiên cường của bà Diệp và vẻ mặt buồn rầu của ông Diệp.

Giọng của ông nội có chút không tự nhiên nói, “Vừa rồi các con một người tại hiện trường, một người trong xe với ta, tất cả đều thấy rõ, các con định giải quyết việc này thế nào đây?”

Ông Diệp nhăn mặt tỏ ý không hài lòng khi ông nội nói chuyện này trước mặt các con, Cố Diễm Sinh đành giả bộ như không nghe thấy, nhưng thực tế không chỉ ông Diệp, Cố Diễm Sinh và cả Diệp Túc Bắc cũng không hiểu ý đồ của ông nội.

“Đứa trẻ đó...” Giọng của ông Diệp hơi run và gấp gáp, liếc mắt thăm dò bà Diệp ngồi bên cạnh hồi lâu rồi chuyển sang than thở, “Kiếp này con nợ đứa trẻ đó, mẹ của đứa bé đó... con đích thực cũng...” Ông chưa nói dứt câu đã bị bà Diệp cắt ngang.

“Đủ rồi!” bà Diệp trừng mắt, nổi bực tức trong lòng từ lâu giờ không thể kìm nén được nữa. Bà liếc ông Diệp một cái rồi quả quyết và mạnh mẽ nói, “Cả đời cô ta sống tôi đã phải nhịn, giờ chết rồi vẫn bắt tôi phải nhịn sao? Diệp Mục Thành, sức chịu đựng của con người chỉ có giới hạn.”

Bà Diệp quen nói những từ cao quý giờ cũng không chịu nổi bật ra những lời cay nghiệt khiến Cố Diễn Sinh ngồi bên cạnh cũng phải tròn mắt kinh ngạc.

“Mẹ...” Lần này, Diệp Túc Bắc cũng chau mày.

Bà Diệp phẩy tay, tiếp tục nói, “Đừng bảo tôi không biết điều. Bao nhiêu năm qua tôi đã sống thế nào, cả nhà họ Diệp ai cũng hiểu rõ, bất luận là Lộ Vân Quế hay Lộ Tùng Quang, tôi đều không muốn họ chiếm vị trí nào nữa.”

Cố Diễn Sinh nhẹ nhàng bước tới, đỡ sau lưng bà Diệp nhưng bà tránh đi theo bản năng, lúc này bà đang ở trong thế giới riêng bất khả xâm phạm. Cố Diễn Sinh chỉ biết thở dài. Bất gặp ánh mắt của Diệp Túc Bắc, anh nháy mắt ra hiệu cho cô ngồi xuống, cô không còn cử động nữa.

Bà Diệp vốn được coi là người phụ nữ có nét đẹp cao quý nhưng lúc này nhìn dáng vẻ bà đã có chút tiêu tụy, có lẽ do phải kìm nén quá lâu, giờ mới bộc phát ra ngoài.

“Diệp Mục Thành, tôi và ông lấy nhau đã ba mươi năm. Ông mang đến cho tôi những gì? Một người phụ nữ bên ngoài? Một đứa con riêng? Ông còn muốn làm gì nữa?” Bà rên lên một tiếng, “Cho ông biết, không phải tôi ích kỷ muốn tranh chấp gì với cô ta, những thứ rách nát đó tôi chẳng thèm, tôi chỉ không muốn mình bị tổn thương thêm một lần nữa. Ông tự mình xem xét, nếu ông đi, chúng ta sẽ ly hôn!”

“Trước mặt con trẻ bà nói gì thế? Từng này tuổi đầu rồi còn ly hôn cái gì?” Ông Diệp có ý trách móc, chân mày thẳng đứng, bộ dạng của ông khiến người ta cảm thấy khiếp sợ, nhưng bà Diệp không hề sợ hãi.

“Ông còn biết đến thể diện? Những việc ông làm, ông tưởng các con đều không biết sao? Giờ ông mới biết cảm giác bị người khác tát vào mặt như thế nào ư? Hãy tự hỏi lương tâm mình, ông cho tôi một cái tát đau tới mức nào!”

“Thôi ngay!” Ông nội ngồi lặng im từ nãy tới giờ đã thốt ra một câu. Nhìn các con mang chuyện xấu trong nhà ra cãi nhau ông không hề nổi giận. Tay ông gác lên giá đỡ với ánh mắt bình thản.

“Việc này nghe theo Uyển Nghi.” Giọng ông nội trầm xuống, rồi ra lệnh, “Là chúng ta có lỗi với Uyển Nghi. Con phải thu xếp yên việc này cho ta.”

Ngồi bên cạnh nghe ông giáo huấn người cha đã quá tuổi ngũ tuần, Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc đều cảm thấy có chút ngại ngùng, muốn cười nhưng không dám, hơn nữa hoàn cảnh cũng không phù hợp.

Một lúc sau, ông nội mới nhớ tới Cố Diễn Sinh và Diệp Túc Bắc, ông từ từ quay người, liếc lên giá sách bằng gỗ lim rồi lấy ra một văn bản trong kệ sách, ông chậm rãi mân mê văn bản và nói, “Bản di chúc này ta đã giữ rất lâu, Mục Thành tuy không làm được việc lớn nhưng rất hiếu thuận, ban đầu là ta sai đã khiến con phải chịu nhiều thiệt thòi.” Ông ngừng đầu liếc nhìn bà Diệp. Bà Diệp hơi ngẩn người nhưng ngay lập tức quay đầu đi.

Ông nội tiếp tục nói, “Họ Diệp là gia tộc có sự nghiệp thịnh vượng, nhiều năm qua ta vẫn biết, tất cả là nhờ Mục Thành, Túc Đông và Túc Bắc gánh vác, nếu không có họ thì e rằng nhà họ Diệp đã tan vỡ từ lâu rồi. Khi Mộ Dung Tiên^[1] còn sống, thường nói với ta rằng giữ một gia tộc lớn thế này thật ra chỉ là một cái khung rỗng, lúc đó ta không tin nhưng giờ thì ta đã hiểu.”

[1] Người vợ cuối cùng của ông nội.

Giọng ông nội không nhanh cũng không chậm, giống như than thở, “Bản tính ta thích không chế người khác, hôn nhân của Mục Thành, Túc Đông và Túc Bắc đều do ta quyết định, xảy ra nhiều chuyện không vui như vậy tất cả lỗi lầm đều do ta mà ra. Lúc đầu khi chuyện của Mục Thành đến tai, ta cũng định tìm cách để che giấu, khi Túc Đông xảy ra chuyện ta cũng vì chỉ nghĩ đến gia tộc này nên đã gọi Túc Bắc tới giúp một

tay, nếu không phải những sai lầm trong quyết sách của ta thì chắc đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Ông cười pha chút chế giễu bản thân, “Nếu như còn trên chiến trường chắc ta đã chết từ lâu rồi.”

“Ông...”

“Bố...”

Con cháu ông nội có mặt lúc này đều thốt lên một tiếng, nhưng dường như cụ không nghe, vẫn tự lẩm bẩm, “Sau hai tháng nữa, nhà chúng ta sẽ tách ra. Bắt các con các cháu phải ở chung một chỗ, là ta chỉ nghĩ đến ý muốn của bản thân.”

“Ông! Ông đang nói những lời ngốc nghếch gì vậy?” Diệp Túc Bắc đứng lên đỡ lời ông.

Ông nội lắc đầu, “Hãy nghe lời ta.” Ông lấy tay chỉ lên đầu mình, “Bác sĩ Liêu nói trong đầu ta có một khối u, trong vòng hai tháng nữa ta sẽ bị mù, may mắn lắm thì sống thêm được hai năm còn không may có thể chết ngay ngày mai.” Biết các con cháu muốn nói nên ông cướp lời trước, “Đừng ngắt lời ta.”

Mọi người liền ngồi im không nói gì nữa.

“Thật ra ta rất sợ chết”, ông cười nhạt, “trong lúc mưa bom bão đạn ta chưa từng sợ, nhưng nhàn hạ bao nhiêu năm giờ bỗng nhiên sợ chết. Nghĩ tới cảnh khi ta chết đi nhà họ Diệp sẽ phân tán hỗn loạn thì ta ở dưới suối vàng cũng không an lòng, vì vậy sau khi ta mù chúng ta sẽ tách ra, dù sao ta cũng chẳng nhìn thấy gì, sẽ thích ứng nhanh thôi.”

Sau cùng ông chỉ dặn dò một câu, “Diễn Sinh, trong số các cháu, ta hài lòng với cháu và Lục Giang Thần nhất. Khi ta sống không còn mặt mũi nào gặp lại con bé, khi ta đi rồi, cháu hãy nói với Giang Thần rằng con riêng của Túc Đông là do ta muốn giữ lại, Túc Đông nhà ta luôn một lòng một dạ với con bé.”

Quay về phòng đã lâu mà tâm trạng của Diễn Sinh vẫn chưa bình thường trở lại, những chuyện xảy ra trong hai ngày qua giống như một giấc mơ. Mới đầu còn nhiệt huyết và xúc động, sau đó trở nên tê liệt và thờ ơ.

Cô bỗng hiểu vì sao những người họ Diệp nhìn ngoài mặt như thành thật nhưng lại rất lạnh nhạt. Sống trong một gia đình mỗi ngày đều có thể xảy ra chuyện không lường trước đã ép họ phải thờ ơ, phải lạnh nhạt, tới mức dao súng không thể xâm phạm, còn tình cảm và xúc động sẽ chỉ khiến bản thân mãi không thể phục hồi mà thôi.

Diệp Túc Bắc ôm Cố Diễn Sinh dựa vào giường xem tivi, thái độ của anh bình thường như chưa có gì xảy ra. Trên màn hình đang chiếu bộ phim Ngộ Dạ Đáng. Diệp Túc Bắc chăm chú xem phim cho tới khi Diễn Sinh bị tâm trạng nặng nề làm cho bực bội. Cô đẩy Diệp Túc Bắc ra nói, “Ông nội bảo nhà chúng ta sẽ tách ra, anh không có cảm giác gì sao?”

Diệp Túc Bắc lại cố dựa vào gần cô hơn và nói, “Phải tách ra sớm hơn mới phải. Nhà họ Diệp bằng mặt nhưng không bằng lòng, em đừng nói không biết điều đó.”

Có lẽ cũng nên như vậy, Cố Diễn Sinh cùng ý nghĩ với anh. Trước đây cô luôn cảm thấy không khí trong nhà họ Diệp khiến người ta cảm thấy bức bối, nhưng nếu thật sự tách ra lại cảm thấy không nề, dù sao có ông nội chỉ huy tất cả mọi việc trong nhà đã thành thói quen rồi.

Diệp Túc Bắc bỗng tắt tivi, khiến cho cả căn phòng bất ngờ chìm trong bóng tối. Anh giơ tay ra và kéo Diễn Sinh chui tọt vào chăn. Hơi thở ấm áp của anh lại tới gần, “Diễn Sinh! Bố đồng ý cho anh chuyển quốc tịch của em và con ra nước ngoài rồi.”

“Tại sao?” Cố Diễn Sinh nghi ngờ hỏi lại. Bố đã đồng ý rồi sao? Ông Cố luôn không hài lòng về việc Diễn Sinh thay đổi quốc tịch, có thể đây là thói quen của quân nhân, nhưng sao bỗng dưng bố lại đồng ý? Đã xảy ra chuyện gì ư?

“Như vậy chúng ta có thể sinh vài đứa con rồi.” Hơi thở của Diệp Túc Bắc không ngừng phả vào bên tai khiến cho cô có phần bị mê hoặc.

“Không lấy quốc tịch nước ngoài cũng không phải không thể sinh thêm, cũng không đến nỗi không đủ tiền nộp phạt.”

“Chúng ta phải tuân thủ pháp luật.” Diễm Sinh luôn cảm thấy việc này có gì đó rất lạ, nhưng cô không giải thích được. Diệp Túc Bắc muốn rũ bỏ họ, hay đã xảy ra chuyện gì mà anh phải đề phòng trước.

Chương 50

Cuối tuần Diệp Túc Bắc về nhà rất sớm, anh ngồi trên sofa xem tivi, Cố Diễm Sinh mặc tạp dề bận rộn nấu nướng, còn Tích Triều đang ngủ ngoan trong phòng.

Gần đây Diệp Túc Bắc về nhà rất đúng giờ, cũng không có gì thay đổi, nhưng không có nghĩa không có chuyện phát sinh. Tâm trạng Diệp Túc Bắc gần đây hay trầm ngâm, Cố Diễm Sinh nhận ra điều đó, chỉ là cô chưa nói ra mà thôi. Lúc này Diễm Sinh đang hầm canh nên tạm thời không có việc gì làm, đứng trong bếp suy nghĩ mọi chuyện. Cô nghĩ muộn một chút nữa sẽ đưa con đi tiêm phòng, bệnh tình của ông nội tuy tích cực điều trị nhưng không tránh khỏi việc bị mù mắt, vì vậy cô cũng phải giành thời gian cùng Túc Bắc chăm lo cho ông. Ông Diệp và bà Diệp đã già rồi, giờ lại xảy ra mâu thuẫn. Ông Diệp tính tình nóng nảy ngoan cố, còn bà Diệp lại trầm tư nên là bậc con cháu phải cố gắng dung hòa.

Diễm Sinh cảm thấy mình có rất nhiều việc cần làm trong thời gian tới.

Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng tiến lại gần, anh bước chân rất khẽ, trên người anh mặc đồ thể thao, anh dựa mình vào tủ bếp với khí chất ngất trời. Cố Diễm Sinh liếc nhìn anh, trong lòng thoáng buồn, đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà. Diệp Túc Bắc đã lên chức bố rồi nhưng không ra dáng chút nào. Vẫn với vầng trán cao mạnh mẽ, nếu không có Cố Diễm Sinh thì anh chỉ biết đến kinh doanh mà thôi.

Diễm Sinh giờ khác trước rất nhiều, tuy vóc dáng đã dần hồi phục nhưng thần thái ngày càng giống bà chị dâu, chẳng trách gần đây Diệp Túc Bắc thường trêu cô, “Chị dâu, sau này tôi có vợ bé ở ngoài chị phải rộng lượng với tôi một chút nhé.”

Mỗi lần anh đùa như vậy, Cố Diễm Sinh sẽ cho anh một trận, nhưng lúc này cô đang bận suy nghĩ, Diệp Túc Bắc liền nhủ mày hời, “Đang nghĩ gì vậy? Không thêm thềm để ý hả?”

Cố Diễm Sinh cười đáp, “Nghĩ xem khi anh có vợ bé bên ngoài thì em phải lập uy thế nào đây.”

Diệp Túc Bắc cố làm bộ kinh ngạc kêu lên, “Có thật không vậy?” Anh bước tới gần, đưa hai tay ôm lấy eo Diễm Sinh, cúi thấp đầu sát vào mặt cô, khoảng cách gần tới mức hơi thở của anh đang phả vào mặt cô.

“Em đồng ý cho anh có vợ bé bên ngoài rồi đúng không?” Anh cố tình trêu, “Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay anh gọi cô ấy đến, để em và cô ấy sống hòa thuận với nhau, yên tâm, em sẽ là bà cả.”

“Thật đấy”, Cố Diễm Sinh cười rồi cầu vào cánh tay Diệp Túc Bắc, cô nói tiếp, “Tới đây! Để cô ta tới đây! Em sẽ không ghen đâu.”

Diệp Túc Bắc bị cầu đau điếng đành thè thốt sau này không dám nữa, tới lúc này Cố Diễm Sinh mới bỏ tay ra. Diệp Túc Bắc cười hiền, do khoảng cách rất gần nên Cố Diễm Sinh nhìn thấy mình rất nhỏ bé trong mắt anh. Tất cả mọi thứ thuộc về cô đều lọt vào mắt anh, sao ấm áp đến vậy.

Diệp Túc Bắc hôn lên trán cô, mắt anh sáng long lanh, giống ngôi sao sáng nhất trên trời, Cố Diễm Sinh thích thú với cảm giác chỉ mình cô cảm nhận được đó.

“Nếu thời gian dừng lại thì tốt biết mấy.” Diệp Túc Bắc than thở.

Cố Diễm Sinh liếc anh một cái, “Tránh ra! Đừng có rửa em, sống tới một trăm tuổi là mục tiêu của em đấy.”

“...” Đối diện với người không biết lãng mạn như cô, Diệp Túc Bắc chỉ biết cười trừ rồi bước ra ngoài.

Thủ tục thay đổi quốc tịch làm rất nhanh, Cố Diễm Sinh không nhớ anh nói chuyện với cô hôm nào, nhưng không lâu sau đã làm xong.

Cố Diễm Sinh không lý giải được nhưng cũng không phản đối, dù sao cũng không ảnh hưởng gì, chỉ là chứng minh thư chuyển thành thẻ xanh. Nếu cô không vi phạm pháp luật thì về cơ bản không ảnh hưởng tới cuộc sống.

Lúc ăn cơm Cố Diễm Sinh hỏi Diệp Túc Bắc, có phải gần đây anh gặp khó khăn gì không? Thực tế gần đây Diệp Túc Bắc về nhà rất sớm, nhưng mỗi lần nghe điện thoại ở nhà anh đều vô tình chau mặt nhăn mày.

Diệp Túc Bắc nhai cơm rồi chậm rãi nói, “Không có việc gì lớn, toàn những việc vụn vặt mới khiến người ta cảm thấy phiền.”

“Có... liên quan tới anh ấy không?” Cố Diễm Sinh thận trọng hỏi. Diệp Túc Bắc hiểu “anh ấy” mà cô nhắc tới là ai.

Anh thận trọng nhìn Cố Diễm Sinh rồi nói, “Diễm Sinh! Em có tin không? Anh thực sự không muốn đổi đầu với anh ta chút nào.” Anh dừng lại hồi lâu rồi tiếp, “Không thể phủ nhận một điều, anh ta có quan hệ huyết thống với anh.”

Hồi còn học đại học, Lộ Tùng Quang rất thích đưa cô đến một quán ăn, quán ăn này có món mì vẫn thần cô ăn mãi không biết chán, trước đây Lộ Tùng Quang luôn nâng niu cô trong lòng bàn tay, lúc nào cũng nghe lời cô.

Hôm nay là ngày nghỉ lễ, lại không phải là giờ ăn, quán ăn to thế này nhưng không có vị khách nào. Cố Diễm Sinh ngồi trên một chiếc ghế nhựa nhiều màu sắc, lặng lẽ chờ Lộ Tùng Quang tới.

Thật ra cô không chắc anh sẽ tới, cô cảm thấy mục đích trong hành động lần này của mình rất không nên, thậm chí có chút bĩ ối.

Thời gian chờ đợi trôi qua chậm chạp, Cố Diễm Sinh nhớ lại những lúc Lộ Tùng Quang chờ cô trước đây. Sáng nào anh cũng mua đồ ăn sáng mang tới tận phòng cho cô, bữa trưa và tối anh đều nhẫn nại chờ cô. Lúc đó Diễm Sinh chỉ là một nữ sinh bình thường, cô không thích Lộ Tùng Quang nên không biết trân trọng. Lộ Tùng Quang gọi điện xong cô vẫn lè mề mãi nửa tiếng sau mới xuống. Nhiều lần vào buổi tối khi cô xuống tới nơi đã thấy Tùng Quang đứng dưới đèn, đối diện với bóng của mình thay đổi các tư thế tay để tự mua vui cho mình. Cố Diễm Sinh cũng không phải lòng dạ sắt đá, sau đó cô đã nhanh nhẹn hơn để anh không phải chờ lâu.

Còn nhớ mỗi lần ăn cơm ở đây, Cố Diễm Sinh thường trách ghế nhựa cứng quá, Lộ Tùng Quang sẽ bưng bát mì vẫn thần cô thích ăn nhất nói, “Chiếc ghế nhựa này thật quá đáng, dám bắt nạt Diễm Sinh của chúng ta.” Vừa nói vừa bưng bát mì đến trước mặt cô rồi an ủi, “Sau này có tiền anh sẽ đổi toàn bộ số ghế nhựa này thành sofa để Diễm Sinh nhà ta ngồi thật thoải mái!”

Lúc đó Cố Diễm Sinh chỉ biết nhịn cười mắng anh, “Đồ thần kinh!”

Đúng vậy! Người đàn ông này phải thần kinh lắm mới tốt với cô như vậy? Cho đến nay Diễm Sinh vẫn chưa tìm được lời giải đáp.

Khi Lộ Tùng Quang tới, Cố Diễm Sinh vẫn đang hồi tưởng lại quá khứ. Nhìn thấy anh nhưng tinh thần cô vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, chỉ miễn cưỡng nói, “Anh ngồi đi!”

Lộ Tùng Quang trầm mặc ngồi đối diện với Cố Diễm Sinh, từ lúc ngồi xuống tới giờ Lộ Tùng Quang luôn nhìn cô bằng đôi mắt phức tạp, rõ ràng nơi đây đã gọi cho anh rất nhiều ký ức.

“Hẹn tôi tới đây làm gì?” Anh liếc xung quanh một lượt, khóe miệng nở nụ cười như lạnh lùng như đau khổ, “Em không tìm tôi tới đây để ôn kỷ niệm cũ đấy chứ? Hay Diệp Túc Bắc đối với em không tốt, muốn tìm tôi làm lại từ đầu?”

Nhìn thái độ bất cần của anh, Cố Diễm Sinh thầm nghĩ dù mọi vật vẫn như xưa thì anh cũng thay đổi rồi. Tuy Lộ Tùng Quang nói với thái độ lạnh lùng nhưng trong chốc lát Cố Diễm Sinh vẫn cảm nhận được sự đau khổ trong ánh mắt anh.

Cô không nói gì chỉ lôi trong túi ra một tập ảnh, bình tĩnh đặt lên mặt bàn rồi đẩy về phía Lộ Tùng Quang.

“Em có ý gì vậy?” Lộ Tùng Quang nhìn qua tập ảnh cũ kỹ rồi hỏi một câu.

“Anh có thể mở ra xem.” Cố Diễm Sinh phớt lờ. Lộ Tùng Quang suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng lật cuốn ảnh.

Đây là cuốn ảnh duy nhất trong nhà có hình của Diệp Túc Bắc, thực tế, anh không thích chụp ảnh, những tấm hình của anh trong nhà ít đến đáng thương. Cố Diễm Sinh cảm thấy ảnh của cô ở nhà còn nhiều hơn số

ảnh trong nhà Diệp Túc Bắc. Người chụp ảnh chung với Diệp Túc Bắc nhiều nhất trong cuộc đời này cũng chính là Cố Diễn Sinh.

Cuốn ảnh đó không có gì đặc biệt, từ khi Diệp Túc Bắc chào đời, đầy tháng, cho tới khi anh kết hôn, chỉ có rất ít ảnh. Dù anh có đoạt giải gì thì cũng chỉ có một mình anh chụp ảnh, bởi còn một người nữa đang chụp ảnh cho anh đó là bà Diệp. Ở nhà khi nhìn thấy cuốn ảnh này, bỗng dưng Cố Diễn Sinh ứa nước mắt.

Đó là một tuổi thơ thế nào? Lên năm tuổi vẫn chưa biết mặt bố, đến khi gặp mặt thì là một ông bố nghiêm khắc và nóng tính. Diệp Túc Bắc đi thi, tham gia các hoạt động hay tốt nghiệp cũng chỉ có một mình mẹ ở bên. Đôi khi ông nội cũng giành chút thời gian nhưng cũng chỉ một mình ông tới. Tất cả các tấm hình của anh đều rất cô đơn, thậm chí anh không biết cười trước máy ảnh.

Cố Diễn Sinh cảm thấy tâm trạng rất nặng nề, lặng lẽ hít thở nhìn Lộ Tùng Quang giờ từng trang ảnh, nói không nhanh không chậm, “Anh thấy chưa? Đây là cuốn ảnh duy nhất của Diệp Túc Bắc.”

Lộ Tùng Quang không nói gì.

Cố Diễn Sinh nói tiếp, “Trước năm tuổi, bố ở bên cạnh anh, anh có được vài năm tuổi thơ ấm áp nhất. Có thể anh nghĩ mình chỉ có bố trong vài năm còn Diệp Túc Bắc có tới hai mươi mấy năm, nhưng thực tế Diệp Túc Bắc không có gì cả. Thái độ của bố đối với anh ấy, anh có thể nhìn thấy trong cuốn ảnh này chứ? Là một đứa trẻ ưu tú, sinh ra trong một gia đình danh giá nhưng anh ấy chỉ có mẹ và ông. Nếu so sánh, anh thấy anh ấy hơn anh điểm gì? Có thể anh sẽ nổi giận, cho rằng không công bằng đối với mẹ anh nhưng anh ấy thì sao? Anh ấy có trách nhiệm và sự lo lắng của riêng mình. Có lúc anh ấy muốn khóc nhưng không thể khóc bởi anh ấy là cháu của họ Diệp nên phải kiên cường.”

Sắc mặt của Lộ Tùng Quang dần nhợt nhạt, giọng anh có chút run run, “Em chỉ nghĩ đến anh ta thôi sao?” Anh cười bí ẩn, ánh mắt xa xăm, giọng điệu đúng mực, “Em bằng lòng nghe quá khứ của tôi không?”

Cố Diễn Sinh bị thái độ của Lộ Tùng Quang chặn đứng, cô run run, trong lòng như có cái gì đó nổ tung, không biết nói gì nữa.

Nội tâm Lộ Tùng Quang rất phức tạp, những đau khổ đã qua, thân phận thua thiệt là những điều anh chôn chặt dưới đáy lòng, nhưng lúc này anh lại bộc lộ hết ra ngoài. Anh kể lại như trong cõi xa xăm, “Ngày nhỏ tôi sống cùng mẹ và người đàn ông đó ở Thiên Sơn. Từ khi tôi biết nói, mẹ bảo tôi gọi người đó bằng chú. Lúc đó tôi không hiểu sự khác biệt giữa chú và bố như thế nào. Khi ấy những người lính ở đó bảo tôi, người đàn ông đó là bố tôi, không phải chú. Tôi liền đi hỏi mẹ, mẹ chỉ khóc, tôi cố vặn hỏi thì mẹ giơ tay đánh tôi.”

“Khi đó tôi còn rất nhỏ, không chấp nhận mình bị đánh oan, liền đi hỏi người đàn ông đó, rốt cuộc ông là chú hay là bố tôi. Lúc đó tôi luôn cảm thấy người đàn ông đó là người thân thiết với tôi nhất trên thế giới này, ông công tôi trên vai và lớn tiếng cho tôi biết, ông ấy là bố của tôi.”

Nhớ lại tuổi thơ ở Thiên Sơn, tất nhiên Lộ Tùng Quang vẫn còn nhớ những ký ức tươi đẹp. Người đời không thừa nhận điều tốt đẹp đó, nhưng anh chỉ là một đứa trẻ, làm sao hiểu phải gánh vác những áp lực về đạo đức và bình luận của họ.

“Khi tôi lên bốn tuổi, tất cả mọi thứ bỗng nhiên thay đổi. Mẹ lẳng lặng thu xếp hành lý, mẹ và tôi cùng người đàn ông đó lên tàu hỏa, lúc ấy tôi nhìn thế giới bên ngoài cảm thấy rất vui vẻ và phấn kích mà không biết rằng, từ đó trở đi tôi chỉ còn mỗi mình mẹ ở bên. Mẹ đưa tôi đến ở một căn phòng đơn giản, mẹ vốn là một người phụ nữ thận trọng, học thức cao, mọi người xung quanh đều khen mẹ học thức, rất có tiền đồ, nếu như không có tôi.” Anh cười gượng, “Tôi là một kẻ thừa thừa.”

Cố Diễn Sinh nhìn ánh mắt hấp háy của anh, trong lòng bấn loạn khó hiểu.

“Đầu tiên mẹ dạy học trong một trường trung học, tuy không có người đàn ông đó nhưng cuộc sống của mẹ con tôi rất bình yên. Sau đó người đàn ông đó thỉnh thoảng tới thăm mẹ. Thời gian đó rốt cuộc tôi đã nhìn thấy nụ cười trên gương mặt mẹ, đôi khi tôi nghĩ cũng lạ, khuôn mặt người đàn ông đó không gây cười, sao mẹ gặp ông ấy lại cười nhỉ?”

“Nếu em nghĩ đó là hạnh phúc thì em đã nhầm rồi.” Ánh mắt Lộ Tùng Quang trở lên lạnh lẽo rồi kể tiếp những chuyện hoàn toàn trái ngược với những điều tốt đẹp vừa nói trên.

“Có một lần người đàn ông đó tới thăm mẹ, sau khi ông ta đi thì một nhóm người lạ mặt xông vào đập phá nhà tôi. Nhóm người đó rất hung dữ, họ cầm gậy gỗ chỉ vào mặt mẹ, mắng mẹ là đồ ‘kỳ nữ’. Tuy tôi còn nhỏ nhưng cũng hiểu đó là câu chửi. Mẹ không hề phản bác, cứ để bọn người đó đập phá. Sau hôm đó mẹ từ trường trở về nói với tôi, chúng ta phải chuyển nhà. Tôi hỏi mẹ vì sao, mẹ nói muốn đổi việc khác. Sau này tôi mới biết, lại có một nhóm người nữa phát tờ rơi ở trường, vì danh tiếng, nhà trường đã buộc phải cho mẹ nghỉ việc. Cứ như vậy, trong vòng mười mấy năm, mẹ và tôi đã chuyển nhà không biết bao nhiêu lần, mẹ cũng không biết phải đổi bao nhiêu công việc, còn người đàn ông khiến mẹ cười khi gặp mặt đó cũng không bao giờ xuất hiện nữa.”

Cố Diễn Sinh lặng lẽ lắng nghe, cô vốn cho rằng Lộ Tùng Quang vì hận thù, không ngờ anh lại trải qua một cuộc sống như vậy. Cô không biết phải bình luận chuyện này thế nào, những ân oán từ đời trước trực tiếp để đời sau gánh chịu. Quá khứ của bà Lộ, để con phải gánh chịu tất cả, rõ ràng Lộ Tùng Quang không làm chuyện gì sai. Nhưng anh lại phải trải qua một cuộc sống nước sôi lửa bỏng như vậy.

“Trước khi mẹ qua đời luôn nhấn mạnh với tôi rằng, tôi họ Lộ, là con trai của Lộ Vân Quế, không liên quan tới ai cả. Lúc mẹ bệnh nặng, bà luôn tự khống chế nhưng trước lúc lâm chung lại luôn miệng gọi tên người đàn ông đó. Tôi không biết làm sao mới trút được nỗi hận này.” Trong mắt của Lộ Tùng Quang tràn đầy nghi ngờ và hận thù. Giống một đứa trẻ thực thà với chính mình, “Mọi người đều nói mẹ tôi gây ra tội thì phải tự chuốc lấy, cũng có một số nói mẹ tôi là tội phạm, kẻ cướp của chính mình, nhưng những người đó họ hiểu gì chứ? Lộ Vân Quế có trăm sai ngàn sai, nhưng bà ấy đã sinh ra tôi, đối với tôi bà ấy là bầu trời, không có bà ấy sẽ không có tôi, bà ấy là người thân duy nhất của tôi trên cõi đời này...”

Những lời nói sau cùng giọng anh dần nghẹn lại. Lòng Cố Diễn Sinh cũng nhói đau theo anh. Cô dường như trông thấy một đứa trẻ vùng vẫy trong vũng bùn, khi nó trải qua bao nhiêu khó khăn mới thoát ra khỏi vũng bùn đó thì lại bị một số người kỳ thị bần lũ trên người nó. Anh ấy chỉ là một đứa trẻ, lại phải chịu đựng nhiều điều đau khổ như vậy. Cố Diễn Sinh không nói gì chỉ nắm chặt tay anh. Khi bàn tay cô đặt lên mu bàn tay anh, cô rõ ràng cảm thấy sự bất ngờ trong anh.

Giọng cô chân thành, giống như một người đã trải qua rất nhiều nỗi đau, “Tất cả không phải đã qua rồi ư? Sao anh lại lựa chọn cách báo thù tiêu cực như vậy? Như vậy có vui vẻ không? Làm như vậy anh có cảm thấy vui không?”

Lộ Tùng Quang không hiểu những lời khuyên giải của cô, như người mất tâm trí, anh gào lên, “Tôi không sai! Là bọn họ nợ tôi, tất cả là do Diệp Mục Thành gây ra, ông ta dựa vào đâu mà làm thế.”

“Vậy Diệp Túc Bắc, bà Diệp và ông nội thì sao?” Bà cả bà hai đều bất hạnh như nhau.

Lộ Tùng Quang sầm nét mặt rồi rít qua kẽ răng, “Bọn họ đều đáng chết, tất cả người nhà họ Diệp đều đáng chết hết.”

“Tùng Quang! Làm như vậy anh cũng đâu có vui.” Cố Diễn Sinh không hiểu sự mất cân bằng trong anh, chỉ gọi tên anh một cách ầm ập.

“Đúng vậy! Vì thế tôi cũng muốn họ không vui giống mình.”

Không! Anh không phải người như vậy. Cố Diễn Sinh đưa tay gạt những sợi tóc phát phơ trên trán Lộ Tùng Quang, vỗ về tâm trạng mất kiểm soát của anh, “Lộ Tùng Quang mà em quen là một người quân tử, em hiểu giờ anh mất mẹ nên nhất thời kích động.”

Cô chưa kịp rút tay về thì Lộ Tùng Quang đã nắm chặt lấy tay cô, chặt đến mức như muốn nghiền nát. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi rõ ràng từng từ một, “Em có đồng ý yêu tôi không? Có đồng ý rời khỏi Diệp Túc Bắc để yêu tôi không?”

Tay Cố Diễn Sinh bị anh siết chặt làm cho đau đớn, cô chau mày và kêu lên một tiếng, “Đau...”

Lộ Tùng Quang nhanh chóng tỉnh lại, bỏ tay cô, mắt anh nhìn ra chỗ khác chỉ ngượng ngùng nói, “Xin lỗi, tôi quá mất bình tĩnh.”

“Tùng Quang...”

“Nếu như”, Lộ Tùng Quang lấy lại vẻ lạnh nhạt, giọng điệu nhẹ nhàng, chỉ là ánh mắt luôn nhìn ra chỗ khác không còn nhìn vào cô nữa. Anh nói, “Nếu tôi làm tổn thương anh ta, em có hận tôi không?”

Cố Diễm Sinh vuốt bàn tay bị đau, bình tĩnh trả lời, “Em sẽ hận.”

Lộ Tùng Quang cười nhạt, rồi tiếp, “Quả nhiên em vì anh ta mà tới đây.”

“Đúng vậy!” Cố Diễm Sinh không hề giấu giếm, “Em hy vọng hai người có thể chung sống trong hòa bình.”

“Sao cái gì cũng là anh ta...” Ánh mắt Lộ Tùng Quang thất thần, “Mới đầu tôi cứ nghĩ mình đã tìm được một bước đột phá, chỉ cần tôi có được em, tôi sẽ khiến anh ta đau khổ, nhưng cuối cùng tôi lại trở thành kẻ đáng buồn cười nhất. Chết tiệt! Tôi không muốn làm em bị tổn thương chút nào.”

“Tùng Quang...”

“Từ nhỏ tới lớn, thứ mà tôi muốn không bao giờ có được.”

“Tùng Quang...”

“Không sao.” Lộ Tùng Quang bỗng bật cười, điệu cười đó khiến Cố Diễm Sinh cảm thấy rất vắng vẻ. Anh cười nói, “Tôi đã quen rồi, thực sự đã quen rồi.” Sau cùng, anh lạnh lùng liếc nhìn Cố Diễm Sinh và nói, “Em đi đi, tôi không muốn nhìn thấy em nữa.”

“Tùng Quang...”

“Đi đi!”

Cố Diễm Sinh lặng lẽ cầm lấy cuốn ảnh như nặng ngàn cân trong lúc này, bật dậy khỏi chỗ ngồi. Cô quay đầu nói trước khi rời đi, “Trong số những người em quen, anh là người đàn ông thương em nhất trên cõi đời này ngoài bố em ra. Coi như em quá ích kỷ, nhưng em thực sự hy vọng, anh sẽ không làm những việc khiến em bị tổn thương.”

Nói xong cô lặng lẽ, cầm túi sách bước đi.

Trước khi cô bước ra khỏi nhà hàng, cô nghe thấy tiếng Lộ Tùng Quang, “Thực ra, tôi cũng không muốn đối đầu với anh ta chút nào, vì dù sao tôi và anh ta cũng có quan hệ huyết thống đáng ghét với nhau, đó là thứ không thể phủ nhận.”

Cố Diễm Sinh không quay đầu, nhưng cô biết, Lộ Tùng Quang yêu thương cô nhất đã cho cô một đáp án như cô muốn. Cô không biết nên khóc hay nên cười trong lúc này. Nước mắt lưng tròng, cô không biết nên đồng tình hay có cảm xúc khác. Trong đầu cô chỉ có tiếng gào của Lộ Tùng Quang trong lúc mất kiểm soát nắm chặt tay cô, “Em có đồng ý yêu tôi không? Có đồng ý rời khỏi Diệp Túc Bắc để yêu tôi không?”

Lúc đó cô thực sự rất muốn gật đầu, nhưng cô biết trả lời như vậy mới thực sự hại anh. Tại sao có người đàn ông ngốc như vậy? Bỗng dưng cô cảm thấy hận sự nhẫn tâm của mình.

51. Chương 51

Sau cùng Lộ Tùng Quang không tiếp tục báo thù nữa, ông Diệp cũng không đi thăm mộ bà Lộ. Trước khi Lộ Tùng Quang từ bỏ ý định báo thù đã nhận được sự trợ giúp của ông ngoại, anh định dùng thân phận con riêng của mình để đấu với nhà họ Diệp tới cùng, nhưng sau đó anh lại không làm gì nữa.

Cố Diễm Sinh không cảm thấy ngạc nhiên trước điều này nhưng tin Lộ Tùng Quang rời đi mãi sau này cô mới biết qua miệng của Diệp Túc Bắc. Diệp Túc Bắc chỉ nói có gặp qua Lộ Tùng Quang nhưng cụ thể thế nào anh không cho biết, chỉ nói với cô rằng, “Nếu sau này chẳng may anh không còn nữa, thì em hãy đi tìm anh ấy.”

Cố Diễm Sinh rất bất ngờ trước câu nói này của anh, thậm chí cô còn nghĩ liệu có phải hôm Lộ Tùng Quang gọi điện cho cô đã bị anh nghe thấy không?

Hôm Lộ Tùng Quang gọi điện cho cô, Cố Diễm Sinh không hề biết anh muốn rời đi, anh hỏi cô trong điện thoại, “Nếu không có Diệp Túc Bắc, em có chọn tôi không?”

Cố Diễm Sinh trả lời không do dự, “Có.”

Lộ Tùng Quang cười lên trong điện thoại, anh vừa cười vừa nói “cảm ơn”, Cố Diễm Sinh cảm thấy câu “cảm ơn” đó như nặng ngàn cân, nặng tới mức gần như cô vác không nổi.

Bao nhiêu kỷ niệm đã qua, rốt cuộc chỉ đổi lấy một câu “cảm ơn”, không đau khổ, không buồn rầu, tất cả chỉ giống như một con thuyền lay động trong dòng sông thời gian, rồi biến mất trên con đường tiếp giáp giữa trời và mặt nước.

Sau này Diệp Túc Bắc bị Cố Diễm Sinh vặn hỏi đến mức không còn cách nào khác, chỉ giải thích qua loa nhưng hàm ý sâu xa, “Bởi trước mặt anh ấy, anh không chắc mình là người yêu em nhất.”

Cố Diễm Sinh bị câu trả lời đó làm cho ngẩn người.

Rốt cuộc Lộ Tùng Quang nói gì với Diệp Túc Bắc? Đây sẽ là bí mật cuối cùng trong cuộc đời họ. Cố Diễm Sinh cũng không muốn gặng hỏi bởi đáp án không còn quan trọng nữa.

Lộ Tùng Quang rời đi, không có tin tức gì.

Cố Diễm Sinh lại cảm thấy đó mới giống tính cách của anh. Anh nói với cô “Không bao giờ muốn gặp lại cô nữa”, và anh đã thực sự làm như vậy, anh mãi mãi là một người đàn ông không mang tới phiền toái và rắc rối cho cô, Cố Diễm Sinh chỉ cảm thấy cả đời này cô có thể yên ổn.

Ông nội tuy tích cực phối hợp điều trị, nhưng vẫn bị mù bởi khối u đè lên dây thần kinh võng mạc. Cả đời ông oai phong lẫm liệt, giờ cũng bất lực trước ông trời. Trong lòng Cố Diễm Sinh trước đây, ông nội là một người gần như không có gì không làm nổi nhưng giờ cũng giống như tất cả những người già khác bị bệnh tật dày vò lúc tuổi xế chiều. Nếu nói cô không từng hận ông là không thể, nhưng khi nhìn sự sống của ông đang ngày một tắt dần, tự nhiên Cố Diễm Sinh cảm thấy mọi thứ không còn quan trọng nữa, đến cuối đời ông phải chịu cảnh nhà tan cửa nát con cái ly tán, đó âu cũng là sự trừng phạt khắc nghiệt nhất đối với ông.

Rốt cuộc ông bà Diệp vẫn ly hôn, thái độ của bà Diệp kiên quyết lạ thường, trước đây ông nội sẽ khuyên giải ngăn cản, nhưng lần này sau khi nhận được tin đó thái độ của ông rất bình thản, chỉ nói một câu, “Việc gì đến cũng phải đến, ta chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Cố Diễm Sinh cảm thấy trong lòng như ném một bình trà có đủ năm mùi chua, cay, mặn, ngọt, đắng, vị nào cũng có.

Tới bệnh viện thăm ông nội, sau đó Cố Diễm Sinh ra về cùng bà Diệp.

Bà Diệp tuy đã ngoài năm mươi nhưng không có vẻ già nua, da dẻ và vóc dáng của bà trông giống như phụ nữ ngoài ba mươi. Chỉ có đôi mắt không còn minh mẫn, khiến người ta có thể nhận ra bà đã trải qua nhiều thăng trầm của năm tháng.

Cố Diễm Sinh đỡ cánh tay bà Diệp, chuyện trò thân mật với bà, cô vốn không định can thiệp vào những ân oán của bề trên, nhưng vẫn không nhịn nổi buột miệng hỏi, “Mẹ! Sao lần này nhất định phải ly hôn? Bố con đã chấp thuận không đi thăm người kia vẫn không được sao?”

Không phải cô muốn rửa sạch nghiệp chướng của ông Diệp, cô chỉ cảm thấy hai người đã quá nửa đời người, đến tuổi này mới chia đôi đối với họ không phải là lựa chọn tốt nhất. Dù sao hai người làm bạn với nhau vẫn hơn một mình sống cô độc. Đời người có rất nhiều chuyện không vừa ý, học cách điều hòa mới là hạnh phúc chân thực nhất.

Bà Diệp chỉ cười trừ, đôi mắt bà nhỏ dài giống hệt mắt Diệp Túc Bắc, bà thanh thản nói, “Trẻ là vợ chồng, già là bạn, câu nói này đã chi phối mẹ bao nhiêu năm qua, nhưng đến giờ mẹ mới nhận ra, bố con không cần người bạn như mẹ. Cho dù ông ấy có đi hay không đi thăm Lộ Vân Quế, mẹ cũng chẳng để ý. Giờ mẹ không còn hận Lộ Vân Quế nữa, nghĩ lại mười mấy năm qua, chị Tư và chị Năm luôn cho người tới gây phiền toái cho cô ấy, mẹ đều một mắt nhắm một mắt mở cho qua vì nghĩ cô ấy cũng phải chịu báo ứng. Giờ mẹ chỉ muốn giải thoát, không muốn ngồi mãi trong cái lồng nhà họ Diệp nữa.”

“Chẳng phải mẹ thực sự có tình cảm với bố con sao?”

Bà nhẹ nhàng vuốt tóc Cố Diễm Sinh nói, “Con gái! Điều này ta chưa từng phủ nhận, ở cùng một người bao nhiêu năm, dù có tranh cãi thế nào thì tình cảm đó vẫn không thay đổi.”

“Vậy tại sao...”

Bà Diệp ngắt lời Cố Diễm Sinh, vẻ mặt của bà thanh thản, như những chuyện trước đây đều đã qua, bà nhẹ nhàng nói, “Tuy không thay đổi nhưng đã đủ lắng xuống. Giờ ta rút cuộc cũng biết thả cho mình một con đường sống. Đời này đã không thể có được thế giới của ông ấy thì ta cũng muốn làm điều gì tốt nhất cho thế giới của ông ấy.”

Cố Diễm Sinh cứ thút thút mãi không thôi, cô mang những lời bà Diệp nói kể cho Diệp Túc Bắc nghe, lúc này Diệp Túc Bắc đang ngồi trước máy tính xem cổ phiếu. Cố Diễm Sinh lú lo bên cạnh anh, cô cứ nói một mình còn Diệp Túc Bắc không lên tiếng, cũng không có biểu hiện buồn rầu gì cả, chỉ lặng lẽ lắng nghe, sau cùng vì quá sốt ruột trước sự chậm trễ trả lời của anh mà Cố Diễm Sinh liền nắm lấy cổ áo anh với vẻ mặt giận dữ, “Anh là đồ xấu xa, anh có nghe em nói gì không hả? Đó là chuyện của bố mẹ anh đấy, anh phải có phản ứng gì đi chứ!”

Diệp Túc Bắc chỉ cười, mặc cô nắm lấy cổ áo mình rồi đưa tay kéo Cố Diễm Sinh vào lòng. Cố Diễm Sinh ngồi trong lòng anh, anh áp đầu vào cổ cô nói khẽ, “Chỉ là mẹ quá mệt thôi.”

“Em cũng hiểu, chỉ là thấy đáng tiếc, nhưng cụ thể tiếc điều gì cũng không rõ nữa.”

“Bề trên có kinh nghiệm hơn chúng ta, những điều chúng ta nghĩ tới họ đã biết trước ta. Họ đưa ra quyết định như vậy chắc chắn có lý của riêng mình.”

“Vậy sau này mẹ phải làm sao?”

Diệp Túc Bắc dí lên mũi cô, “Chẳng phải mẹ đã có chúng ta sao? Hơn nữa, mẹ vốn ham chơi, không cần chúng ta phải lo lắng đâu.”

“Vậy, bố thì sao...” Cố Diễm Sinh có chút do dự nhưng vẫn hỏi ra miệng.

“Bố hả?” Diệp Túc Bắc dừng lại một chút, mắt hơi sụp xuống, “Để bố dùng nửa đời còn lại ngẫm nghĩ kỹ những gì ông làm trước đây vậy.”

“...”

Cứ nghĩ rằng Lộ Tùng Quang rời đi, ông bà Diệp ly hôn đã có quá nhiều chuyện xảy ra, không ngờ nhà họ Diệp tách ra chưa được bao lâu thì Lục Giang Thần bỗng nhiên xuất hiện để từ biệt Cố Diễm Sinh.

Hai mươi mấy năm qua Lục Giang Thần luôn sống vì gia đình, giờ rút cuộc đã được gia tộc thấu hiểu, bố cô không ép cô làm những việc cô không thích làm nữa, cô tự chọn cho mình cách rời khỏi con đường này.

Trước khi rời đi Lục Giang Thần tới tạm biệt Cố Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc. Lục Giang Thần thường ngày mệt mỏi, giờ như có sức sống mới. Ánh mắt cô có thần trở lại khiến Cố Diễm Sinh cảm thấy rất mừng cho bạn.

Họ ăn cơm tại nhà hàng Thái cách nhà không xa, Lục Giang Thần vui vẻ nói chuyện với Cố Diễm Sinh về những dự định sau này. Sự kiên quyết trong tình cảm của Lục Giang Thần khiến Cố Diễm Sinh hơi kinh ngạc, nhưng giờ cô đã hiểu, một người phụ nữ đặc biệt như cô ấy xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn.

Lục Giang Thần ngồi uống canh đối diện với Cố Diễm Sinh, vui vẻ nói chuyện với cô về việc học của con trai. Con trai cô ấy rất dễ thương, rất quán mẹ, nên không có phản ứng gì đối với quyết định rời đi của cô. Tuy nhiên ở Giang Thần vẫn có vẻ không vui. Đứa trẻ tuy nhỏ, nhưng sớm trưởng thành và hiểu chuyện, đây cũng là sự an ủi đối với Giang Thần.

“Tớ cũng đã nói dự định rời đi với Thẩm Ý, tư tưởng của anh ấy thoáng hơn tớ nhiều nên cũng không trách cứ gì tớ cả. Mấy ngày trước sinh nhật tớ, bọn tớ cũng gặp nhau tại nhà hàng Haagen-Dars mà thời sinh viên mỗi khi có sinh nhật thường đến. Điều đó có thể thấy chúng tớ vẫn chưa thực sự quên hẳn nhau đúng

không? Chỉ là quá nhiều việc, những gì đã qua thì qua thật rồi.” Lục Giang Thần không hề che giấu tình cảm và suy nghĩ của mình khiến Cố Diễm Sinh luôn rất khâm phục cô ấy.

“Anh Đông biết việc cậu rời đi không?”

Thái độ của Lục Giang Thần vẫn thản nhiên như không, cô cúi đầu xuống khiến tóc mai che mắt biểu cảm của mình, “Chắc biết rồi, hôm trước Giai Giai gọi điện thông báo rồi.”

“Anh ấy nói thế nào?”

“Chỉ nói: Thượng lộ bình an.”

Cố Diễm Sinh thầm chửi thề trong bụng, ông anh này rõ thật là, trong lúc quan trọng nhất luôn như vậy. Anh ta không muốn Giang Thần rời đi nhưng không biết thể hiện tình cảm của mình, người đàn ông như vậy bị vợ bỏ là đúng.

Cô định hỏi Lục Giang Thần có phải đã tha thứ cho Diệp Túc Đông rồi không, nhưng nghĩ lại, có lẽ cô ấy đã tha thứ rồi. Giang Thần quyết định rời đi là bỏ lại tất cả, tất nhiên cũng đồng nghĩa với tha thứ. Tha thứ thì tha thứ nhưng làm lại từ đầu là việc cần dũng khí rất lớn. Cố Diễm Sinh ủng hộ quyết định của Lục Giang Thần, bởi đây có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho cô ấy.

Trong lúc Lục Giang Thần và Cố Diễm Sinh mải mê nói chuyện thì điện thoại của Diệp Túc Bắc bỗng vang lên. Diệp Túc Bắc nhìn màn hình rồi bỗng chau mày. Cố Diễm Sinh sinh nghi liền giật lấy điện thoại, trên màn hình nhấp nháy là một dãy số không có tên. Nhận ra số của Tô Nham, Cố Diễm Sinh cũng chau mày lại, rồi giấu miệng bảo Diệp Túc Bắc nghe máy, Diệp Túc Bắc liền bấm nghe.

Giọng người trong điện thoại có lẽ do quá hoảng hốt nên âm thanh rất to, ngồi bên cạnh nhưng Cố Diễm Sinh nghe rất rõ.

Tô Nham hét lên trong điện thoại như người bị tâm thần.

“Diệp Túc Bắc, tôi cầu xin anh, xin anh hãy cứu con tôi, Diệp Túc Đông đi rồi.”

“...”

52. Chương 52

“Cái gì?” Trán Diệp Túc Bắc nhăn lại, anh cầm điện thoại định rời khỏi bàn, nhưng Cố Diễm Sinh đã tóm lấy áo anh. Diệp Túc Bắc che điện thoại hỏi nhỏ, “Chuyện gì vậy?”

Cố Diễm Sinh hít một hơi thật sâu, nhìn anh nói, “Có gì cứ nói ở đây”, nói xong liền liếc qua nhìn Lục Giang Thần.

Ở bên kia đầu dây Tô Nham kích động thể nào Cố Diễm Sinh đều nghe rất rõ, tất nhiên Lục Giang Thần cũng nghe rõ, nếu không thái độ của cô đã không lắng xuống nhanh vậy.

Diệp Túc Bắc liếc Cố Diễm Sinh rồi ngồi xuống bên cạnh.

Giọng Tô Nham trong điện thoại rất chanh chua, “Nhà họ Diệp khốn kiếp, Diệp Túc Đông khốn kiếp! Anh ta dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?”

Diệp Túc Bắc không hài lòng với câu chửi thần kinh của Tô Nham, khuôn mặt anh lạnh lùng, trầm giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Diệp Túc Đông khốn kiếp lừa tôi! Anh ta nói đưa Hình Tâm đi chơi, nhưng lại định đưa Hình Tâm đi chết! Diệp Túc Bắc, mọi chuyện trước đây tôi không tính toán nữa, cầu xin anh hãy cứu con gái tôi, nó vô tội!” Giọng cô ta nghẹn lại, chắc đang thút thít.

Tay Cổ Diễn Sinh đan chặt vào nhau, cô cũng có chút lo lắng theo. Diệp Túc Bắc nhẹ nhàng đổi điện thoại sang tay khác, dùng bàn tay gần Cổ Diễn Sinh ôm chặt lấy cô và ra hiệu bằng mắt cho cô biết không phải lo lắng. Anh hỏi Lục Giang Thần ngồi đối diện, “Chị có phiền khi cô ấy tới đây không?”

Lục Giang Thần ngẩn ngơ một lúc rồi quả quyết lắc đầu.

Diệp Túc Bắc hài lòng gật đầu với Lục Giang Thần, “Giờ cô hãy qua chỗ tôi để nói rõ mọi chuyện!” Anh đọc địa chỉ rồi cúp điện thoại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vẫn chưa biết.” Diệp Túc Bắc bấm máy gọi cho anh trai, nhưng điện thoại tắt máy. Anh bắt đầu có chút lo lắng, trên mặt không còn vẻ trầm mặc như lúc trước. Lúc này Lục Giang Thần giữ lấy cánh tay đang định gọi điện thoại của Diệp Túc Bắc nói, “Để tôi gọi thử. Anh ta đang ép tôi, mọi người không gọi được đâu.” Là vợ chồng đã lâu, cho dù Diệp Túc Đông bị hôn mê cũng khá lâu nhưng giữa họ vẫn có sự tương thông mà người khác không hiểu được.

Nói xong Lục Giang Thần liền rút điện thoại. Quả nhiên cô vừa bấm, điện thoại đã thông.

Cổ Diễn Sinh như ngồi trên đồng lửa, nhìn Lục Giang Thần không chớp mắt.

“Anh đang ở đâu?”

“Đang ở cùng ai?”

“Chưa đi, hôm qua là tôi bảo Giai Giai nói vậy, thực ra ngày kia mới bay.”

“Diệp Túc Đông, anh làm vậy thật vô nghĩa.”

“Anh nghĩ anh lừa được tôi sao? Anh quá xem thường tôi rồi đấy. Tôi ở bên cạnh anh lâu như vậy cũng không phải là vô ích.”

“Diệp Túc Đông, anh đừng nhằm góc thành ngọn, vấn đề của chúng ta hoàn toàn không phải vì đứa trẻ đó, hơn nữa nó cũng là con anh đúng không?”

“Có thể, nhưng giờ nói những chuyện đó có ích gì? Tất cả đã xảy ra rồi, đều thực sự tồn tại.”

“Giờ anh đang làm gì?! Anh điên rồi hả?! Tôi mòn mỏi chờ anh tỉnh lại để anh coi thường tính mạng của mình thế sao? Diệp Túc Đông, tính mạng của anh một nửa là của tôi, anh không có tư cách nói không cần là không cần.”

“Diệp Túc Đông! Không được tắt máy!”

“Diệp Túc Đông!”

“Diệp Túc Đông!”

Lục Giang Thần uể oải cầm điện thoại, toàn thân cô trống rỗng, trong đôi mắt mở to của cô chốc lát tràn đầy nước mắt. Lúc này cô bất lực giống như một đứa trẻ, chỉ biết mở to mắt, mặc cho nước mắt lăn chã tuôn rơi, “Diễn Sinh, Túc Bắc, phải làm sao đây?” Cô gơ điện thoại lên như muốn chứng minh điều gì đó, nhưng lại không thể, “Diệp Túc Đông tắt máy rồi...” Giọng nói của cô gần như nấc nghẹn, khiến người ta không rõ cô định nói gì, Cổ Diễn Sinh phải cố luận ra từ những lời sau cùng cô nói.

“Diệp Túc Đông thực sự không muốn sống nữa!!!”

Đây là câu nói cuối cùng của Lục Giang Thần, sau đó cô bật dậy khỏi chỗ ngồi, như người điên muốn lao ra ngoài. Cổ Diễn Sinh nhanh tay tóm gọn và ôm chặt lấy eo cô, miệng hét to, “Lục Giang Thần! Cậu định đi đâu? Anh Đông giờ đang ở đâu? Cậu cho chúng tớ biết để cùng đi tìm!!!”

Lục Giang Thần như người điên đánh vào tay cô. Vì tình bạn bao năm của hai người, Cổ Diễn Sinh cắn răng chịu đựng.

“Cậu bỏ tay tớ ra, nếu không bỏ ra thì Diệp Túc Đông sẽ chết thật đấy.”

Đúng lúc này, Diệp Túc Bắc cũng lao tới ôm chặt lấy Lục Giang Thần, Lục Giang Thần vẫn cố gắng vùng vẫy nhưng Diệp Túc Bắc chiếm ưu thế nhờ sức đàn ông và thân hình cao to, anh kéo Lục Giang Thần ngồi xuống ghế rồi dùng tay khóa chặt, chân mày anh nhíu sát lại, khiến đôi mắt toát ra vẻ nguy hiểm. Đã lâu Cố Diễn Sinh không thấy cơn thịnh nộ của Diệp Túc Bắc, cô biết đây là dấu hiệu anh sắp nổi giận. Toàn thân anh hình thành nên một khí trường bất khả xâm phạm, khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Giọng anh không to nhưng đủ khiến người khác kính nể, “Chị định đi đâu? Chị có thể dễ dàng tìm thì anh ấy đã không phải là anh trai của em rồi.”

Lục Giang Thần bị tư thế của Diệp Túc Bắc trói chặt, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi, cô mở to mắt, nhìn Diệp Túc Bắc không chớp rồi nói từng từ một, “Anh ấy là một kẻ điên, việc gì anh ấy cũng làm được. Thật đấy! Cậu hãy tin tôi.” Những lời sau cùng cô đã khóc không thành tiếng nữa, “Tôi phải sớm nghĩ ra mới phải, thái độ của anh ấy rất bình thản, tôi bảo Giai Giai nói với anh ấy là chuyến bay hôm qua, cũng không để anh ấy tiễn, tối qua anh ấy còn gọi điện cho tôi, dặn tôi chú ý giữ gìn sức khỏe. Tôi phải sớm nghĩ ra mới đúng...” Cô bắt lực co người lại, tự độc thoại với mình như một đứa trẻ, “Lần này anh ấy thực sự không muốn sống nữa, ba năm qua anh ấy chưa từng từ bỏ nhưng lần này anh ấy thực sự không muốn sống nữa.”

“Rõ ràng tôi ghét nhất loại đàn ông như vậy... nhưng tại sao tôi lại thấy đau nhói trong tim chứ?”

Nhìn bộ dạng bất lực của Lục Giang Thần, Cố Diễn Sinh không biết nói gì, cô đẩy Diệp Túc Bắc ra, ôm Lục Giang Thần vào lòng, giống như ôm con mình, rồi dùng tay vỗ lên lưng an ủi cô ấy, “Đừng sợ! Đợi người phụ nữ kia tới chúng ta hỏi cho rõ, có khi tâm trạng anh ấy không vui muốn ra ngoài dạo chơi không muốn ai làm phiền thôi. Dù sao đứa trẻ đó cũng là con ruột anh ấy, anh ấy sẽ không làm vậy đâu.”

“Anh ấy không giết đứa trẻ mà sẽ chết cùng với nó...”

Cố Diễn Sinh cũng thẳng thốt nhìn sang Diệp Túc Bắc, rõ ràng Diệp Túc Bắc chưa hiểu hết sự việc. Trong lúc anh đang định nói gì đó thì nhìn thấy Tô Nham từ cửa xông vào, chuông gió trên cửa tiệm bị cô ta đâm trúng rơi xuống đất, những con hải cầu bằng thủy tinh loảng xoảng rơi trên mặt đất, ống chuông gió vỡ vụn tạo ra âm thanh chói tai khiến tất cả ánh mắt trong quán đều đổ dồn lên người Tô Nham. Cô ta nhanh chóng lao đến trước mặt mọi người, nhìn thấy Diệp Túc Bắc như nhìn thấy phao cứu sinh liền mạnh mẽ xông tới, tóm lấy gấu áo của Diệp Túc Bắc, bao nhiêu tội lỗi của cô ta trước đây đều tan biến hết, chỉ còn lại tâm trạng lo lắng của một bà mẹ, cô ta gào khóc, “Diệp Túc Bắc, tôi cầu xin anh hãy cứu lấy Hình Tâm. Nó chỉ là một đứa trẻ, có gì hãy để tôi gánh chịu!”

Diệp Túc Bắc bị cô ta tóm áo có chút bực mình, “Cô định làm gì? Cô biết gì thì hãy nói mau đi! Hiện giờ anh ấy đang ở đâu?” Anh lắc mạnh vai Tô Nham, ánh mắt lo lắng.

Tô Nham chuẩn bị nói thì nhìn thấy Lục Giang Thần đang ngồi bên cạnh, cô ta liền quay người lao tới, quỳ trước mặt Lục Giang Thần, “Đó không phải con của Diệp Túc Bắc, cầu xin cô hãy quay về đoàn tụ với anh ta, anh ta là một kẻ điên, anh ta định giết Hình Tâm!” Mặt Tô Nham ầu ầu, cô ta cứ nắm lấy tóc mình, như nhớ lại chuyện đau khổ tột cùng nào đó, rồi luôn miệng gào, “Đó không phải là con của Diệp Túc Bắc, không phải! Con của Diệp Túc Bắc đã chết từ khi còn trong bụng tôi rồi, đó không phải là con của Diệp Túc Bắc...”

Cố Diễn Sinh nhanh chóng hiểu ra, nhất thời tròn xoe mắt không tin hỏi lại, “Cô vừa nói gì?”

“Hình Tâm không phải con của Diệp Túc Bắc... Khi tôi mang thai được bảy tháng, đứa bé trong bụng đã chết rồi, tôi tận mắt nhìn thấy người ta lôi nó từ trong bụng mình ra. Hình Tâm không phải con của Diệp Túc Bắc, không phải, nó là đứa con tôi nhận về nuôi...”

Sau cùng Cố Diễn Sinh nổi giận đùng đùng, cô tóm lấy cổ áo của Tô Nham, “Cô có biết cô đang làm gì không? Cô có biết cô làm như vậy hại biết bao nhiêu người không?”

Tô Nham mặc cho Cố Diễn Sinh tóm lấy áo mình, cô ta giống như kẻ điên gào lên trong vô vọng, “Dựa vào đâu! Dựa vào đâu mà người họ Diệp các người có thể tùy tiện đùa cợt với tôi? Diệp Túc Bắc cũng vậy! Diệp Túc Bắc cũng vậy, họ coi tôi là cái gì? Diệp Túc Bắc khốn kiếp, anh ta đã hủy hoại tôi, giờ còn định hủy hoại con gái tôi nữa.”

Không ai có mặt ở đây lường trước được thông tin này, thậm chí sự việc đang tiến triển theo chiều hướng kịch hóa. Cố Diễn Sinh không dám tin người phụ nữ trước mắt mình dám giả trò với tất cả mọi người ở

đây như vậy.

“Vậy xét nghiệm ADN thì sao?” Bỗng nhiên Cố Diễm Sinh nhớ ra một điều mấu chốt, “ADN là thế nào?” Vừa nói xong, cô nhanh chóng nhớ ra, chỉ lầm bầm một mình, “Là Lộ Tùng Quang...”

Câu nói này của cô khiến mọi người có mặt đều ngớ người. Xét nghiệm ADN lúc đầu là do Lộ Tùng Quang ở giữa giờ trò, cộng thêm ghi nhận Tô Nham có thai bảy tháng khiến cho tất cả mọi người nhà họ Diệp không ai nghi ngờ, nên cô ta mới giấu trời qua biển được lâu như vậy. Nếu không phải Lộ Tùng Quang sau cùng đã từ bỏ tất cả, nếu Diệp Túc Đông không thiên kiến như vậy, nếu mọi chuyện không trùng hợp thì có lẽ mọi người đã không biết được chân tướng sự việc.

Cố Diễm Sinh chỉ cảm thấy ớn lạnh dâng lên sống lưng. Lòng tham, thù hận, dục vọng, tất cả gây ra bao nhiêu biến cố khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Trong lúc này điện thoại của Diệp Túc Bắc bỗng vang lên. Anh vội vã bấm nghe, “Anh Đông! Anh đang ở đâu?” Anh có chút nóng vội mất đi sự điềm tĩnh vốn có trước đây.

“Em không nghe những điều này, anh nói cho em biết anh đang ở đâu? Lục Giang Thần là vợ anh, anh phải tự mình chăm sóc, còn con trai anh nữa, anh định vứt cho ai.”

“Em không nhận lời!”

...

Vừa nghe Diệp Túc Bắc gọi, Tô Nham giống như người điên nhảy lên, lao tới cướp điện thoại của Diệp Túc Bắc, nhưng anh phản ứng nhanh hơn vội giơ lên cao. Tô Nham chỉ còn biết hét về phía điện thoại, “Diệp Túc Đông, anh là đồ điên! Đồ khốn nạn! Có bản lĩnh thì tới đây, anh đi hãm hại một đứa trẻ thì còn đáng mặt là đàn ông không? Anh là đồ khốn!”

Hai mắt Tô Nham đỏ ngầu, mặt mũi dữ tợn. Từ khi biết Tô Nham, Cố Diễm Sinh chưa từng thấy trạng thái của cô ta như vậy bao giờ. Tuy cô ta đã gây ra nhiều chuyện khiến mọi người không thèm đếm xỉa đến, thậm chí cô ta còn lợi dụng cả sự tồn tại của đứa trẻ đó, nhưng trong lúc quan trọng nhất, cô ta vẫn muốn bảo vệ con mình như tất cả các bà mẹ khác.

Diệp Túc Bắc đang kích động nói với Diệp Túc Đông trong điện thoại. Lục Giang Thần thì khóc nức nở nhưng sau khi nghe những lời nói của Tô Nham cô bỗng dờ người ra, khuôn mặt thần thờ ngồi nguyên vị trí, ánh mắt trống rỗng và vô hồn. Lúc này cô bình tĩnh nghe Diệp Túc Bắc nói chuyện trong điện thoại, sau đó lặng lẽ đứng dậy đi qua Tô Nham, giơ bàn tay trắng bệch ra trước mặt Diệp Túc Bắc nói, “Để tôi nói chuyện với anh ấy.”

Diệp Túc Bắc do dự một lát rồi đưa điện thoại cho cô. Lục Giang Thần đón lấy điện thoại, nói với giọng bình thản, “Diệp Túc Đông, đứa bé đó không phải con anh, anh không có quyền quyết định sự sống chết của nó.” Đây là câu nói đầu tiên của cô.

Sau đó cô lại tiếp, “Nếu trong vòng nửa giờ đồng hồ nữa mà anh chưa quay lại, tôi cũng sẽ đưa Giai Giai đi chết, chẳng phải anh rất thích trò chơi này sao? Chúng ta cùng chết.” Nói xong cô tắt máy, dùng ánh mắt điềm tĩnh nhìn một lượt tất cả những người có mặt xung quanh rồi đưa điện thoại trả lại cho Diệp Túc Bắc và bình tĩnh ngồi xuống vị trí cũ.

Cố Diễm Sinh và Diệp Túc Bắc hơi bất ngờ, chỉ nhìn nhau rồi lại nhìn Lục Giang Thần, dường như mọi âm thanh đều dừng lại, cả thế giới này chỉ có mỗi mình Lục Giang Thần. Cô đang ở trong thế giới của riêng mình mà không ai có thể xâm nhập. Dù mọi người xung quanh có sôi nổi bàn tán về họ, dù Tô Nham cứ quỳ dưới đất khóc thút thít...

Cuối cùng, Diệp Túc Đông và đứa trẻ kia cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Nhìn thấy Diệp Túc Đông, khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lục Giang Thần xúc động, cô vừa khóc vừa cười giống như lúc Diệp Túc Đông vừa tỉnh lại, cô hơi run rẩy bước lại bên cạnh Diệp Túc Đông, rồi nắm lấy cổ áo anh nói, “Hóa ra anh vẫn còn biết nghe lời tôi sao?”

Mặt Diệp Túc Đông tàn tạ, râu ria bờm sồm, giống một tên nát rượu, toàn thân toát lên vẻ mơ màng như người trong mộng. Diệp Túc Đông nhìn Lục Giang Thần với ánh mắt quẩn luyến không nói một câu nào,

chỉ mở đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô như sợ cô sẽ biến đi trong chớp mắt.

Cảnh tượng chia ly quyến luyến không diễn ra như trong tưởng tượng, ngược lại, Lục Giang Thần lại đưa tay tát cho Diệp Túc Đông một cái.

“Cái tát này là vì anh khiến tôi phải lo lắng, mới đánh.”

Tiếp sau đó, lại là một cái tát nữa.

“Cái tát này là tôi vì Giai Giai mà đánh, anh đã hủy hoại hình tượng người bố trong trái tim nó.”

“Cái tát này tôi đánh thay cho Túc Bắc, vì những sai lầm của anh đã khiến họ phải ly hôn.”

“Cái tát này là tôi đánh thay đứa trẻ đó, dù nó không phải con anh, anh cũng không nên tàn nhẫn như vậy.”

“Cái tát cuối cùng là tôi đánh cho bản thân mình, Diệp Túc Đông, chúng ta không còn nợ nhau nữa.”

Lục Giang Thần nắm chặt nắm tay. Diệp Túc Đông đứng trước mặt cô, mặc cho cô tát liên tục, bầu không khí căng thẳng như một cuộc đàm phán, tất cả mọi người đều kinh ngạc không biết nói gì. Không biết vì sao hai người họ lại cùng cười phá lên. Diệp Túc Đông không nói gì, chỉ ôm chặt Lục Giang Thần vào lòng.

Cố Diễm Sinh đứng bên cạnh Diệp Túc Bắc, chỉ nghe Lục Giang Thần nói một câu cuối cùng, “Cho tôi thời gian, mười năm, mười năm sau nếu chúng ta vẫn muốn ở cùng nhau thì tôi sẽ trở về bên anh.”

* * *

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó quá bất ngờ, dù đã rất lâu nhưng trong trí nhớ của Cố Diễm Sinh nó như mới xảy ra ngày hôm qua.

Con của Tô Nham vì quá kinh hãi mà sốt cao không giảm, sau cùng bị điếc hai tai. Tô Nham cũng bị kích động quá nên bệnh thần kinh cũ lại tái phát, do Tô Nham bị bệnh nên bên Thụy Sĩ đã tước quyền giám hộ, vì vậy mà bệnh tình của cô ta càng nghiêm trọng hơn, nghe nói đã chuyển sang dạng thần kinh phân liệt.

Biết được tin này Cố Diễm Sinh không cảm thấy vui, mà lại cảm thấy rất nặng nề.

Tất cả mọi chuyện đã kết thúc, nhà họ Diệp phồn vinh trước đây giờ không còn gì nữa.

Bệnh của ông nội ngày một nặng hơn, ông bà Diệp cũng không có hy vọng hàn gắn lại. Cuối cùng Lục Giang Thần không ra nước ngoài nữa, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tiếp nhận Diệp Túc Đông.

Tất cả mọi người dường như không có một kết cục viên mãn, người duy nhất có được hạnh phúc là Cố Diễm Sinh lại luôn có cảm giác có lỗi. Nhớ lại những chuyện xảy ra trước đây, cô chỉ cảm thấy buồn vô hạn.

Hôn nhân, vì hôn mới có nhân, nhưng không phải ai cũng có được hạnh phúc viên mãn.

Thời xưa người ta thường gọi hôn nhân là mê nhân, có lẽ người ta thực sự bị mê hoặc mới kết hôn.

Không ai có thể biết rõ được.

Dù sao cuối cùng cô cũng học được rất nhiều và trưởng thành hơn nhiều từ trong hôn nhân. Cô bỗng cười thầm nghĩ mình thật sự may mắn.

Cố Diễm Sinh ôm chần nằm trên giường, nghĩ đến sinh nhật mình sắp tới. Công việc của Diệp Túc Bắc gần đây lại bận rộn hơn, cô hơi lo Diệp Túc Bắc sẽ lại quên mọi chuyện.

Đúng lúc này Diệp Túc Bắc vừa tắm xong bước ra khỏi buồng tắm, tóc anh đã sấy gần khô. Anh nhìn đồng hồ, sau đó lặng lẽ lên giường.

Cố Diễm Sinh giống một đứa trẻ dịch lại gần anh gọi “ông xã!” rồi làm nũng. Diệp Túc Bắc nghe tiếng gọi ông xã của cô mà sờn da gà, lạnh lùng hỏi, “Gì vậy?”

Cố Diễm Sinh vẫn lộ vẻ mừng rỡ ra mặt, cười tí nói, “Ông xã à, ngày kia là sinh nhật em đấy.” Lúc này cô không còn nhõng nhẽo nhưng cũng không hẳn nghiêm túc.

“Ồ!” Diệp Túc Bắc hỏi lại, “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó gì cả, ý em là anh phải nhớ gây cho em bất ngờ nhé.”

Diệp Túc Bắc lườm cô một cái, “Đã là vợ chồng lâu vậy rồi mà vẫn thích chủ nghĩa hình thức. Cứ tổ chức sinh nhật bình thường là hợp lý nhất.”

Cố Diễn Sinh nghe vậy tỏ vẻ không vui liền giấu miệng nói, “Anh không yêu em nữa. Em biết anh chê em già rồi đúng không? Thôi bỏ đi! Mai em đưa Tích Triều về nhà ngoại, ở đây thật vô nghĩa.”

Mỗi khi cô và Diệp Túc Bắc bắt đồng quan điểm với nhau, cô lại dùng chiêu này buộc Túc Bắc thỏa hiệp. Quả nhiên chiêu này rất có tác dụng, Diệp Túc Bắc lập tức nhượng bộ, anh trở người, thò tay vào sâu trong áo cô rồi cười hỏi, “Thôi được! Nói xem em thích quà gì nào?”

Cố Diễn Sinh nghĩ một lát rồi thăm dò nói, “Cường gian Ngô Ngạn Tổ...”

Diệp Túc Bắc lườm cô, rồi dùng tay cấu cho cô một cái, cô đau quá kêu lên, “Diệp Túc Bắc anh là đồ lỗ măng, anh cấu ở đâu thế!?”

Diệp Túc Bắc không để ý, tiếp tục nói, “Thứ đó anh không làm được, đổi thứ khác.”

Cố Diễn Sinh vỗ vào tay anh, suy nghĩ một lát rồi nói, “Vây... Chụp ảnh với Quán Hy[1] ca ca thì sao?”

Lúc này Diệp Túc Bắc đã hiểu cô cố tình trêu mình, anh mỉm cười mưu mô rồi đề lên người Cố Diễn Sinh, áp đầu vào cổ cô nói, “Trông em gần đây ngày càng béo.”

Cố Diễn Sinh buồn cười nói, “Không đùa đâu, còn cả ước nguyện ngày tận thế nữa.”

“Còn ước nguyện sao?” Mặt Diệp Túc Bắc biến sắc, “Giờ anh sẽ cho em biết thế nào là ngày tận thế.”

...

Nói xong, Diệp Túc Bắc cắn lên cổ Cố Diễn Sinh, và thò bàn tay rảnh rỗi ra tắt đèn ngủ...

[1] Ngôi sao điện ảnh Hồng Kông bị dính vào scandal ảnh và phim sex với các nữ nghệ sĩ nổi tiếng.

Ngoại truyện

“Uyển Nghi, hôm nay con lại lười biếng rồi, thầy dạy dương cầm nói con không luyện bài mà bỏ ra ngoài chơi.” Khuôn mặt xinh đẹp của mẹ có chút không hài lòng nhưng kiềm chế kịp thời nên khó lòng phát hiện. Tôi liền bỏ tấm vé xem phim trong tay ra rồi vừa cười vừa báo cáo hành trình ngày hôm nay cho mẹ biết.

“Các bạn rủ con đi xem phim, dương cầm con đã luyện mười bốn năm rồi, một ngày không luyện cũng đâu có sao.”

Thấy thái độ bất cần của tôi mẹ càng tức giận, phẩy tay áo giận dữ, rồi nghiêng khuôn mặt xinh đẹp nhìn tôi nghiêm nghị. “Mẹ không dạy nổi con, đợi Tổ Tổ của con tới dạy con vậy.”

Mỗi lần bị mẹ dạy bảo, tôi thích nghe nhất là câu nói này, bởi chỉ cần mẹ giao tôi cho Tổ Tổ, tức là tôi đã được giải thoát.

Tổ Tổ là cách gọi cũ của cô quản gia, cô từng ra nước ngoài nên tư tưởng tân tiến hơn mẹ tôi nhiều. Năm tôi mười chín tuổi mẹ thường cảm thấy tôi đã quá lớn rồi, nếu không lấy chồng thì sẽ trở thành bà cô, nhưng Tổ Tổ lại nói, kết hôn sớm làm gì, rồi lại ly hôn giống cô sao?

Đúng vậy! Tổ Tổ rất hiện đại, thời đó cô cũng bị ép nhưng đã mạnh dạn trốn hôn, chỉ tiếc không tìm được đối tượng thích hợp để đi cùng tới tận góc biển chân trời, sau cùng vẫn lấy người đàn ông đó. Có thể coi Tổ Tổ là một người phụ nữ hiện đại, sau khi kết hôn cuộc sống không suôn sẻ, cô quyết định ly hôn.

Tổ Tổ thường nói với tôi, “Làm người đừng vì sợ người khác bàn luận mà ép buộc chính mình, việc Tổ Tổ ly hôn còn bị đưa lên mặt báo, nhưng cô vẫn sống bình thường đó thôi.”

Từ nhỏ tôi đã rất thân với Tổ Tổ, còn mẹ chỉ biết đuổi phía sau, nhắc nhở tôi luyện đàn, luyện chữ và làm bài tập.

Năm mười chín tuổi, vấn đề hôn nhân của tôi lần đầu tiên được cả nhà nhắc tới. Một hôm khi cả nhà đang ăn cơm, tôi còn nhớ hôm đó có món tráng miệng là bánh ga-tô sô-cô-la mà tôi thích nhất, nhưng tôi chưa kịp đụng tay thì đã bị lời của bố làm cho kinh ngạc.

Bố có hai hàng ria con kiến khiến ông trông rất tinh nhanh, tuy không còn sức hấp dẫn nhưng vẫn hào hoa, ngồi cùng với mẹ trông đẹp đôi vô cùng. Ông rút từ trong túi ra một tấm hình đưa cho Tổ Tổ, sau đó bình thản trình bày, “Con trai út nhà họ Diệp lớn hơn Uyển Nhi bốn tuổi, nhân phẩm tốt, nhân cách tôi thấy cũng được, rất hợp với Uyển Nhi nhà ta.”

Tổ Tổ cầm tấm ảnh ngắm hồi lâu, sau đó nói một câu, “Hơn nhau bốn tuổi quá ít, Uyển Nhi nhà chúng ta tính tình vẫn như một đứa trẻ, tìm một đối tượng lớn tuổi sẽ thích hợp hơn.”

Bố hình như không tán thành cách nói của Tổ Tổ, chau mày nói, “Tôi thấy hơn nhau bốn tuổi là vừa đẹp.”

Tổ Tổ không tranh luận với bố, cô nghiêng đầu nhìn tôi, khoe miệng nở một nụ cười trêu mếu hỏi, “Uyển Nhi nhà ta có muốn lấy chồng không?”

Tôi cắn chặt chiếc đĩa, thật thà lắc đầu, “Không muốn.” Nói xong liền chạy tới bên cạnh Tổ Tổ, lay đi lay lại bờ vai cô. “Cả đời này con sẽ ở bên Tổ Tổ.”

Tổ Tổ xoa đầu tôi rồi ôn tồn nói, “Uyển Nhi lớn rồi, không thể ở mãi bên Tổ Tổ.” Điều quan trọng nhất của người con gái là tìm được một người tâm đầu ý hợp.

Đó là lần đầu tiên tôi bắt đầu nghĩ tới việc đại sự trong cuộc đời.

Người luôn không tán thành việc sắp đặt hôn nhân như Tổ Tổ cũng khen người đàn ông trong ảnh không tiếu lời.

Tôi nhìn bức ảnh dính trên tường, suy nghĩ hồi lâu. Người con trai đó trông rất anh tuấn, theo như mẹ nói thì anh ta cao tám thước, tôi dùng thước dây đo, sau đó vẽ lên một tờ giấy rồi gắn lên cạnh tường, đó là đối tượng kết hôn của tôi. Tôi chỉ đứng đến mũi anh ta.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy là ở nhà tôi, hôm đó chị Tư, chị Năm cũng về nhà. Chị Tư theo mẹ ra đại sảnh nói chuyện với trưởng bối nhà họ Diệp, chị Năm ngồi trong phòng tôi uống trà hoa và giũa móng tay. Chị ấy mặc một chiếc áo len casơmia và một chiếc quần bò mới thịnh hành, trông rất sành điệu. Tôi và chị nói chuyện một lát đã cảm thấy rất tẻ nhạt, giờ nói chuyện với tôi không được ba câu là chị lại nói về chồng mình, tôi cảm thấy buồn tẻ nên ra ngoài đi dạo.

Vườn trong nhà vốn đã rất quen thuộc. Giàn nho trong vườn do Tổ Tổ trồng từ khi còn nhỏ đã bị gió thu nhuộm vàng, trên tường chỉ còn vài trái màu xanh lá cây.

Có một người đàn ông lạ đứng dưới tường nhà, chăm chú nhìn bà ngoại tôi bày biện, khi tôi bước lại gần người đó vẫn không phát hiện ra. Bóng của người đó trông thật đẹp, bờ vai rộng khiến cho người khác có cảm giác an toàn, bộ quần phục trên mình khiến cái bóng của anh càng hiên ngang, làm người ta phải siêu lòng. Bóng của người lạ và độ tuổi của anh ta khiến người khác không khó để đoán anh là ai.

Ông Diệp chỉ mang theo hai lính cận vệ, hai người đó đều đứng ở cửa phòng khách, còn một người chính là con trai út của họ Diệp - Diệp Mục Thành, đối tượng kết hôn của tôi.

Tôi ưu tư tiến lại đứng bên cạnh người ấy, quả nhiên tôi chỉ đứng đến mũi anh. Tôi tự đắc ý với sự đo lường chính xác của mình. Tôi đứng đó, dõi theo hướng ánh mắt anh, tuy động tác của tôi rất khê nhưng vẫn bị anh phát hiện ra.

Về ngoài của anh không khác gì trong ảnh, dáng vẻ uy phong bảnh sinh, chỉ là trông anh có chút miễn cưỡng, nhìn thấy tôi tuy cười nhưng có vẻ không vui, thậm chí có chút không hài lòng.

“Xin hỏi anh là?” Tôi nhân cơ hội hỏi.

“Xin chào.” Anh nói tiếng phổ thông rất lưu loát, tròn vành rõ chữ, “Tôi là Diệp Mục Thành.”

Tôi mỉm cười trả lời anh, “Tôi là Lương Uyển Quân, chị Năm của Uyển Nghi.”

Sau đó tôi đã nói rất nhiều chuyện với anh ấy, chúng tôi hợp nhau đến bất ngờ, và nói chuyện rất ăn ý cho tới khi bị bố gọi lên phòng khách. Lúc nhìn thấy tôi anh ngẩn người, sau đó vui vẻ ngồi xuống, còn tôi chỉ chớp mắt một cách láu lỉnh với anh.

Lúc đó tôi tự gật gù đắc ý với bản thân đã lừa được anh, nhưng sau đó tôi mới biết lúc tôi nhìn thấy ảnh của anh thì anh cũng được nhìn thấy ảnh của tôi rồi, nhưng anh đã vờ như không nhận ra tôi, mặc cho tôi tự nhận mình là chị Năm.

Rồi tôi được gả cho anh, lễ cưới được tổ chức vô cùng long trọng, còn anh vẫn lễ phép như trước. Anh mặc lễ phục, đầu tóc gọn gàng, chỉ khác lần đầu gặp nhau là anh không cười trong suốt buổi lễ.

Sau buổi lễ tôi được đưa vào nhà họ Diệp, theo nghi lễ tôi bước vào căn phòng đã được chuẩn bị sẵn và thay một bộ đồ màu đỏ. Đầu tôi được gài một bông hoa vàng rất tinh tế, tôi cười vô tư lự, bởi lúc đó tôi không hề biết cuộc sống của mình sẽ bị ràng buộc kể từ đó.

Đêm tân hôn Diệp Mục Thành say khướt, vừa vào phòng là vùi đầu ngủ. Anh đã trốn được một thủ tục trong lễ cưới, với bản tính tiểu thư gia giáo tôi cũng không nhắc anh điều đó, nhưng tôi không biết rằng anh đã trốn như vậy trong gần một năm trời.

Trong một năm đó tôi đã làm tất cả những gì cần làm. Giống tất cả các quý phu nhân giàu có khác, tôi thỉnh thoảng chơi mật chược, học thêu hoa, chơi dương cầm nhưng trái tim tôi mỗi ngày một cô đơn hơn.

Diệp Mục Thành chồng tôi, hàng ngày vẫn ngủ bên cạnh tôi, nhưng chưa bao giờ đụng vào tôi, có lúc anh cũng ôm tôi, nhưng chỉ vậy thôi, chưa bao giờ vượt quá giới hạn. Thân nhiệt ấm áp của anh, là niềm an ủi duy nhất giữ tôi sống trong ngôi nhà này.

Tôi được mẹ kể cho nghe những chuyện trước đây của Diệp Mục Thành, lúc đó mẹ hối hận nói với tôi, nếu biết trước việc này chắc chắn sẽ không gả tôi cho anh ấy. Tôi chỉ cười, bởi tôi hiểu rõ, không có gì có thể hối hận được, tôi khâm phục dũng khí của Tổ Tổ, nhưng tôi chỉ khâm phục, bản thân tôi không có dũng khí đó. Da mặt tôi mỏng, tôi thậm chí không cho mẹ biết tôi và Diệp Mục Thành tới nay vẫn chưa hoàn thiện nghi thức vợ chồng.

Lúc Diệp Mục Thành được điều tới Tân Cương, tôi nhìn thấy sự giải thoát trên khuôn mặt anh ấy, thái độ đó khiến cho tôi càng đau khổ hơn.

Khi anh ấy đi rồi, còn một mình trong căn phòng trống rỗng, tôi chỉ nghĩ rằng dù có phải sống cả đời như thế này, cũng không phải là không thể.

Diệp Mục Thành có rất nhiều điểm tốt, nhưng anh không yêu tôi, chỉ điều này thôi đã đủ khiến anh biến mất trong lòng tôi rồi.

Nếu không vì Tổ Tổ bị bệnh qua đời, khiến tôi sợ hãi nghĩ mình sẽ mất tất cả thì tôi sẽ không bao giờ bốc đồng mang giỏ táo đi bộ gần một tháng trời tới Thiên Sơn tìm anh.

Từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng cố giành giật một thứ gì, tôi là con gái út trong nhà, mọi người đều yêu thương tôi, ở trường học tôi cũng dựa vào sự giáo dục nghiêm khắc của gia đình và dễ dàng trở thành một người nổi bật. Một cô gái danh giá như tôi, thất bại lớn nhất trong cuộc đời là Diệp Mục Thành. Khi xách giỏ táo trên tay tôi tự nhủ, nếu mang tới nơi rồi vẫn không lay động được Diệp Mục Thành thì tôi sẽ buông xuôi tất cả.

Có lẽ ông trời cũng thương hại tôi, khi tôi chân thấp chân cao nhếch nhác tới nơi, tôi đã cảm nhận được sự cảm động trong mắt anh.

Số táo trong giỏ đã khô héo hết, trở nên rất nhỏ, nước trong táo bốc hơi hết trên đường đi, còn tôi cũng hơi uể oải.

Diệp Mục Thành lấy chiếc khăn trên cổ mình quấn cho tôi, rồi dùng tuyết trên Thiên Sơn sát vào táo, sau đó đưa lên miệng ăn ngon lành.

Anh ăn rất nhiệt tình, lần đầu tiên tôi rơi nước mắt trước mặt anh. Anh gầy đi rất nhiều, làn da bị gió lạnh thổi hằn lên từng nếp đỏ. Nhìn anh ăn táo mà lòng tôi xót xa, tôi tự nhủ với lòng mình, Lương Uyển Nghi, đây sẽ là lần cuối cùng mày khóc trước mặt người đàn ông này.

Đêm đó anh ôm tôi vào lòng ngủ, anh hỏi tôi khi tới đây có khó chịu không? Tôi thành thật trả lời, có đôi chút phản ứng với độ cao nhưng có thể thích nghi được, khi ngồi trên tàu hỏa đau mỗi cả lưng nhưng người

phụ nữ bên cạnh luôn nói chuyện với tôi. Nghe tôi nói, anh như cười như không, biểu hiện khó hiểu của anh khiến tôi không sao nắm bắt được.

Sau đó anh bắt đầu hôn tôi, đôi môi anh nứt nẻ, làn da trên mặt cũng thô ráp, những chiếc râu nhỏ cọ lên da mặt làm tôi hơi buồn. Thiên Sơn rất lạnh, do tôi đến nên trên giường có thêm một cái chăn nữa nhưng vẫn rất lạnh, phải mất rất nhiều công sức anh mới cởi được hết quần áo trên người tôi.

Anh ghé sát vào tai tôi thì thầm, “Bé con đừng sợ.” Đó là lần đầu tiên anh gọi tên hồi nhỏ của tôi, gọi rất trìu mến và ấm áp khiến tôi như lột bỏ vỏ bọc bên ngoài.

Tôi cố hết sức gạt đầu, tôi không sợ chút nào, tuy rất đau nhưng tôi thực sự không sợ.

Rõ ràng tôi đã tự hứa với bản thân sẽ không khóc một lần nữa trước mặt anh, nhưng lúc đó tôi lại không kìm được nước mắt, anh tưởng tôi đau nên ra sức vỗ về an ủi, “Lát nữa sẽ thoải mái, lát nữa sẽ hết đau.”

Anh không hiểu nơi đau đớn như bị dao cắt là trái tim tôi. Lúc đó tôi đã đánh cược với trái tim mình, cả đời này dù có phải bán linh hồn tôi cũng quyết giành cho được tình cảm của anh.

Ngày hôm sau tôi dùng nước tuyết tan ra để giặt ga giường, Diệp Mục Thành thấy trời quá lạnh không cho tôi giặt, nhưng vết máu trên ga nếu để người khác nhìn thấy thật khó coi, tuy trời rất lạnh nhưng tôi rất vui vẻ giặt. Sau khi giặt xong ga giường tay tôi bị lạnh quá đỏ lên như củ cà rốt, tôi đã đánh đàn mười mấy năm cũng không đến mức như vậy. Tôi ngốc nghếch đem ga giường phơi ở nơi thông gió, khiến ga giường bị đóng thành băng, sau cùng người cấp dưỡng phải mang vào bếp sấy khô rồi mang trả lại cho tôi.

Đó là quãng thời gian tôi sống vui vẻ nhất. Diệp Mục Thành đối với tôi rất tốt, còn tôi cũng cố gắng không gây phiền toái cho anh. Những người lính dưới quyền anh cũng rất hòa hợp, họ thường gọi tôi là Tùy quân phu nhân, còn tôi cũng vui vẻ tiếp nhận điều đó.

Thời gian sau tôi bắt đầu thêm ngủ, hơi sốt, mới đầu tôi cứ nghĩ mình phản ứng với độ cao sau đó mới biết là mình đã có thai. Dù không muốn nhưng cuối cùng tôi cũng phải nghe theo ý của bố chồng trở về thành phố.

Diệp Mục Thành đưa tôi xuống núi. Khi lên tàu tôi đeo lên cổ anh miếng ngọc Tổ Tổ cho tôi, tuy tôi biết nó không thực sự giữ được bình an nhưng ít nhất nó cũng biểu hiện sự lo lắng của tôi đối với anh.

Khi đứa con chào đời tôi thậm chí không thể liên lạc được với anh ngay, bởi khí hậu Thiên Sơn vô cùng khắc nghiệt, điện báo luôn bị chậm mất mười mấy ngày. Diệp Mục Thành làm xây dựng ở đó, vô cùng bận rộn, anh điện báo trả lời tôi với vài dòng ngắn ngủi. Con trai hình thành nơi phương Bắc nên lấy tên là Bắc, bình an, thương nhớ, ba tháng sau sẽ về nhà.

Con trai tên đệm là Túc, theo ý của Diệp Mục Thành đặt tên là Diệp Túc Bắc. Tôi đã trải qua thời kỳ mang thai gần mười tháng không có chồng ở bên, rồi hết thời gian ở cũ, sau cùng cũng đợi được đến một trăm ngày nhưng Diệp Mục Thành vẫn không trở về như trong điện báo, thậm chí sáu tháng sau tôi còn nhận được tin anh muốn ly hôn với tôi.

Lúc đó, tôi cảm tưởng như trời đất đang sụp đổ, tôi tự hỏi lòng mình, tại sao? Tại sao bỗng dưng lại như thế này. Tôi không lý giải được sự thay đổi của Diệp Mục Thành, thậm chí còn tự trách bản thân điện báo cho anh nhiều quá nên anh cảm thấy phiền toái.

Thông tin sau cùng mà tôi nhận được càng làm tôi tuyệt vọng hơn.

Người con gái tên Lộ Vân Quế đó không ngại đường xa tìm tới, dựa vào tình cảm của họ có với nhau trước tôi, sau cùng họ đã vượt qua luân thường đạo lý sống chung với nhau, thậm chí lúc con tôi được sáu tháng tuổi, bên đó cũng truyền tới tin vui.

Tôi ngắm con ngủ ngon mà suy nghĩ rất nhiều về những điều liên quan đến anh, người phụ nữ đó, tôi và đứa con đang nằm trong tã.

Bố chồng luôn ở bên cạnh lựa lời an ủi, và hứa với tôi rằng, ông chỉ nhận tôi là con dâu, chỉ nhận Túc Bắc là cháu.

Nhưng tôi không hề cảm thấy cảm kích vì điều đó. Tôi trả lời ông bằng một ánh mắt vô hồn với giọng điệu gần như nguyên rủa. Tôi nghiêng răng rồi thốt ra từng từ rõ ràng, “Họ Diệp nhà các người sao không chết hết đi!”

Đó là câu nói độc ác nhất trong đời. Chỉ một lần duy nhất và không bao giờ có nữa.

Tôi không cần trả lời đề nghị ly hôn của anh, bởi bố chồng đã đứng ra giải quyết việc này. Tôi lặng lẽ nuôi con suốt mấy năm trời, cho tới khi anh được điều trở lại thành phố.

Giữa chúng tôi cứ như không có chuyện gì xảy ra, đôi bên cùng sống và trân trọng lẫn nhau. Anh thực hiện nghĩa vụ của một người chồng, đối tốt với tôi, chăm sóc con, và cả chuyện chăn gối nữa, chỉ có điều trái tim tôi đã khép lại. Tôi không phải là một con bạc liêu linh, nỗi đau đã trải qua càng khiến tôi trở lên nhút nhát, bởi cảm giác hoàn toàn không có gì khiến tôi không dám thử lại.

Sau đó tôi cũng có thai một lần nữa, nhưng tôi bỏ đi không hề do dự, những gì trải qua khiến tôi hiểu rõ sự khác biệt giữa độc hưởng và chia sẻ. Tôi không muốn bất kỳ ai chia sẻ sự yêu thương của tôi giành cho Diệp Túc Bắc vì nó đã mất mát quá nhiều.

Sau đó tôi cũng gặp người phụ nữ ấy, thật không may cô ta cũng đưa con tới lớp học thêm. Đứa trẻ đó không giống Túc Bắc, Túc Bắc rất giống bố, còn đứa trẻ kia giống mẹ nhiều hơn. Khi nhìn thấy tôi cô ta hoảng loạn giống con chim sợ cành cong, cứ ghì chặt con mình vào lòng, còn tôi cũng không nói gì, chỉ chỉnh sửa lại quần áo của Túc Bắc như thường ngày rồi đưa con về nhà. Người phụ nữ đó rất biết điều, từ đó về sau tôi không bao giờ gặp lại cô ta nữa.

Đôi khi Diệp Mộc Thành uống rượu say cũng nói xằng trước mặt tôi như, “Vân Quế đáng thương hơn em nhiều, cô ấy không có gì cả, chưa từng đòi hỏi tôi điều gì. Tất cả những gì của tôi sau này sẽ là của em và con.”

Tôi chỉ lặng lẽ dùng khăn nóng lau mặt cho anh ấy, trái tim tôi cũng không còn đau nữa. Đúng là cô ta đáng thương hơn tôi, cô ta gần như không có gì cả, nhưng anh đã giành trọn vẹn tình yêu cho cô ta.

Diệp Mộc Thành! Nếu anh chỉ yêu tôi bằng một phần mười yêu cô ta, tôi nhất định sẽ tặng lại một trăm hai mươi phần trăm, nhưng tiếc là anh quá buồn xỉn, từ đầu tới cuối anh luôn khóa trái tim mình với tôi, bảo tôi sao không giữ thái độ lạnh lùng cho được?

Khi chải đầu thấy tóc bạc tôi mới nhận ra mình đã già. Vậy là tôi không còn so đo chuyện tình cảm với anh nữa. Tôi dùng rất nhiều thời gian để làm đẹp và chơi bài, hình như anh rất hài lòng với sự sắp xếp thời gian như vậy của tôi. Mười mấy năm qua tôi chơi bài gần như chỉ thua không thắng, nhưng anh cũng không hề có ý kiến gì. Bận bịu ngưỡng mộ tôi có một người chồng yêu thương mình hết lòng, nhưng thực tế thì sao? Có lẽ chỉ một mình tôi nuốt giọt đắng này thôi.

Túc Bắc ngày một trưởng thành, thẳng bé trở nên nghịch ngợm, tính khí quật cường, rất giống bố. Lúc tức giận anh hay đánh con, chỉ lúc này tôi mới tranh cãi với anh, tôi bảo vệ Túc Bắc, còn anh đập bàn và chỉ trích tôi là con hư tại mẹ, nhưng tôi cũng chẳng bận tâm.

Cả đời này ngoài con ra tôi chẳng còn thứ gì, dựa vào đâu mà người đàn ông lang chạ bên ngoài đó lại về đánh con tôi. Tôi không phải một người rộng lượng. Ít nhất cho tới bây giờ tôi vẫn chưa thoát khỏi điều đó, càng không thể nào cảm tạ trong vui vẻ được.

Sau đó tôi không bao giờ khóc trước mặt anh nữa, còn anh cũng quen với thái độ lạnh nhạt của tôi. Trước mặt mọi người tôi là một Diệp phu nhân lộng lẫy, sau lưng mọi người tôi là một cô con dâu đức hạnh của nhà họ Diệp, mỗi hành động của tôi đều hợp đạo lý, vì vậy rất được lòng bố chồng. Có lúc tôi nghĩ, Diệp Mộc Thành không nhận ra được giá trị của một người vợ như tôi, thì người khác chắc chắn sẽ nhận ra được điều đó.

Hôm được tin Lộ Vân Quế chết, Diệp Mộc Thành uống say. Anh đã không còn trẻ, tối hôm đó hình như hồi ức lại thời trẻ, anh vừa khóc vừa cười nhớ lại điều gì đó.

Tôi cố đồ cho anh, nhìn đôi chân mày bạc màu, rất lâu sau, dòng nước mắt mà tôi tưởng đã cạn khô từ lâu bỗng dâng trào. Tôi vô thức đưa tay lên gạt đi.

Nhìn anh ngủ trong bóng tối, nghĩ tới người phụ nữ đã mất kia nhưng lòng tôi không hề vui mừng chút nào. Khi còn sống tôi luôn cạnh tranh ngầm với cô ta, tôi đã không thể thắng, giờ mãi mãi tôi không bao giờ thắng được nữa. Cô ta thật may mắn, sớm rời đi như vậy, hình bóng của cô ta sẽ khắc sâu trong lòng anh. Còn tôi, tôi đã thất bại thảm hại.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon>